

Samkvem med ånde verdenen

lover og hensikt

En katolsk geistligs egne opplevelser

av Johannes Greber

*Kjemp for sannheten, om så til døden,
så vil Herren, din Gud kjempe for deg
Sirach 4, 28*

Oversatt fra den tyske originalteksten (2. opplag 1937) av Johan Lem

Lemon Forlag

Copyright tysk original,
Der Verkehr mit der Geisterwelt, 1932
av Johannes Greber

Copyright utvidet 1960
av Elisabeth Greber

Copyright norsk utgave 2009
Johan Lem

ISBN 978-82-90798-07-4

Sats: Johan Lem

Trykk: Birkeland Trykkeri, Birkeland

Øversetterens forord

*Vis meg at jeg tar feil, og jeg vil bli glad og takknemlig,
for du har bragt meg et skritt nærmere sannheten. JL*

Dette er en øversettelse av Johannes Grebers bok Der Verkehr mit der Geisterwelt. Grunnet for øversettelsen er bokens 2. opplag, som ble utgitt i 1937, mens forfatteren ennå levde.

Øversettelsen har skjedd med tillatelse av forfatterens to sønner, Joseph og Emanuel Greber og i nær kontakt med Dr. Elsa Lattey ved universitetet i Tübingen, Tyskland, som nylig hadde mottatt copyright til boken fra forfatterens gjenlevende sønn, Emanuel.

Utgiveren retter en hjertelig takk til høyskolelektor Yngvil Molaug Haugen for hennes uvurderlige bidrag til at bokens spesielle budskap er blitt korrekt overført til et tidsmessig, norsk språk.

Bibelsitatene i den tyske originalutgaven stemmer naturlig nok ikke alltid helt øverens med norske bibelutgivelser. For å gjøre det lettere for lesere som vil sammenligne sitater, er øversettelsen av bokens tyske bibelsitater, som en generell regel, gjort nær opp til Det Norske Bibelselskaps øversettelse av 1978/85, 13. opplag 2000, uten derved å gå på akkord med innholdet i den tyske originalteksten.

Nodeland i januar 2009

Johan Lem

INNHold

Oversetterens forord

Innledning 1
Den offentlige mening om spiritismen - Kirkens og Bibelens syn.
Bokens bakgrunn og hensikt - Forutsetningene for å bedømme den.

Del 1	Personlige opplevelser i kontakt med åndene 11
	Mitt første skritt i kontakt med ånde verdenen 11
	Oppfordring til å utprøve åndefenomenene
	Mine betenkeligheter
	Jeg sier ja
	Den første seansen
	En overraskende meddelelse
	Avgjørelsen 18
	Hva Bibelen lærer oss om samkvemmet med åndene
	Jeg vil selv undersøke
	Avgjørelsen
	Bekreftelse av sannheten - Opplevelser i sognet mitt 22
	1 Jeg går med et medium gjennom kirken i sognet mitt 31
	2 En ordensbror som spiritist 34
	3 Forløpet av saken mot meg 35
	4 Pinseuken 1924 36
	5 Møter med ulike åndemedier 37
	6 Et opphold i Amerika 38
	7 Egyptiske fyrstegraver 42
Del 2	Lovmessigheten for åndenes samkvem med den materielle skapelsen 49
	Livskraftens lov 51
	Lovmessigheten i hele Guds skapelse
	“Od’et” som åndelig livskraft
	Materien som fortettet od 53
	De levende organismers vekst
	Himmellegemenes od-stråling
	Od’ets fortetning
	Styrking og svekkelse av od’et
	Od’ets helbredende kraft 57
	Od-auraen
	Od-svingningene
	Od’et som bærer av den kroppslige følelsen 60
	Od’ets lukt
	Od’et som skjebnespeil 62
	Menneskets skjebne
	Od og klarsyn
	Od’ets farge 64
	Od’ets formende kraft
	Od-strømmene som kraftstrømmer
	Usynlig tilførsel av næring (od-bespising) 66
	Od-kilder for åndesamkvemmet
	Hvordan od’et brukes ved åndesamkvemmet 69
	Gud som kilden for all od-kraft

Bruken av od-kraften ved åndesamkvemmet i Bibelen	73
Od'et som flamme og sky	
De od-ske kraftstrømmene ved Sinai	
Od-skyen i Det nye testamente	
Den gamle paktens ofring som od-kilde for Guds tale	
Åpenbaringsteltet i lys av od-tilberedningen	
De forskjellige typer offer	
Mediene	81
Generelt	
1 Bord-medier	
2 Skrive-medier	82
3 Planchet-medier, ypperrsteprestens brystskjold	
4 Tale-medier	84
5 Apport-medier	
6 Materialisasjonsmedier	86
7 Fysikalske medier	
8 Klarsyn, klarhørsel og klarføling	88
Utdannelsen av mediene	92
Hensikten med den mediale utdannelsen	
Od'ets oppløsning og renselse	
Frigjøringen av mediets ånd fra kroppen	
Den spiritistiske "seansen"	
Spiritistiske kirker	
Den enkeltes spiritistiske gudstjeneste	
I hvilket tilfelle er spiritismen skadelig?	
Medier og medieskoler i Bibelen	106
Generelt	
Sanne og falske profeter	
Abraham og Moses som medier	
Samuel og medie-skolen hans	
Farene for mediene i Den gamle pakt	
Utdannelsen av mediene i oldtiden (Altertum)	
Mediene til de første kristne	
Apostelen Paulus om medier og samkvem med åndene	
Den hellige skrifts beretninger om det å spørre Gud	119
Det var vanlig for gudsfolket å spørre Gud	
Å spørre Gud på Moses', Josuas og Davids tid	
Guds svar	
Å spørre de "døde", i bibelsk forstand	124
Begrepene "død" og "døde" i Bibelen	
Avgudsdyrkelsen - å spørre de døde	
Saul og dødebesvergersken fra Endor	

Del 3	Samkvemmet med åndene i tiden etter apostlene og i vår tid	
	Forord	134
	Samkvemmet med åndene i tiden etter apostlene	135
	Demonenes meddelelser i den hedenske avgudsdyrkelsen	
	Avgudsbildene talte	
	De gudstro åndenes virksomhet	
	Kristne mediers trance-tilstander	
	Hvordan skjelne åndene fra hverandre?	
	Klarsynet og klarhørselen til datidens medier	
	Utdannelsen av datidens medier	
	Den senere “kirken” forbyr samkvem med åndene	
	Åndenes virkninger i livet til en evangelisk og	
	en katolsk prest i det 19. århundre	145
	Opplevelsene til den evangeliske presten Blumhardt	
	Opplevelsene til den katolske presten Vianey	162
	Spiritismen i lys av nåtidens vitenskap	169
	Mediet Kluski i Warszawa	170
	Fenomenene ved mediet Kluski	
	Fenomenene forklares	
	Det brasilianske mediet Mirabelli	179
	Mirabelli som tale- og skrivemedium	
	Mirabelli som fysikalsk medium	
	Mirabelli som apportmedium	
	Mirabelli som materialisasjonsmedium	
	Forklaring til fenomenene	
	Klarsyn ved et dødsleie - med forklaring	188
	Spesielle tilfeller av klarsyn - med forklaring	191
Del 4	Den gode åndeverdens undervisning i religiøse spørsmål.	195
	Forord	
	Gud	197
	Guds personlighet	
	Guds tilstedeværelse overalt	
	Guds kunnskap	
	Religionenes feiltagelser vedrørende Gud	
	Guds skaperverk og dets skjebne	203
	Den åndelige skapelsen	
	De skapte åndenes enhet	
	Fallet til en del av åndeverdenen	
	De falnes straff	
	Paradiset som åndelig sfære	
	Fornyet prøve i Paradiset	
	Avgjørelsen og dens følger	
	Guds frelsesplan	215
	Forbedringstrinnene for de falne åndenes oppadstigning	
	Bibelens forfalskede skapelsesberetning	
	Sannheten om skapelsen av det første menneskeparet	
	Menneskeslektens forplantning	
	Åndesfærene som ble skapt etter frelsen	
	Befrielsen av de falne åndene ved en frelser	

Kristus - hans liv og hans verk	230
Kristus-spørsmålet i livet mitt	
Kristus som den første menneskeslektens leder	
Israel som bærer av gudstroen	
Jesu fødsel som menneske	239
Jesu mor	
Jesu søsken	
Jesu barndom	
Jesu menneskelige svakheter	244
Jesus erkjenner hvem han er	248
Jesus fristes i ørkenen	
Jesu oppgave	251
Kristus er ikke gud, men Guds sendebud	
Hvordan Kristus blir sett på av sine omgivelser	
Kristi forbindelse med ånde verdenen	
De tidligere Guds sendebud og ånde verdenen	
Kristi lidelse og dens betydning for frelsen	258
Kristi siste lidelsesfulle timer	
Jesu mor var ikke til stede ved korsfestelsen	266
Ingen døde kom frem fra gravene langfredag	
Kristus fôr ned til helvete - hans seier	268
De frelstes vei tilbake til Gud	
Kristi lære og kristendommen av idag	271
Guds ånde verden som sannhetens kilde	
Kristendommen av idag har ikke denne kilden mer	
Feiltagelsene er en følge av dette	
Det finnes intet ufeilbarlig pavedømme som kilde til sannhet	
Det finnes ingen trepersonlig Gud	279
Forfalskninger av Bibelen	
Alt kommer til Gud igjen	
Det finnes intet evig helvete	289
Menneskeåndens opprinnelse og arvesynden	
Syndsbegrepet	
De dødnes oppstandelse er ikke legemenes oppstandelse	295
Dåpens betydning	
Konfirmasjon [katolsk]	
Nattverdens betydning	302
Bot - skriftemål - syndsforlatelse	
Botsøvelser - sølibat	
Fattigdom - kyskheter som dét ikke å være gift - lydighet mot... 315	
menneskelig øvrighet som "fullkommenhetsideal"	
Avlat - hellige - tilbedelse av hellige	
Betydningen av å salve syke (siste olje)	
Prestskapet til de første kristne og prestskapet av idag	325
Avslutning	329 - 331
Vanens makt - Vanen som sannhetens største fiende - Selvopplevd	
sannhet - Loven om årsak og virkning som grunnlag for å sette	
spiritismen på prøve.	

Innledning

*Disse folkene spotter alt de ikke kjenner.
Jud. 1,10*

Finnes det et liv etter døden for menneskene? Finnes det et hinsides? Eksisterer en ånde verden som også menneskeånden blir opptatt i etter atskillelsen fra kroppen? Og hvordan skal vi tenke oss livet i den andre verden? Hvilken skjebne venter oss der?

Eller - er alt slutt bak kirkegårdsmurene? Bli også ånden begravet der sammen med kroppen? Og blir det ikke annet tilbake av dette mennesket - med sine håp og sin angst, sin uro og sitt strev, sine gleder og lidelser, sine gode og dårlige gjerninger - enn kraniet eller en håndfull aske?

Stadig dukker disse spørsmålene opp i tankene våre. I stille stunder når vi er alvorlig syke, legger de seg tungt på hjertet. Hver gang vi står ved et dødsleie - hver gang vi følger en kiste, river de i vår sjel. De løfter seg over hver grav, og de er meislet inn på hver gravstein.

Hvem løser den store gåten om det hinsidige for oss? Hvem skal vi gå til med vår tvil for å få vite den usvikelige sannhet? Skal vi spørre religionene og deres tjenere? De forkynner riktignok troen på det hinsidige, og at menneskets ånd lever videre. Men de tilføyer sin lære et kraftig slag ved å benekte at dyrenes ånd lever videre etter døden. For hvis ikke dyrene lever videre, hvilken spesiell grunn skulle det da være til at mennesket skulle leve videre etter døden? Mennesker og dyr har jo samme skjebne? De blir avlet og født på samme måte som oss. Glede og smerte, rett og urett er likelig fordelt mellom oss - også døden er lik. Dette bekrefter også Bibelen med ordene: "Den samme lagnad venter både mennesker og dyr. Den ene skal dø som den andre. De har alle det samme odem. Mennesket har ingen fortrinn fremfor dyr. Alle går til det samme sted. Alle er oppstått av støvet, og alle vender tilbake til støvet. Hvem vet om menneskets ånd stiger oppover eller om dyrets ånd farer ned i jorden?" (Fork. 3, 19-21).

Dessuten er kirkene uenige om de viktigste religiøse spørsmålene. Vi kan derfor ikke vente pålitelige svar fra dem. Forvirrede mennesker kan overhode ikke være sikre veiledere for oss i disse sakene.

Her finnes det bare **en** vei til sannhet: Hvis det finnes et hinsides og en hinsidig ånde verden, så kan vi bare få bevis ved at åndene selv kommer til oss og underviser oss. For bare de kan opplyse oss om de store spørsmålene knyttet til et videre liv etter døden. Så lenge det ikke er opprettet en “åndebro” over til oss, vil vi forbli i uvisshetens mørke og i tvilens nagende smerte.

Men folk av idag bare ler hvis en person skulle snakke - om det så bare gjalt muligheten for en kommunikasjon mellom menneskenes verden og åndenes. Menneskene ler og håner, slik de alltid har spottet over alt som står i motsetning til folkemeningen i deres egen tid.

Da Galilei lærte at Jorden dreide seg, og at Solen sto stille, mente hans samtidige at han var fra forstanden. Kirken betraktet ham som en kjetter og utelukket ham fra sitt fellesskap. Han måtte gå i fengsel og kunne bare gjøre slutt på forfølgelsen og sin lidelse ved å tilbakekalle sin lære.

Da man viste frem den første telefonen i Det Franske Akademi i Paris, erklærte en av de mest ansette professorene på denne institusjonen dette nye fenomenet for å være svindel og buktalerkunst.

Alle som har utfordret den dominerende oppfatning i sin samtid, har opplevd det samme. De har blitt utledd, hånet, brent eller korsfestet. Slik latterliggjør vi også i vår tid de som vil føre bevis for at det finnes en ånde verden, en verden som ikke er lukket for oss mennesker, men som vi kan lære å kjenne, hvis vi leter på den rette måten og oppfyller de betingelsene som gjelder for en slik forbindelse. For det er ikke bare i den fysiske verden at det hersker evig gyldige lover - det gjelder også for åndens verden.

Læren om menneskets samkvem med ånde verdenen har man kalt “spiritisme”. Dette ordet har et dårlig omdømme i de brede lag av folket, selv om de fleste ikke vet hva det dreier seg om. “Spiritismen” har ord på seg for å være latterlig fantasteri hos overspente mennesker. Man ler av de “spiritistiske narrene”. - “Disse menneskene spotter det de ikke kjenner” (Jud. 1,10).

Kirkene står i første rekke i kampen mot spiritismen. Det må man riktignok undre seg meget over. For nettopp kirkene lærer at de har fått sine religiøse sannheter gjennom samkvem med ånde verdenen. Jødedommen og kristendommen befinner seg helt og holdent på spiritismens grunn med sine skrifter i Det gamle og Det nye testamentet. Bibelen er den mest betydningsfulle spiritistiske boken. For her dreier hovedinnholdet seg om budskapene fra det hinsidige til det dennesidige. Overalt i Bibelen ser vi ånde verdenens samkvem med menneskene.

Kirkene kan altså ikke benekte det åndesamkvem Bibelen forteller om, hvis de ikke vil sage over den grenen de selv sitter på. De søker å rettferdiggjøre sin kamp mot spiritismen ved å påstå at menneskenes samkvem med ånde verdenen skulle være forbudt i Bibelen. For der heter det: “Dere skal ikke spørre de døde.”

Men hva menes i Bibelen med utsagnet “spørre de døde”? Der hvor Bibelen taler om de “døde”, mener den ikke de åndene som er skilt fra kroppen gjennom sin jordiske død, men de **åndelig døde**. Ifølge Den hellige skrift er “død” åndens atskillelse fra Gud. De “døde” er altså de som er atskilt fra Gud gjennom sin vantro og sitt frafall. Det er mørkets ånder. “De dødes rike” er Lucifers rike, riket til Guds motstandere, løgnens og ulykkens rike.

Ifølge Bibelen finnes et rike for de “døde” og et rike for de “levende”. Menneskene har mulighet for å sette seg i forbindelse med de hinsidige åndene i begge rikene. De kan hente opplysninger hos de “åndelig døde” - det er å spørre det onde - eller som Bibelen uttrykker det: **Å spørre de døde**. Eller de vender seg til de “levende” i det hinsidige - det er å spørre den gode ånde verdenen - eller som Bibelen uttrykker det: **Å spørre Gud**.

Å spørre de “døde” - den ånde verdenen som har vendt seg fra Gud - ville være den største fornærmelse mot Gud. Det ville være avgudsdyrkelse, og den består jo nettopp i forbindelse med de onde åndene.

Dødemånerne fra den gamle tid var vanligvis ansett som personer som med vitende og vilje trådte i forbindelse med mørkets makter - demonene. Derfor Guds strenge påbud i Det gamle testamentet om å fjerne “dødemånerne” fra folkets midte.

I Bibelen er det altså bare en helt bestemt type samkvem med åndene som blir forbudt for menneskene, nemlig **samkvemmet med de onde åndene**. I stedet skal menneskeheten søke fellesskap med Gud og den gode ånde verdenen. “Men hvis noen sier til dere at dere bør spørre “dødemånerne”, så si til dem, skal ikke et folk spørre sin Gud? Skal det spørre de “døde” for de levende?” (Jes. 8,19). - “Spør meg om de kommende ting!” (Jes. 45,11).

Til alle tider har de troende ivrig etterkommet oppfordringen til å spørre Gud. Hos israelittene var det å spørre Gud noe dagligdags. “Enhver som ville spørre Gud, gikk ut til åpenbaringsteltet.” (2. Mos. 33,7). Gud svarte på de forskjelligste måter. Hans åndelige budbringere sto i stadig forbindelse med de troende. Disse budbringerne møter oss overalt i fortellingene i Det gamle- og Det nye testamentet.

Når vi derfor som gudfryktige mennesker - eller i det minste som ærlige søkere av sannhet - prøver å komme i forbindelse med den gode ånde verdenen, gjør vi

ikke noe som er urett, men oppfyller et Guds bud. Det er et viktig bud. For forbindelsen med den gode ånde verden er den eneste veien som fører til sannhet. En annen finnes ikke.

Derfor blir ikke, i hele Den hellige skrift, sannhetssøkende mennesker henvist til sine medmennesker for å finne sannhet, men alltid til Gud og hans ånder. Heller ikke i Det nye testamentet. Kristus hadde ennå mye å si til sine tilhengere da han skulle forlate denne Jord, ting de ennå ikke forsto. Senere skulle de få klarhet, men ikke gjennom mennesker, men ved ånder som han ville sende dem fra Faderen som sannhetens ånder. Og disse åndenes innflytelse skulle de oppfatte med sine menneskelige sanser. "Dere vil se Guds ånder stige opp og ned." (Joh. 1,51).

I sine forsamlinger opplevde de første kristne at Guds sendebud steg opp og ned. Derfor oppfordret apostelen Paulus de kristne: "Strebe etter ånder!" (1. Kor. 14,12).

Det er en grunnleggende lære for menneskenes religiøse liv, at enhver må søke sannheten om de store spørsmål om livet og det hinsidige gjennom en umiddelbar forbindelse med Guds ånde verden som sannhetens kilde, og ikke innenfor rammen av menneskers tolkninger. Slik lærer Gud det i Det gamle- og slik lærer Kristus i Det nye testamentet. Slik lærer apostlene, og i samsvar med dette handlet Guds folk i den gamle pakt og de kristne i de første århundrene.

I de senere tider har man utvisket denne grunnsannhet. Mennesker med feilaktige oppfatninger kom inn som forkynnere av sannhet i stedet for Gud og hans sendebud. Guds ord ble - for å bruke apostelen Paulus' uttrykk - til et "levebrød". Man lærte religion gjennom menneskelig undervisning som enhver jordisk vitenskap. Og slik har det vært til denne dag.

Folkets geistlige ledere fikk uinnskrenket makt i alle religiøse saker og skaffet seg på denne måten også stadig større verdslig makt. Det menneskelige regelverk som ble lagt på de troendes skuldre i religionens navn, ble stadig større. **Den tidligere friheten til Guds barn ble forvandlet til religiøs trelldom.** Den som satte seg imot og ville leve etter egen overbevisning, måtte bøte med livet. Blodet til millioner har flytt i religionens navn.

De opprinnelige dokumentene til Det nye testamentet forsvant. Avskriftene stemmer på viktige punkter ikke overens med den opprinnelige teksten. Man grep til forfalskninger ved å forandre teksten i Bibelen på enkelte steder, slik at den stemte overens med de menneskeskapt oppfatningene som kom til i tidens løp. Her gjentok det samme seg som Gud - gjennom profetene - klaget bittert over i den gamle pakt: "Hvordan kan dere si: vi er vise, vi har den guddommelige lov? - Javel! Avskriveren har fordreiet den til løgn. Derfor må de vise stå der, skamfulle og

forskrekket. For de har fanget seg selv. De har kastet bort Herrens ord. Hvilken visdom har de da?” (Jer. 8,8-9).

Også den moderne, vitenskapelige forskningen har påvist at forfalskningene bredde seg i alle skriftstykker fra den gamle tid som en ødeleggende sykdom. Bibelen, kirkefedrene, skriftene til jødiske og hedenske forfattere ble forfalsket til fordel for religiøse meninger som fantes i forfalskernes samtid.

Alt dette skjedde uten at vanlige folk visste om det. De godtok usett de såkalte religiøse “sannheter” og tolkningene som de geistlige lederne bød dem og videreførte dem til sine barn og barnebarn. Nøyaktig slik er det også idag. **Religionen er en arv** som enhver har overtatt fra sine foreldre og lærere uten selv å gjøre seg opp en mening om sannhetsgehalten i innholdet. De fleste ville heller ikke være i stand til det. Derfor ville den kristne av idag med like stor overbevisning bekjenne seg som jøde eller muhammedaner, hvis hans foreldre hadde vært jøder eller muhammedanere.

Slik var det ikke i de tider da menneskene sto i forbindelse med den gode ånde verden. Da kunne de spørre: “Hva er sant?” - og de fikk svar. Derfor oppfordrer Paulus de første kristne til **å spørre Gud** når de på et punkt mente noe annet enn han selv. “Og hvis dere mener noe annet om noe, så vil Gud gi dere klarhet om det.” (Fil. 3,15). I hundreårene etter har det vært umulig å henvise til “den eneste vei til sannhet”, slik den største kristne apostel gjør her. Hvis en person ikke trodde det hans “kirke” lærte, eller prøvde å oppnå sannhet på samme måte som israels folk og de første kristne, ble han truffet av kirkens bann, og ofte endte han på bålet. Idag er riktignok bålene sloknet, fordi “kirken” ikke lenger har makt til å tenne dem. Men kirkebannet eksisterer fortsatt, og det ville ha truffet de største kirkefedre fra de første århundrene, hvis de hadde levet idag og lært det de dengang forkynte som sannhet for kristenfolket.

Man har begravet forbindelsen med Guds ånde verden og på den måten blokkert veien til sannheten. Av menneskekunnskap og menneskeskapte lover har man opprettet religiøse byggverk og oppfordret menneskene til å ta plass i dem. Hundrevis av kirkesamfunn vil være sannhetsformidlere. Det ene brenner det den andre tilber. Og det den ene forkynner som ren sannhet, blir av den andre fordømt som avskyelig kjetteri.

Menneskeheten kan bare bli befridd fra denne forvirring ved at Gud igjen sender sine åndelige sannhetsvitner, slik han har gjort det i mange tusen år. Vi skal ikke spørre de “døde”, ikke “mørkets rike” eller feilende mennesker - men Gud. **Han er den samme Gud nå som dengang. For ham gjelder ingen persons anseelse. Han elsker nåtidens mennesker like mye som menneskene i forgangne tider.** Og slik han dengang åpenbarte seg for menneskene ved sine åndelige sendebud, slik også idag.

“Kirkene” vil riktignok kjempe mot denne veien til sannhet med alle midler. Dette må de gjøre, for de kjemper for sin egen eksistens. De anser seg selv for å være ufeilbarlige forkynnere av sannhet. Hver av dem har sin kronede eller ukronede pave. Skulle Guds sendebud igjen komme og forkynne blant menneskene, ville kirkene oppfatte det som en farlig konkurranse og skadelig for kirkenes eksistens. For man ville frykte at den sannhet som Guds ånder forkynte, ikke ville stemme overens med kirkenes lære.

Det finnes jo bare **en** sannhet. Enten finnes sannheten i ett av de mange religiøse samfunnene - og alle andre tar feil - eller så eier **ingen** av dem sannheten. Når alt kommer til alt, gjelder for **alle trossamfunn uten unntak** følgende ord fra Göthes Faust: “I fargerike bilder liten klarhet, mye feiltagelser og en gnist av sannhet.”

Jeg var katolsk prest i 25 år. Jeg anså min religion for å være den rette. Det var jo religionen til mine foreldre, lærere og sjelsørgere. Selv om bevisene for at alt var sant ikke var slik at den tilfredsstilte min forstand, så hadde jeg likevel ingen grunn til å forkaste det som alle mine religionsfrender betraktet som sant. Dessuten ville allerede enhver frivillig tvil på trossannheten i min kirkes lære være en dødssynd.

Jeg visste intet om at en forbindelse med ånde verdenen var mulig.

“Spiritismen” kjente jeg bare gjennom avisene. Jeg anså den for å være illusjon og selvbedrag.

Da kom dagen da jeg - uten å ville det - tok det første skrittet på veien til forbindelsen med ånde verdenen. Jeg opplevde ting som opprørte meg dypt i mitt innerste.

Etter dette første skrittet kunne jeg ikke - og hadde jeg heller ikke lov til å bli stående. Jeg måtte fremover, måtte ha klarhet. Forsiktig prøvende gikk jeg videre, med apostelen Paulus’ ord for øynene: “Undersøk alle åndemanifestasjonene og hold bare fast ved det som viser seg å være godt.” (1. Tess. 5,21).

Jeg ville bare det gode. Jeg ville bare sannheten. Jeg var rede til å motta den, selv gjennom tunge offer. Jeg visste at Gud ikke lar en oppriktig og uselvvisk sannhetssøker i stikken, og at han ifølge Kristi ord ikke vil gi en stein - i stedet for brød - til en som ber ydmykt.

Jeg var klar over de alvorlige følgene av mitt skritt. Min stilling som geistlig, hele min materielle eksistens, min jordiske fremtid så jeg tilintetgjort, hvis jeg gikk videre. Hån, forfølgelse og lidelse i overflod ville bli min lodd.

Men sannheten var mer verd for meg.

Jeg fant sannheten på den veien jeg hadde slått inn på. Den gjorde meg fri og glad i mitt indre. Trengslene på det ytre plan som var forbundet med mitt valg, og som fortsatt vedvarer, kan ikke forstyrre den indre freden.

I denne boken beskriver jeg den veien som bragte meg i forbindelse med ånde verdenen, og som avslørte sannheten for meg. Jeg skrev den av kjærlighet til mine medmennesker, uansett hvilket religionsfellesskap de tilhører, eller hvilken verdensanskuelse de har.

Boken er tilegnet hvert sannhetssøkende menneske. Den skal være en veiviser for alle som søker forbindelse med den **gode ånde verdenen**, for gjennom den å finne den korteste veien til sannheten og til Gud. Bøker som skal tjene som veivisere for turgåere på Jorden, er skrevet av dem som selv har gått de veiene som blir beskrevet i veiviseren. Slike bøker er ikke for dem som blir værende hjemme, men for dem som vil lære det ukjente å kjenne. Min bok vil være en slik veiviser. Den vil vise veien til broen hvor vi møter budbringerne fra det hinsidige. Den som ved hjelp av denne boken trer ut på "ånde broen", **vil få alt det bekreftet** som er beskrevet i denne boken.

Jeg forventer derimot ikke at noen godtar innholdet i boken som sannhet uten å ta det opp til nærmere undersøkelse. Han ville da støtte sin overbevisning i de viktigste spørsmålene i sitt liv på uttalelser fra et ufullkomment menneske. Det må han ikke. For min påstand om at jeg ikke henter disse sannhetene jeg har nedtegnet, fra min egen tankevirksomhet, men fra en forbindelse med den hinsidige gode ånde verdenen, kunne jo være en bevisst villedning fra min side eller et selvbedrag.

Som svakt, ufullkomment og syndig menneske kan jeg ikke gjøre krav på større troverdighet enn ethvert annet medmenneske. Jeg forlanger derfor ikke at man blindt tror meg. Jeg forlanger bare ett: **At man undersøker den sannheten jeg mottok ved å gå den samme vei som jeg gikk.** Jeg har beskrevet veien nøyaktig, slik at ingen kan gå feil. Den skolerte og den uskolerte, den rike og den fattige, alle kan gå den. De trenger ingen forutsetninger eller spesiell skoling. Den koster ingenting. Bare en ting må de ha: **Viljen til sannhet.** De må være rede til å motta sannheten og innrette livet sitt etter det straks den åpenbarer seg for dem på en overbevisende måte. Boken er ikke skrevet for den som ikke vil. For ham finnes overhode ingen vei til sannhet. For Gud åpenbarer bare sin sannhet for dem som er av god vilje.

De som ikke har viljen til sannhet og ikke - prøvende - vil gå denne veien som jeg viser dem, de har heller ingen rett til å avsi dom over boken min. For hvis en kjemiker meddeler verden at han har funnet en kjemisk vei til å fremstille gull og angir metoden nøyaktig, da kan i fornuftens navn bare den dømme om kjemikerens oppskrift, som selv har gjort de forsøkene som blir beskrevet, og fulgt kjemikerens anvisninger nøyaktig.

Jeg er sikker på at denne boken inneholder sannheten. "For jeg vet hvem den er, som jeg har gitt min tiltro til." (2. Tim. 1,12). Jeg behøver ikke være redd for at de som går min vei, skal finne noe som ikke stemmer overens med det jeg fant.

Alle som hittil har fulgt mitt råd og søkt kontakt med den gode ånde verden, har funnet det samme som jeg.

På tross av dette vil boken min få mange og bitre motstandere. Ikke så mye blant folk flest, men heller i de kretser som ville lide store jordiske offer, hvis de tok imot sannheten. Dette er de geistlige i de forskjellige religionssamfunnene. Kirkens lære, som de hittil har forkynt for sine menigheter, **sikret dem samtidig deres levebrød.**

Hvis de, som følge av at de endrer sin **erkjennelse** av sannheten, også forandrer **bekjennelsen**, så opphører de å være prester i sine egne trossamfunn. De mister sitt daglige brød som var sikret dem gjennom deres stilling. Å oppgi sitt levebrød og fattig og utstøtt gå en usikker jordisk fremtid i møte, er ett av de største offer som et menneske kan bringe. Det er ikke mange som gjør det. Heller gir de avkall på sannheten.

Derfor gikk den jødiske geistligheten til en så bitter kamp mot Kristus og hans lære. De fryktet for sin posisjon. De undersøkte ikke først om det var hold i de sannheter Kristus forkynte, men vendte sitt dødelige hat mot ham, som gjennom sin lære prøvde å lokke folket vekk fra dem, og derved truet med å frata dem deres innflytelse over massene. Derfor måtte han dø. Og den forbannelse å være de bitreste motstandere både av sannheten, av de som søker sannheten og av de som forkynner sannheten, den hviler tungt på **presteskabet til alle religioner** til denne dag. Med ild og sverd har de myrdet millioner av mennesker under skinn av at det var en kamp mot kjetteri; slik også det jødiske presteskabet gjemte seg bak denne anklagen mot Kristus: "Han har spottet Gud." Den virkelige grunnen var imidlertid dengang som i senere tider frykten for tapt eller redusert jordisk innflytelse, verdslig ære, embeter og inntekter. Sant nok, det fantes og finnes unntak. Kanskje flere idag enn tidligere. Men disse Nikodemus-sjelene kan like lite forhindre de nåværende geistlige ledernes dødsdom over sannheten som den første Nikodemus kunne.

Presteskabet av idag vil derfor ikke bare avvise boken min, men vel også vegre seg for å prøve ut riktigheten av dens innhold på den måten boken angir. Likevel beskriver den en vei som enhver kan gå med god samvittighet. Eller er det kanskje noe forkastelig i det at en person - det være seg en geistlig eller legmann - setter seg ned i sitt eget hjem til en privat gudstjeneste - alene eller sammen med andre - vender seg til Gud i sang og bønn og trygler om at Kristi løfte skal bli oppfylt: "Når nå dere, som jo er onde, vet å gi deres barn gode gaver, hvor mye mer vil ikke da deres Far gi **en hellig ånd fra himmelen til dem som ber ham om det.**" (Luk. 11,13).

Er det kanskje en synd å gå igjennom sannhetene i Den hellige skrift ved en slik gudstjeneste, å diskutere med andre og be om den rette erkjennelsen. Er det synd ved slike anledninger - som et åndelig fellesskap - å rekke hverandre hendene, slik de første kristne gjorde og i indre samling rette sin ånd mot det høye, å angre sin

synd, tilgi hverandre og be Gud om hjelp og om **sannhetens ånd** som Kristus har lovet sine tilhengere. **Finnes det noen som kunne delta i dette uten god samvittighet?** Mer enn dette forlanger jeg ikke. En annen vei gikk heller ikke jeg da jeg fikk motta det som boken forteller om. Jeg har ikke fått noe spesielt. Jeg fikk bare det som enhver, som søker det oppriktig, får. Mange vil kanskje på denne måten få noe som er mye større enn det jeg fikk.

Det forhold at det vi får formidlet på denne måten, synes å være utrolig, er ingen grunn for ikke å gå inn på den beskrevne veien. For Gud stiller oss jo uttrykkelig utrolige ting i utsikt med ordene: "Spør meg, og jeg vil gi deg svar og forkynne deg store og utrolige ting som du hittil ikke har visst noe om." (Jer. 33,3).

Påsken 1932

Forfatteren

Greber: Samkvem med ånde verdenen

Del 1 Personlige opplevelser i kontakt med åndene

Mitt første skritt i kontakt med ånde verdenen

Så grublet jeg for å skjønne dette, men det var for vanskelig - til jeg kom i forbindelse med Guds ånde verden. Sal 73, 16-17

Det var utpå sensommeren året 1923. Jeg var dengang katolsk prest i en liten landkommune. Dessuten måtte jeg lede en hjelpeorganisasjon som hadde sete i en naboby. To ganger i uken reiste jeg til kontoret der for å utføre velferdsarbeidet.

En dag jeg var der, kom en mann til meg og spurte: "Hva tenker De om spiritismen?" Og før jeg kunne svare, fortalte han om sine opplevelser. Med en liten gruppe pleide han en gang om uken å komme sammen til en slags gudstjeneste. Man ba, leste i Den hellige skrift og snakket sammen om det de hadde lest. Blant de som var med, var også en ung gutt, 16 -17 år gammel. Han var av enkel familie, hadde ikke annet enn middelmådig skolegang og var læregutt i en privat bedrift. Ved sammenkomstene pleide denne gutten plutselig å falle fremover, som død, for straks etterpå å bli reist opp rykkvis, som av en usynlig kraft. Så satt han der med lukkede øyner og forkynte underlige ting, og han svarte på spørsmål som man stilte til ham, men på rent materielle spørsmål nektet han å svare. Etter at formidlingen var slutt, falt han fremover igjen, for straks etter å komme til seg selv igjen. Han visste da ikke det minste om det som hadde hendt og av det som var blitt sagt. Gutten var sund og frisk. Etterpå følte han verken hodepine eller annet ubehag.

Mannen avsluttet sin beretning med følgende ord: "Nå vil jeg vite hva De mener om saken. Men før De sier hva De mener, vil jeg be Dem overvære en slik sammenkomst, slik at De selv kan overbevise Dem om hva som foregår. Samtidig får De anledning til å stille spørsmål til gutten."

Jeg hadde fulgt hans beretning med stor oppmerksomhet. Hva skulle jeg svare? Jeg verken visste eller forsto noe av den såkalte spiritismen. Jeg hadde riktignok lest noe i avisen av og til; det var beretninger om avsløring av medier og andre spiritistiske bedragerier, altså slett ikke noe fordelaktig. Og nå skulle altså jeg, som et seriøst menneske og dertil geistlig, begi meg inn på dette området og risikere å gjøre meg til latter. Det kunne jeg ikke. Fra et rent vitenskapelig standpunkt skulle jeg riktignok hatt lyst til å undersøke nærmere disse merkelige fenomenene jeg nettopp hadde hørt om, men bare hvis jeg hadde kunnet gjøre det alene på mitt eget kontor. Men å gå til private hjem og utsette meg for sladder, det ville jeg ikke. Derfor tilsto jeg åpent at jeg verken hadde erfaring eller kunnskap på dette området, og at jeg

derfor ikke kunne ha noen formening om det han hadde opplevd. Jeg hadde store betenkeligheter med å ta imot hans tilbud om å være til stede ved en slik sammenkomst. Jeg måtte ta hensyn til min "sorte frakk" og kunne ikke risikere å bli offentlig uthengt som "spiritist". Det ville uten tvil straks bli kjent overalt at jeg deltok på disse sammenkomstene.

Men mannen var ikke fornøyd med svaret: "Her dreier det seg om en meget viktig sak som De - som geistlig og en offentlig person - må kjenne til. Etter mitt skjønn har De i det minste plikt til å undersøke saken. Og når De har undersøkt den objektivt og nøye, har De videre plikt til å gjøre Dem opp en mening. De vil sikkert bli spurt om disse tingene mer enn én gang i livet. Hvem skal vi lekfolk be om forklaring, hvis vi ikke får den av våre geistlige ledere som vi stoler på vil si oss sannheten. Disse tingene kan likevel ikke lenger ties ihjel. Antallet spiritistiske sirkler øker fra dag til dag også i Tyskland. En finner dem på hvert større sted. Jeg vet godt at kirkene vil avfeie spiritismen som svindel og djevlsverk. Men dette spørsmålet er ikke løst med det."

"Hvis De er redd for ubehageligheter, så er frykten ubegrunnet. Deres deltagelse i våre forsamlinger vil ikke bli kjent i offentligheten, for de få deltagerne er alle personer som kan tie, og som vil unngå alt som kan skade Dem. De kan altså trygt si ja!"

Jeg kunne ikke se bort fra riktigheten i denne tankegangen. Mannen hadde rett. Hvis vi geistlige, som skal og vil være folks ledere og lærere, avslår å undersøke sannhetsgehalten i slike foreteelser, hvem skulle da gjøre det? Hvem skulle ha større interesse av disse tingene enn nettopp de geistlige fra alle trosbekjennelser. For hvis spiritismen skulle vise seg å være virkelighet, så er den av skjebnessvanger betydning for alle trossamfunn. Etter å ha nølt en stund, sa jeg meg derfor villig til å være til stede ved neste sammenkomst søndag kveld.

De neste dagene var denne saken stadig i tankene mine. Jeg angret halvveis på at jeg hadde sagt ja, for de ubehagelighetene jeg kunne komme oppi, syntes større jo mer jeg tenkte etter.

Jeg imøteså søndagen med spenning. Etter endt ettermiddagsgudstjeneste reiste jeg til byen. På kontoret til hjelpeorganisasjonen ville jeg få unna et par saker som hastet før jeg gikk til møtet. I jakkelommen hadde jeg en lapp med de spørsmålene jeg ville stille gutten om kvelden. De kunne bare besvares gjennom lengre utredninger. Det dreide seg om religionsvitenskapelige spørsmål. Jeg var selv ikke istand til å besvare dem, jeg ville bare se hva gutten hadde å si til dem. På kontoret fant jeg et brev fra ham som hadde invitert meg til møtet. Han skrev at sammenkomsten ikke ville være hos ham, som avtalt, men hos en annen familie med angitt adresse. Det var blitt ordnet slik.

Jeg stusset over denne uventede forandringen. Jeg ble mistenksom. Ville man kanskje drive gjøn med meg? Jeg kjente ikke familien hvor vi nå skulle treffes,

kjente ikke engang navnet. Skulle jeg utsette meg for pinlig forlegenhet i en helt fremmed familie? Kanskje var det hele en felle de hadde lagt for meg. Jeg hadde bestemt meg: "Du går ikke".

For at de ikke skulle vente forgjeves på meg, sendte jeg mannen beskjed med et bud. Det varte ikke lenge så kom han selv. Han ba meg komme likevel. Endringen kom ikke fra ham, men fra en kant som en måtte ta hesyn til. Kanskje var grunnen den, at de kunne komme sammen mer ubemerket der enn hjemme hos ham selv.

Så gikk jeg med.

Klokken var 19.30 da vi kom frem. Jeg ble tatt vennlig imot av familien. Jeg merket at de gledet seg over at jeg var kommet. Da møtet først skulle begynne kl. 20, hadde jeg rikelig anledning til å prate med gutten, som allerede var kommet. Med en rekke spørsmål prøvde jeg å finne ut hva slags kunnskaper han hadde. Jeg fant ut at han ikke var noe annerledes enn gutter flest på den alderen, uten særlig skolegang.

Kl. 20 begynte møtet. Vi var bare noen få. Jeg undret meg over at man ikke slukket lyset, for alt var fullt opplyst. Jeg hadde ventet at slike møter fant sted i mørket. Man begynte med en kort bønn, som en av deltagerne sa frem med stor andakt. Deltagerne ga i det hele tatt inntrykk av alvor og indre samling.

Ikke før var bønningen avsluttet, så falt gutten fremover med et så plutselig rykk, og han pustet samtidig ut med et så voldsomt stønn, at jeg ble forskrekket. Han hadde falt på gulvet hvis ikke armlenene på stolen hadde holdt ham tilbake. Etter et par sekunder ble han rettet rykkvis opp, som av en usynlig kraft, og ble sittende med lukkede øyne. Jeg følte at hjertet slo raskere i spent forventning til hva som ville komme.

"Guds fred" - begynte han og vendte seg straks til meg og spurte: "Hvorfor er du kommet hit?" Jeg var forundret over at han sa "du" til meg. Det ville gutten under normale forhold aldri ha sagt.

"Jeg er kommet for å søke sannheten", svarte jeg. "Jeg hørte om det som foregår her og ville selv undersøke om det dreier seg om sannhet eller bedrag".

"Tror du på Gud?" - spurte han videre og tilføyde straks etter: "Vel - jeg vet at du tror på Gud. Men jeg vil stille deg et annet spørsmål: "Hvorfor tror du på Gud?" - Dette spørsmålet kom så uventet på meg at jeg ikke riktig visste hva jeg skulle svare. Jeg ble også forvirret, og i denne forvirringen svarte jeg så mangelfullt på spørsmålet hans at jeg slett ikke var tilfreds med svaret mitt selv.

"Jeg hadde ventet et bedre svar av deg" - sa han rolig. Denne bebreidelsen virket som en knallhard ørefik på meg. Jeg var kommet for å avsløre det som foregikk her som svindel - og så satt jeg der skamfull allerede etter de første minuttene.

“Vi vil komme tilbake til det spørsmålet du svarte så lite tilfredsstillende på senere en gang” - sa han mildt. “Og nå er det din tur til å spørre meg. Jeg vil gi deg svar, så langt jeg har lov til. Du har jo skrevet opp en rekke spørsmål som du vil forelegge meg. Ta frem lappen din med spørsmålene!” De tilstedeværende så forbauset på meg. For ingen hadde kjennskap til lappen. Mitt første spørsmål lød: “Hvordan har det seg at kristendommen ser ut til å ha mistet sin innflytelse på menneskene av idag?”

Uten å nøle eller tenke seg om et øyeblikk begynte han å svare. Innskutte spørsmål og innvendinger som de tilstedeværende kom med i løpet av foredraget hans, svarte han på med forbløffende enkelhet og klarhet. Etter hva jeg hadde stenografert, sa han følgende:

“Kristi lære finnes ikke mer i sin helhet og heller ikke i sin opprinnelige renhet og klarhet i de dokumentene som er overlevert til dere. Mange viktige avsnitt er utelatt i det dere kaller “Det nye testamente”. Ja, hele kapitler er blitt fjernet fra det. Det dere har igjen er lemlestedede avskrifter. Dere kjenner ikke den opprinnelige teksten, slik at ødeleggelsen av urteksten ikke kan avdekkes. De som har gjort dette, er blitt straffet strengt av Gud.”

En av de tilstedeværende spurte hvem det var som hadde forgrepet seg på Den hellige skrift på denne måten. “Det er ikke din sak å få vite det” - var hans korte svar. “Det må være nok for dere å vite at det har skjedd, og at Gud har straffet gjerningsmennene. Hva nytte har dere av å få vite navnene! Dere ville jo bare benytte det til å sette dere til doms over dem. Og dere vet at dere ikke skal dømme deres medmennesker. Gud dømmer - det er nok.”

“Et brev til alle kristne menigheter fra apostelen Paulus er også tilintetgjort. I dette brevet hadde han forklart utførlig alle de stedene i hans tidligere brev som hadde ført til misforståelser: Disse forklaringene lot seg ikke føye inn i den falske læren som senere hadde sneket seg inn i de kristnes skrifter.” Her avbrøt jeg og spurte når de første meningene, som avvek fra den riktige læren, hadde trengt inn i kristendommen. Han svarte:

“Det skjedde i liten grad i det første kristne århundre. Du vet jo at det ikke var liten uenighet mellom de kristne menighetene allerede på apostlenes tid. Etterpå snek mange feilaktige menneskelige oppfatninger og menneskeskapt lovverk seg inn, som ikke stemmer overens med Kristi lære. Hvis dere hadde hatt den fullstendige og uforfalskede urteksten, ville mang en byrde som er lagt på dere av mennesker i religionens og kristendommens navn, blitt tatt av deres skuldre. Mange læresetninger som man krever at dere skal akseptere, selv om de virker umulige for forstanden, ville falle bort, fordi man ville innse at de var uriktige. Og dere kunne trekke pusten som Guds frie barn. På samme måte føler millioner mennesker at mye av det som de kristne kirker lærer idag, ikke kan være riktig. De holder fast ved det

utad, av ren vane, men noen indre virkning har det ikke. Fordi erkjennelsen av en levende sannhet mangler.”

“Men mange mennesker holder ikke lenger utad fast ved kristendommen av idag. I stedet for å luke ut det som ikke er rett, vender de hele kristendommen ryggen - inklusive troen på Gud - idet de mener at alt dette henger sammen. Og det er ille. Men den tid vil komme da menneskeheten vil få Kristi lære tilbake i sin fulle renhet og sannhet. På hvilken måte det skal skje, behøver dere ikke å vite ennå.”

“Men også det som er blitt igjen av tekstene til Det nye testamente, er blitt utsatt for endringer ikke få steder. De som skrev av, endret ord og setningsdeler, sløyfet et ord her, eller tilføyde et ord der. Dermed ble meningen fordreid, alt ettersom det passet til deres hensikter. For det meste ville de lage passasjer i Bibelen som skulle bevise de religiøse oppfatningene i deres samtid. Dermed grep de til forfalskninger. De var ikke alltid klar over hvor stor deres urett var. De trodde sågar at de gjorde religionen en tjeneste med det. Så ble folket ført på avveier, og mange føler det dypt i sitt indre at de ikke er på rett vei, selv om de ikke har noen mulighet til å få klarhet i det. Den nødvendige følge av dette er at en så fremmedgjort kristendom ikke kan ha noen fruktbringende virkning. For enhver tvil på sannheten hemmer sannhetens virkning.”

“Tør jeg be deg nevne et sted i Det nye testamente”, sa jeg beklemmt, “hvor meningen ble forfalsket ved at man endret eller utelot et ord?” ”Det er riktignok ikke det rette tidspunktet nå”, svarte han, “hvor jeg ønsker å gå nærmere inn på disse forfalskningene. Jeg kommer til å gjøre det senere, når jeg forklarer Bibelen for dere i sammenheng. Jeg vil likevel imøtekomme ønsket ditt og angi to steder: Ett sted hvor et ord ble erstattet av et annet og ett sted hvor et ord ble utelatt. Du kjenner uttrykket der apostelen Tomas roper, slik det står i Bibelen idag: “Min Herre og min Gud!” (Joh.20.28). I virkeligheten brukte han det uttrykket som apostlene alltid brukte overfor Kristus: “Min Herre og mester!” Ordet “mester” har man siden endret til “Gud”. Hvilken hensikt man hadde med det, vil jeg forklare dere ved en annen anledning.”

“Et sted hvor et ord ble utelatt, slik at hele meningen ble forandret, vil interessere deg spesielt. Du er katolsk prest. Du mener du har rett til å tilgi synder. Hvor i Det nye testamente finner du bevis for at prestene skal ha fått en slik makt?”

Jeg anga stedet: “Hvem dere tilgir syndene, dem er de tilgitt.” (Joh. 20.23). Han korrigerer meg idet han gjengav stedet ordrett: “Når dere tilgir andres synder, blir de tilgitt dem” - og fortsatte:

“Det ordet dere oversetter med “dem”, betyr på gresk også “selv”. “Nå sto foran dette ordet “selv” i den opprinnelige teksten også ordet “dere”. Stedet lød altså i urteksten ordrett: “Når dere tilgir andres synder, blir dere selv tilgitt.” Du innser vel

hvordan meningen er blitt fordreid ved å utelate ordet “dere”. Kristus sier her ikke noe annet enn hva han har sagt mange andre ganger, nemlig: Dere skal tilgi deres medmennesker av hele deres hjerte for de feil og synder de har gjort mot dere, forat dere skal få tilgivelse av Gud for deres egne synder. “Forlat vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere.” Det å tilgi er det vanskeligste dere gjør i deres liv. Derfor får dere i tillegg en spesiell hjelp av Gud. Kristus sier jo også samme sted: “Ta imot en hellig ånd! Hvis dere tilgir andre deres synder så blir dere selv tilgitt deres egne synder. Hvis dere derimot holder fast ved dem i deres hjerte, da holdes også deres synder fast, nemlig av Gud. - Har du forstått det?”

Jeg svarte meget nedtrykt og ettertenksomt et svakt ja og tilføyde så: “Da har det etter din mening ingen hensikt at jeg, som prest, tar imot andres skriftemål, når jeg ikke kan gi noen syndsforlatelse? Jeg måtte etter dette slutte med det.”

“Det behøver du ikke” - svarte han. “For de kristne som tilhører din kirke, er av den mening at de må bekjenne syndene sine for en prest for å oppnå syndsforlatelse, så ta rolig imot bekjennelsen, slik embetet ditt foreskriver. For det er jo ikke noe galt, eller noe Gud har forbudt, å gjøre et annet menneske kjent med syndene sine. Men du må ikke tro at du i Guds sted kan tilgi dine skriftebarns synder. Din oppgave er bare å endre det syndige sinnelaget hos den som skrifter ved å belære, formane, trøste og oppmuntre, slik at han i sitt indre blir forvandlet og går hjem og i sine gjerninger viser seg som et annet menneske. Når skriftemål og syndsforlatelse blir en ren vane, er det ikke bare verdiløst, men en vanhelligelse av tanken om forsoning med Gud.”

“Ved dine spørsmål er jeg kommet bort fra temaet, som jeg nå vil fortsette med.”

“Selv om mye i Kristi lære er utelatt med vilje eller direkte forfalsket i de avskriftene som er overlevert til dere, så er der likevel så mye korrekt igjen at menneskeheten ved å følge dette som er rett, kunne komme Gud nærmere. Men dessverre makter de ikke å skille det riktige fra det gale. Grunnlaget i Kristi lære er med hans egne ord: “Elsk Gud over alt annet og din neste som deg selv!” Den som følger det, har oppfylt den kristne lov. Alle andre sannheter er bare tilføyelser til denne grunn-sannhet og en rettesnor til hjelp i den enkeltes liv for å leve etter sannheten..”

“Og nå kommer jeg til den siste årsaken til at kristendommen ikke lenger synes å utøve noen innflytelse på moderne mennesker. Og den er ikke mindre viktig.”

“Folket ser ikke at deres åndelige ledere lever i samsvar med den kristne lære, og det de selv sier i sine prekener. Det gjelder de geistlige i alle kristne kirker. Det finnes unntak. Men de er forholdsvis sjeldne. Hvor er de geistlige som dere kunne stille ved siden av Kristus uten at de behøvde å rødme? Hvor mange er det som deler lidelse, fattigdom og nød med sine brødre og søstre? Menigheten er jo deres brødre og søstre. **Tjener** de dem i samsvar med Kristi bud - eller er det ikke heller maktut-

øvelse og utbytting? Gjør de noe gratis? **Er det ikke så at mange tar betaling for å be for noen?**”

“Og deres livsførsel ellers! Vel, jeg vil ikke si noe om den nå. Jeg vil en gang ta dette opp alene med deg.” Med disse ordene snudde han seg til meg og fortsatte: “Du vil reise til dine slektninger imorgen. Denne reisen haster ikke. Bli her og kom tilbake imorgen kveld klokken halv åtte. Da vil vi snakke sammen alene. Be altså denne gutten, som jeg snakker gjennom, så snart han kommer til seg selv - om at han kommer imorgen aften klokken halv åtte.”

Så sluttet han idet han ba på et fremmed språk, løftet hendene til velsignelse og sa: “Vær velsignet i Guds navn!” - “Guds fred!”

Etter denne hilsenen falt gutten fremover som i begynnelsen av møtet, åpnet øynene og så seg forundret omkring. Han kunne ikke forstå at det allerede var så sent. Han visste ikke noe om det som hadde hendt. Han sa at han følte seg som om han hadde sovet lenge og godt. Han følte seg meget frisk og vel.

Da jeg ba ham om å være tilbake her neste kveld klokken halv åtte, forklarte han at det ikke var mulig. De måtte gjøre ferdig et arbeid som hastet neste dag, og klokken ville sikkert bli ni før han kunne komme hjem. Det hadde arbeidsgiveren hans bestemt allerede dagen før.

Jeg bestemte meg likevel for å utsette reisen og gå dit neste dag til angitt tid. Da jeg gikk hjemover etter møtet, var det som om jeg våknet av en vond drøm. Månen kastet sitt sølvskinn over takene, og stjernene speidet så rolig i den klare natten. Men i meg steg tankene som himmelhøye flammer. Jeg følte at denne ilden allerede omringet de bjelkene som min tros byggverk hittil hadde hvilt på.

Hvem snakket sant? Den religionen jeg selv tjente som prest, eller stemmen som talte gjennom denne gutten? Eller kanskje var det gutten selv som troklet alt sammen, og som oppførte en komedie for våre øyne?

Og gutten, fant han på dette helt av seg selv? - Nei, det var utelukket. Å tro det var verre enn å akseptere all verdens trosbekjennelser tilsammen. Jeg hadde nok lest noe om “klarsyn”, “underbevissthet” og “tankeoverføring” her og der. Men heller ikke disse begrepene - anvendt på det foreliggende tilfellet - kunne jeg bruke. Derfor ville jeg rolig undersøke videre. Saken var for viktig for meg til at jeg bare kunne skyve den fra meg. Et “tilbake” var ikke mulig lenger for meg. Jeg måtte ha full klarhet. Kanskje brakte allerede det neste møtet meg et skritt videre.

* * *

Avgjørelsen

*Sannhetens vei har jeg valgt, dine
lovbud har jeg for øye. Sal 119,30*

Etter en temmelig søvnløs natt søkte jeg neste dag å bli kvitt tankene som plaget meg, ved å arbeide hardt på kontoret i hjelpeorganisasjonen.

Om kvelden - straks før halv åtte - var jeg påny i det hjemmet hvor gårsdagens møte hadde vært. Til min store overraskelse var også gutten allerede kommet. Han fortalte meg at arbeidsgiveren hans var kommet til ham i fire-tiden om ettermiddagen og sagt at han hadde ombestemt seg og utsatt kveldens overtidsarbeid til neste morgen.

Jeg var alene med gutten. Da klokken slo halv åtte, falt han i den uforklarlige tilstanden som dagen før, hilste påny "Guds fred!", ga meg hånden og sa: "Jeg er glad du fortsatt er med oss. For jeg har meget å si deg. Men først må jeg fullføre det siste emnet jeg var inne på i går. Jeg sa jo at jeg bare ville snakke om det når vi var alene."

Og så begynte han å skissere et bilde av hvordan en stor del av geistligheten levde. Rystet og smertelig beveget hørte jeg på. Etterpå sa han til meg med stor vennlighet: "Nå kan du snakke ganske åpent og tillitsfullt med meg. For jeg vet at siden i går er alt huler til bulter i ditt indre, og du finner deg ikke til rette lenger."

Jeg var så oppskaket at stemmen skalv da jeg svarte: "Du har rett. Tankene mine virvler om hverandre. Jeg vet ikke hva jeg skal mene om alt sammen. Vær så snill å forklare meg alt. Og si meg fremfor alt hvem du er, og hvordan det er mulig at vi snakker sammen gjennom denne gutten."

"Du gjør rett når du først spør meg hvem jeg er. For dere skal fremfor alt undersøke om åndene som snakker til dere, er av Gud, slik at dere ikke blir ofre for onde ånder som ødelegger dere legemlig og åndelig, som ikke sier sannheten, men lyver og derved fører dere i avgrunnen. - Jeg sverger ved Gud at jeg er en av Guds gode ånder, og det en av de høyeste. Behold navnet mitt for deg selv!" Og så nevnte han navnet sitt.

"Det er jeg som har ført deg hit. Jeg vil opplyse deg på oppdrag fra Gud, og du lærer videre til dine medmennesker!" Jeg visste ikke hvordan det var fatt med meg, og hva som skjedde med meg.

"Jeg vil begynne" - fortsatte han - "med å forklare deg hva som foregår her. - Du mener vel at det må være noe ganske nytt og uhørt, det du iakttar her. Men dette er så gammelt som menneskeheten selv. Fra de første mennesker og til idag har ånde verdenen satt seg i forbindelse med menneskene. Den gode ånde verden og riktignok også den onde. Du har jo ofte nok lest i de gamle skriftene som dere kaller Det gamle testamentet, at Gud har snakket til menneskene. Gud snakket til Adam, til

Kain, til Abraham, Isak, Jakob, til Moses og mange andre. Hvordan tror du det foregikk? Gud er jo en ånd. Men en ånd har ikke en fysisk munn og fysiske stemmebånd, slik at han kan snakke på menneskevis. Hvordan snakket Gud altså til disse menneskene?”

“Jeg vet ikke”, var mitt korte svar. “Og hvordan forklarer du tilsynekomsten av de tre mennene hos Abraham? Han visste at det ikke var mennesker, men Guds sendebud. Likevel ga han dem å spise og forhandlet med dem om tilintetgjørelsen av byene Sodoma og Gomorra. Hvordan forklarer du deg hvordan dette foregikk?” Jeg kunne ikke svare noe. Alt dette hadde jeg vel lest og undervist skolebarna om hundre ganger. Men **hvordan** den kontakten mellom ånder og mennesker som Bibelen forteller om, foregikk og kom istand, det hadde jeg aldri hørt noe om og heller ikke tenkt over selv. Han fortsatte å eksaminere meg om disse tingene. Men jeg kunne ikke svare riktig på noe.

“Du vet at dere mennesker har forskjellige måter å sende meldinger på til dem som er langt borte. Dere skriver brev til dem, telefonerer eller telegraferer, og nå benytter dere til og med eterbølgene i radioen. - Så har også ånde verdenen - som er atskilt fra dere ved materien - forskjellige midler til å komme i forbindelse med dere, slik at dere kan oppfatte det. Men nåtidens mennesker tenker ikke over disse tingene. Dere leser alt sammen, men det forblir en død lesning.”

“Ta den mektige beretningen om Moses! Der finner du at “Herrens engel” taler ut av den brennende tornebusken; at Gud gir Moses anvisninger dag for dag, hva han skal gjøre; at “Herrens engel” drar foran Israels folk i en skysøylen og snakker ut av denne; at Moses spør Gud så ofte han vil, og at Gud svarer ham. Men også folket kunne spørre Gud. De gikk til åpenbaringsteltet utenfor leiren - hvor Moses’ tjener Josua stadig måtte være til stede - og som derfor ikke hadde lov til å forlate teltet. Tenk nå etter, hvorfor den unge Josua alltid måtte være i teltet! Hang det kanskje sammen med at de stilte spørsmål til Gud?”

Svaret slo som et lyn ned i tankene mine, og jeg sa heftig: “Det forholdt seg vel med Josua som med denne gutten? Ånde verdenen benyttet vel Josua dengang som du benytter kroppen til denne gutten for å snakke med meg?”

“Du har forstått det rett” - sa han. “Men du må merke deg at det i de sjeldneste tilfeller var Gud selv som talte, når det i Bibelen står at “Gud talte!”, for Gud taler som regel gjennom sine åndelige sendebud.”

“Du bør heller ikke tro at ånde verdenen alltid benytter et menneske når den vil tale til dere. Åndene har mange midler til å gjøre seg forståelig for dere. Slik finder du at Gud snakket gjennom “skysøylen”. I svært mange tilfeller ble forbindelsen med åndene mulig for enkelte mennesker ved at de fikk klarsyn og klarhørrelse.”

“Guds samtale med Adam og Eva - og også med mange andre gjennom tidene - foregikk ved klarhørrelse. Så fantes enda en måte å spørre Gud på som

israelittene ofte benyttet. Det var “brystskjoldet” på drakten til ypperstepresten. Det ble derfor kalt “orakelskjold”. Jeg vil siden engang forklare deg inngående om det nøyaktige forløp ved denne måten å spørre Gud på.”

“Men denne forbindelsen med ånder fant ikke bare sted i Det gamle testamente, men i like stor grad i Det nye testamente. Alle evangeliene og især apostlenes gjerninger inneholder et stort antall fortellinger om ånder som gir seg til kjenne - Kristus hadde jo selv bestemt lovet alle dem som antok troen at han ville sende dem Guds ånder. Det som foregikk i gudstjenestene til de første kristne - og som dere idag ikke kan forklare lenger - var intet annet enn en konstant forbindelse med ånde verdenen. Åndene talte gjennom én deltager i et fremmed språk, gjennom en annen i deres eget språk, en tredje ga de kraft til å lege syke, og atter andre ga de ulike gaver, avhengig av hvordan den enkelte egnet seg for disse gavene som redskap for ånde verdenen. Dengang var dette noe dagligdags og ble betraktet som selvfølgelig.”

“Denne forbindelsen med åndene sluttet ikke med den første kristne perioden, slik man søker å fremstille det fra “kirkelig” hold. Tvert imot består den, og kommer den til å bestå til alle tider. For dette er den eneste veien til sannheten.”

“Det avhenger riktignok av menneskene selv om de vil komme i forbindelse med Guds ånder eller ikke. Også blant de første kristne hendte det at den gode ånde verdens samkvem med menneskene nesten tok slutt. Det var de tider da menneskene fjernet seg fra Gud.”

“Til tross for de mange gudshusene dere bygger, er også menneskene idag for en stor del kommet bort fra Gud og ligger under for det onde. Hvis nåtidens mennesker igjen kommer Gud så nær i sitt indre som det var tilfelle i det gamle forbund og i den første kristne tid, da vil alt det som synes så underlig for deg, og som dere har hørt om fra hine tider, igjen inntreffe. For det er den samme Gud nå som dengang. Han er idag nøyaktig like glad i sine skapninger som dengang og kjenner ingen persons anseelse.”

“Med disse generelle opplysningene får det være nok for idag. Du vil etter hvert bli undervist nøyere om enkelthetene i åndenes samkvem med dere mennesker, hvis du er villig til å la deg belære og til å påta deg den oppgaven som er tiltenkt deg. Du vil ikke bli tvunget. Du har din fri vilje. Du kan ta imot det som blir tilbudt deg, og vitne for sannheten - eller avvise den og gå din vante vei videre. Hvis du er rede til å ta imot, vil du riktignok måtte bringe store jordiske offer. Du kommer til å bli forfulgt for rettens og sannhetens skyld. Men du vil finne fred. - Avslår du derimot denne gaven Gud tilbyr deg, så må du selv bære ansvaret. Avgjør selv! slik - eller slik.”

“Du skal ikke ta imot alt dette blindt, men du skal **undersøke** om det er sannheten eller et narrespill fra det ondes side som blir fremført for deg. Du skal ikke slå deg til ro med det du hører fra meg. Du skal også samle erfaringer om dette ved egne anskuelser, uavhengig av det som møter deg her.”

“Derfor vil jeg til slutt be deg: Velg ut noen personer fra din egen menighet som ikke vet noe om slike ting. Kom sammen med dem til bønn og skrifttolkning en gang i uken til avtalt tid, slik det var bruk blant de første kristne. Og pass nøye på det som da vil inntreffe. Da vil du ha anledning til å sammenligne det du opplever der, med det du ser og hører her.”

“Innrett deg dessuten slik at du er her hver søndag kveld kl. 20, slik at jeg kan fortsette undervisningen.” “Jeg er gjerne rede” - sa jeg - “til å komme hit om søndagen så ofte det er mulig for meg. Derimot kan jeg ikke få meg til å velge ut noen personer til slike møter blant de enkle landsens folkene oppe i sognet mitt. Det ville vekke en slik oppsikt i den lille landsbyen at jeg ikke kan forestille meg følgene. Dessuten vet jeg heller ikke hvem jeg kunne ta ut til det.”

“Hvis du bare ville bestemme deg for å gjøre det, da ville alt annet bli sørget for,” - svarte han på innvendingene mine. “Du **må** ikke gjøre det. Du står helt fritt. Men jeg vil likevel råde deg til å gjøre det. Og nå vil jeg slutte.”

Som dagen før løftet han hendene til velsignelse og sa: “Gud bevare deg! og gi deg kraft til å utføre hans vilje! Amen - Guds fred!”

Så sank gutten forover igjen og kom til seg selv etter få øyeblikk. Han visste ingen ting om det som hadde foregått.

Alle mine forsøk på å finne en naturlig forklaring på det som skjedde, måtte jeg stadig forkaste, da de ikke strakk til. De klarte ikke engang å gjøre en liten del av det jeg hadde opplevd, forståelig. Det som i mitt indre grep meg mest - jeg kunne nesten si med uimotståelig kraft - var den stille klarhet og overbevisende konsekvens i dette som jeg her hørte for første gang. Bare sannheten kunne virke slik. Denne virkningen kunne jeg ikke unndra meg, selv om jeg hadde forsøkt.

Så mye av det i Bibelen som jeg ikke hadde forstått tidligere, var nå klart for meg. I tillegg sto jeg bare ved begynnelsen. Jeg var blitt lovet en fullstendig opplysning om alle sammenhenger. Jeg kunne bare ta imot det som ble tilbudt meg. Ja mer! Jeg skulle ikke være fornøyd med det jeg hørte her. Jeg skulle også øse av en annen kilde, uavhengig av denne - for ikke å ta feil av veien. Jeg skulle sette meg sammen med enkle, uerfarne mennesker fra landet som ikke hadde noen anelse om “spiritismen”. Vi skulle ha en slags gudstjeneste i mitt eget prestegjeld, slik som de første kristne, fjernt fra enhver fremmed innflytelse.

Skulle jeg virkelig våge det? Hva ville folk si? Jeg merket hvordan følelsen av menneskefrykt kom opp i meg. - Ville ikke mine egne sognebarn se på meg som sinnsforvirret, hvis jeg gjorde denslags? - Og ville det ikke koste meg stillingen min, hvis min geistlige overordnede fikk nyss om det? - Det raste en voldsom kamp i meg. Hva skulle jeg bestemme meg til? For jeg følte at jeg måtte bestemme meg nå. - Jeg har aldri i mitt liv bedt så inderlig til Gud som i disse dagene. Endelig bestemte jeg meg for å følge anvisningene jeg hadde fått, selv om det skulle koste de største personlige offer, ja stillingen min og min økonomiske eksistens.

Så var altså avgjørelsen tatt. Etterpå ble jeg helt rolig i mitt indre, og med stor tillit så jeg frem til det som ville skje.

* * *

Bekreftelse av sannheten

Men dere tilhører dem som ble salvet med den åndelige sannhet av Den Hellige og derfor er innført i hele sannheten. 1. Joh 2,20

Uten å ta hensyn til de truende følgene hadde jeg bestemt meg for å lete opp noen mennesker i mitt eget prestegjeld, for å holde møte med dem, slik jeg hadde vært med på det i nabobyen. Hvem jeg skulle ta ut, visste jeg ikke. Det var jo blitt sagt at alt ville bli tilrettelagt så snart jeg var rede til å gjøre det. Og slik skjedde det også. Jeg behøvde ikke søke ut folkene. Vi ble ført sammen på en merkelig måte, uten at jeg bidro til det.

I sognet mitt hadde jeg en syk kvinne som var delvis lammet. Jeg besøkte henne flere ganger om uken. Hun hadde en gift søster som også bodde i sognet mitt, og hun hadde fire barn i alderen fra 20 til 28 år; tre sønner og en datter.

En kveld satt jeg hos den syke og pratet med henne. Da kom en av hennes søstersønner og spurte om moren ikke var der. Han fikk til svar at moren hadde vært der, men var gått for å ordne noe. Hun ville være tilbake om få minutter. Gutten satte seg for å vente på moren. Ikke lenge etter kom moren, og nesten samtidig hennes to andre sønner som kom for å hente broren. De hadde avtalt med noen kamerater å møtes hos en bestemt familie samme kveld. Et par minutter etter kom også datteren inn. Hun var sykepleier og ville spørre meg om det var nødvendig med nattevakt hos en syk.

Så var vi altså samlet, syv personer. Plutselig brakte en av sønnene samtalen inn på prekenen min fra sist søndag, hvor jeg hadde lest et avsnitt av Bibelen som var helt ukjent for dem. Og så forklarte jeg utførlig disse skriftsteder for dem som satt rundt meg. Alle hørte etter med største oppmerksomhet. Da jeg var ferdig, mente en av sønnene at han ville være glad, hvis han oftere hadde anledning til å få klarhet i det ene og det andre i Bibelen.

Jeg sa at jeg gjerne var villig til å komme sammen med dem oftere her hos den syke tanten deres og svare på spørsmål. Slik var jo også de første kristne kommet sammen i hjemmene sine for å drøfte religiøse spørsmål. De var alle sammen glade og enige i forslaget mitt, og vi avtalte straks kveldene for disse møtene.

Vi hadde allerede kommet sammen flere kvelder uten at noe uvanlig hadde hendt. Vi begynte med bønn, ga hverandre så hendene og henga oss noen minutter tause til

indre samling. Så leste vi høyt fra Bibelen og forklarte og snakket om det vi hadde hørt. Dessuten svarte jeg på de spørsmålene de stilte meg. Vi tenkte også over hvordan vi kunne bringe hjelp til de nødlidende i våre nære og fjernere omgivelser. Jeg var forundret over hvor dypt alvorlig især de tre brødrene tok saken. Og ikke bare jeg, men også moren deres la merke til noe underlig: Ansiktsuttrykket til de tre guttene hadde forandret seg, var blitt edlere og vakrere. Selv for fremmede var dette påfallende. En av dem bekjente også at han ikke riktig visste hva som foregikk inne i ham. Når han var ute på jordet og arbeidet, ble han stadig - av en indre stemme - minnet om å takke og prise Gud. Tidligere hadde han aldri hatt slike tanker. Og hvis han med sitt bråsinne temperament en gang ga etter for sitt raseri, så falt det ham straks så tungt for brystet at han øyeblikkelig måtte stanse arbeidet for å be Gud om tilgivelse for den feilen han hadde begått. Først da kunne han arbeide videre med lett hjerte. Før hadde han gjort denne feilen mange ganger om dagen uten å føle noe besvær.

Det var det samme jeg selv hadde opplevd dagen etter at jeg hadde vært med på det første møtet i nabobyen. Feil og forsømmelser som jeg ikke hadde lagt merke til før, brente som ild i min sjel.

På vårt fjerde møte hadde jeg forklart et bibelsted. Jeg utla dette stedet slik som alle andre kristne bibelfortolkere. En annen måte å forklare det på kjente jeg ikke. Før jeg var ferdig, ble en av guttene grepet av en uforklarlig opphisselse. Han så på meg med merkelig glinsende øyne, og jeg merket hvordan han prøvde å sette seg til motverge mot noe i sitt indre. Plutselig vendte han seg til meg mens en skjelving fór gjennom ham:

“Jeg kan ikke annet. Jeg må si Dem at forklaringen Deres er feil. Jeg blir tvunget til å komme med den riktige utlegningen.” Og så lot han oss høre det han ble inspirert til å si - som utlegning av bibelstedet. Det var så klart og innlysende at det ikke var mulig å tvile på dets riktighet, verken for meg eller de andre.

Vi var ikke kommet oss av forbauselsen før den samme gutten sa: “Jeg må skrive.” “Hva vil du skrive?” - spurte jeg. “Jeg vet ikke. Men en uimotståelig kraft tvinger meg til det. - Gi meg papir og blyant!”

Han fikk begge deler, og straks skrev han med stor hastighet en folio-side full. En bokstav fulgte den neste uten at ord og setninger var skilt fra hverandre. Som underskrift sto til slutt ordet “Xelsior”.

Arket inneholdt en opplysende meddelelse som var viktig for oss. Gutten spurte meg hva ordet “Xelsior” skulle bety. Og jeg forklarte at det var et latinsk ord som betød noe slikt som “den høytstående” eller “en høytstående”.

Jeg spurte gutten hvordan han følte det han nettopp hadde opplevd. Han svarte at han ikke fant de riktige ordene til å uttrykke seg. Han hadde stått under

innflytelse av en makt så stor at han ikke kunne stå imot. Han hadde riktignok stått imot med alle krefter da han måtte si at bibelforklaringen min var gal. For han var selvfølgelig overbevist om at utlegningen min var riktig. Men han var blitt tvunget til å snakke og etterpå også til å skrive. Han hadde følt det som om hans egne tanker var blitt tatt fra ham og erstattet av andre. Han visste at han skrev. Han hadde også visst om innholdet i hver setning, men bare så lenge han uttalte eller skrev den. Når en setning var ferdig, hadde han ikke noen som helst erindring om den; den følgende setningen hadde utfylt oppmerksomheten fullstendig, og han var blitt tvunget til å uttale eller skrive den med de ordene som inspirasjonen ga ham. Mens han skrev, hadde han ikke kunnet ense verken bokstaver, rettskrivning, eller tegnsetting. Da han var ferdig med bibelutlegningen og med å skrive, visste han ikke om innholdet mer, slik at det hadde vært umulig for ham å gjenta det han hadde sagt og skrevet.

Vi var ennå opptatt av å snakke om det som hadde skjedd, da en av de to brødrene hans sa at han ikke kunne være med på møtene lenger, for han klarte ikke å holde hodet rolig lenger. Det dreide seg frem og tilbake mot hans vilje. Han hadde forsøkt å stå imot, men uten resultat.

Jeg hadde også lagt merke til at hodet hans dreiet seg frem og tilbake, det samme hadde hans mor gjort. Hun så på meg, engstelig og med spørrende blick. Jeg beroliget dem og sa at de ikke behøvde være redde. For det vi gjorde kunne ikke være av det onde. Vi forsto riktignok ikke ennå hva som foregikk her, men det ville utvilsomt snart bli klart for oss. Lignende ting hadde også forekommet i forsamlingene til de første kristne. Og som bevis leste jeg kapittel 14 i det 1. korinterbrevet for dem og forklarte det så godt jeg dengang kunne.

Aftenens hendelser var like nye for meg som for de andre. I møtet med gutten fra nabobyen hadde jeg jo bare opplevd at en ånd snakket gjennom et fullstendig **bevisstløst** menneske. At en ånd også kunne bruke et menneske ved full bevissthet som verktøy, og det til å snakke og skrive, det hadde heller ikke jeg noe kjennskap til den gangen. Og det var fullstendig uklart for meg hva som foregikk med gutten som satt og beveget hodet. Jeg var derfor glad over å kunne be om forklaring på disse tingene i møtet i nabobyen neste søndag. Der fikk jeg følgende svar:

“Vær ikke urolig selv om du ikke får full klarhet på alle punkter med en gang. Til det er saken altfor ny for deg, og du mangler de riktige begrepene for mye av dette. Men etter hvert vil alt bli forståelig for deg. Det forholder seg jo på lignende måte med de oppfinnelser og oppdagelser dere gjør. Først ser man på den “nyoppdagede sannheten” som umulig og oppdageren som ikke helt normal. Men etter noen år er den samme oppdagelsen allment anerkjent og sett på som selvfølgelig. Hvem kunne vel - for hundre år siden - gjort seg noe begrep om nåtidens fly - om telefon, telegraf - for ikke å snakke om radio? Hvis noen hadde sagt dengang at det

ville komme en tid, hvor man kunne fly i luften, snakke med fjerne steder og høre en konsert som fant sted mange hundre timers reise bortefra i sin egen stue, så hadde man ikke tatt ham alvorlig. Og nettopp deres lærde ville ha uttalt seg mest mot disse mulighetene.”

“Nå sier man deg, og du opplever det selv, at ånde verdenen kan tre i forbindelse med menneskene så snart de nødvendige forutsetningene er oppfylt. Det store flertall tror ikke på det og holder det for umulig, akkurat slik de før mente at mye av det som idag er virkelighet, var umulig.”

“Heller ikke deres lærde vil innrømme at ånde verdenen kan gripe inn i livene deres på en sansbar måte. Og likevel skjer det tusenvis av hendelser også idag som deres lærde ville kunne godta som ugjendrivelige fakta, sågar som fakta **som bare kan forklares som inngrep av ånde verdenen.**”

“Deres lærde prøver riktignok å finne andre årsaker til disse hendelsene, og forventer av dere at dere skal tro det mest utrolige og fornuftstridige for å forklare disse kjennsgjeringene “menneskelig”, bare for ikke å bli tvunget til å anta eksistensen av en ånde verden og et hinsides. Noen av dem gjør det fordi de benekter et liv etter døden, andre fordi de som vitenskapsmenn ennå ikke er blitt modige nok til å hevde at åndene kan gripe inn, enda de er overbevist om det i sitt indre. De er redde for at deres vitenskapelige anseelse kan lide under det.”

“Men den tiden vil komme da også deres vitenskap vil måtte bekjenne at både den gode og den onde ånde verdenen griper inn i deres liv og skjebne på en mangfoldig synlig og følbart måte. Du må derfor ikke undre deg over at du i dag ikke blir ansett som normal så snart du erklærer at du har snakket med en ånd.”

“Det forundrer meg riktignok at også trossamfunnene deres avslår å tro at ånde verdenen griper inn og står i samkvem med mennesker i dag - eller hvis de innrømmer det - at de da påstår at det bare kan være den onde ånde verden som gir seg til kjenne.”

“Det er ganske tåpelig å innta et slikt standpunkt. Hvis det ikke kan komme ånder til dere idag, så var det heller ikke mulig før i tiden. Da må også alle beretningene i Bibelen som handler om samkvem med ånder, henvises til sagnenes verden. Og hvis det bare er **onde** ånder som gir seg til kjenne idag, så var det også før bare onde ånder. Og dermed ville alle religionene som har sitt grunnlag i Det gamle testamente falle sammen. For de påstår jo å ha fått sine religiøse sannheter og lover gjennom ånder. Men hvis det før var **gode** ånder som kom til menneskene, så kan det ikke tenkes noen grunn for at de ikke skulle komme nå heller. Det er den samme Gud som sendte de gode åndene dengang, og som sender dem idag. Slik som han dengang ville føre menneskeheten på den rette veien, slik vil han det også idag. Eller mener dere kanskje at dere ikke har bruk for undervisning og veiledning av Guds ånder lenger? Mener dere kanskje at dere er bedre og klokere enn menneskene i gammel tid, og i besiddelse av den fulle sannhet?”

“Det du har opplevd i sognet ditt, er en bekreftelse på det du får høre av meg. Du kommer til å oppleve mye mer. Vær ikke engstelig på grunn av den ene gutten som ikke kan holde hodet i ro lenger. Det blir arbeidet med ham, og du skal se med egne øyne hvordan de forskjellige “mediene” blir utdannet.”

“Ordet “medium” betyr “verktøy”. “Medier” er altså mennesker som blir benyttet som verktøy av ånde verdenen for å gjøre et samkvem med menneske verdenen mulig. Dyr kan også være medier. Men de ser vi foreløpig bort fra.”

“Når mennesker skal tjene ånde verdenen som verktøy, behøver de en utdanning som ånde verdenen sørger for. Den er av kortere eller lengere varighet alt etter de ulike personene og fremfor alt etter den hensikt de skal tjene.”

“Så snart tiden er inne, vil jeg undervise deg inngående om de forskjellige typer medier og om enkeltheter ved deres utdanning. Idag sier jeg bare det som er nødvendig for at du skal forstå det som skjer i de neste møtene oppe i sognet ditt.”

“Der har du i øyeblikket to typer “medier” under utdanning som ånde verdenen arbeider med. Det ene er et såkalt “inspirasjonsmedium”. En ånd inngir ham bestemte tanker med en slik kraft at mediets egne tanker blir fortrent - og han er fullstendig i åndens vold. Mediet mottar ikke bare tankene, men ånden tvinger ham også til å si dem frem eller skrive dem ned. Samtidig er mediet ved full bevissthet. - Ditt inspirasjonsmedium må utdannes videre, slik at evnen til å ta imot ånde verdenens “inspirasjon” blir mer fullkommen. Mangt som ennå står hemmende i veien, må bort. Hva det er, forstår du ikke ennå. Men siden vil det bli klart for deg.”

“Det andre mediet, som ennå ikke har trått i virksomhet, er i første fase av sin utdanning. Det er den gutten som ikke kunne holde hodet rolig på det siste møtet, og som derfor ble engstelig. Han vil bli et “talemedium”. Hans egen ånd vil bli trent ut av kroppen, og en fremmed ånd vil ta ham i besiddelse og tale gjennom ham. Vi kaller denne tilstanden for “trance”. Denne tilstanden har flere ulike nivåer, alt ettersom mediets ånd bare delvis, eller helt er atskilt fra kroppen.”

“Hvordan mediets ånd blir løst fra kroppen, er vanskelig å forstå for dere. Men det vil bli forklart utførlig en annen gang.”

“Det er riktignok ikke vakkert å se på hvordan et “full-trance medium” eller et “dyp-trance medium” blir utdannet, men den er nødvendig og foregår etter evige lover.”

“Det er best at mediets mor foreløpig blir borte fra møtene, slik at hun ikke uroer seg unødig over det hun ser.”

“Utdanningen av mediene er en viktig og hellig ting. Dere skal derfor be mye for mediene på møtene deres og be Gud om kraft og hjelp, slik at alt skjer i samsvar med Guds vilje, at mediene blir gode verktøy for det gode, og at de forblir trofaste mot Gud.”

“Disse meddelelsene var nødvendige for deg idag, slik at du forstår så noenlunde hvordan mediene dine blir utdannet, og slik at du ikke blir urolig over det du opplever med dem.”

Det jeg hadde fått vite om hvordan mediene i sognet mitt ble utdannet, slo til på alle måter. Utdannelsen av gutten, som var betegnet som “inspirasjonsmedium”, gikk raskt. Han fikk meddelt omfattende innsikter i de viktigste sannhetene som han skrev ned. De inneholdt noe som var helt nytt for meg, og som for størstedelen sto i motsetning til det gutten selv hadde trodd hittil og også til det som jeg hadde forkynt som sannhet. Det kunne altså i dette tilfellet ikke være tale om verken underbevissthet eller tankeoverføring som mange prøver å forklare slike ting med. Tankeoverføring kom heller ikke av den grunn på tale, fordi inspirasjonsmediet ikke lenger skrev på møtene, men alt sammen hjemme, uten at noen var til stede. Gutten satte seg aldri ned for å skrive av seg selv. Den samme uimotståelige makten som hadde grepet ham første gangen, tvang ham hver gang og bestemte også tidspunktet.

Plutselig en gang - tidlig på morgenen, før det var tanke om å stå opp, ble han vekket og oppfordret til å stå opp og sette seg til å skrive. Han brydde seg ikke om denne oppfordringen, for han tenkte at det ennå var altfor tidlig å stå opp. Da følte han hvordan han ble dradd ut av sengen med makt og lagt ned på gulvet. Grepet av angst sprang han opp og satte seg til å skrive. Han skrev en vidunderlig redegjørelse om “frelsen” som ikke på noe punkt stemte overens med det en katolikk visste om dette, og som heller ikke finnes noe sted beskrevet på samme måte. Likeledes skrev han - den enkle gutten fra landet - en avhandling om “Den hellige skrift”, som inneholder fullstendig nye sannheter. Ikke bare innholdet, men også setningsbyggingen hans, var slik at han aldri hadde kunnet klare å skrive det av seg selv. Han skrev følgende avhandlinger i prosa: “Sjelens åndeliggjørelse” - “Guds nåde” - “Hva har din frelser gjort for deg?” - “Vår, sommer, høst og vinter” - “Innhøstningen” - “Natten” - “Bønnfall Herren!” - “Den hellige skrift” - “Barnekjærlighet” - “Den dødeliges død” -.

Slik som alt han skrev i prosa, bare handlet om Guds sannheter, så gjaldt det samme for diktene hans: “Heltenes kallelse” - “Skapelsens tale” - “Heil und Hosanna” - “På Guds veier” - “Guds gjæter og hans flokk” - “Den sterkeste” - “Slik kaller din Skaper”.

Brorens utdanning til talemiddel tok lenger tid. Synet av de legemlige tilstandene han gjennomgikk, var ofte til å bli engstelig over. Jeg var derfor glad over å ha fått vite det på forhånd. Ellers hadde jeg vel knapt hatt mot til å holde ut til slutt. Jeg hadde bedt moren om å bli borte fra møtene inntil videre.

Etter at han var ferdig utdannet, falt han i den tidligere nevnte “trance”-tilstanden på samme måte som jeg hadde sett det med talemiddel i byen.

Åndevesenet som snakket gjennom han for første gang, kom med hilsenen: "Gud med oss!" Så sverget han ved Gud at det var en god Guds ånd og nevnte navnet sitt. Gjennom denne ånden fikk jeg mangfoldige anvisninger og belæringer som alle stemte overens med det jeg hadde fått vite gjennom "inspirasjonsmediet" i sognet mitt og fremfor alt gjennom mediet i byen.

I denne forbindelse var to ting iøynefallende: For det første kunne jeg konstatere en rangforskjell mellom den ånden som snakket gjennom talemediet i sognet mitt og den ånden som brukte mediet i nabobyen. For mange ganger, når jeg stilte et meget viktig spørsmål til ånden som snakket gjennom mediet i sognet mitt, avslo han å svare med følgende bemerkning: "Det er ikke mitt oppdrag å svare på det. Men spør "ham!" - Ved ordet "ham" bøyde han seg dypt. Med "ham" mente han den ånden som hadde gutten i byen som medium. Første gang han henviste meg til denne ånden, spurte jeg om han kjente ham. "Jeg kjenner han" - svarte han kort og bøyde seg dypt igjen.

Det var ikke lett for meg å forstå at ånden som snakket gjennom min bondegutt, ikke hadde lov til å svare på spørsmålene, like godt som ånden som hadde gutten i byen som medium. En dag spurte jeg derfor sistnevnte om grunnen. Han forklarte meg at det forholder seg på samme måte i ånde verdenen som blant oss mennesker. Når et sendebud blir sendt til en eller annen med et bestemt oppdrag, så skal han bare utrette det som ble pålagt ham og ikke noe annet. På samme måte hadde han selv - på oppdrag fra Gud - rett til å svare på alle spørsmålene mine, hvis han fant det nødvendig eller nyttig å svare. Ånden som snakket gjennom talemediet i sognet mitt derimot, hadde ikke et så vidtgående oppdrag. Denne hadde derfor plikt til å henvise meg til ham i alle de spørsmål som han selv ikke hadde lov å svare på. For denne ånden var underordnet ham.

Enda en forskjell la jeg merke til. Det var alltid **samme** ånd som snakket gjennom mediet i byen, mens også andre åndevesener trådte inn i mediet i sognet mitt. Riktignok hadde den høye ånden som snakket gjennom ham, hele tiden ledelsen. Han kom alltid med hilsenen: "Gud med oss!" og kunne kjennes igjen på sin sarte stemme og på den spesielle måten å uttrykke seg på, som var egen for ham. Ved møtene i sognet mitt kom han også alltid først.

En dag spurte jeg han om grunnen til at det alltid bare var en og samme ånd som snakket gjennom mediet i byen, mens det mediet han benyttet, også brukte andre ånder som redskap. Til dette svarte han: "Ånden som snakker gjennom mediet i byen, fikk tildelt dette mediet **for seg alene** for å oppfylle en bestemt oppgave. Derfor får ikke andre åndevesener adgang til dette mediet. - Det mediet som jeg snakker gjennom, er riktignok også utdannet for meg. Men det er Guds vilje at også andre ånder, gode og onde, høytstående og lavtstående, kan meddele seg gjennom dette mediet. På den måten skal du få anledning til å lære å kjenne de forskjellige sorter ånder. Ved det de sier og gjør, skal du kunne bedømme deres tilstand i det

hinsidige. Fremfor alt skal du få et begrep om den veien de lavtstående åndene har å gå inntil de når fullendelsen. Det er av største viktighet for deg å personlig oppleve ånde verdenen, slik den viser seg gjennom mediene. Det øker din innsikt på dette området atskillig bedre enn en muntlig undervisning ville kunnet gjøre. De åndene som gir seg til kjenne gjennom dette mediet, vil likevel ikke komme og gå etter eget forgodtbefinnende. De er underordnet en kontrollånd som bestemmer hvilke ånder som kan gå inn i mediet, og hvor lenge de får lov til å oppholde seg der. En slik kontroll er der ved alle medier som tjener som redskap for det gode. Det samme gjelder for alle forsamlinger, hvor samkvemmet med åndene foregår slik Gud vil ha det. Der hvor denne kontrollen mangler, opplever dere ikke noe virkelig vakkert og godt. For de gode og høytstående åndene mangler. De inntreffer bare der hvor alt foregår etter den orden Gud har bestemt, og hvor en Guds ånd holder orden. Denne kontrollen mangler ved de fleste spiritistiske møtene idag, og derfor er disse møtene tumleplass for den lavtstående ånde verdenen.”

“Til å begynne med vil jeg meddele deg på forhånd hvilke ånder som går inn i mediet, og hvordan du må forholde deg overfor dem. Siden vil du selv kunne skille dem fra hverandre og vite hva du skal gjøre i hvert enkelt tilfelle.” Og slik skjedde det.

Det var et stort antall ånder som benyttet talemediet i sognet mitt. Det kom **høytstående ånder** som trådte inn og lovpriste Gud, som ga oss viktig belæring, og som ga Guds velsignelse ved avskjeden.

Sterkt lidende ånder meldte seg også. De tryglet ofte om hjelp i rystende ordelag og ba oss om å be med dem. Mange ganger snakket de i et fremmed språk som vi ikke forsto, og de var svært ulykkelige over at de ikke kunne gjøre seg forståelige for oss.

Så kom lavtstående ånder som forbannet seg selv og sin skjebne, og som skjelte oss ut på det skammeligste og hånet alt som er høyt og hellig. Når vi oppfordret dem til å be til Gud med oss, avslo de med spott og hat. Nødet vi dem til å uttale Guds navn, trådte de straks ut av mediet.

Tallrike var de åndene som overhode ikke visste at de var skilt fra kroppen gjennom døden. De trodde de ennå var på Jorden og utførte sin gjerning som den gang de var mennesker. Det var de såkalte **“jordbundne ånder”**. Det skrekkeligste opplevde vi da åndene til forbrytere kom. De var alltid tilbake på åstedet for sin forbrytelse og opplevde på nytt scenene som utspilte seg da de utøvet ugjerningen. Det var som en film som stadig gjentok seg. - Ånden til morderen holdt stadig på å forberede og utføre mordet i alle detaljer, uttrykte i ord tankene og følelsene i disse skrekkelige timene så det fikk oss til å gyse. Han så offeret fremfor seg, og offeret så på ham hele tiden og bragte ham til fortvilelse. Lignende skjedde med ånden til ågerkarler og andre ugjerningsmenn som tidligere hadde bragt sine medmennesker i nød og ulykke. Hvor de enn snudde seg, overalt sto offerets skikkelse foran dem.

Selv morderens ånd gjennomgikk uopphørlig det samme forløpet, de samme følelsene og de samme utbrudd av fortvilelse som hadde ledsaget selvmordet. Ingen scenekunstner i verden ville klare å spille den rollen så virkelighetstro som disse åndene, som fremstilte opplevelsen av de mørkeste timene i sin jordiske tilværelse gjennom kroppen til uvitende og harmløse medier som var fullstendig uerfarne når det gjalt disse forholdene. Ofte skalv vi over hele kroppen ved å se og høre det som foregikk for øynene våre. Av og til kom også såkalte **“narre-ånder”** som prøvde å more oss med spøk og løgn. Da vi nektet å la dem bli, måtte de gå igjen så fort som de var kommet.

Det at det kom ulike typer ånder, og det som skjedde da, hadde sin dype betydning. Av de høytstående åndene mottok vi verdifull undervisning, mange ganger også alvorlige irettesettelser og klander, slik at vi rett som det var fikk tårer i øynene. Mer enn en gang ble de tilstedeværendes hemmeligste tanker åpenbart, men likevel aldri slik at noen følte seg blottstilt overfor de andre. Det er overhode et særtrekk ved den gode ånde verdenen at de alltid kler irettesettelsene og klanderen i former som ikke virker sårende. Når de omtaler menneskenes feiltrinn, er det alltid forbundet med ord av trøst, oppmuntring og kjærlighet. De brekker aldri rør som allerede er knekket og slukker ikke den veke som ennå gløder. Med sarte hender behandler de hjertesårene til dem som de har fått ansvar for.

De pleier ikke ofte å gjenta påminnelser og råd i en og samme sak. Blir det de sier ikke tatt til følge, så gjør de kanskje ennå en gang oppmerksom på det. Men så ikke mer, eller bare i de sjeldneste tilfeller. Strever en derimot med å etterkomme rådet eller påminnelsen, kommer de stadig tilbake til det og hjelper med råd og kjærlig oppmuntring til en har nådd målet. Men hvis et menneske viser virkelig god vilje, kjenner deres kjærlighet og barmhjertighet ingen grense, også i de tilfellene hvor en stadig snubler av menneskelig svakhet. Hvis én derimot ikke engang forsøker å utføre det, som et av disse Guds sendebud har sagt, og siden ber om råd i en annen anledning, så svarer han vanligvis: “Hvorfor spør du meg? Du gjør jo likevel ikke det jeg sier.”

Men vi lærte også av at de lavtstående åndene meldte seg. Jeg kommer aldri til å glemme den kvelden da åndene til tre selvmordere opptrådte i tett rekkefølge i et talemedium, og vi opplevde det skrekkeligste som et menneske kan se for sine øyne. Da den siste av de tre åndene hadde trådt ut av mediet, og vi fremdeles satt der og skalv, kom ånden som hadde ledelsen - også kalt lederen - i mediet og sa: “Det har sin dype grunn at dere skulle se dette forferdelige i kveld. For det første skal dere se hvordan den “roen” er som mangt et menneske opplever etter den jordiske døden. Dere pleier jo så ofte å si ved et menneskes grav: “nå har han ro!” - I kveld har dere sett denne “roen”. Dere klarer overhode ikke å fatte hva disse ulykkelige åndene må gjennomgå før de erkjenner sin tilstand og vender seg til Gud. Dere hadde ikke lov å belære de tre åndene. De er ikke verd det ennå. De må først

bli modne for en slik belæring gjennom lidelse. Idag ville belæringen vært uten hensikt. - Men dere har opplevd tilstanden til disse åndene også av en annen grunn.”

Og nå hevet han stemmen i høytidelig alvor og sa: “En av dere har gått med selvmordstanker idag og holdt allerede på med forberedelsene.”

Da stønnet en av de tilstedeværende og ropte: “Det er meg! O Gud, det er meg!” “Ja, det er du”, sa han nå med mild røst. “Du trodde du kunne unndra deg det tunge som du allerede har båret på i mange år, ved å begå selvmord og dermed få fred. Idag har du sett den “roen” som venter deg hvis du gjør det. Nå vil du vel være kurert for tanken på selvmord for alltid. Så var denne kvelden en stor velgjerning for deg.”

*

Jeg var hele tiden oppmerksom på hvorvidt det som ble sagt til meg - eller forutsagt - gjennom “mediene” - inntraff. For hvis det viste seg at det vi kunne kontrollere, var sant, så hadde vi ingen grunn til å tvile på sannheten i det vi ikke kunne kontrollere. Av alt det åndene har meddelt meg, og som jeg siden har kunnet fastslå som sant, vil jeg ta med følgende som vil kunne overbevise enhver som er uten fordommer.

1 Jeg går med et medium gjennom kirken i sognet mitt

En dag fikk jeg besøk på prestegården av mediet fra byen. Vi satt sammen i arbeidsværelset mitt og pratet om likegyldige ting. Husholdersken min var på kjøkkenet og kom inn til oss av og til. Da vi var alene igjen, falt gutten plutselig i “trance”, og ånden vendte seg til meg og sa: “Husholdersken din er nettopp gått i hagen for å arbeide. Denne tiden vil jeg gjerne benytte til å snakke med deg. Vær så snild å vise meg kirken din!”

Det var ingen menneskelig mulighet for verken meg eller gutten til å vite at min husholderske var gått ut i hagen for å arbeide der. For hagen lå bak huset, og man kom ut i hagen fra kjøkkenet - som vendte mot hagen - ved at man først gikk gjennom den borterste del av gangen, hvor det førte en dør ut til hagen. Vi satt begge i et værelse på andre siden av huset og kunne verken se eller høre hva som foregikk på kjøkkenet og i hagen.

Jeg reiste meg for å vise ham kirken, slik han ba om. Gutten fulgte meg i trancetilstand med tunge skritt og lukkede øyne. Kirken lå rett ved siden av prestegården, og en måtte ikke krysse veien for å komme dit. Fra forgården kom man inn i kirken gjennom en sidedør. Vel inne i kirken, sa han: “Alteret står jo over et skjelett som ligger nede i jorden. Der er også et antall skjeletter under gulvet i skipet. Her var før en kirkegård.”

Jeg svarte at det visste jeg ikke noe om. Dessuten trodde jeg ikke det var mulig. For kirken sto på en høyde, og der var ikke plass for gravsteder rundt

omkring. - "Forhør deg hos de eldste folkene i sognet" - sa han - "de kan kanskje gi deg opplysninger om det."

Så vendte han seg med de lukkede øynene mot orgelgalleriet og sa: "Du vet at jeg ikke pleier å gi råd om materielle ting. Men i dag vil jeg gjøre et unntak. Du har anskaffet et orgel. Si til organisten at han hver gang etter at han har spilt, skal være så snill å skyve registrene helt inn. Tre registre befinner seg i øyeblikket halvt uttrukket. Derved setter støv og fuktighet seg i orgelpipene og skader med tiden tonenes renhet. Et rent og vakkert orgelspill bidrar til forskjønnelse av gudstjenesten og dermed til Guds ære. Derfor sier jeg dette."

Orgelet var lukket, slik at en ikke hadde kunnet se verken tangentene eller registrene, selv om en hadde stått rett foran det. Og særlig ikke fra alteret, hvor vi sto i dette øyeblikk. På den avstanden hadde vi ikke sett noe, selv om orgelet hadde vært åpent. Nøkkelen til orgelet hang i skapet i sakrestiet. Så gikk vi til et sidealter. Alterbildet forestilte den hellige Josefs død. Jesus og Maria står ved dødsleiet hans. "Denne fremstillingen er ikke riktig" - sa han - "Jesus var ikke til stede ved Josefs død."

Nå gikk vi forbi de enkelte stasjonene på Kristi korsvandring. Ved det bildet der Veronika får svetteduken med bildet av Jesu blodige ansikt tilbake, spurte jeg om denne hendelsen bare var en legende eller virkelighet. "Den er virkelig og ingen legende" - lød svaret.

Ved fremstillingen av Jesu korsfestelse spurte han meg plutselig: "Hva tror du forårsaket den største smerten ved korsfestelsen?" Jeg svarte: "Da naglene ble slått i". - "Nei" - svarte han - "ikke det, men tørsten. Naglene ble slått inn med et kraftig slag gjennom hender og føtter av de brutale bødlene, og forårsaket først en ikke særlig smertefull bedøvelse. På samme måte som de sårede i krigen knapt kjenner de svære sårene etter kuler eller granatsplinter i første øyeblikk. Men tørsten på grunn av blodtapet er det forferdeligste, også for de sårede. Den kan gjøre mennesker vanvittige. Ingen legemlig smerte kan sammenlignes med kvalene ved å tørste ihjel."

Da vi gikk videre, kom vi til et sidekapell. Der var et Maria-bilde av tre som i tidligere århundre hadde stått i et kloster. Ruinene av klosteret befant seg fremdeles i nærheten. - "Dette bildet" - sa han - "leter de lidende åndene etter - de som er bannstøtte ved klosterruinene der nede i dalen." - Fullstendig forbauset spurte jeg: "Men hvorfor leter disse åndene så lenge etter dette Maria-bildet? Det er jo lett å finne her. Og dessuten, hva kan et bilde gavne de lidende åndene?"

"Du forstår ikke det? Nå, da vil jeg forklare det. Ser du, de åndene som er lyst i bann og forvist til ett eller annet sted som straff for sine gjerninger, har ikke lov til å bevege seg utenfor den bannsirkel som er bestemt for dem. Derfor kan heller ikke åndene som er forvist til klosterruinene nede i dalen, komme hit til denne kirken. De kan altså bare lete etter Maria-bildet innenfor sin egen bannsirkel. Og der finner de det ikke. - Når du videre spør hvordan dette Maria-bildet kan hjelpe dem, så er det

riktig at bildet selv ikke kan bringe dem noen hjelp. Men det var noe annet som tidligere bragte dem lettelse, som hang sammen med bildet. For da bildet ennå sto i klosteret, kom mange mennesker for å be foran bildet. Da ba man også for de "stakkars sjelene" som dere kaller de lidende åndene. Bønnen kan riktignok ikke fjerne noe av skylden og straffen til disse åndene. Men de **fornemmer** at det blir bedt for dem, og tankene deres blir også ledet hen til Gud. På den måten opplever de en lettelse i sin tilstand. Etter at bildet ble fjernet, kommer ingen dit mer for å be, og åndene savner den velgjerningen som bønnene før bragte dem. De vet at bønnene sto i sammenheng med tilstedeværelsen av Maria-bildet. Derfor er de oppsatt på å skaffe bildet tilbake igjen dit."

Nå kom vi til trappen som førte til orgelgalleriet. Jeg skulle nå meget gjerne ha visst hvordan det forholdt seg med de halvveis uttrekte orgelregistre. Men også en annen tanke beskjefte meg i samme øyeblikk. Jeg spurte nemlig meg selv om han kanskje kunne spille orgel. At **gutten** ikke kunne, det visste jeg. Jeg hadde bare en betenkning: Vil den fremmede ånden ha så meget herredømme over kroppen til gutten at han kan bevege fingre og føtter så fort som orgelspill krever? - Nølede spurte jeg derfor om han ikke ville spille på orgelet. "Gjerne det, hvis du har glede av det" - lød svaret. Jeg skyndte meg straks inn i sakrestiet og hentet nøkkelen til orgelet. Vi gikk opp trappen til orgelgalleriet. Jeg låste opp orgelet og så straks etter registre. Riktig! Tre registre var halvveis trukket ut. Påny ba han meg gjøre organisten oppmerksom på det.

Så satte han seg til orgelet, trakk ut registre og begynte å spille. Først svakt og sart i myke akkorder. Siden sterkere, - og jo lenger han spilte, desto mer svulmet tonene.

Og da tonene fra orgelet nådde sitt høydepunkt, da bølget og bruste og stormet det med alle registre som en orkan som velter trær. Så litt etter litt, en langsom avdemping og til slutt klang det ut - vidunderlig mykt og fredfullt. Uten tvil - her satt en mester ved orgelet.

Da han var ferdig, trykket han inn alle registre og reiste seg fra orgelkrakken. Jeg låste orgelet igjen. Da stilte han seg foran meg og spurte: "Vet du hva jeg nettopp spilte på orgelet?" - "Nei" svarte jeg - "Ditt liv har jeg spilt" - sa han rolig. Jeg så forbauset på ham. Jeg kunne ikke tenke meg at man kunne spille livet til et menneske. Som om han hadde lest tankene mine, begynte han følgende forklaring: "Livet til et menneske er som et maleri. Man kan male i farger, man kan også male i toner. Hver farge forestiller en tone, og hver tone en farge. Det finnes klarsynte som ser alle tonene i deres farger, og som ikke registrerer harmoni og disharmoni med hørselen, men ved å betrakte fargetonene. Derfor kan man spille ethvert maleri som om man hadde noter foran seg. I det minste kan ånde verdenen det."

Jeg forsto ikke hva han sa, det var for nytt for meg. Tause gikk vi ned trappen igjen, inn i kirkeskipet og bort til døren der vi var kommet inn. Her ble han stående og sa: “Jeg vil ta avskjed nå. Jeg kan ikke lenger gå inn i huset. For husholdersken din kommer nettopp inn fra hagen, og jeg vil ikke at hun ser gutten i trance. Jeg lener meg mot veggen. Støtt kroppen til gutten, slik at han ikke faller på gulvet når jeg går ut av ham.”

Jeg gjorde som han sa og måtte bruke alle krefter for å holde oppe guttens kropp som sank forover da ånden gikk ut. Han kom straks til seg selv og var svært forbauset over å være med meg i kirken. Han husket bare at vi hadde sittet sammen i huset. Han visste ikke noe om det som siden hadde hendt. Da jeg sa at han hadde spilt så vakkert orgel, ristet han vantro på hodet.

I samme øyeblikk vi åpnet døren til prestegården, kom også husholdersken min inn bakdøren fra hagen. Hun ville altså ha sett gutten i trance, hvis ikke ånden for å forhindre det hadde gått ut av mediet på forhånd.

Gutten selv, som jeg snakket med om de enkelte hendelsene etterpå, visste verken noe om skjelettene eller orgelregistrene. Han visste heller ikke om døden til den hellige Josef, eller om svetteduken til Veronika, eller om smertene ved korsfestelsen, om Mariabildet og dets historie, om de bannlyste åndene ved klosterruinene og den virkningen bønner hadde for dem, heller ikke om orgelspillet og alt det ånden hadde forklart i tilknytning til det. Allerede samme kveld spurte jeg meg frem og kunne slå fast at i meget gammel tid hadde det virkelig vært en kirkegård der kirken nå ligger.

2 En ordensbror som spiritist

En kveld kom talemédiet - bondegutten fra sognet mitt - med en meddelelse som vi syntes var fullstendig usannsynlig. Gjennom mediet ble det nemlig sagt at også en pater fra benediktiner-klosteret i nærheten deltok i “spiritistiske møter”, som ble holdt i en by i nærheten. Vi kunne ikke tenke oss at en munk i sin ordensdrakt kunne sette seg i en spiritistisk sirkel, da jo nettopp den katolske kirken er en så skarp motstander av “spiritismen”. Vi hadde ingen mulighet for å kontrollere om opplysningen var sann. At den var riktig ble imidlertid bekreftet på en annen måte kort tid etter. Jeg var nemlig blitt anmeldt hos mine geistlige myndigheter for å ha deltatt på spiritistiske møter. Det kom en kommisjon for å forhøre meg om forholdene. Forhøret fant sted i benediktinerklosteret, hvor jeg var blitt innstevnet.

Ved dette forhøret anga jeg som sant var at jeg hadde vært til stede ved slike forsamlinger, og at jeg hadde avholdt slike møter i mitt eget prestegjeld. Man fremholdt for meg at Rom hadde forbudt katolikkene å delta ved spiritistiske møter. Jeg erklærte at jeg ikke kjente til et slikt forbud. Hvis det skulle forholde seg slik, var det uforståelig at en pater i klosteret hvor vi i øyeblikket befant oss, likeledes deltok

på slike møter. Jeg sa dette - ikke for å forsvare meg - men bare for på denne måten å kunne få vite om en pater fra klosteret virkelig deltok på spiritistiske møter, slik som det ble påstått gjennom mediet.

Formannen i granskingskommisjonen bestred meget indignert min påstand og understrekte at det var fullstendig utelukket at en pater gikk i "spiritistiske sirkler". Alene ordensdrakten umuliggjorde dette. Han måtte derfor tilbakevise påstanden min som slem bakvaskelse.

Jeg svarte rolig at jeg ikke hadde nevnt dette for å påføre pateren eller klosteret ubehageligheter. Jeg hadde hørt dette fra annet hold og ville benytte denne anledningen til å få vite sannheten. Skulle det vise seg ikke å være tilfelle, så ville jeg sørge for å rette på misforståelsen. Formannen avbrøt nå forhøret og gikk til abbeden, antar jeg. Etter en tid kom han tilbake med meget forlegen mine og bekreftet riktigheten av min påstand. Som unnskyldning tilføyde han at vedkommende pater hadde fått tillatelse av abbeden til å besøke spiritistiske møter. Så hadde altså mediets opplysning vist seg å være riktig.

3 I løpet av saken

som var innledet mot meg, fulgte bekreftelse på **bekreftelse av det som ble sagt og forutsagt av mediene i min egen sak.**

En dag ble jeg innstevnet for biskopen. Ikke før hadde jeg fått brevet i hånden, så kom bondegutten som var talemedium, hjem til meg og sa: "Jeg er blitt tvunget til å gå til Dem. De har fått et brev fra Deres overordnede, biskopen. De må komme til biskopen den ..." Jeg spurte hvor mange linjer brevet inneholdt. Også det anga han nøyaktig. Etterpå falt han i trance, og ånden som talte gjennom ham oppmuntret meg med ordene: "Du behøver ikke være redd. Håp på Gud og vær ikke redd! Hva kan mennesker gjøre deg!" Jeg svarte at jeg også overfor biskopen ville bekjenne den overbevisning jeg hadde fått gjennom samkvemmet med ånde verdenen. Følgelig kunne jeg vel i aller nærmeste fremtid vente å bli avsatt som katolsk prest. "Biskopen kommer ikke til å spørre deg om spiritismen og den overbevisning du har vunnet gjennom den", svarte han. "Du kommer siden til å gå ut av ditt presteembete med permisjon uten konflikt med ditt trossamfunn; du blir ikke avsatt."

Jeg kunne slett ikke tenke meg at biskopen ikke ville spørre meg om de spiritistiske møtene og de sannheter som ble foredradd der. Og likevel skjedde det slik som det ble sagt gjennom mediet. Biskopen leste forbudet fra den romerske kongregasjon fra 1917 som sa at katolikker ikke har lov å besøke spiritistiske forsamlinger, lot meg underskrive at han hadde lest opp forbudet for meg, og ga meg en bot for å ha overtrådt det. Han kom ikke inn på spiritismen, ikke med ett eneste ord.

Senere måtte jeg smertelig erfare at en forutsigelse som var gitt av mediet i byen, viste seg å være sann. Det var nemlig blitt meddelt på et møte at en av deltagerne i byen ville forråde meg. Vi trodde ikke noen av oss ville være i stand til å begå et slikt forræderi. Likevel ble det umulige virkelighet. En kvinnelig deltager anmeldte meg hos mine overordnede for fortsatt deltagelse på spiritistiske møter.

Som følge av denne anmeldelsen syntes det uunngåelig at jeg ble avsatt. Riktignok hadde jeg søkt om permisjon for å vie meg til velferdsarbeidet. Men søknaden var avvist av bispedømmekontoret på en så brysk måte at det etter rimelig skjønn ikke lenger var håp om at søknaden ble innvilget. Saken mot meg gikk videre for den geistlige domstolen. Termin for hovedforhandling mot meg var berammet, og jeg var innkalt til hovedforhandlingen. Det var bare noen få dager igjen til dagen da jeg uten tvil ville bli avsatt ved dom. Likevel stolte jeg på forutsigelsen om at jeg skulle få permisjon og forlate mit trossamfunn i fred. Da fikk jeg i ellefte time et telegram fra den geistlige domstolen med beskjed om at saken mot meg - etter biskopens ønske - foreløpig var innstilt. Straks etter fulgte et brev fra biskopen hvor han innvilget permisjonssøknaden, og hvor han spurte når jeg ønsket å forlate embetet. Jeg anga dagen som for lenge siden var blitt forutsagt som min avskjedsdag. - 31. des. 1925

4 Pinseuken 1924

reiste jeg til Graz i Steiermark. På strekningen Passau - Wien var jeg alene i kupéen med en ung mann. Jeg satt overfor ham og leste i en bok. Da så jeg hvordan den unge mannens hode plutselig lutet forover, som om han hadde sovnet. Men i samme øyeblikk rettet han seg opp igjen, satt der med lukkede øyne, tok en notisbok fram av lommen og skrev en hel side. Så rev han bladet ut, ga meg det og sa: "Ta dette og oppbevar det! Et annet sted vil du få vite hva det betyr." Jeg så på skriften, men kunne ikke forstå tegnene. Da kom den unge mannen til seg selv igjen. Han visste ikke noe om at han hadde skrevet; heller ikke at han hadde gitt meg arket og ikke et ord av det han hadde sagt. Tegnene på arket kunne ikke han heller lese.

Vel hjemme igjen i prestegården etter turen til Graz, bar jeg det beskrevne arket på meg i 14 dager. Så kom jeg en lørdag kveld til familien til talemediet. Gutten var alene i værelset. Kort tid etter falt han i "trance" og sa: "Vis meg den lappen du har på deg, som du fikk på reisen til Graz." Jeg ga ham seddelen: Han leste og sa: "I morgen ettermiddag kommer det en jøde til deg. Folk mener han er syk. I virkeligheten blir han sterkt plaget av en ond ånd og holdt slik i bann, at han nesten ikke kan få frem et ord. Så snart han kommer, roper du på denne gutten som jeg snakker gjennom. Alt annet kan du overlate til meg. Du vil nå oppleve store ting. Denne lappen ble skrevet av jødens skytsånd gjennom det mediet du møtte på reisen til Graz. Skytsånden til jøden er en avdød onkel fra Köln. Også den onde ånden som plager jøden, er en avdød slektning."

Neste ettermiddag henimot klokken 16 ringte det på døren i prestegården. Jeg lukket opp og ble forskrekket over å se en mann som sto og vred seg mens hodet gikk frem og tilbake i stadige nervetrekninger. Han ville snakke, men fikk ikke frem et ord. Jeg grep ham i hånden og førte han inn i værelset mitt. Jeg sendte straks bud etter gutten. Han kom, falt i trance i nærvær av jøden, sto opp, strakte hånden frem mot mannen som til en besvergelse og talte i et språk jeg ikke forsto. Jøden ble kastet frem og tilbake noen ganger av en usynlig kraft. Så følte han seg fri, begynte å gråte av glede og kunne snakke uten å stamme. Han fortalte meg at han visste nøyaktig hva som nettopp hadde foregått med ham. Han var selv klarsynt og kunne erkjenne de åndene som var omkring ham, de gode såvel som de onde.

Hans gode ånd var en onkel fra Köln. Den onde var en slektning han ikke hadde kjent i dette livet. Den onde hadde villet avholde ham fra å gå til meg, og underveis hadde han spottet ham og ropt de mest skamløse skjellsord til ham på hebraisk. Han nevnte noen av disse hebraiske skjellsordene. Nå håpet han å være kvitt denne onde ledsageren for alltid. Han visste også hvilken ånd det var som hadde befridd han idag. Dermed tok han bønneboken sin ut av lommen og viste meg en hebraisk bønn til en høy himmelfyrste. Jøden hadde sett riktig. Det var denne ånden. Mens jeg ennå snakket med jøden, falt gutten påny i trance og vendte seg til meg med ordene: "Hva jeg sier deg nå, hører denne mannen der ikke. Sansene hans blir hindret så han ikke forstår noe. Det du har opplevd her idag, har skjedd til opplysning for deg og også for denne mannen. Han kommer bare til å bli befridd fra det onde for en kort tid. Den onde [ånden] kommer snart tilbake igjen og kommer til å plage ham videre inntil døden. Det er hans rettferdige skjebne. Han har fortjent det. Han vil ikke komme tilbake til deg. Han vil ikke kunne samle krefter til det mer."

Jeg spurte nå mannen om han hadde forstått det som nettopp var blitt sagt. Han svarte at han ikke hadde hørt noe. Dypt rystet sa jeg farvel til dette stakkars mennesket. Han kom ikke tilbake igjen.

5 Gjennom de forskjellige mediene

var jeg ofte blitt gjort oppmerksom på at dokumentene fra den første kristne tid var utsatt for forfalskninger. Jeg spurte meg gjentatte ganger om det ikke fantes et vitenskapelig verk som prøvde å avsløre disse forfalskningene. Jeg kjente ikke til et slikt verk, og ingen andre kunne henvise meg til et slikt verk. Med hensikt spurte jeg ikke etter det på møtene våre, for det var blitt sagt meg at alt som kunne være til nytte for meg, ville jeg få vite.

Da fikk jeg en dag tilsendt i posten et tobinds verk. Bøkene var **ikke skåret opp enda**. Vedlagt lå et brev fra en dame som jeg bare hadde møtt én gang før. Brevet lød: "Fru Dr. H. fra F. ga meg de vedlagte bøkene for at jeg skulle sende dem

videre til Dem. Hun **måtte** plutselig sende dem til Dem uten å ha lest dem. Med henne skjer det noe ganske storartet. De burde oppsøke henne så snart som mulig.” N.N.

Fru Dr. H. som plutselig **måtte** sende bøkene til meg, kjente jeg verken personlig eller av omtale. I bøkene hun sendte meg, og som hun ikke selv visste hva inneholdt, ble det påvist at et skrift av den jødiske forfatteren Flavius Josephus var blitt forfalsket på det groveste av kristne avskrivere til fordel for kristendommen. Avskriveren hadde gjort Flavius Josephus, fra å være en **motstander** av Kristus til å bli en **tilhenger** av Kristus. I disse bøkene fantes dessuten tallrike henvisninger til de planmessige forfalskningene av skriftstykker fra de første århundrer. Derved fant jeg alt det bekreftet som var blitt sagt meg om dette gjennom mediene, som ikke hadde noen kunnskap om disse tingene. Å kunne slå dette fast var en stor tilfredsstillelse.

6 Ved et opphold i Amerika

opplevde jeg en bekreftelse både på den allmenne sannhet om forbindelsen med ånde verdenen og også på mange enkeltheter som gjelder på dette området. Her er spiritismen vidt utbredt under betegnelsen “spiritualisme”. Det finnes såkalte “spiritualistiske kirker” overalt. Jeg benyttet først anledningen til å lære å kjenne den “spiritistiske” praksis i disse kirkene. I den hensikt besøkte jeg et antall spiritistiske gudstjenester. Der fant jeg dessverre bekreftet, hva jeg hadde fått vite av mediene i Tyskland, som stadig hadde gjort meg oppmerksom på at Guds gode ånder alltid holder seg borte når deltagerne snarere har jordiske hensikter enn en videre bevegelse på veien mot Gud. Der hvor de materielle synspunktene er fremtredende, innfinder den lavtstående ånde verden seg. Derfor mangler det enhver kontroll av åndene. Slike forsamlinger er da tumleplass for de åndene som befinner seg i lave sfærer, uten derfor å høre til de spesielt onde åndene. For det meste vil det være avdøde slektninger, venner og kjente av deltagerne, som selv ikke er kommet videre i det hinsidige, og som derfor interesserer seg mer for sine etterlattes jordiske anliggender enn for sin egen åndelige utvikling.

Slike forsamlinger er ikke lenger noen gudstjeneste, men snarere en opplysningsentral for rent jordiske spørsmål og anliggender. De nærmer seg betenkelig den hedenske avgudsdyrkelsen. For tiltrekningskraften ved den hedenske avgudsdyrkelsen består nettopp i at menneskene håper på å få opplysning gjennom mediene, som deltar i de såkalte gudstjenestene, om sin fremtid og fremgang på Jorden..

Noe oppløftende og av åndelig verdi fant jeg ikke i noen av disse kirkene, enda jeg sterkt lengtet etter å finne det. For det meste var dét jeg opplevde der slik, at det heller skadet spiritismens sak enn det kunne være til nytte for den. Jeg hadde også inntrykk av at de besøkende nok utelukkende deltok på grunn av

opplysningene de håpet å få om sine **jordiske anliggender**. Likeledes syntes pengespørsmål å spille en ikke underordnet rolle for lederne av disse kirkene. Det blir tatt faste inngangspenger som sjelden er mindre enn 1/2 USD, slik at ubemidlede umulig kan delta.

Alt dette bekreftet at det var sant det som var sagt meg så inntrengende i Tyskland om nåtidens spiritisme; selv om den ytre sett foregår i religiøse former. Jeg ble overbevist om at denslags spiritisme ikke ville bringe menneskene særlig nærmere sin Gud. Det er ikke den spiritismen de første kristne praktiserte.

Men også i Amerika skulle jeg oppleve det oppløftende ved samkvemmet med åndene, og derved få en bekreftelse på det jeg selv hadde erfart tidligere. Under oppholdet mitt i New York bodde jeg hos en tysk familie Niemann, 148 E. 18. Str.- Jeg angir fullt navn og adresse til denne familien, fordi den spiller hovedrollen i det følgende, og fordi de har tillatt meg å opplyse om navnet. Ellers unnlater jeg prinsipielt å nevne navn i denne boken, forat ingen på den måten skal oppleve ubehageligheter fra ondsinnede medmennesker.

Jeg hadde aldri snakket med herr Niemann om spiritisme, men bare fortalt ham noe av det jeg hadde opplevd i de spiritistiske kirkene i New York. Han selv tilhørte ikke noe trossamfunn. Troen på Gud syntes å være sloknet i ham. Det som foregikk i de spiritistiske forsamlingene jeg hadde fortalt om, holdt han for å være svindel og pengesak.

Likevel besluttet han en kveld å følge meg til en slik kirke bare for å se - av nysgjerrighet. Som alle tilstedeværende, fikk også han et budskap. Det som ble sagt til ham, viste seg å holde stikk i alle deler, selv om mediet så han for første gang og selvfølgelig heller ikke visste hvem han var. Han fikk blant annet også vite at han selv hadde et stort medialt anlegg som han burde utdanne videre. Da vi var kommet hjem, spurte herr Niemann meg hva den klarsynte kvinnen mente med "utdannelsen av hans mediale anlegg". Nå forklarte jeg hvordan det hang sammen og tilbød meg å holde en kort gudstjeneste med ham og hans kone en gang om uken. Dermed hadde jeg enda en anledning til å kontrollere riktigheten av det jeg hadde opplevd i Tyskland, selv om jeg ikke på noen måte tvilte lenger.

Jeg holdt gudstjenestene på samme måte som jeg hadde gjort det i sognet mitt tidligere, og som jeg allerede har fortalt om. Her - på den andre siden av havet - i en familie som hadde oppgitt troen på Gud, men som hadde en ærlig og oppriktig vilje til å si ja til sannheten - her så jeg først og fremst utdannelsen av mediene foregå på samme måte som jeg hadde sett det før i mine tidligere omgivelser. Den mediale utdannelsen foregikk altså etter de samme lovene der som her.

Allerede første kvelden begynte Niemann å skrive etter diktat fra åndene, og det på en slik måte at han visste **at** han skrev, men ikke **hva** han skrev. De enkelte avsnittene av det han skrev ned, var med forskjellig håndskrift, og var også

undertegnet med forskjellige navn til avdøde slektninger og venner, som Niemann først husket igjen denne kvelden da han så navnetrekkene deres under det han hadde skrevet. De meddelte ham at han var på rett vei med det han gjorde. Han skulle bare fortsette på den veien. For hvor glade hadde de selv vært, hvis man hadde vist dem denne veien til Gud mens de levde på Jorden. Det eksisterte et hinsides og en Gud; og ham kunne han stole på.

Herr Niemann var målløs da han kom til seg og leste det som var skrevet med forskjellige skrift av hans egen hånd. Etterpå - i mitt fravær - holdt Niemann gudstjeneste alene med sin kone. Han skrev påny - som første gang - noe fru Niemann undret seg svært over. For hun hadde i sitt stille sinn ment at jeg hadde hypnotisert mannen hennes, og inngitt det han hadde skrevet ved tankeoverføring. Nå hadde hun bevis for at denne antagelsen ikke stemte, siden åndediktatene foregikk på samme måte også når jeg ikke var til stede. Dessuten måtte hun også første gangen ha sagt seg at jeg ikke kunne vite navnet til de avdøde som hadde skrevet under første gangen, og at jeg derfor heller ikke kunne ha overført dem til han som skrev. Men på samme møte fikk hun et enda mer overbevisende bevis. Plutselig ble hun nemlig selv tvunget av en usynlig makt til å ta blyanten og skrive mens tårene rant nedover kinnene. I motsetning til mannen visste hun hva hun skrev. Det foregikk det samme med henne som det jeg hadde opplevd med den ene gutten i sognet mitt. De tankene som hun skulle skrive ned, ble meddelt henne med all makt. Hun var altså et "inspirasjonsmedium", slik som gutten. Heller ikke hun var i stand til å gjenta det hun hadde fått vite, da hun var ferdig med å skrive.

Begge disse mediernes utdanning fortsatte fra uke til uke. Herr Niemann skrev enda en kort tid; så begynte hans utdanning som "talemedium" med alle de ytre kjennetegn som jeg hadde opplevd med talemediet i mitt gamle sogn. Ånden som snakket gjennom ham, kom alltid med hilsenen: "Guds fred være med dere!" - eller med hilsenen: "Guds ord være med dere." - hvis han ville gi **spesielle** meddelelser.

En dag fikk vi bekreftet sannheten i det denne ånden sa, og det på en måte som grep oss alle. Jeg hadde en meget kjær venn i Tyskland. Han var en enkel mann av folket som bodde i en liten landsby. Før jeg reiste til Amerika, hadde jeg vært og tatt personlig avskjed med ham.

Ved en gudstjeneste den 20. juli 1930 meddelte ånden som snakket gjennom herr Niemann, at min venn i Tyskland var blitt meget syk og snart ville dø. Budskapet lød ordrett: "Din venn H.S. er blitt meget syk. Han har en snikende syksom. Du vil ikke se han mer på denne Jorden." - Da jeg ble forskrekket over disse ordene, og tårene kom i øynene mine, trøstet han meg og sa: "Din venn er et edelt menneske. Hos oss blir han tatt vel vare på. Hvis du vil skrive til ham, så gjør det straks, så vil brevet nå frem mens han lever." - Derpå syntes det som om han ville være helt sikker på at brevet kom tidsnok frem, idet han vendte hodet som om han snakket med noen og

spurte seg for. Så vendte han seg mot meg igjen og sa: “Ja, brevet kommer tidsnok, men vent ikke lenger med det!”

Neste dag skrev jeg et brev til min venn og la ved - så og si til avskjed - et bilde av meg. Det som var blitt sagt om hans nær forestående død, nevnte jeg selvsagt ikke. Jeg uttrykte tvert imot min glede over snart å skulle se ham igjen og ba ham hente meg i Bremen når jeg kom tilbake.

Den 20. august 1930 fikk jeg brev fra min søster som bodde i Tyskland i nærheten av min venn. Brevet var datert 11. aug. 1930 og begynte slik: “Dessverre må jeg meddele deg at din beste venn H.S. fra O. er død. Som jeg hørte, skal han ha fått brev fra deg på mandag med bilde av deg. Så kunne han se deg enda en gang og si lev vel. Han skal ha grått meget da du skrev og ba han hente deg i Bremen når du kom tilbake. Nå er han allerede i evigheten.”

Samme dagen jeg fikk brevet fra min søster, hadde vi gudstjeneste i vår lille krets. Den ånden som snakket gjennom Niemann, hadde ikke snakket siden kvelden da vi hadde fått vite om min venns nær forestående død. Denne kvelden trådte han inn i mediet og sa ifølge fru Niemanns ordrette stenogram: “Guds ord være med dere! Amen! - Det er bare et unntak at jeg snakker gjennom han idag, for å oppfylle din bønn.” (Jeg hadde nemlig bedt stille for meg selv i løpet av dagen om at Gud ville gi meg noen ord til trøst.) “En sorg har rammet deg som du som menneske tar meget tungt. Men vær ikke bedrøvet! Det går ham (den avdøde vennen) meget, meget bedre. Og for å lønne deg: Han står ved din høyre side, smiler vennlig til deg og stryker deg med høyre hånd over hodet. Han lar hilse så meget. Du skal ikke ta det så tungt. Kanskje vil du høre fra ham siden. (Han mente at den avdøde kanskje selv kunne snakke med meg gjennom mediet på et senere tidspunkt.) Ikke ennå. - Hans siste kamp var ikke så tung. Han ville gjerne se deg enda en gang og snakke med deg. Det første kan han nå (nemlig se). Det andre (nemlig tale) ikke ennå. - Han døde i bønn til Gud. - Oh, dere arme menneskebarn! Det er så vanskelig for dere her. Forbli likevel tro! Vakle og snuble ikke, så uteblir ikke belønningen. Og mange som her nede ikke hadde det så godt som andre, de står på den andre siden meget høyere enn de som her var deres herskere. “Stoffet” gjør ikke lykkelig.” (Med “stoffet” mener ånden pengene. Ordet “penger” uttaler han aldri, men betegner det med ordet “stoff”). - “Ta det altså ikke så tungt! Å - hvis du kunne sett ham! At han står meget høyt, kan du slutte av at han er her. Han har enda en liten lutring, så er han i den ellefte sfære. Han springer over den tiende. Han hører til de få mennesker som er og var riktige Guds barn.”

Så ba ånden med mediets løftede hender: “Himmelske Far, vær oss nådig! Se ned til oss. Fyll ham med trøst, han som sitter her i sorg og smerte over den tapte vennen! Gi han fred og glede, slik at han overvinner smerten. La den avdøde, som var et mønster blant mennesker, av nåde komme til deg! Ta han opp i din krets, slik at han utvikler seg raskt og virker med nåde og velsignelse for menneskeheten. Far, han du

har sett ut, kommer til deg. La han få fullføre det verket som han er utsett til. Vær nådig, far og velsigne dem begge! Amen!”

I de følgende gudstjenestene skrev fru Niemann - under den åndelige innflytelse av min avdøde venn - ting som hun som menneske ikke kunne vite. For eksempel ble det i en nedtegnelse henvist til en spasertur gjennom en liten dal i Hunsrück, som jeg hadde for mange år siden med min nå avdøde venn. Ved den anledning hadde vi snakket om Gud og de store spørsmål angående det hinsidige. Jeg selv husket først igjen denne hendelsen da jeg leste om den i fru Niemanns mediale nedtegnelser. Dalen var angitt med riktig navn, et navn som bare de folkene kjenner, som bor i området omkring dalen.

Også i de årene da min venn ennå levde, fikk jeg gjennom ham så sterke bevis på sannheten i det som var blitt meddelt meg under samkvemmet med ånde verdenen, at det alene hadde vært nok til å overbevise meg. Da jeg nemlig måtte endre min religiøse overbevisning fra grunnen av som følge av mine åndelige opplevelser, tenkte jeg i dyp smerte på at jeg - på grunn av min endrede religiøse innstilling - også ville ha mistet denne trofaste vennen. For han var en god katolikk. Da jeg på et møte i Tyskland nevnte min frykt overfor ånden som talte, fikk jeg til svar: “Din frykt for å miste vennen er uten grunn. For vi kommer selv til å undervise ham uten at du behøver å forklare det for ham.”

Det varte ikke lenge før min venn oppsøkte meg og fortalte om de merkelige visjonene han hadde hatt. Her sto han overfor en rekke grunnleggende sannheter som sto i motsetning til hans katolske bekjennelse. Fremfor alt visjonen på kirkegården - sannheten om at det også en gang vil finnes amnesti for de fordømte, og at alt kommer til å vende tilbake til Gud. Deretter om skjebnen til de avdødes ånder. Her fikk han også den tilsvarende undervisning. Også den oppgaven som jeg personlig hadde å oppfylle i livet, fikk han kjennskap til. Disse opplevelsene, som alene kunne fylle en bok, virket så overbevisende på ham at jeg kunne nøye meg med å bekrefte riktigheten i visjonene hans.

7 Egyptiske fyrstegraver

Det er én sak som jeg ikke vil forbigå i stillhet, selv om jeg ikke kjenner den fulle betydningen av den ennå, og den ennå ikke er oppfylt.

Det dreier seg om å finne to egyptiske kongegraver fra tiden 5000 år før Kristi fødsel. Jeg er ikke i den minste tvil om at opplysningene om dem er sanne; at gravene vil bli funnet senere, og at de inneholder alt det jeg har fått vite om dem gjennom fire forskjellige medier. Men la oss først høre om den merkelige måten jeg fikk kjennskap til disse gravene på.

Det var den 1. februar 1924. Etter kontortid satt jeg på mitt privatkontor i rommene til hjelpeorganisasjonen. Da kom to unge mennesker på ca. 20 og 28 år til meg og sa at de var sendt til meg for å gjøre meg en tjeneste. Ikke før hadde de sagt dette, så falt - til min store overraskelse - begge samtidig i "dyptrance". Åndevesnene som talte ut av dem, ba meg om papir og blyant. Jeg ga dem det de ønsket. De satte seg ved et bord og begynte å tegne. Da de sluttet etter en stund, så jeg at hver av dem arbeidet med å gjengi en egyptisk kongegrav, og at tegningene var forsynt med gamle innskrifter som var uforståelige for meg. De sa at de ville komme igjen senere og arbeide videre med tegningene.

Jeg spurte hvem de var. Bare den ene av dem forsto tysk og svarte meg på tysk. Den andre snakket et språk jeg ikke kjente, og som den første oversatte til tysk. Han fortalte følgende:

"Begge vi to som snakker og skriver gjennom disse redskapene, var egyptiske fyrster. Våre navn er Arras og Isaris. Jeg - Arras - var fyrste over Det øvre Nilen og min venn Isaris var fyrste over Det nedre Nilen. Vi behandlet våre undersåtter godt. Vi straffet ikke våre slaver. Vi lot våre folk ha sin frie vilje. Folket var rikt, og utpreget fattigdom fantes ikke i landet vårt. Vi høstet tre ganger i året, slik at vi hadde mer enn nok å leve av. Det var overflod overalt. Folket hadde alt det begjærte. Det holdt de mest strålende fester, utfoldet stor prakt, levde for livet i dag og glemte Gud Den Allmektige. Det spiste hagenes frukter og åkrenes korn som Gud lot vokse. De drakk det reneste vann, slik det ikke kunne komme renere fra noen kilde. De drakk den herligste vin som overhode fantes uten tanke på hvem som hadde skapt alt dette. Det ble stadig mer fest og røre. Og folket var ikke lenger tilfreds med å leve slik som forfedrene. Av gull og edelstener skapte de seg guder. De tilba disse avgudene de hadde laget og æret dem. Ja, det fantes slike blant dem som for folkets skyld lot seg myrde for disse gudebildene."

"Vi så rolig på alt dette og lot folket gjøre som de ville uten å hindre dem, slik det ville vært riktig. Tvert imot, for å oppnå folkets gunst støttet vi dem til og med i avgudsdyrkeriet. Jeg sendte 10 vogner fulle av gullsaker til avguden Amojjo for at gudebildet hans kunne bli fullført. Med det ville jeg tilta i folkets anseelse. Også Isaris ga 10 vogner gullsaker for avguden Lachitju for ytterligere å stige i folkets anseelse. Vi gikk i spissen av prosesjonen ved innvielsen av gudebildene og stilte våre tropper til disposisjon for å beskytte disse gudene i stedet for å tilintetgjøre dem. Foran gudebildet sto en gullskål med blodet fra et nyfødt barn. Dette blodet måtte ikke tørke ut. Det måtte sørges for at det ikke tørket ut ved at skålen ble fylt med nytt blod. For hvis det tørket ut, ville overpresten henrette den skyldige presten med sverd foran gudebildet."

"Det gikk stadig villere for seg. Da sendte Gud straffen. Den var fryktelig, men rettferdig. Han lot kildene bli urene. Han sendte en bølge av hete som slo ned alt. Alt tørket bort. Og likevel bønnfalt folket ikke ham. Hvis folket hadde erkjent

Guds allmakt, ville Gud ikke ha gått altfor strengt i rette med dem. Men det var ingen der som ba til ham. Da sendte Gud hevnen, den fullstendige tilintetgjørelsen av det troløse folket, som ikke ville anerkjenne ham som skaperen. De kunne ha kommet til erkjennelse av den sanne Gud. For det fantes stjernetydere og høytstående lærde som forkynte sannheten, som skulle forberede folket på Guds straffedom, og som også gjorde det. Men folket lo av dem og spottet dem. Man hørte ikke på dem, men slo dem ihjel.”

“Da mørknet himmelen. Grå skyer kom drivende. Svart himmel. Storm blåste opp. Lyn slo ned og splintret avgudene, så man ikke kunne finne et atom mer av dem. Da kom det skrekkelige som tilintetgjorde menneskene: Fra himmelen kom ild og svovel som skapte gasser som forpestet luften, slik at menneskene ble kvalt. Palassenes murer styrtet inn og begrov alt under en ruinhaug. Da sendte Gud en voldsom storm og dekket alt med gul-grå sand i et jordskjelv. Dette var Guds hevn for overtredelsen. Det var en rettferdig handling.”

“Da tilintetgjørelsen kom, var vi begge døde. Jeg - Arras - døde ved at en prest som traktet etter min kone, stakk dolken i meg. Min venn Isaris - som jeg hadde inngått blodsbrorskap med, et brorskap som jeg har holdt til min dødsdag - døde i kampen med Zyclov. Han var en feltherre som bodde under hans tak. Han strebet etter makt - og ikke med rent hjerte. Han traktet etter å undergrave sin herres trone og reiste seg mot ham og slo ham ned.”

“Byen vår og våre graver er tildekket og ikke funnet ennå. Vi levde 5000 år før Kristi fødsel. Hele Egyptens rike hadde flere fyrster under en hersker som dere ville kalt “keiser”. Det var forbundsfyrster. Også vi tilhørte dette forbundet. Men i tillegg var Isaris forvalter i hele riket; dere ville si “rikskansler”. Rikets hovedstad var Mempf. De første familiene, prestene og hærførerne pleide å hente kongen eller fyrsten fra den samme familien.”

På mitt spørsmål om hvilke andre folk som eksisterte dengang, svarte han: “På den arabiske halvøya dro nomadestammer omkring. Det fantes et stort rike ved Euftrat. Dette riket var i Eufrats munning og nådde helt til Ganges. Så fantes enda et rike hvor maurerne senere bodde. Spor av dette riket finnes ennå på gamle kart.”

Da mediene kom til seg igjen, undret de seg over tegningene de hadde laget og visste ikke hva det skulle bety. Ialt kom de syv ganger i løpet av tre måneder. Jeg visste aldri i forveien når de ville fortsette.

En morgen da jeg skulle reise fra sognet og til hjelpeorganisasjonens kontor i byen, kom bondegutten som var talemiddel, til prestegården og sa han hadde fått i oppdrag å reise med meg til byen idag. Hvorfor, visste han ikke. Jeg tok han altså med for jeg visste av erfaring at det alltid dreide seg om noe viktig når gutten fikk slike oppdrag.

Denne dagen kom begge mediene for de egyptiske tegningene igjen. Samtidig med dem falt også bondegutten i trance og satt lenge taus mens de andre fortsatte med tegningene sine. Plutselig sto mediet fra sognet mitt opp, gikk bort til en av dem som tegnet, og snakket med ham på et fremmed språk. Han så ut til å forklare ham noe på tegningen. Så kom han til meg og ba om viskelær. Da jeg ga ham det, gikk han bort til det andre mediet igjen. Nå gikk jeg også bort til den fremmede og så at han hadde tegnet Nilen. Mediet tok viskelæret ut av hånden på den unge mannen, visket bort en del av Nilens løp og tegnet det annerledes. Jeg spurte mediet fra sognet mitt som [altså] var i trance, om han hadde lov å si meg hva alt dette skulle bety. Ånden som snakket ut av ham, svarte at han idag hadde oppsyn med de to mediene som tegnet. For idag ble den viktigste tegningen fullført, den som skulle gjøre det mulig å finne kongegravene, og den gjaldt Nilens løp. Ånden til en av de to tidligere fyrstene hadde gjennom mediet tegnet Nil-floden slik den dengang hadde sitt løp. Men på grunn av sedimentering på enkle steder var Nilens løp annerledes idag. Det var nettopp fra et av disse stedene avstandene måtte måles for å finne kongegravene. Derfor hadde han imorges fått gutten til å reise med meg til byen.

Da den siste tegningen var ferdig, fikk jeg i oppdrag å kopiere alle tegningene og legge en forseglet kopi på et sted som ble oppgitt. Så dikterte den ene av de egyptiske fyrstene et dokument for meg som jeg måtte undertegne. Det lød:

“I året 1924 fikk jeg kjennskap til eksistensen av to ånder som tidligere en gang var fyrster. Arras og Isaris - slik kaller de seg. De har overlatt meg flere tegninger og dikterte dokumenter. De inneholder en beretning om livet og skjebnen til begge fyrstene. Jeg fikk i oppdrag å dra til deres land, åpne deres graver og avdekke restene av de begravde byene. Dette materialet samlet jeg i tiden fra den 1. februar til den 1. mai 1924.”

“Isaris erklærte i sitt eget og Arras’ navn: Vi to har gjort kjent for dere det vi fikk i oppdrag å fortelle for at dere skal finne gravstedene våre. Gjennomføringen ligger i deres hånd. Sjelelig, åndelig har dere arbeidet for oss inntil i dag. Vi takker dere for det. Vi ber dere om å gjøre det fortsatt, og med dagen i dag tar vi farvel med dere. Vi kommer igjen bare en gang. Det vil være på den dagen da det forutsagte inntreffer, og dere forstår det vi har berettet som virkelig, historisk hendelse og ikke bare noe dere tror.”

“Be for oss! Og - Gud være hilset!”

“Når dere står foran graven vår og finner restene, da er vi der. Her er vår oppgave oppfylt. - Gud være hilset - vi snakkes!” Jeg undertegnet dette dokumentet og la det sammen med de andre egyptiske aktstykkene. Nå hadde jeg mange spørsmål angående denne saken. Som svar fikk jeg følgende belæring:

“Jeg kan si deg at alt som gjelder selve stedet der gravene ligger, er nedtegnet. Nøyaktigere data kan vi bare gi dere på stedet. Det gjenstår nå bare det ene spørsmålet: **Gjennomføringen av oppdraget.** Dere må lete etter gravene, og dere vil finne dem. I gravene finner dere forskjellige kulturgjenstander. Lignende er allerede funnet flere ganger og er i og for seg ikke så viktige. Men viktig er **“Oppropet til folket”** og **“Rullen”** som inneholder lovene for den “Hvite magi” om samkvemmet med åndene og også helbredelsesartene, hvordan man kan helbrede sykdommer. I tillegg finnes opplysninger om fremstillingen av ulike produkter av planter og salter og slike stoffer som man kan bruke til å konservere forskjellige saker med, og som er svært varige. Penger og gull ligger der også, slik at dere kan dekke alle utlegg og mer til.”

“Dere vil ikke lide samme skjebne som så mange som til nå har åpnet slike graver og blitt drept. For på hver grav står innskriften: “De som legger hånd på eller oppfordrer til det, er ferdige.” - Dere går i Guds navn, og foretar det første spade-stikk også i vårt navn og med Guds hjelp. Derfor vil det ikke skje dere noe.”

“Du spør om skriftegnene på tegningene. De er forskjellige. For man har ikke skrevet likt overalt. Skriften er slik vi skrev dengang. Dere kan ikke lese skriften og ikke skrive tegnene. Jeg kunne diktere bokstavene for dere. Men dere kan ikke gjøre noe med dem. For en bokstav gjelder både som et helt ord og som et tegn. På vår grav, på vårt palass, på steinene, på søylene, på veggene er overalt den samme skriften. De lærde kan stange hodet i disse steinene, men skriftegnene vil de ikke kunne tyde. Eventuelt vil noen si at skriftegnene som de kan se hos dere, kanskje stammer fra Egypt, fordi de gjenkjenner noen tegn. Men de fleste vil si at dere har mistet forstanden. Og de vil legge hindringer i veien for dere.”

“Herskeren som vi var forbundsfyrster under, het ‘AM=EL’ Han døde etter oss to. Hans grav er ikke funnet ennå. I hele Egypten finnes omtrent 10.000 graver for konger, fyrster og fornemme. De andre gravene teller jeg ikke. Dermed kan dere være sikre på at alt ikke er oppdaget.”

Senere - under seansene med mediene i mitt eget sogn - spurte jeg om denne egyptiske saken. Jeg ville vite når omtrent disse gavene ville bli funnet. Jeg fikk til svar: “Alt dette har sin tid. Hendelser i verden vil gjøre denne saken moden. Idag er den ennå umulig og ville koste mange mennesker livet av grunner dere ikke forstår. **Hvilke betydningsfulle hensikter Gud har med dette, kan dere ikke engang ane.**”

Jeg har gjengitt denne egyptiske saken så utførlig med grunnlag i dokumentene for at det, når det forutsagte går i oppfyllelse, også fra vår side skal foreligge bevis for at alle enkeltheter var forutsagt. Personlig har jeg følelsen av at funnet av gravene som er beskrevet her, skal gi vitenskapen av i dag det avgjørende bevis på at det som står i denne boken, er sant

For stilt overfor slike bevis må den delen av vitenskapen som er sterkest motstander av forestillingen om et hinsidig liv, bøye seg og innrømme at bevisene er fullverdige. Men det er min helt personlige mening. Jeg har ikke fått vite mer om hvilken betydning funnet av de egyptiske gravene vil ha. At denne saken med egypterne har sin riktighet bekreftet også mediet i byen. Han tilføyde at fyrsten som kalte seg “Arras” også hadde båret navnet “Hario”.

Tenker man rolig gjennom de eksemplene som er beskrevet hittil, og som bare utgjør en brøkdel av opplevelsene mine på dette området, blir det klart for enhver at man ikke kommer et skritt videre med de vanlige “naturlige” forklaringsmetodene. Verken “suggesjon”, “tankeoverføring”, eller “underbevissthet” kan være årsak til slike fenomen. Verken mediene som de mennesker de er, eller andre mennesker visste disse tingene.

Det som aldri har vært i et menneskes bevissthet, kan heller aldri bli til underbevissthet, og tanker som jeg selv ikke har, kan jeg heller ikke overføre til en annen.

Ordene “suggesjon”, “underbevissthet” og “tankeoverføring” er på dette området i de fleste tilfeller **bare ord** som man tror man kan uttrykke ganske mange lærde tanker med, og som gjør inntrykk på dem som ikke pleier å tenke etter. Men i virkeligheten er det ord uten innhold. “Der hvor begrepene mangler, der innfinder det seg et ord i rette tid.”

Når det gjelder tankeoverføring, så har jeg ofte med all kraft prøvd å overføre tankene mine til mediene både **før** deres trance-tilstand og **under**. Men ikke i ett eneste tilfelle inneholdt de påfølgende meddelelsene så mye som et ord av det som jeg prøvde å overføre til dem gjennom såkalt tankeoverføring. Jeg har også avtalt med andre at vi skulle forsøke å suggerere et medium til å komme med en bestemt melding. Men ingen av disse forsøkene har hatt snev av suksess.

Det jeg fikk vite gjennom disse mediene, som var uskolerte og uvitende på alle kunnskapsområder, overstiger enhver menneskelig viten om disse tingene. Her finnes bare **én** forklaring som tilfredsstillende vår tanke, nemlig: **Det finnes ikke-jordiske åndevæsen som bruker disse mediene for å overbevise oss om eksistensen av et hinsides, om at det finnes en Gud og en ånde verden, og for å lede oss på veien til Gud.**

De opplysningene om “lovene for samkvemmet med åndene” og “de store spørsmål om det dennesidige og det hinsidige” som er gjengitt i de følgende kapitlene, vil gi massevis av ytterligere bevis.

* * *

Del 2 Lovmessigheten i åndenes samkvem med den materielle skapelsen

Innledende bemerkninger

*Jeg har innsett at alt Gud har bestemt, har evig gyldighet. Man kan intet tilføye og intet ta bort. Og det har Gud innrettet slik at man skal ha ærefrykt for ham.
Fork. 3,14*

Allerede ved den første kontakten med ånde verdenen hadde jeg fått tilsagn om å bli undervist om **lovene** som regulerer samkvemmet mellom åndene og den materielle verden, og da særlig samkvemmet med menneskene.

Ble dette løftet oppfylt, ville det for meg bety et nytt, ugjendrivelig bevis på sannheten av den undervisningen jeg hittil hadde fått fra denne kilden. Jeg visste ikke noe om disse lovene. Og mediene var slett ikke kjent med slike lover. De var uerfarne på alle vitenskapens områder, slik at de ikke kunne gi slik informasjon ut ifra seg selv.

Det løftet jeg hadde fått, ble innfridd på en langt mer fullkommen måte enn jeg hadde våget å håpe på. Undervisningen som jeg mottok om lovene som regulerer samkvemmet med ånde verdenen, var av en klarhet og overbevisende kraft som bare er sannheten egen. Spørsmålene jeg stilte, ble i alle deler inngående besvart. Jeg kunne aldri konstatere den minste selvmotsigelse i fremstillingen. Alt grep inn i hverandre som i et fint urverk. Min læremester var det samme åndevesen som allerede ved vårt andre møte hadde lovet å gi meg innsikt i hele sannheten. Mediet han brukte, var den samme ungdommen som den gang. Han hadde bare middelmådig skolegang, og ved det ble også Pauli ord sanne: “Det som går for å være uforstandig i verden, det valgte Gud for å gjøre verden til skamme. Det som regnes som svakt i verden, utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme. Det som står lavt i verden, det som blir foraktet, det som ingenting er, det valgte Gud seg for å gjøre til intet det som er noe, for at ikke noe menneske skal rose seg overfor Gud.” (1. Kor 1,27-29).

“Dere mennesker” - slik begynte ånden sin undervisning - “synes å tro at lovmessighet bare gjelder i den materielle verden. Det er feil. Gud er en ordenens og lovmessighetens Gud både i den jordiske og i den åndelige skapelsen. I det han gjør, underkaster han seg selv de lovene han har skapt og opphever ingen av dem.”

“Slik må også vi åndevesener iaktta Guds naturlover når vi oppretter forbindelse med den materielle verden. Det gjelder både for den gode og for den onde ånde verden.”

“Alt det som ikke stemmer med de naturlovene dere kjenner, pleier dere å kalle “under”. For den som kjenner kreftene i den materielle og den åndelige verden, eksisterer ikke “undere”. For alt skjer i henhold til de samme uforanderlige lovene, hvor den ene loven ikke opphever eller forandrer den andre.”

“Løfter du en stein opp med hånden, da blir “tyngdekraften” - som dere kaller denne loven - ikke satt til side, men overvunnet av den sterkere kraften i hånden din. Hvis derimot en stein ble løftet av en **hånd som er usynlig** for dere, da ville det vært et **“under” i deres øyne, fordi dere ikke ser kraften** og derfor ville anta at steinen løftet seg **av seg selv. Men i begge tilfeller må en kraft** som løfter steinen, **være til stede**. Om dere ser kraften eller ikke har ingen betydning for det som skjer. **I begge tilfeller blir steinens tyngdekraft overvunnet av en sterkere kraft.**”

“**Som følge av de lovene Gud i sin allmakt har skapt, kan heller ikke Han bevirke at en stein løfter seg av seg selv.** Riktignok kunne han ha skapt andre lover for materien. Men etter at han hadde fastlagt de lovene som idag gjelder for alt som skjer på Jorden, må også han la en kraft virke på den steinen som skal løftes - en kraft som er større en steinens tyngdekraft.”

“Slik er det på alle områder.”

“Det er heller ikke et “under” når ånde verdenen trer i forbindelse med dere mennesker på en sansbar måte og snakker med dere. Og når jeg snakker med deg gjennom denne ungdommen, så foregår det også etter faste lover som jeg må følge, og dersom en ond ånd ville snakke gjennom ham, måtte vedkommende ånd følge loven på den samme måten.”

“Se på telefonutstyret deres! Hvor mange naturlover må oppfylles for at en samtale skal komme i stand! En elektrisk strøm må være til stede. Ledninger og andre innretninger må anbringes som er nødvendige for å overføre det talte ord, innretninger som må være i samsvar med de elektriske og akustiske lovene. Om et godt menneske eller en forbryter bruker dette utstyret, så er begge underlagt de samme lovene i fysikken.”

“For å forstå det du ser på åndesamkvemets område, er det viktig for deg å lære de viktigste lovene å kjenne som kommer på tale når åndene trer i forbindelse med den materielle skapelsen. Har du forstått disse, da vil det meste av det du møter på dette området - og som virker så uforklarlig for dere mennesker - bli forståelig for deg.”

Livskraftens lov

“Da ånd og materie er vesensforskjellige, kan de ikke umiddelbart innvirke på hverandre. Din egen ånd er heller ikke av seg selv istand til å sette et lem eller et av kroppens organer i virksomhet. Heller ikke jeg - som nå har tatt denne ungdommens kropp i besittelse - kan av meg selv rette opp kroppen, løfte hendene eller frembringe en lyd med hans taleorgan. Både din egen ånd og jeg har bruk for en **“kraftkilde”**.”

“Slik trenger maskinføreren kraften fra dampen eller elektrisiteten for å få maskinen igang. Mangler kraften, eller er den for svak, står maskinen stille.”

“I vårt tilfelle er ånden maskinisten. Kroppen eller materien er maskinen. Skal materien settes i bevegelse av ånden, trenger den en kraftkilde.”

“Gamle tiders lærde kalte energistrømmen i mennesket for **“sjel”**, i motsetning til **“ånd”** og **“kropp”**. De lærte derfor med rette at mennesket består av ånd, sjel og kropp.”

“Bibelen betegner strømmen av energi eller livskraften for **“livets od”**. **“Og Gud pustet menneskets livskraft inn i nesene; så mennesket ble til et levende vesen.”** (1. Mos. 2,7)”

“Deres vitenskap av idag har gitt energistrømmen i mennesket navnet **“Od-kraft”**¹⁾.”

“**“Od-kraften”** eller livskraften befinner seg i og omkring alt det Gud har skapt. Hvert menneske, hvert dyr, hver plante hver stein, hvert mineral, hvert vann, hvert himmellegeme, hver ånd og hva som ellers eksisterer, har od-kraft. Det er ikke noe materielt, men noe åndelig og alltid forbundet med en ånd. Den er åndens livskraft. Ånden er derfor alltid od-kraftens bærer. Hvor der er liv, er der od, og hvor der er od, der er ånd. Da od-kraften er i og omkring alt som Gud har skapt, og alltid forbundet med ånden, så følger av det at der er ånd i alt som er skapt.”

“Det lyder utrolig for dere, likevel er det sannheten.”

“Er en ånd forbundet med et materielt legeme, så har den i første omgang den od-kraften som er nødvendig for sin **egen eksistens som ånd**. Deretter en tilsvarende **tilleggs-od-kraft** for å muliggjøre livet og utvikle og forsørge den jordiske kroppen. Slik trenger jo også et lokomotiv - for å gjøre bruk av et ufullkomment jordisk bilde - en viss mengde dampkraft for å kunne bevege seg selv fremover og en tilsvarende mengde damp i tillegg for å kunne trekke vognene som er hengt på. Den vognen som er hengt på menneskenes ånd, er kroppen. For den trenger ånden en viss mengde od-kraft i tillegg.”

---

1) Det tyske ordet bibeholdes her

“Det od’et som er bestemt for kroppen, atskiller seg riktignok fra åndens od. For alt som skal innvirke på materien, må til en viss grad tilpasses og gjøres mer lik materien. Derfor er det jordiske legemets od ikke så åndelig som od’et til åndene som befinner seg i disse kroppene.”

“Det kroppslige od’et har noe til felles med deres jordiske kraftstrømmer. De er verken rent materielle eller rent åndelige. Dere kjenner ikke deres egentlige vesen, selv om dere daglig erfarer virkningen av dem.”

“Dere har materielle ledningstråder som lar strømmen virke i passende styrke. Dere har maskiner og annet utstyr og anlegg som krever en viss strømstyrke for å kunne brukes. Er strømmen for sterk, ødelegger den dette utstyret. Er den for svak, stanser driften.”

“Hos alle kroppslige vesener blir od-strømmen på den måten ledet med nødvendig styrke gjennom en ledning som går gjennom hele kroppen med alle dens vidunderlige innretninger som dere kaller organer. Virker strømmen for sterkt på et organ, kommer det i ulage; er strømmen for svak, innstiller organet sin funksjon.”

“Od-kraftens ledningstråd er blodet. Blir den ødelagt ved at blodet går tapt eller blir brutt ned og ødelagt, så opphører også od-strømmen; akkurat slik som strømmen av kraft opphører når ledningene blir skadet ved ytre inngrep eller forvitring.”

“Siden blodet er od-lederen, og livet i kroppen derfor ikke er mulig uten blod, blir blodet kalt “stedet der livet er” i Bibelen: “Blodet er stedet der livet er.” (5. Mos. 12,23).”

“Det **kroppslige** od’et blir ikke fremstilt av ånden i vedkommende legeme, men utvunnet av næringsstoffene som kroppen tar opp i seg.”

“For at du skal forstå min fortsatte undervisning om od-kraften, må jeg forklare deg noe om **materiens vesen.**”

“Har du noen gang forsøkt å forstå hvordan **kroppene** til levende vesener blir dannet? Iaktta din egen kropp og dens vekst! Ble kroppen din eventuelt dannet ved at ferdig materie ble tilføyd, slik et hus bygges ved at sten blir lagt på sten? Du innser selv at kroppen din ikke oppsto slik. Kroppen er intet annet enn **od som er fortettet** til materie. Det gjelder ethvert legeme, ikke bare menneskets, men også dyrenes, plantenes og mineralenes. Deres vekst og materielle tilblivelse er underlagt de samme **lover om od’ets fortetning.**”

“De enkelte materielle veseners od utgjør en **blanding** av de forskjelligste od-krefter og od-typer som er fremstilt etter vidunderlige lover som dere ikke kjenner. Hos menneskene er od-blandingen annerledes enn hos dyrene, hos dyrene igjen annerledes enn hos plantene og hos plantene annerledes enn hos mineralene.”

“Denne forskjellen i od-blandingen eksisterer ikke bare mellom de forskjellige naturtrinnene, men også mellom de enkelte vesener på samme naturtrinn. Således er od-blandingen forskjellig hos de forskjellige menneskerasene. Negeren

har en annen od-blanding enn den hvite eller indianeren. Men menneskene som tilhører den hvite rasen, har heller ikke alle den samme od-blanding. Slik er det også hos de andre rasene. Hvert enkelt menneske har en særegen od-blanding. Det finnes altså ikke to mennesker med akkurat det samme od'et. På samme måte gjelder dette også for dyrene, plantene og mineralene.”

“Kroppen til hvert levende vesen har en spesiell materiell egenart ved fortetningen av den spesielle od-blanding som er særegen for vedkommende. Muskler, knokler, negler, hår og alle andre kroppens deler har sin spesielle eiendommelighet hos hvert levende vesen. Den beror på den [spesielle] od-blanding som finnes hos den enkelte.”

“For dere er det en stor naturens hemmelighet hvordan det er mulig at det åndelige od - som derfor er usynlig for dere - kan fortette seg til fast materie. **At** det er mulig, lærer den daglige erfaringen dere, for dere ser at kroppen deres ikke vokser ved at ferdig materie blir klebet til den. Dere vet at eikenøtten ikke blir til eiktre ved at stadig mer eiketre blir føyet til, men at veksten er en prosess som finner sted i det levende vesens indre. Dere vet videre at maten dere inntar, ikke blir tilføyd kroppen innvendig, og at veksten skjer på den måten, men at “et Noe” som dere ikke kjenner, strømmer i alle større og mindre deler av kroppen, og fortetter seg der til muskler, knokler, hår, negler og øvrige substanser, og blir til materie gjennom denne fortetningen.”

“Dette “Noe” som dere ikke kjenner, er od'et.”

“Hvor kommer så alt od'et fra som går med til å bygge og opprettholde kroppen til alle levende vesener? Du kan finne det ut selv, hvis du tenker etter hva som er nødvendig for ditt legemlige liv. Du trenger luft, vann og mat. Men kroppen kan ikke bruke alt det som finnes i luften, vannet og maten. Fremfor alt kan det ikke tilføres kroppens enkelte deler, slik det forefinnes i luften, vannet og maten; det vil si at det ikke kan tilføres i materiell tilstand. For også luften er materie. Det må først bringes over i en **åndelig form** og bli ledet til kroppens små og minste deler som “od”.”

“Forvandlingen av de materielle næringsstoffene til od skjer ved oppløsning i den **fordøyelsesprosessen** som foregår i kroppen.”

“Luften dere puster inn, er en materiell od-blanding. Av den oppløser lungene bare de od-delene kroppen trenger. De delene som ikke kan brukes, utskiller de igjen gjennom åndedrettet.”

“Tilsvarende har vannet en spesiell od-blanding. Vannets od er dét menneskenes, dyrenes og plantenes legemer trenger mest. For størstedelen av menneskenes, dyrenes og plantenes legemer er en fortetning av det od-et som er tatt fra vann. Derfor er også vann-od rikelig til stede i de næringsmidlene som stammer

fra dyre- og plante verdenen, slik at dere i de fleste tilfeller også får nok vann-od ved inntak av disse næringsmidlene. Siden vannets od spiller en så stor rolle for kroppen, kan man ikke være lenge uten vann. Deres sultekunstnere kan gi avkall på fast føde i ukevis, men uten vann ville døden snart inntreffe. Av samme grunn dør dyr og planter, hvis de over lengere tid ble fratatt vannets od.”

“Nå forstår du også at pinen ved å tørste ihjel er den største pine som et levende vesen må tåle. Den representerer den smerteligste døds kampen.”

“Luftens od blir ikke i like stor grad brukt til å bygge opp kroppen, men vesentlig til å skape de forskjellige energistrømmene som bevirker nedbryting av maten, dens oppløsning til od, blandingen av de forskjellige od-typene og endelig dets fortetning til kroppens materie. Alle oppløsninger skjer gjennom varme od-strømmer og alle fortetninger gjennom kalde. Derfor kan dere ikke leve mange øyeblikk uten luftens od. For mangler det, opphører enhver annen od-virkning av seg selv.”

“Det gjenstår å svare på spørsmålet om hvor od’et i luften, i vannet og i næringsmidlene stammer fra?”

“Det kommer fra Jorden. Jorden som himmellegeme har en od-blanding og od-stråling som inneholder alle od-typene som er nødvendig for de levende vesener som befinner seg der. Jordens od er sammensatt av det od’et som den selv har som himmellegeme. I tillegg opptar den i sin od-blanding od-strålingen fra alle himmellegemene som befinner seg i Jordens område. Hvert av disse himmellegemene har et spesielt od som er eget for det, og som ikke kan finnes i denne form og blanding hos noe annet himmellegeme.”

“Avhengig av disse himmellegemenes posisjoner i forhold til Jorden er også deres od-stråling på Jorden snart sterkere, snart svakere. Himmellegemenes gjensidige posisjon forandres fra sekund til sekund; tilsvarende forandres også od-strålingen som de sender til Jorden.”

“Blanding av Jordens od med od’et til de omkringliggende himmellegemene er av den største betydning for livet og veksten på Jorden.”

“Du må også ta i betraktning at hver od-type har en helt egenartet kraftvirkning. Et barns kroppslige od-blanding blir påvirket av himmellegemenes od-stråling i fødselsøyeblikket - eventuelt med en ensidig sterk innvirkning fra ett eller flere av disse himmellegemene. Barnets od-blanding er på en måte temmelig nøytral i fødselsøyeblikket og blir fastlagt for alltid i en bestemt retning av den od-blanding og od-stråling som innvirker på det. - Hvis du skal lage en blanding i et glass, og du heller oppi en stor mengde av ett stoff, da kan du blande inn tilsvarende mindre av andre stoffer. Hele blandingen preges da - hva angår farge, lukt, smak og øvrige ytre kjennetegn - av egenskapene til det stoffet som du helte mye av i glasset. Etterpå

kan du heller ikke redusere den delen det ble for mye av eller fortynne blandingen ved å helle i mer av de andre bestanddelene. For glasset kan ikke bli mer enn fullt.”

“Slik forholder det seg også med od-blanding til den nyfødte. Den totale mengden od er bestemt og kan ikke gjøres større. Utgjør en bestemt type od hovedbestanddelen i det totale od, vil den for alltid være utslagsgivende for den nyfødtes utforming og vekst. Og da de enkelte od-typene også utvikler **egenartede livsenergi**, så vil det dominerende od’ets egenart gi den nyfødte en spesiell kroppsutvikling og samtidig en bestemt atferdskarakter.”

“Det er derfor ikke overtro og heller ingen tom fantasi når man trekker slutninger om et menneskes kroppslige egenart og karakter på grunnlag av tidspunktet for fødselen. Virkningen av himmellegemenes od på deres tilværelse på Jorden, deres livsenergi, karakter og temperament er større enn dere tenker. Dere pleier jo selv å si: “Han er født under en lykkelig eller ulykkelig stjerne.” Dermed vil man uttrykke den virkningen som od-strålingen fra et himmellegeme utøver på de levende vesener ved fødselen.”

“Alt dette står i forbindelse med de store spørsmål om menneskets skjebne, slik at jeg ikke helt kunne forbigå det i stillhet. Kroppen til alle jordiske vesener er altså fortettet od som stammer fra Jordens odstråling og odstrålingen fra alle de omkringliggende himmellegemene.”

“Oppløsnings- og fortetningsprosessene kan bli forståelige for dere gjennom et eksempel fra naturen.”

“Du vet at under innflytelse av varme foregår det en fordunstning av fuktigheten i jorden og vassdragene som for det meste ikke er synlig for deres øyne. I en viss høyde over jorden fortetter den inntil da usynlige dampen seg til et fint slør som knapt er synlig. En ytterligere fortetning gjør det fine sløret synlig som skyer. Som følge av kulde blir skyene stadig tettere og faller ved enda større fortetning endelig ned som vann eller sne. Blir vannet - ved enda større kulde - ytterligere fortettet, blir det til is og fast materie. Her har du den trinnvise fortetning av et stoff, som er usynlig for deres øyne - på en måte åndeliggjort - som blir til fast materie, som dere ikke bare kan se og gripe med hendene, men som også står imot med en stor kraft. Slik er altså isdekket på bekkene, vannene og elvene deres fortettet vann. Isen er av samme sort som vannet den kommer fra og har de samme eiendommelighetene - og vannet er [på sin side] fortettet damp.”

“Slik dampen stiger opp fra jorden og etter hvert blir til fast materie i form av is, som igjen løser seg opp i vann og damp, slik går det også med alle jordiske legemer. De oppstår av jordens od som er usynlig for deres øyne, og som fortetter seg til materie ved vekstprosessen. Og de vender tilbake til Jordens od etter den jordiske døden. For alle jordiske vesener gjelder derfor ordet: “Av jord er du kommet, og til jord skal du vende tilbake.” Det er det vedvarende kretsløp inntil den

dag da all materie blir oppløst til od med endelig virkning uten igjen å bli fortettet til materielle legemer. - Senere vil jeg fortelle deg mye om dette.”

“Av dette ser du at man kan skille mellom tre forskjellige od-tilstander hos ethvert jordisk vesen: Åndens od, som er legemliggjort i alle vesen, - det noe mer fortettede, men for dere likevel usynlige od’et som er kroppens livskraft - og det od’et som er fortettet til den faste materien som dere kaller kropp.”

“Od’et som utgjør kroppens livskraft er - som du allerede kjenner til - alltid forbundet med åndens od og derfor med ånden selv. Det er det legemlige drivstoff i åndens hånd - slik den jordiske kraftstrømmen er drivstoffet i maskinførerens hånd. Men blir dette kroppslige drivstoffet så serkt redusert at det ikke lenger er tilstrekkelig til at kroppen kan leve, så skiller ånden seg fra kroppen. Den jordiske døden inntreffer. Maskinføreren lar maskinen i stikken, for av mangel på strøm kan han ikke holde den i virksomhet lenger.”

“Dør de jordiske legemene, så blir od-kraften værende hos ånden. For de jordiske legemene har ingen selvstendig od-kraft, bare åndene som har tatt den i besittelse.”

“Ånden kan likevel med sin egen od-kraft og sin viljes energi styrke kroppens od når den er svekket av sykdom, sette dårlig fungerende kroppsorganer i større virksomhet og på den måten utskille de skadelige betanddelene av kroppen. Den svekkede kroppen må da selvsagt unngå inntak av skadelig mat og styrke virkningen av åndens od med sunn mat. For igjen å bruke en materiell analogi; i dette tilfellet virker ånden med sin egen od-kraft som en sterk trykkpumpe på kroppens od og på od-strømmens ledning, nemlig blodet.”

“Hvor stor den styrkingen kan være, som et menneskes ånd - gjennom sitt eget od - tilfører kroppens od ved å anspenne viljen, det kan dere se ut fra tallrike hendelser. Gjennom åndens vilje-energi får lamme, som er utsatt for stor fare, og det gjelder å redde seg, ofte en slik styrking av kroppens od-kraft at lammelsen opphører, og lemmene kan brukes, i det minste for en kort stund.”

“Et ekstremt håp om helbredelse har også den samme virkningen. Den er også en viljesakt, som gjennom den tilhørende styrkingen av kroppens od-kraft, kan frembringe en plutselig helbredelse, som dere anser for å være et under.”

“Viljesenergi som kommer til uttrykk i mot, håp, tillit og glede, er derfor det beste middel til helbredelse. Den er også den beste beskyttelse mot smittsomme sykdommer. Det kroppslige od’et som er styrket på denne måten, danner på en måte et vern som hindrer sykdomskimene i å trenge inn. Jo sterkere viljesenergien er, desto sterkere er også dette usynlige panseret.”

“Er ånden viljessvak, motløs, engstelig og nedslått, virker det motsatt. Disse egenskapene arbeider som en sugepumpe som trekker kroppens od og blodet innover og ut av kroppen og dens organer. Derved svekkes motstandskraften og

veien er åpen for smitte. Slik ånden kan styrke kroppens od når det er svekket av sykdom, slik er også en overføring av od mulig fra et friskt vesen til et sykt. En slik overføring av od kaller dere "magnetisering".

"Hvert levende vesen kan overføre od til et annet. Ikke bare menneske til menneske, men også menneske til dyr, planter og mineraler. Ved at mennesker overfører eget od kan dere få planter til å vokse fortere. Dere kan magnetisere vann, olje og andre slike ting - på en måte dynke dem med deres od - og derved få den syke som drikker vannet eller blir salvet med oljen, fortere frisk."

"Mennesket kan også bruke od'et fra dyr, planter og mineraler til sin egen helbredelse. **Lovene om de helbredende kreftene i Guds skaperverk beror på denne gjensidige overføring av od.** På samme måte strømmer også et bestemt helbredende od ut av pelsen til mange levede dyr. Den helbredende kraften i mange planter er allment kjent. Dessverre kjenner dere ikke lenger de forskjellige plantenes helbredende krefter når det gjelder de enkelte sykdommer, slik de tidligere generasjoner gjorde. Det samme gjelder mineralene. At hver edelsten har en særegen od-kraft, anser de fleste idag for å være overtro. Likevel har nettopp edelstenenes od en spesiell renhet og kraft som styrker od'et til den som bærer stenen. Her må riktignok forutsettes at mennesket velger den edelstenen som passer til hans eget od og ikke inneholder od-krefter som motvirker den egne od-strålingen. Dere har jo bøker som informerer nærmere om hvilken edelsten som, avhengig av tidspunktet for fødselen, kommer på tale for det enkelte mennesket."

"Når det gjelder helbredelse, er overføringen av od fra menneske til menneske viktig. - Et sykt barn føler seg fort bedre etter at den friske moren har lagt det til sin kropp. Derved overfører hun noe av sitt friske od til det syke barnet og styrker barnets od som er svekket av sykdom. Et friskt menneske som sover sammen med syke eller gamle mennesker, gir dem av sin od-kraft. Derved blir de syke eller gamle som man deler seng med, styrket, mens den friske blir svekket av stadig å avgi od. Derfor får friske som sover sammen med syke eller gamle over lengere tid, et sykkelig utseende som følge av at odkraften deres er blitt svekket.. Det er grunnen til at man ikke skal la barn sove i samme seng med gamle folk."

"Od'et **gjennomstrømmer** det jordiske legemet i alle dets deler og stråler i tillegg et stykke **utover det**. Den **omstrålingen** av det jordiske legemet som derved oppstår, kaller deres vitenskap for "**aura**". Alt som er skapt har denne od-auraen. Også de store himmellegemene. Det dere kaller Jordens tiltrekningskraft, er od-strålingens kraft, hvis rekkevidde står i et visst forhold til jordkulens størrelse. Det samme gjelder for alle de andre himmellegemene. I hele universet finnes intet punkt som ikke blir truffet av od-strålingen til ett eller annet himmellegeme."

"Od-auraen omstråler det materielle legemet i samme avstand til hver liten del av kroppen. **Av det følger at "auraen" har formen til den kroppen den tilhører,**

og som den omstrømmer. Man snakker derfor om de materielle veseners “od-legeme” eller “**astrallegeme**” eller det “**fluidale legeme**” i motsetning til det materielle legemet. Det er det Bibelen kaller det “**åndelige legemet**”. Det er ikke synlig for deres legemlige øye. Men såkalte “klarsynte” som har fått gaven å se åndelig, kan se od-strålingen og “od-legemet”.

“**Ånden er livets kilde**. Men livsførselen og livsutfoldelsen skjer gjennom den od-kraften som er forbundet med ånden, og som derfor også blir kalt livskraft. Denne kraften ytrer seg gjennom **od-svingninger**. Ethvert uttrykk av åndelig liv, ethvert uttrykk av liv i naturen som omgir dere, alle naturkrefter er od-svingninger. Tanke og vilje ytrer seg i tilsvarende od-svingninger som blir frembragt av ånden - som od’ets bærer. Hver kroppslig følelse, hver sjelelig fornemmelse blir tilveiebragt gjennom svingninger i od-et. Alle toner, farger, lukter, smaks- og berøringsfønelser oppstår gjennom helt bestemte od-svingninger. I den åndelige verden er det svingningene i **rent, åndelig od**. I den materielle skapelsen er det svingningene i det mer eller mindre **fortettede od’et**.”

“Alt dere ser på Jorden; at noe vokser, blomstring og modning, all kraftstrømning, stråling, elektrisitet, radio, eterbølger, lys og mørke, alle toneskalaer, farger, lukter, smaks- og berøringsfønelser, alle universets kraftstrømninger, tiltrekningekraften mellom himmellegemene og deres bevegelser i verdensrommet - alt beror på disse od-svingningene. En tenker fra den gamle tid har sagt: “Alt flyter”, han burde ha sagt: “Alt svinger”. Odkraftens svingninger som gjennomstrømmer hele universet, ligger til grunn for **tallenes guddommelige hemmelighet**, Dere små mennesker kommer aldri til å finne ut av denne hemmeligheten. Dere søker etter **enhetstallet** i verdens hendelsesgang. Dere kommer aldri til å finne det. Riktignok har dere oppdaget mange sannheter knyttet til tallenes hemmelighet. Dere kjenner svingetallet til de enkelte tonene dere kjenner. Dere prøver også å utforske od-frekvensene som ligger til grunn for fargene. Men hva er alt dette i forhold til det uendelige hav av sannheter som dere er utelukket fra? Dere kan ikke løse de syv seglene i Guds skaperverk. Dere kan bare - forbauset og tilbedende - bøye deres hode for Den Allerhøyestes visdom og allmakt.”

“La oss - ut fra det lille jeg har fortalt deg om od-svingningene - trekke noen slutninger som er viktige for våre formål.”

“I første omgang vil det være innlysende for deg at når der er **harmoni** i disse svingningene betyr det skjønnhet, sunnhet, glede, fred og lykke; og at **disharmoni** i svingningene må være årsaken til heslighet, sykdom, smerte og følelsen av å være ulykkelig. På samme måte som tonenes og fargenes disharmoni sårer menneskenes sjelelige fornemmelse - det gjør på en måte vondt i sjelen - så virker disharmoni mellom den skapte ånden og hans skaper likedan på det åndelige området. For denne disharmonien ytrer seg i tilsvarende svingninger i det åndelige

od. Den forårsaker en åndelig heslighet, åndelig sykdom, åndelig ufred, en åndelig fortvilelse, - kort, en åndelig smerte som øker i takt med at åndens disharmoni i forholdet til Gud øker. Disharmoniens ytterste grense inntreffer med den skapte åndens fullstendige motsetningsforhold til sin skaper. Denne tilstanden betyr derfor den høyeste grad av åndelig smerte og fortvilelse; det er det dere kaller helvete. Og da od-svingningenes største disharmoni også er motsetningen til skjønnhet og lys, som jo har største harmoni til forutsetning, så må helvete være en tilstand hvor od-legemet inntar sin største heslighet, og hvor det dypeste mørke hersker. Dette er nødvendigheter som beror på evige lover. Det er ikke Gud som kaster dere i helvete, men deres disharmoni i forhold til alt som er vakkert og godt, alt som er åndelig sunt og rent, til lys og liv. Derfor er helvete den åndelige død, som den - hvis åndelige tilværelse er i største disharmoni med det guddommelige - styrter seg selv i. Disharmoni i od-svingningene er åndsfluktens dybderor, harmoni er høyderoret. **Å fjerne disharmonien fra sin åndelige tilværelse er oppgaven i livet for enhver skapning.**”

“Men od-svingningene til et levende vesen blir ikke bare påvirket av den **egne** åndens tanker og stemninger, men også av od-svingningene til et **annet** levende vesen, hvis det opptar dets od-stråling i seg. Hvis derfor såkalte “klartfølende mennesker” på en eller annen måte kommer i tilstrekkelig berøring med od-strålingen til en annen, da tar de også dennes følelser opp i seg. Det å “føle seg inn i” fornemmelsene, karakteren, stemningene og skjebnen til en annen beror på denne loven.”

Et levende vesens od-svingninger etterlater “inntrykk” i det egne od-legemet - på samme måte som tonesvingningene i en sang på en grammofonplate, slik at man senere alltid kan høre sangen om igjen - og ikke bare de samme tonene - men med de samme følelsene som sangeren la i sangen da han sang den inn. Evnen til å huske beror også på dette. Jo dypere inntrykkene som ble preget på od-platen er, desto lettere kan de bli hentet frem igjen.”

“Det samme forløpet som skjer i materiell form med den fonografiske platen, skjer i åndelig form hos klartfølende personer når de fornemmer at noe har hendt straks de kommer i tilstrekkelig kontakt med den åndelige od-platen til et annet menneske. Derved frembringes de samme svingningene i deres eget od og følgelig også de samme følelsene som finnes i vedkommende fremmede od-plate.”

“Av det foregående vet du også at bestemte svingninger i od-kraften ikke bare frembringer en bestemt tone, men også en bestemt farge, en bestemt lukt, en bestemt smak og en bestemt berøringsfølelse. Også følelsen av varme og kulde beror på slike od-svingninger. Det finnes klartfølende personer som også ser en tone som farge, og som sågar kan fastslå farger ut fra berøringsfølelsen; de føler ulike farger gjennom forskjellen mellom kulde- og varmestrålingen som utgår fra de forskjellige fargene.

Andre oppfatter ikke bare et annet menneskes sjelelige følelser - slik som kjærlighet og hat, velvilje og misunnelse, mot eller frykt, trofasthet eller troløshet - i sine egne følelser, men sågar i tilsvarende fargebilder, slik at de er i stand til å male **begrepene** kjærlighet, trofasthet, sorg, glede, hat og misunnelse i et fargebilde. Alt dette beror på od-svingningene som disse følelsene er ledsaget av.”

“Derfor er od’et også bærer av den kroppslige følelsen. Hvis altså od’et blir fortrent fra et av kroppens lemmer, så forsvinner dermed også følelsen. At od’et fortrenses ut av kroppen eller deler av kroppen, kan skje på de forskjelligste måter. Det kan skje gjennom slaganfall eller indre brudd som forstyrrer blodets funksjon som od-leder. Deres leger pleier å frembringe en kunstig fortrenning av od’et med narkotiske stoffer. En od-fortrenning skjer også ved overforbruk av alkohol, en fortrenning som ytrer seg ved en delvis eller fullstendig følelseløshet. Følelsen kommer tilbake når kroppen igjen er blitt fri fra disse stoffene.”

“Omvendt er følelsen også til stede når et av kroppens **materielle** lemmer er fjernet. For **od-legemet** til et jordisk vesen består fortsatt som et hele, selv om et lem av det materielle legemet er tatt bort. Hos et menneske som har mistet et ben, er altså od-benet fortsatt til stede. Og da od’et er bærer av følelsen, føler han det - etter tapet av det legemlige benet - som om han overhode ikke hadde mistet det. Han føler smerte i kneet, leggene, hælen, tærne til et ben som han ikke lenger har. Sannheten i dette kan alle amputerte bekrefte for deg.”

“Siden od’et er bærer av følelsene og blir værende hos ånden etter at ånden er skilt fra kroppen ved den jordiske døden, så kan ånden, som er skilt fra kroppen, ha de samme følelsene som en ånd som ennå er forbundet med det materielle legemet. Derfor kan de avdødes ånd lide på samme måte som da de levde på Jorden.”

“Ånder av avdøde som kommer i en lavtstående sfære som følge av sin livs-vandel, tror at de fremdeles lever som mennesker på Jorden. Og det av følgende grunner: For det første har de de samme følelsene som de hadde som mennesker. Videre anser de sitt od-legeme for å være et materielt legeme, fordi det er fullstendig likt den jordiske kroppen - både i form og skikkelse. Dessuten er minnet om den jordiske døden slettet hos dem.”

“De enkelte levende veseners od har en bestemt lukt.”

“Da od’et er noe åndelig, blir od-lukten oppfattet av den åndelige sanseevnen og ikke av den kroppslige luktesansen. Od-lukten er forskjellig hos alle levende vesener. Slik det ikke finnes to mennesker med nøyaktig samme skikkelse og samme ansiktstrekk, så finnes det heller ikke to mennesker som har det samme od’et og den samme od-lukten. Da enhver ånd - også de uten kropp - har et od-legeme, så har også åndene uten kropp en od-lukt som er egen for dem, og som

virker desto ubehageligere jo lavere åndevesenet står. I gamle bøker fortelles det derfor om djevelen, at når han viser seg - så bringer han med seg en forferdelig stank.”

“Ved at od’et - i form av auraen - strømmer ut og over kroppen, blir lukten sansbar for andre. Noe av od-lukten til et vesen blir heftende ved alt som kommer i berøring med dets od-stråling.”

“På od’et kjenner hunden sin herres fotefar og sin herres eiendeler. Det er od-lukten som fører de trenede politihundene på sporet etter forbryteren. Bare når andre spor med ferskere od-lukt tildekker det opprinnelige sporet, blir det vanskeligere eller umulig å følge det første sporet videre.”

“Men et vesens spesielle od-utstråling hefter ikke bare ved den grovstofflige materien som det kom i berøring med, men også ved den finstofflige - slik som eteren - som dette vesenet beveget seg igjennom.”

“Slik etterlater altså alt som er skapt, et od-spor av sitt liv, et spor som forbinder den første dagen da det oppsto, med livets siste dag.”

“For å belyse dette velger jeg et materielt eksempel. Dersom en vogn, som er lastet med et finmalt stoff, kjører langs en veg, og noe av dette stoffet stadig renner ut av en sprekk i vognen og ned på jorden, så kan man - ved å følge det sporet som er dannet på denne måten - finne den veien vognen har tatt. Det er på en måte et bånd som forbinder vognens utgangspunkt med dens endepunkt.”

“Det od’et som - for hver skapning - har strålt ut langs livets vei, er et slikt bånd. Ved hjelp av dette båndet finner trekkfuglen igjen sitt gamle hjem og svalen det samme taket som den har bygget rede under tidligere. Dyr og fugler har en fin od-følelse. Dere kaller det dyrets “teft”. Men denne teften er bare til stede så lenge dyret er **friskt**. Ved at od’kraften er svekket hos syke dyr, svinner også følelsen for od’et fra eget eller andres spor. Derfor finner syke trekkfugler ikke veien hjem lenger, og en syk hund finner ikke sporet etter herren, heller ikke etter seg selv.”

“Det finnes også mennesker som har en sterkt utviklet følsomhet overfor od. Og gjennom det kan de - allerede på en viss avstand - fornemme od-lukten til en annen og finne den behagelig eller frastøtende, selv om de aldri har sett vedkommende person før eller lært vedkommende å kjenne på noen måte. Å bli frastøtt eller tiltrukket “ved første blick” er virkningen av den gjensidige od-følelsen. Derfor også det folkelige uttrykket: “**De kan ikke utstå hverandre**”.”

“Od’et er noe av det aller fineste i Guds skaperverk. Gjennom od’ets bånd er dere ikke bare forbundet med alt dere har vært i berøring med i deres tilværelse, men det **gjenspeiler også hele deres tilværelse som en film**: Alle deres opplevelser, alt dere har gjort, alt som er talt og tenkt. Det er “**Livets bok**”, hvor alt er skrevet. Det

er den **fotografiske platen** som fastholder og gjengir alt. Denne filmen lyver ikke. Intet kan bestrides. På grunnlag av denne filmen vil dere engang bli dømt av deres Skaper.”

“I od’et til hvert jordisk vesen er - **fra begynnelsen av - også dets forhåndsbestemte “skjebne” inntegnet** - og det slik, at den ikke bare er synlig i hele od-legemet, men også i hver enkelt od-del. Livsskjebnen er derfor også å se i alle de små od-delene som befinner seg som utstråling ved alt som dette vesenet har vært i berøring med.”

“Ikke alt dere gjør eller opplever i livet, er skjebne. Det meste er resultat av deres **fri viljes bestemmelse**. Bare livsveien deres og visse skjebne-stasjoner på veien er bestemt på forhånd. Hva dere gjør på den veien, og hvordan dere forholder dere ved de enkelte stasjonene, avhenger av hva deres vilje bestemmer seg for. Det bærer dere ansvaret for. **Deres liv har den eneste hensikt at deres ånd stiger høyere på den foreskrevne veien, nærmere Gud**. Den er forutbestemt hva angår art og varighet. Dét kan dere ikke endre noe ved. Skjebnestasjonene på denne veien er mellom-eksamener. Den jordiske døden utgjør avslutningen. Om dere gjør deres plikt eller ei på den foreskrevne veien, avhenger av deres fri vilje. Ånden til den som består eksamen, vil gå videre i det hinsidige til det endelige målet, enheten med Gud. Den som stryker, må gå opp til eksamen påny - inntil han består. Det er ikke skjebne om man består eller stryker, men egen fortjeneste eller skyld.”

“De kristne religionene erkjenner ikke denne sannheten. De vet ikke at Skaperen gjør det på lignende måte som en byggmester som først tegner planen som bygget skal lages etter. Planen inneholder ikke alle detaljene vedrørende den **indre utførelsen** av bygget og de **materialene** som skal brukes, men bare de **ytre linjene**.”

“Slik har også Gud bare fastlagt **hovedlinjene** i livsbygget til hvert menneske, de som **det ytre** livet blir formet etter. **Avgjørelsene vedrørende den indre utbyggingen overlater han til menneskets fri vilje**.”

“Bibelen henviser meget ofte til forutbestemte forhold i menneskets skjebne. ‘Mennesket kjenner jo ikke engang den tiden som er bestemt for ham.’ (Fork. 9,12). - ‘I din bok var alle dager skrevet opp, som var bestemt på forhånd, før noen av dem ennå var kommet.’ (Salm 139,16). - Og i Forkynnerens bok heter det: ‘Alt som skjer, er forlengst bestemt på forhånd, og på forhånd står fast hvordan det vil gå et menneske. Ingen kan trekke den til regnskap som er sterkere enn han selv. Riktignok blir mye snakket om det. Men det hjelper ikke. For hvem vet hva i livet som er bra for mennesket?’ (Fork. 6,10-12). - ‘I din hånd er min skjebne.’ (Salm. 31,15). - Profeten Jeremias sier: ‘Jeg vet, Herre, at mennesket ikke selv kan rå for sin vei, og at vandringsmannen ikke selv kan styre sine skritt’ (Jer. 10,23). - ‘Fort nærmet skjebnen seg som var fastlagt for dem’ (5. Mos. 32,35).”

“Fødsel og død og livets varighet mellom dem er skjebnebestemt og kan ikke endres av mennesket. Etter det kan ingen - heller ingen lege - redde livet til et menneske. Enhver dør på det tidspunktet som er bestemt for ham: ‘Like lite er noen herre over dødsdagen.’ (Fork. 8,8). - Kristus bekrefter denne sannheten med ordene: ‘Hvem av dere er med alle deres bekymringer istand til bare å legge en alen til livets lengde?’ (Mat. 6,27). - Herren talte til Moses: ‘Se, tiden nærmer seg da du **må** dø.’ (5. Mos. 31,14).”

“Slik den jordiske byggmesteren kan foreta endringer av byggeplanen **etterpå**, så er det ikke utelukket at også Gud **unntaksvis** foretar en endring av skjebnen til et menneske. Bare **Han** kan forlenge eller forkorte livslengden. Slik Bibelen også forteller, forlenger han av og til leveårene til den som er trofast mot ham, og som viser seg å være en pålitelig medarbeider i Guds redningsplan. Hans hensikt med redningsplanen er å tilbakeføre de som har falt fra ham. Derfor sier han til Hiskia: ‘Jeg vil føye 15 år til dine levedager.’ (2. Kong. 20,6). For andre forkorter han den skjebnebestemte livslengden, fordi de ikke oppfyller sin egen livsoppgave og prøver å avholde sine medmennesker fra å oppfylle sine plikter overfor Gud.

‘Menn av blodskyld og bedrag vil ikke bringe livet sitt til det halve.’ (Salm. 55,24). Med “blodskyld” mener ikke Bibelen det man på Jorden kaller å utgyde blod, men å drepe sjelene til medmennesker ved å forlede dem til å falle fra Gud. ‘Frykten for Herren forlenger livslengden, men de gudløses år blir forkortet.’ (Ordspr. 10,27). - Gjennom profeten Jeremias sier Gud til Hananja: ‘Enda i dette år skal du dø, fordi du har oppfordret til ulydighet mot Herren.’ (Jerem. 28,16). - ‘Ved blodet du har utgydt (ved å forlede til frafall fra Gud) har du belastet deg med skyld, og ved avgudene, som du har laget deg, er du blitt uren og har latt dommens dager rykke nærmere, og du er kommet til dine dagers ende.’ (Esek. 22,4).”

“Også for de enkelte folkene er skjebnen bestemt.”

“Dere forstår ikke alt dette, fordi dere ikke har den rette innsikten i årsakene til og hensiktene med de store hendelser i verden. Fremfor alt kjenner dere ikke hensikten med den materielle skapelsen, og vet ikke hvilken sammenheng det er mellom den legemliggjorte ånden og Guds skaperverk.”

“Senere vil jeg undervise deg mer inngående om dette.”

“Jeg har lagt spørsmålet om skjebnen inn i undervisningen nå, fordi det måtte nevnes i forbindelse med od-kraften. Du vil ellers ikke kunne forstå hva jeg har å si om forholdet mellom “klarsyn” og od.”

“Klarsynte er vesener (mennesker og dyr), hvis ånd kan løse seg så mye fra kroppen at synsevnen deres ligner synet til åndene i det hinsidige, som jo er skilt fra sitt materielle legeme.”

“Under visse forutsetninger kan en fullt utdannet “klarsynt” også erkjenne skjebnen til et annet menneske, slik den er inntegnet i hans od. Fra fortiden ser han alt som har skjedd i livet til det mennesket hvis od han ser. Både det som livet inneholder av skjebnebestemte forhold, og det som virkelig er realisert gjennom viljens handlinger. Om fremtiden ser han riktignok bare det som er forutbestemt av skjebnen, ikke det som avhenger av den frie viljen.”

“**Måten** et menneske skal dø på, kan en klarsynt bare se i de tilfellene det er bestemt av skjebnen. For døds-måten er ikke del av skjebnen hos alle, på samme måte som noe, som kan være skjebnebestemt hos den ene, er underlagt den frie viljen hos andre. Bare **tidspunktet for døden** er skjebne hos alle.”

“Skal klarsyn være mulig på dette området, må den klarsynte på en eller annen måte komme i forbindelse med od’et til den, hvis skjebne det dreier seg om. Enten må han ha personen selv foran seg og la hans/hennes od-stråling virke på seg, eller han må komme i berøring med en gjenstand som vedkommende person eide, og som derfor har noe av hans od heftende ved seg.”

“Den klarsyntes evne til å lese lukkede brev eller å erkjenne gjenstander som han ikke kan se med sine legemlige øyne, beror også på denne od-virkningen. **Jo sterkere** od-virkningen er som kommer fra vedkommende gjenstand, **desto tydeligere** kan han se.”

“Kan den klarsyntes ånd løse seg **fullstendig fra kroppen**, og tre ut av kroppen, da er han også istand til å følge od-spolet til en annen person og fastslå hvor vedkommende befinner seg i øyeblikket.”

“Men ikke ethvert klarsyn skjer på grunnlag av od-strålingen. Svært mange ting som skjer langt borte fra den klarsynte, blir sett av ham i samme øyeblikk det skjer ved at hans ånd selv er til stede ved hendelsen - etter at den har trådt ut av kroppen. Det kan også skje ved at ånde verdenen meddeler ham hendelsen gjennom “klarhørsele” uten at hans ånd går ut av kroppen, eller de kan vise ham det gjennom et bilde som han kan se klarsynt.”

“Hvis den klarsynte ikke kan komme i forbindelse med od-strålingen til en person, da kan den klarsynte bare se hans fremtidige skjebne, hvis ånde verdenen viser ham det gjennom tilsvarende bilder. Det samme gjelder fremtiden til hele land, folk, byer og andre fellesskap. Det er ikke vanskelig for åndene, som får slike oppdrag, å skape slike bilder - enten med sann billedgjengivelse av den virkelige hendelsen eller i form av “symboler”. Od’et blir benyttet som billedmateriale.”

“Folkenes fremtidige skjebne og andre hendelser ble for det meste vist profetene i den gamle pakten i form av symbolske bilder.”

“**Od’et har også farge**. Også fargen er forskjellig hos hvert vesen. Den går fra det dypeste sort gjennom millioner av fargesjatteringer til det herligste hvit. Dere

mennesker kan ikke forestille dere hvor stort fargenes mangfold er. Iakttatt engang bladenes gulfarge om høsten. Blant alle gule blad vil du ikke finne to som har nøyaktig samme gulfarge. Dette mangfoldet finnes hos alle fargene.”

“Jeg har allerede gjentatte ganger antydning for deg hvorfor od’ets lukt og farge er så forskjellig. Årsaken ligger i det levende vesenets ånd. Jo lavere ånden står overfor Gud i tanke og vilje, desto hesligere er han som ånd. **For også ånden har skikkelse.** På den måten har deres menneskelige ånd den menneskelige kroppens skikkelse - eller rettere sagt; deres menneskelige kropp har skikkelsen til deres ånd; og dyret har skikkelsen til dyrets ånd. Den materielle kroppen er nemlig formet etter od-legemet, og od-legemet er fullstendig tilpasset ånden. Av od bygger jo ånden opp det materielle legemet etter sitt eget bilde og sin egen skikkelse.”

“Deres såkalte vitenskapsfolk vil riktignok le av deg når du sier at ånder som er inkarnert i materie, har kroppens form. De kan ikke tenke seg en ånd som skikkelse. De mener at det bare er det materielle som har skikkelse, det som er bundet til rom og tid. I det tar de feil. Åndene er ikke noe formløst, slik det ikke finnes noe formløst i hele skapelsen. De har form og skikkelse og er likevel ikke bundet til rom og tid - slik de materielle skikkelsene er. - Hvordan skulle vi ånder gjenkjenne hverandre, hvis vi ikke hadde skikkelse? Mikal atskiller seg jo fra Gabriel og Gabriel fra Rafael og andre ånder - for å bruke disse bibelske navnene. Sannheten er altså at alle ånder har en skikkelse, fra Gud og Guds høytstående ånder og ned til dypets heslige vanskapninger og den ånde verden som er innhyllet i materie.”

“Skjønnhet er harmoni og heslighet disharmoni. Det er en lov som gjelder for hele skapelsen. Det vakreste ansiktet på et maleri kan vansires til en heslig grimase med en eneste disharmonisk strek. Slik blir også åndenes skikkelse og særlig ansiktets utforming desto hesligere jo mer disharmonisk hans innstilling er overfor sin Skaper - som engang skapte ham i sitt bilde.”

“Slik od’et som omgir ånden, får den samme skikkelsen som ånden, **så blir det også delaktig i fargenes og luktenes skjønnhet og heslighet.** Ved de materialisasjoner av ånder som foregår idag, opplever dere derfor at od-strålingen til et godt åndevesen stråler i et vakkert lys, og at en liflig duft brer seg etter hvert som hans od fortetter seg, mens od’et til lavtstående åndevesener er innhyllet i mørke og alltid forårsaker en ekkel lukt. Riktignok kjenner ikke mennesket alltid denne lukten, fordi den bare i sjeldne tilfeller kan kjennes med kroppens luktesans.”

“Dette er realiteter som også deres lærde har gjentatte muligheter for å fastslå.”

“Åndens harmoni og disharmoni blir gjennom od-legemet også overført på det **materielle legemet.** Derfor kommer menneskets karakter til uttrykk i kroppens linjer, særlig i ansiktet og sågar i utformingen av lemmene. Den som kjenner denne

lovmessigheten, er derfor i stand til å finne ut åndens egenskaper på grunnlag av kroppsdelenes linjer og form. Også i kroppens holdning, måten å gå på og i bevegelsene kommer ånden til uttrykk. Derfor kan man også forstå et menneskes karakter ut fra håndskriften. Av samme grunn vil ånden til en avdød ha den samme håndskriften som han hadde før sin jordiske død; den vil først endre seg når karakteren hans har bedret seg vesentlig i det hinsidige.”

“Da menneskets skjebne er inntegnet i od’et som en byggeplan og blir overført på det materielle legemet gjennom od’et, så kan skjebnen til et vesen også bli sett ut fra kroppens linjer og tegn. Den som kjenner disse tegnene, vil derfor oppfatte en del av det som en klarsynt ser i fullkommen form i od’et.”

“Jeg kunne diktere en meget interessant bok for deg om alle disse sammenhengene. Men jeg har ikke til oppgave å berike deres menneskelige vitenskap, men bare å informere deg så mye som er nødvendig for å forstå samkvemmet mellom åndene og den materielle skapelsen og de lovene som ligger til grunn for den.”

“Da od’et er noe åndelig, har det også den felles egenskapen med ånden, nemlig at od’et **ikke blir hemmet av noen form for materie**. Slik det gjennomtrenger den egne kroppen uten motstand, så kan det også trenge igjennom en hvilken som helst annen materie straks det er løst fra den egne kroppen. Ingenting kan gi det motstand.”

“Noe lignende har dere ved de såkalte røntgenstrålene, slik at det ikke vil være vanskelig for dere å forstå det som er sagt her.”

“Slik det ved varmens medvirkning dannes skyer - kan det også danne seg sterke kraftstrømmer i naturen i form av lyn. Slik kan også ånde verdenen skape sterke **kraftstrømmer** ved hjelp av od; - kraftstrømmer som kan være varme og kalde. Dere snakker jo også om varme lynnedslag, hvor alt smelter, og om kalde nedslag som ikke tenner, men som bare virker gjennom sitt enorme trykk.”

“Varme utvider og løser opp - kulde trekker sammen og fortetter. Det er en lov som ikke bare gjelder i den materielle verden, men også i den åndelige skapelsen.”

“Slik dere kan forvandle materie til damp ved hjelp av sterk varme - ja sågar til en tilstand som er usynlig for deres materielle øyne, så kan også ånde verdenen oppløse materie fullstendig. Også den gjør bruk av varme kraftstrømmer som lar materien fremstå i en od-lignende - eller mer åndeliggjort tilstand. **For - som jeg allerede har forklart for deg - er all materie intet annet enn legemliggjort od som kan oppløses i åndelig od**. I likhet med ethvert annet od, gjennomtrenger materie, som er forvandlet til od, alt som er materielt uten motstand. Og det kan bringes til vilkårlige steder for der å bli fortettet til materie igjen.”

“Blir materie oppløst, kaller dere det **“dematerialisasjon”**, blir od’et fortettet til materie, kaller dere det **“materialisasjon”**.”

“Mens ånde verdenen bruker varme, sterke strømmer av od til å løse opp materien, bruker den kalde strømmer til å fortette od’et i samsvar med de allmengyldige naturlovene. Og slik dere - for ikke å volde skade - er meget forsiktige når dere anvender sterke jordiske kraftstrømmer, så skrider ånde verdenen til verket med den samme forsiktighet ved bruk av kraftstrømmer. Dere bruker såkalt “isolasjon” ved berøring av høyspentledninger. Dere snakker om “kortslutning” og lignende hendelser. Også ved od-strømmene som brukes i forbindelse med “dematerialisasjoner” og “materialisasjoner”, og hvor jordiske levende vesener er til stede, må åndene gjøre bruk av den samme forsiktighet for å unngå at disse vesener skal bli skadet, og forat den ønskede oppløsning eller fortetning av materie skal finne sted.”

“Griper en deltager i en spiritistisk seanse inn i ånde verdenens arbeid utenom planen, så kan det innebære en fare for mediet, som tjener som kraft-kilde, samtidig også for deltagerne. Det kan også gjøre det vanskeligere å lykkes med fenomenene, eller de kan forpurre helt. For også ved dette arbeidet kan det oppstå “kortslutning” hvis den nødvendige “isoleringen” ikke blir foretatt i rett tid.”

“Dette lyder altfor menneskelig for dere. Men jeg kan ikke ofte nok vise til at alt dere har i materiell form i den jordiske verden, det eksisterer også i åndelig form i den åndelige verden - og det **uten ethvert unntak**. Det er ikke lett for dere å forstå dette. For alle begrepene i deres tanker er tatt ut fra den materielle verden. Og det faller vanskelig for dere å overføre disse begrepene på det åndelige.”

“Som jeg har fortalt tidligere, trenger od’et som deres egen ånd arbeider med i den materielle kroppen, en viss fortetning. For det må skapes en viss balanse mellom ånd og materie. I sitt arbeid med materielle vesener må - av samme grunn - også ånde verdenen fortette det nødvendige jordiske od’et til den grad som passer for hensikten. Ved slike od-fortetninger virker **varme** og **lys** sterkt hemmende. At varme virker slik her, vil du forstå umiddelbart. For varme utvider og løser opp. Du vil i det minste kunne ane at lys kan virke hemmende på od-fortetningen når jeg minner deg om mørkerommene som dere må ha ved fremkallingen av deres fotografiske plater.”

“En od-fortetning er riktignok ikke umulig når det er varmt og ved fullt dagslys, men den krever en så stor od-mengde at den bare i sjeldne tilfeller står til disposisjon for ånde verdenen - når de vil meddele seg til mennesker. Men for skapelsen ellers, og når det gjelder å utføre spesielle oppdrag fra Gud, står od-kraften til disposisjon for den gode ånde verden i ubegrenset mengde og styrke.”

“Det er derfor tåpelig og et tegn på deres store uvitenhet om disse tingene når dere spotter og sier at mange spiritistiske fenomen bare lykkes i mørke. Også mange av deres vitenskapsfolk påstår at man bare velger mørket for at man ikke så

lett skal kunne se de “spiritistiske bedrageriene”. Med samme rett måtte man også forlange av fotografen at han fremkaller platene sine ved dagslys i stedet for i mørkerommet - og anse ham for å være en bedrager når han bare klarer å fremkalle de fotografiske platene i mørke. At ånde verdenens arbeid foregår etter de samme lovene som gjelder for deres jordiske virksomhet, er dessverre ukjent for nesten alle.”

“Den tilførsel av næring som man kunne kalle **“od-bespisning”**, og som er usynlig for deres materielle øyne og uforståelig for deres menneskelige forstand, skjer ved oppløsning og fortetning igjen av materie.”

“Til alle tider har det eksistert mennesker som ikke tok næring til seg, og som likevel fortsatte å leve. Hos dem skjer opptaket av næring på åndelig måte. Ånde verdenen oppløser mat til od og bringer maten i denne tilstanden til fordøyelsesorganene. Der blir od-maten fortettet til materiell næring og fordøyet. Derfor har også slike mennesker, som dere tror er uten næring, helt normale tømninger av kroppen, som om de hadde tatt til seg materiell mat. Hos disse personene opptrer denne form for ernæring alltid sammen med andre virkninger fra ånde verdenen. Den har ingen hensikt i seg selv, men er et ledd i en kjede av hendelser som skal tjene et høyere formål.”

“Av det jeg hittil har forklart, vil du selv kunne slutte at en tilstrekkelig od-kraft er en forutsetning for at ethvert arbeid, som åndelige vesener yter overfor jordiske skapninger, skal kunne oppfattes av sansene deres. **Od-kraften er drivstoffet i hele Guds skapelse. Også i åndenes jordiske verksted.**”

“Nå reiser spørsmålet seg: **Hvor tar så åndene od-kraften fra som de trenger for samkvemmet med de jordiske vesener?**”

“I første omgang kunne du tenke at åndenes **egen** od-kraft er tilstrekkelig for deres arbeid med materien. Men slik er det ikke. For åndene har od-kraften sin for sine egne livsfunksjoner og trenger den dessuten for arbeidet de skal gjøre i den åndelige verden. Men fremfor alt er od’et til den høyere ånde verden altfor fint og rent til at det kan forbindes med od’et til de jordiske vesener, som er helt annerledes. På samme måte har også dere mange fine stoffer som dere ikke vil forene med grovere stoffer til en enhetlig blanding.”

“Av dette følger at ånde verdenen - for sitt arbeid på Jorden - må ta et od som passer til det jordiske od’et. Og det finner de som regel hos de **jordiske** vesener - altså i deres omgivelser som de arbeider i. Mennesker, dyr, planter og mineraler er derfor kildene til det od’et som åndene tar det nødvendige drivstoffet fra. Disse od-leverandørene kaller dere “medier”. Jordiske vesener som kan avgi tilstrekkelig od-kraft, kalles “mediale”.”

“I beskjedne grad er alle materielle skapninger mediale. For alle har od-kraft og er i stand til å avgi noe av det. Men hos de fleste er evnen til å avgi od så svak at de ikke kommer på tale som od-kilde for ånde verdenens arbeid.”

“Men “medienes” od-kraft kan i mange tilfeller heller ikke brukes straks, selv om den i og for seg er tilstrekkelig. I alle tilfeller hvor den skal tjene som drivstoff for den høyere ånde verden, må den først bli rensset - på en måte “filtrert”. Det er jo heller ikke sjelden at det er nødvendig med en slik filtrering av deres jordiske stoffer før dere kan bruke dem.”

“Den **lavtstående** ånde verden behøver riktignok ikke rensset mediets od. For jo mer forurenset od’et er, desto bedre passer det til disse åndenes eget od. Derfor er det også mye lettere for dem å bruke mediene til sine formål, og de kommer mye raskere i mål enn de **høytstående** åndene.”

“De opplysningene om bruken av od-kraften, som jeg vil gi deg i tillegg, kunne du egentlig slutte deg til selv - ved logisk tenkning ut fra det du allerede har hørt.”

“Det dreier seg nemlig om svaret på følgende spørsmål: **På hvilken måte anvender ånde verdenen det jordiske od’et i forbindelse med det arbeidet de utfører hos de materielle vesener?”**

“Det beste og korteste svaret ville være: **På den samme måten, som din egen ånd gjør bruk av kroppens materielle lemmer for å utføre sansbare bevegelser, slik må også en ånd uten [materiell] kropp i de fleste tilfeller skaffe seg materielle lemmer for å gjøre slike bevegelser mulig.** Det oppnår han ved å iklæ sine egne lemmer det od’et, som han har tatt fra mediet og fortettet det tilsvarende.”

“Når **din** egen ånd vil **gripe** en materiell gjenstand, da kan den gjøre det med **din** materielle hånd. Men din legemlige hånd er i virkeligheten intet annet enn hylsteret til din ånds hånd som er materialisert gjennom fortetning av jordisk od. Når altså en ånd uten kropp vil **gripe** den samme materielle gjenstanden, da må han først materialisere sin åndehånd ved å fortette det od som han har til disposisjon. En annen fremgangsmåte har han ikke. Materialisasjonen behøver selvsagt ikke være så sterk som materialisasjonen av din legemlige hånd; ikke engang så sterk at den er synlig for deres legemlige øyne. Men likevel så sterk at den kan **gripe** den materielle gjenstanden. Er det tilgjengelige od’et ikke tilstrekkelig for en slik fortetning, så kan den fremmede ånden like lite gripe den materielle gjenstanden, som du ville ha kunnet, hvis dine legemlige armer og hender var kappet av.”

“Riktignok kan ånden gripe og flytte på den materielle gjenstanden uten å materialisere sin åndehånd, nemlig **hvis han først oppløser gjenstanden til od.** For en materie som er forvandlet til od - altså åndeliggjort materie - er uten videre tilgjengelig for den kroppsløse ånden. Blir den materielle gjenstanden ikke først oppløst til od, kan den bare bli grepet av den kroppsløse ånden, hvis han materialiserer sin åndehånd. For likt kan bare gripes med likt.”

“Det finnes mange trinn i od-fortetningen eller materialiseringen - fra fortetninger som bare er synlige for den klarsyntes øyne til de faste materialiseringen av ånder som ikke atskiller seg i noe fra et materielt legeme. **Fortetningens styrke avhenger altså av den odmengden som ånde verdenen har til disposisjon for sine formål.**”

“La oss gå videre med noen eksempler. **Din egen ånd vil snakke**, slik at dine medmennesker hører det med sine legemlige ører. Hva må den gjøre? Den må gjøre bruk av kroppens materielle snakkeverktøy. Ellers går det ikke. Og når en ånd vil snakke, som ikke har en kropp og derfor heller ikke et kroppslig redskap å snakke med - hva må den gjøre for å frembringe lyder som er forståelige for menneskers ører? Her har ånden to veier: Ved den ene materialiserer den sitt eget åndelige snakkeverktøy ved å fortette jordisk od. Den andre veien består i at ånden fortetter de **åndelige** tonene med det od som står til disposisjon fra mediene; fortetter det i den grad at tonene kan oppfattes av menneskets øre. I dette tilfelle trenger ånden altså ikke et materialisert snakkeverktøy, men bare tonenes fortettede od. Denne form for tale kaller dere “direkte stemme”. Den kan oppfattes med større eller svakere styrke avhengig av mengden od-kraft som mediene stiller til rådighet for åndenes fortetning av tonene.”

“Du er synlig for dine medmennesker, fordi du har et materielt legeme. **Men ditt materielle legeme - med alle sine organer - er bare din ånds materielle hylster. For også ånden har alle kroppens organer - i åndelig form.** Derfor: Hvis en kroppsløs ånd vil vise seg for det jordiske øyet, slik at den i alt blir sett på som et **jordisk vesen**, da må den **kle sin åndelige skikkelse - med alle dens åndelige organer - i et materielt hylster** som den lager gjennom fortetning av jordisk od. Hos en ånd som er materialisert på denne måten, kan et menneskeøye ikke oppdage noe som skiller den fra et vanlig menneske. Han har hud og knokler, alle ytre organer, fingerne, hår, tenner; alle indre organer, som hjerte og hjerteslag, blodomløp, og hva som ellers finnes i et normalt, jordisk menneske. En materialisering som er så fullstendig, krever så mye od at et enkelt medium aldri kan avgi så mye. I et slikt tilfelle må derfor også **materie fra mediets materielle legeme bli oppløst** for å kunne brukes ved materialiseringen av ånden. Derfor mister et medium mye av sin kroppsvekt ved en slik materialisering av en ånd. Men mediet får alt det har avgitt tilbake når materialiseringen oppløses.”

“Jeg må derfor undre meg over at deres vitenskapsfolk som gjør så mange forsøk på dette området, ikke selv finner disse sannhetene. De opplever jo tilstrekkelig mange fenomen som viser den riktige veien. De ser hvordan **materialiserte hender** griper og flytter på gjenstander. De hører “**direkte stemmer**” og iakttar ofte samtidig den **lille od-skyen** som de hører stemmen ut fra. Og når de fotograferer enkelte fenomen, så finner de av og til etterpå **noe på platen som er formet som et strupehode**, som ånden hadde laget seg ved od-fortetning for

å frembringe stemmen. Undersøker de **fullstendige materialisasjoner av ånder**, så finner de alt som er til stede i et normalt menneske. Og likevel kommer de ikke på sporet av sannheten.”

“**Den uriktige oppfatningen av begrepene “ånd” og “materie”** er det største hinder som står i veien for erkjennelsen av sannheten. Når det faktisk engang blir forstått, **at den åndelige skapelsen i sitt vesen er den samme som den materielle**, og at **begge bare atskiller seg fra hverandre gjennom måten de eksisterer på**, da bortfaller de fleste vanskeligheter for riktig å skjønne det som angår åndenes samkvem med den materielle skapelsen. Da vil man erkjenne at den skapte ånd har den samme **levende organisme i åndelig form som de jordiske skapninger har i materiell form** - videre at kroppen er støpt over åndens form, og at den materielle formen derfor ikke kan inneholde noe som ikke fantes i den åndelige formen. Man vil innse **at det hinsidige ligner det herværende i alt, bare med den forskjell at alt er materielt i det herværende, mens alt er åndelig i det hinsidige.**”

“Men alt liv, både i den materielle verden og i den åndelige, er **bundet til od-kraften**. Det er skapelsens mektigste kraft. Og med den kan Gud - som denne kraftens kilde - snu opp-ned på alt. Med den gjør han og hans ånde verden de største “undere”, som dere kaller det. Dét er kraften som setter magikeren i stand til å utføre overjordiske gjerninger, idet hans egne od-krefter kan styrkes av ånde verdenen - enten av den gode eller den onde - alt ettersom han setter seg i forbindelse med den ene eller den andre.”

“Når det gjelder de onde åndene, demonene - når det gjelder de som er atskilt fra Gud - er denne kraften riktignok bare virksom innenfor helt bestemte grenser, mens Guds ånder kan få den til å virke med **grenseløs styrke.**”

“Med denne kraften helbredet Kristus syke og oppvakte døde. Med denne kraften drev han onde ånder ut av besatte. Ved hjelp av od-kraften gjorde den gode ånde verden det mulig for Kristus å gå på bølgene. Med denne kraften gjorde den gode ånde verden, som var underlagt Kristus, på hans oppdrag det vidunderlige brød-underet: brødmengden som ble økt gjennom materialisasjon av brød som ble tilført i od-form.”

“**Den samme kraften lovet Kristus alle dem som ville bli troende.** “Men de som tror, vil få del i disse tegn: I mitt navn vil de drive ut onde ånder, vil snakke i fremmede språk, gripe slanger med hendene, og hvis de drikker noe giftig, vil det ikke skade dem; De vil legge sine hender på syke, og de vil bli friske.””

““De dro ut og forkynte overalt; og **Herren selv var med dem med sin kraft** og bekreftet deres ord med de undere som fulgte.” (Mark. 16,20). For den troen på Gud som ikke bare består i at man mener at noe er sant, men som består i en urokkelig tillit til Gud og i trofast oppfyllelse av Guds vilje, den troen bringer mennesket i den

inderligste forbindelse med Gud som den uendelige kraftkilde. Ved en slik tro vil også Guds ånde verden hjelpe, slik at han formår alt i denne troen. “Alt er mulig for den som har tro.” (Mark. 9,23).”

“Hos enhver som i sannhet tror på Gud, oppfylles derfor det samme som ble sannhet hos Kristus; nemlig:

Når vi gjør det Gud vil, gjør også Gud det vi vil.”

* * *

Bruken av od-kraften ved åndesamkvemmet i Bibelen

Da fôr Herren ned i od-skyen og snakket med ham.

4. Mos. 11,25

“Naturlover har generell gyldighet. De tolererer ingen unntak. Derfor; når loven om od-kraften, som jeg har beskrevet for deg, er basisloven for ethvert samkvem med åndene, så må den komme til anvendelse overalt hvor ånder trer i forbindelse med mennesker.”

“Jeg vil nå gjennomgå og forklare noen fortellinger fra Det gamle- og Det nye testamentet for deg, for at du skal se at od’ets kraftstrøm også var nødvendig ved ånde verdenens samkvem med menneskene, slik det er nevnt i Bibelen.”

“Ved de fleste åndemeddelelser Bibelen forteller om, er det en selvfølge at den bare nevner **at** slikt samkvem med ånder fant sted, mens de tilhørende omstendigheter blir forbigått i stillhet. Det finnes likevel nok tilfeller, hvor bruken av od blir uttrykkelig nevnt.”

“Den første antydningen finner dere i historien om Abraham: “Da solen var gått ned, og alt var blitt mørkt, da var det som om en **rykende ovn**, og en **ildfakkel** fôr mellom disse kjøttstykkene.” (1. Mos. 15,17). - Dette hendte mens Herren snakket med Abraham. I lett fortettet tilstand ser od-strømmen ut som en **røksky** og den lyste rødlig-gul i mørket, som **flammende ild**.”

“Historien om Moses er full av eksempler som hører hjemme her. “Da viste en Herrens engel seg for ham som en **flammende ild** som slo ut midt i en tornebusk. Da han så dit, så han at det brant en ild i tornebusken uten at den brant opp.” (2. Mos. 3,2). - Også her brukte ånden od’et for å snakke med Moses. Det var altså natt da Moses så dette. For om dagen ville od’et ikke ha sett ut som en flamme, men som en liten sky som innhyllet tornebusken. Dét fremgår også av følgende fortelling fra Bibelen: “For å vise dem veien gikk **Herren** foran dem - i en **skysøyle** om dagen, i en ildsøyle om natten - for å lyse for dem, slik at de kunne vandre både dag og natt. Om dagen vek ikke skysøylen fra de fremste i toget, om natten ikke ildsøylen.” (2. Mos. 13,21-22). - Skysøylen var intet annet enn od-skyen. Den var i tornebusken, og ved ledelsen av de vandrende israelittene var skysøylen den **od-kappen** som omga Herrens engel, og som satte ham istand til å gi seg til kjenne på en måte mennesker kunne oppfatte. Jeg har allerede forklart deg at od’et alltid er forbundet med en ånd. **Et od som eksisterer for seg alene - uavhengig og frittsevende - eksisterer ikke**. Slik var det også ved alle manifestasjoner som det israelske folket var vitne til.”

“Hver gang det er tale om “skysøylen” i Det gamle testamentet, så står den altså i forbindelse med en eller annen virksomhet utført av en Guds ånd: “Da forandret

“**Guds engel**”, som hittil hadde gått foran israelittenes hær, sin posisjon og gikk bak den; **følgelig skiftet også “skysøylen” posisjon fra foran til bak.**” (2. Mos. 14,19). - “Straks Moses var gått inn i teltet, senket **“skysøylen”** seg ned og tok plass ved inngangen til teltet, **så lenge Herren snakket med Moses**” (2. Mos. 33,9). - “Da kalte Moses til seg sytti mann blant de eldste i folket og lot dem stille seg i ring rundt teltet. **Da fôr Herren ned i en sky og snakket med ham.**” (4. Mos 11,24-25).”

“Da Herren ville snakke så høyt med Moses ved Sinais bjerg at hele folket kunne høre det, sa han til Moses: “Denne gangen vil jeg **gjøre skyen enda tettere** forat hele folket skal høre det, når jeg snakker med deg, slik at de for alltid skal ha tro på deg.” (2. Mos. 19,9). - Her blir det uttrykkelig sagt at od-skyen var nødvendig for at Herren kunne tale til menneskene. Videre blir det understreket at den lyden som ble frembragt ved hjelp av od-kraften blir sterkere, jo tettere od’et blir. Det samme opplever dere også med radioene deres. Jo sterkere kraftstrømmen er, desto sterkere er overføringen av lyden.”

“Derfor; da Herren åpenbarte seg med veldige basunstøt på Sinais bjerg, måtte også od-kraften være tilsvarende sterk. Derfor heter det: “Bjerget Sinai **var fullstendig innhyllet i røk**, fordi Herren hadde faret ned på det i ild. Røk steg opp foran ham som røken fra en smelteovn, og hele fjellet skalv. Og skrallet fra basunene ble stadig voldsommere. Moses snakket, og Herren svarte ham med høy stemme.” (2. Mos. 19,18-19).”

“Da jeg forklarte od-kraftens lov, gjorde jeg oppmerksom på at fortetningen av od’et skjer ved hjelp av sterke kraftstrømmer. Det samme gjelder oppløsningen av fortettet od. Også de store od-mengdene på bjerget Sinai ble fortettet ved hjelp av slike sterke strømmer. Det var derfor forbundet med livsfare å tre inn i området rundt de sterke strømmene. Derfor forbød Herren folket å nærme seg fjellet. Alle - mennesker og dyr - som overså forbudet, skulle dø. (2. Mos. 19,12). Det var ikke en tom trussel for å innjage gudsfrykt i folket, slik dere oppfatter det. Det var langt mer en berettiget advarsel om livsfaren som enhver berøring med disse kraftstrømmene nødvendigvis medførte. Slik dere - med varselskilt - gjør folk oppmerksom på livsfaren ved å berøre høyspentledningene, så hadde advarselen til det israelske folket den samme hensikt. Først etter at kraftstrømmene var koblet ut, fikk folket lov til å gå opp på fjellet. Dette tidspunktet gjorde Herren kjent med ordene: “Først når det blir blåst i bukkehornet, får dere gå opp på fjellet.” (2. Mos. 19,13). - Det var bare de som Herren hadde utvalgt spesielt - nemlig Moses og Aron - som uten livsfare fikk lov til å gå tidligere inn i od-strømmene. For å utelukke livsfare for dem, ble lignende “isolering” foretatt, som dere bruker for dem som må berøre kraftstrømmene.”

“Og når Herren videre påbød at mennesker og dyr skulle drepes, hvis de bare **forsøkte** å nærme seg det rykende fjellet, så skulle dette ikke være en straff for

ulydigheten. For det første kunne ikke dyrene være ulydige og synde. Ved dette forbudet dreide det seg mer om - under alle omstendigheter - å forhindre brudd på kraftstrømmene. Et slikt brudd hadde nemlig skjedd, hvis uvedkommende materielle skapninger hadde kommet i berøring med od-strømmen uten den nødvendige isoleringen.”

“Du undrer deg over denne forklaringen på disse hendelsene som Bibelen forteller om. De virker vel altfor jordiske og materielle. Det er likevel sannheten - og for deg et nytt bevis på den allmene gyldigheten til de lovene Gud har skapt, og som Skaperen selv underkaster seg når han virker i materien. Ifølge Skriftens ord opphever han ingen lov: “Jeg har innsett at alt hva Gud har bestemt, **har evig gyldighet.**” (Fork. 3,14)”

“Etter denne forklaringen vil du også forstå hvorfor Kristus - straks etter oppstandelsen - forbød Magdalena å røre ved seg. For legemliggjørelsen av hans ånd var i ferd med å finne sted, og ved en berøring ville Magdalena ikke bare ha forhindret den videre materialisasjonen, men også ha ødelagt den som var påbegynt. Den forklaringen Bibelen angir som grunn for Kristi forbud, ble først tilføyd senere av en uvitende avskriver med ordene: “for jeg er ennå ikke fart opp til Faderen.” (Joh. 20,17). At dét ikke kan ha vært grunnen til at han forbød Magdalena å berøre materialisasjonen, kan du se av det forhold, at Kristus senere uttrykkelig oppfordret disiplene til å røre ham. Dengang hadde han heller ikke fart opp til Faderen. Men hans materielle legemliggjørelse var avsluttet, og derfor kunne en berøring ikke virke ugunstig, verken på apostlenes kropp eller på selve materialisasjonsprosessen.”

“La oss ta noen eksempler til fra Det nye testamentet. Ved åpenbaringen på Tabor “kom en **sky** som skygget for dem, og **en stemme ropte ut av skyen.**” - Også her var altså od-skyen nødvendig for å frembringe en stemme som var hørbar for det menneskelige øret. Den samme od-skyen ble brukt av Moses' og Elias' ånder for - gjennom et fortettet od-legeme - å gjøre seg synlige for de tre apostlene som var til stede.”

“Etter sin oppstandelse viste Kristus seg i en materialisert od-skikkelse. I denne skikkelsen sto han foran sine disipler på himmelfartsdagen. De så hvordan od-legemet løste seg opp i en od-sky foran øynene på dem. Og etter hvert som skyen var blitt usynlig for dem gjennom videre oppløsning, var også Kristus forsvunnet ut av deres synsfelt. Den vanlige oppfatningen om at Kristus skulle ha blitt usynlig for disiplene bak en sky på himmelen, er helt feil.”

“Ved pinsefesten kom det “**ildtunger**” over apostlene og dem som var med dem. Det var **små od-flammer** av samme type som flammen i tornebusken, som senket seg ned over hver enkelt. I dette od-hylsteret kom en Guds ånd i hver av dem og talte ut av dem med od-kraften, den ene i ett, den andre i et annet fremmed språk, det vil si i så mange fremmede språk som var representert blant tilhørerne. Det

forholdet at od-tungene så ut som “små flammer”, viser at det var natt da Guds ånder kom ned. Målt etter deres tid, skjedde nemlig utstrømmingen av ånden kl. 01.30 om natten.”

“At den onde ånde verden er bundet til de samme od-lovene, fremgår av et sted i Johannes Åpenbaring: “Da så jeg en stjerne som hadde falt til Jorden fra himmelen. Denne stjernen fikk nøkkelen til underverdenens avgrunn. Derpå åpnet den underverdenens avgrunn: **Da steg det røk** opp av avgrunnen, som røken fra en veldig ovn, og solen og luften ble formørket av røken. **Frem fra røken kom det så gresshopper** ut på jorden.” (Åp. 9,1-13). Og her blir det videre beskrevet hvordan de onde åndene - på Guds befaling for å tukte menneskene, ved hjelp av od’kraften materialiserer seg til gresshopper som har ansikter som mennekser. Jeg tar med dette eksemplet bare fordi “od-skyene” her uttrykkelig blir nevnt som nødvendige for å materialisere de onde åndene.”

“Selvsagt hadde de tallrike materialisasjonene og manifestasjonene av ånder i Bibelen den tilsvarende od-kraften som forutsetning, selv om det ikke blir spesielt nevnt i de enkelte tilfellene.”

“Ofrene i den gamle pakten var kilden til det od’et Guds ånde verden brukte for å tale.”

“Israelittenes offerlover er blant de forhold i Det gamle testamentets skrifter som er uforståelige for dere. Dere sier med rette: Hvordan kan Gud som er kilden til alt liv, all lykke, alt som er godt og vakkert, sette pris på ofring av dyr, planter og urter? Hvordan skulle han fryde seg over offerdyrenes blod, over oksenes, bukkenes og lammenes dampende fett? Hvordan skulle han elske vellukten fra myrrah, kanel, kalmus, kassia og olivenolje? Hvordan skulle krydderurter være spesielt behagelige for ham? - Og det ser ut som barnslig lek for dere når den store Gud - som himlene ikke kan favne - lar bygge et lite, jordisk telt og selv bestemmer hver liten detalj, hver bjelke og hver lås, hvert teppe og forheng, prestenes klesplagg, fra hodeplagget til undertøyet. Og når alt kommer til alt - ser det ikke ut som menneskelig forfengelighet når Gud velger seg ut de mest kostbare materialene: gull, sølv og de vakreste edelstener, slik at tabernaklet med sin innredning kostet en formue målt i deres penger?”

“Betrakter dere dette rent menneskelig, kan alt dette synes uverdigg for en Gud. Men når dere erkjenner Guds hensikt og innser at denne hensikten bare kunne oppnås gjennom det som ser så uforståelig ut for dere - da vil dere også i dette beundre hans uendelige visdom og kjærlighet.”

“Kunnskapen om denne hensikten er dessverre skjult for dere, selv om de hellige skriftene uttrykkelig nevner den og tydelig henviser til den. Dere har glemt å lese de hellige skriftene med omtanke. Deres øyne flyr over innholdet, slik man leser en jordisk bok. Dere oppfatter det dere har lest, på en rent menneskelig måte. Deres

ånd er rettet mot det jordiske, slik at dere ikke erkjenner Guds store virke i det dere har lest. Således er deres ånd heller ikke i stand til å se den sanne betydningen av det som møter dere gjennom tabernaklets jordiske former og de gammeltestamentlige ofringene.”

“Slå opp i Bibelen og jeg vil lede deg til forståelse av det den sier om åpenbaringsteltet og dets innredning, om offer og presteskap.”

“Den eneste hensikten med alle disse forskriftene fremgår av ordene: “Dette er det daglige brennoffer som deres etterkommere skal bære frem for Herrens åsyn ved inngangen til møteteltet, **hvor jeg vil møte dere og tale til deg. Der vil jeg møte israelittene...**” (2. Mos. 29,42-43).”

“**Guds samkvem med israelittene** var altså den **eneste hensikten** med å opprette åpenbaringsteltet og anordne ofringene.”

“Du vet at enhver ånd som vil komme i kontakt med de materielle skapningene på en måte som kan oppfattes av jordiske sanser, trenger jordisk od-kraft. Det er en lov Gud har skapt, og som gjelder for alle åndelige vesener, fra Gud - som den høyeste ånd - til de laveststående åndene i dypet.”

“Når altså Gud selv eller Guds ånder i hans oppdrag - eller med hans godkjennelse - ville komme i forbindelse med israelittene og snakke med dem, måtte de ha det nødvendige od’et til disposisjon.”

“**Alle tiltak** som Gud - gjennom Moses - lot sette i verk gjennom opprettelsen av åpenbaringsteltet og innføring av ofringen **tjente den hensikt å fremskaffe det reneste jordiske od.**”

“Da jordiske vesener er bærere av det jordiske od - og det menneskelige od’et er en vidunderlig blanding av Jordens forskjellige od-sorter - ble også det od’et som var nødvendig for Guds samtaler med menneskene, tatt fra de forskjellige jordiske od-kilder: fra mineraler, planter, urter, trær og dyr. Men fremfor alt måtte det på forhånd sørges for at det od’et man hadde samlet, ikke ble forurenset ved at omgivelsenes jordiske materie utstrålte **urent od** og lot det strømme inn i det rene od’et som var forberedt. Derfor måtte først materialet i åpenbaringsteltet og dets innredning være slik at det bare inneholdt rent od.”

“Blant **mineralene** er gull, sølv og kopper bærere av den reneste mineralske od-blandingen. Det ser du også ved at de ikke ruster. For rust oppstår ved opptak av urent od som virker ødeleggende på det od’et det trenger in i.”

“Det samme gjelder for stoffene som dels ble brukt til prestenes klesplagg, dels til forheng og dels til takbedekning. Blå og rød purpur, karmesin og byssus har - blant stoffene - den reneste od-blandingen. Derfor måtte skulderkledet til øverstepresten være laget av blå og rød purpur, karmesin, spunnet byssus og være gjennomvirket av gull, siden han jo trådte i den tetteste forbindelse med den av Guds ånder som talte ut av od-skyen.”

“**Orakelbrystskjoldet**” som hørte til skulderkledet, var laget på samme måte. I tillegg hadde det tolv edelstener, siden de inneholder det mest verdifulle od’et i spesielt store mengder.”

“**Overkledningen** var i sin helhet av blå purpur og nede ved sømmen utstyrt med granatepler av blå og rød purpur og karmesin og innimellom utstyrt med små klokker av gull. Alt dette hadde sin store betydning.”

“**Undertøyet** var av byssus, **benklærne** av ren lin. Også dere er kjent med at det er spesielt gunstig for helsen å ha lin på kroppen og på sengene. Grunnen er at dette stoffet inneholder et egenartet og rent od som virker styrkende på kroppen.”

“Av **tresortene** er akasietreet det reneste. Derfor skulle bare dette treslaget brukes ved åpenbaringsteltet.”

“Alle de andre forskriftene ble også fastlagt ut fra hensynet til od’ets aller største renhet; hvordan redskapene skulle være, forheng, tepper, takdekke - detaljene om dette kan du lese i Bibelen.”

“Alt jeg har sagt til nå, ble gjort av **forsiktighet** - som forsiktighetsforanstaltning for at det od’et som i form av od-skyen dannet seg over paktens ark, ikke skulle forurennes for Guds tale. Av samme grunn måtte også prestene - før de trådte bort til paktens ark - vaske hender og føtter i vannet som sto ved inngangen til det allerhelligste.”

“Men hovedsaken var likevel tilberedelsen av od’et, som i form av en **od-sky** over paktens skrin, var nødvendig for å frembringe de lydene som Gud talte til Moses med. Det var altså ikke en tale gjennom et medium, men det skjedde gjennom “direkte stemme”. Gjennom det jordiske od’et i skyen ble de åndelige lydene i skyen så sterkt fortettet som det var nødvendig for å gjøre dem hørbare for det menneskelige øret. Bibelen sier: “Når Moses gikk inn i åpenbaringsteltet, **så hørte han stemmen tale til seg** fra platen som befant seg på lovens skrin - og det slik at den kom fra rommet mellom begge kjerubene - og slik snakket han med ham.” (4. Mos. 7,89).”

“**De foreskrevne ofringene gjaldt tilberedelsen av denne od-skyen.**”

“Du vet at det er blodet som er od-lederen i materielle legemer. Derfor er det meste od’et, og det som er lettest å løse opp, i blodet. Derfor er blodet den beste od-kilden for forbindelsen med ånde verdenen. Både ved hedningenes avgudsdyrkelse og jødernes gudstjeneste ble offerdyr slaktet - utelukkende for å skaffe od. Blodet ble helt på alteret, og enkelte deler av kjøttet, særlig fett, nyrene og leverlappene ble oppløst til od gjennom forbrenning. For, ved siden av blodet inneholder de nevnte delene mest od.”

“Hedningene tilberedte od’et til sine ofringer til avgudene for samkvemmet med den onde ånde verdenen. Tilberedelsen av od’et i Guds åpenbaringstelt tjente samkvemmet mellom Gud og hans høytstående ånder og Israels folk. Det samme sier

ordene som Gud talte til Moses: “Presten skal stenke blodet på Herrens alter foran inngangen til åpenbaringsteltet og la fettstige opp i røk med en duft som behager Herren. **De skal altså ikke fortsette med å slakte dyrene for de onde åndene som de nå driver avgudsdyrkelse med.**” (3. Mos. 17,6-7).”

“Da od-skyen over paktens skrin hadde den reneste blanding av jordisk od, så måtte i første omgang bare slike dyr bli slaktet som hadde det reneste od. De såkalte urene dyrene måtte ikke brukes som offerdyr. De dyr som Bibelen betegner som urene, er dyr som kan komme på tale som mat for mennesker, og som har det mest lavtstående og urene od’et. Av den grunn var det også forbudt for folket å spise kjøtt av urene dyr. På grunn av det urene od’et det inneholdt, var det for det første skadelig for menneskets kropp. På samme måte vet også deres leger at det fremfor alt ikke bør anbefales barn og ungdom å spise svinekjøtt. Det dere kaller skrofulose (lymfetuberkulose) ville ikke kunne oppstå så lett hos barn, hvis de unnlot å spise svinekjøtt. Men svinekjøtt er heller ikke sunt for voksne, hvis det utgjør en vesentlig del av den daglige kosten.”

“Men det jødiske folket fikk også av en annen grunn forbud mot å spise urene dyr. Du vet at et menneskes urene od gir den onde ånde verdenen et farlig middel til å innvirke i ugunstig retning og samtidig på en særlig vedvarende måte for mennesket. For det urene od’et er de lavtstående åndenes livselement, og de har lettere tilgang hos den som de finner det samme od’et hos - ikke bare for å innvirke på hans tanker og fantasi, men også for å bringe de kroppslige følelsene i lidenskapelig opprør. Hos et menneske med rent od finner det onde ikke så lett innpass. Den rene od-strålingen stenger den direkte tilgangen. Det onde kan like lite tåle en ren od-stråling som en med en øyensykdom tåler lyset. Renheten til et menneskes od avhenger av renheten til hans ånd. Siden de fleste mennesker i og for seg allerede har nok urent od, og derved gir det onde tilstrekkelig angrepspunkter, så skal dette urene od’et ikke bli enda dårligere ved å tilføres ytterligere urent jordisk od ved at det spises uren mat.”

“Det var altså svært viktige grunner for Guds forbud mot å spise urene dyr. På grunn av den utbredte avgudsdyrkelsen på den tiden var de onde makters innflytelse særlig stor. Derfor ville Gud så langt det var mulig beskytte det folket han hadde valgt som bæreren av gudstroen, mot det ondes innflytelse. Av samme grunn gav han også de tallrike forskriftene som gjaldt alle tilfeller hvor israelittene kom i kontakt med urent od - og som dermed ble ansett som urent.”

“For å tilberede od-blandingen for åpenbaringsteltet var ikke bare od’et fra rene, feilfrie dyr nødvendig. Også det reneste od’et fra plante- og mineralriket ble brukt til dette formålet. Od’et av myrra som hadde strømmet ut av seg selv, av kanel, kalmus, kassia, rugbrød, mel, vin og olivenolje ble blandet med od’et fra krydderurtene: stakte, røkklaue, galban, ren røkelse og salt. Slik ble det til en “vellukt for

Herren”. På grunnlag av min tidligere undervisning vet du hva uttrykket “vellukt for Herren” betyr. Du vet at det reneste od’et også utbrer den deiligste duft.”

“Odblandingen for åpenbaringsteltet ble tilberedt av Guds ånder i en slik renhet som samsvarte med renheten til den ånden som åpenbarte seg. De åndene dere kaller kjeruber var i virksomhet her - i egenskap av å være “det hinsidiges kjemikere”. Derfor var de avbildet både i skikkelsene av gull over lokket på paktens skrin og i figurene på forheng og tepper.”

“Siden od’et, som ble brukt av Guds ånd til å snakke med, ble samlet over lokket på paktens skrin, måtte også tilberedelsen av od’et foregå i den umiddelbare nærhet av kisten. For ved samkvem med ånder må od-kilden alltid være nær den ånden som skal bruke den. Derfor sto alterne og bordene, hvor de forskjellige ofrene ble tilberedt, like ved forhenget som hang foran paktens kiste.”

“Å samle og holde od’et sammen, og i tillegg fortette det, ble forenklet ved at paktens skrin befant seg i et rom som var omsluttet av tepper og et forheng. På samme måte, dersom dere ønsker å oppnå sterke od-ansamlinger og od-fortetninger, bruker dere også et såkalt “kabinett” der mediet, som er kilden til od’et, tar plass - eller ved inngangen til det. Overalt gjelder de samme lovene når det gjelder åndenes samkvem med menneskene.”

“Det forhold at de gyldne kjerubene ved kistens to ender bredte ut vingene sine som et tak over kisten bidro også til å holde od-skyen sammen.”

“Det var også en annen grunn til de strenge forskriftene som gikk ut på å holde unna urent od fra åpenbaringsteltet. For hvis de rene og svært sterke od-strømmene som ble fremstilt av Guds ånder i åpenbaringsteltet, kom i forbindelse med urene od-strømmer, ville bæreren av det urene od’et bli drept av denne høyspenningen på samme måte som et menneske vil dø som, uten isolasjon, kommer i berøring med uisolert strøm fra en jordisk høyspentledning.”

“Derfor fikk heller ikke Aron gå inn i det allerhelligste til enhver tid, men først når fortetningen av od’et over paktens kiste var avsluttet og de sterke strømmene som man da benyttet, var koblet ut. Tidspunktet ble gjort kjent for ham. Hadde han ikke tatt hensyn til det, ville han blitt drept, slik de to sønnene hans omkom da de la røkelse på glørne og bar uinnviet ild frem for Herren og derved overtrådte renhetsforskriftene da od’et ble tilberedt. Etter disse opplysningene vil offerlovene og innretningen i åpenbaringsteltet fremstå i et helt annet lys for deg enn tidligere.”

* * *

Mediene

Ved mange anledninger og på forskjellige måter talte Gud tidligere til våre fedre gjennom profetene. Hebr. 1,1

“I de tider da menneskene søkte Gud i sitt indre, var deres forbindelse med Guds ånde verden **umiddelbar**. For det meste hadde de enkelte de naturlige evnene for dette samkvemmet. Deres egen ånd som var rettet mot det høye og guddommelige, hadde muligheten for å ta imot meddelelser fra ånde verdenen gjennom **“åndelig syn, hørsel og følelse”** Det var det samme som dere idag kaller “klarsyn”, “klarhørsel” og “klarføling”. Man hadde altså ikke behov for en mellomperson til å formidle budskapene fra det hinsidige.”

“Disse gavene svant hen etter hvert som menneskeheten vendte seg bort fra Gud og bare tenkte på og traktet etter det jordiske. Med det veldige jag etter penger og andre materielle goder glemte man Gud. Derved ble ikke bare forbindelsen med den gode ånde verden oppløst, men de gavene som tidligere hadde gjort dette samkvemmet mulig, forsvant også. Idag er størstedelen av menneskeheten kommet så langt at den overhode ikke lenger tenker og tror på muligheten av en slik forbindelse. Nå finnes det bare forholdsvis få som har disse gavene, og som - i likhet med de tidligere troende - står i kontakt med de gode åndenes verden.”

“Men den tid vil komme, da det på dette punktet igjen vil være som dengang, hvor altså den enkelte kan komme i forbindelse med det hinsidige takket være sine personlige evner hva angår klarsyn og klarhørsel.”

“I mellomtiden skal de menneskene, som ennå tror på Gud, ha samkvem med åndene på en annen måte. Også mange som ikke tror på Gud, skal, med sine legemlige sanser, oppfatte ånde verdenens virke og derved bli gjennomskaket i sitt indre. Det skal skje for at de igjen skal komme til troen på Gud, det hinsidige og livet etter den jordiske døden.”

“Derfor gav Gud såkalte **“medier”** til menneskeheten av idag. Hva denne betegnelsen betyr, vet du fra det som er sagt tidligere. Men da den riktige erkjennelsen av “medienes” vesen hører til det viktigste på åndesamkvemets område, vil jeg ikke unnlate å gi deg en mer omfattende undervisning om dette. Jeg begrenser meg da til de **menneskelige** mediene, og ser bort fra de tilfellene hvor også **dyr** tjener som medium.”

““Medier” er formidlingspersoner eller menneskelige redskap som ånde verdenen gjør bruk av for å gi seg til kjenne for menneskene. Da de åndelige vesener trenger od-kraft til dette formålet, er “medier” mennesker som tjener som **od-kraftkilde** for ånde verdenen.”

“I hovedsak avgir mediene sitt **eget od** til de åndene som gir seg til kjenne. Men **samtidig er de også samleplass for det od’et som de som ikke er medier avgir, når de tar del i såkalte spiritistiske seanser**. Slik mange små kilder blir

forenet med vannet fra hovedkilden, når man skal bygge en vannledning - for derved å øke hovedkildens ytelse - så blir også et mediums od- ytelse økt ved at mediet samler deltagernes svakere od- krefter i seg.”

“Selv om alle mennesker har od- kraft, så er den hos de fleste likevel for sterkt bundet til egen kropp og ikke tilstrekkelig oppløslig. Den kan derfor ikke brukes av åndene i tilstrekkelig styrke.”

“Mennesker som egner seg som medier, er svært “sensitive”. Det betyr at de - som følge av od’ets lettere oppløslighet - opplever alle inntrykk mye sterkere enn andre mennesker. Dette er ikke noe sykkelig - slik de lærde på Jorden mener. Det har heller intet å gjøre med nervøsitet, hysteri eller svak vilje. Tvert imot, de gode åndene kan ikke bruke nervøse, viljesvake eller syke mennesker som “medier”. Et godt medium har større viljestyrke og nervekraft og er organisk sunnere enn et hvilket- somhelst annet menneske.”

“Alt etter hva ånde verdenen vil bruke et mediums od- kraft til, skiller man mellom forskjellige **typer medier**.”

1. “Blir od- kraften brukt til å bevege et bord ved å heve og senke det, eller til å la det frembringe bankelyder, så bruker dere betegnelsen **“bord- medier”**.”

“Heving og senking av bord eller banking blir brukt som tegnspråk for å oppnå meddelelser fra ånde verdenen. **Dette er den mest lavtstående formen for åndesamkvem**. For det er nesten uten unntak lavtstående ånde vesener som innfinner seg ved bord- seansene. **Den høyere ånde verden velger ikke denne formen for å gi seg til kjenne**. Nå hender det ikke sjelden ved slike sammenkomster at aktive, lavtstående ånder gjør stor utgang, som deltagerne av og til understøtter ved selv å fuske. Ved den såkalte “borddansen”, med sine dels latterlige, dels løgnaktige meddelelser, kommer dessverre også den **høyere formen for samkvem med ånde verdenen** i vanry.”

“Venner av sannhet som søker Gud, vil derfor holde seg borte fra denne form for forbindelse med ånde verdenen og bare velge de formene for samkvem som er det høye formålet verdig.”

2. “Blir meddelelsene fra de hinsidige vesener frembragt ved at et menneske **skriver**, så kaller dere det et **“skrive- medium”**.”

“Måten skriften fremkommer på hos skrive- mediene, er svært forskjellig. Hos den ene blir tankene inngitt og nedtegnet ved fullstendig, personlig bevissthet. Et slikt medium blir også kalt **“inspirasjonsmedium”**. - Hos en annen blir hånden ført, samtidig som ordene som hånden skriver, blir inngitt i hans ånd. Alt skjer ved mediets fulle bevissthet. Den samtidige inspirasjonen er nødvendig hos dem som i for stor grad motsetter seg åndens føring av hånden. Noen vet bare **at** de skriver, mens **innholdet** i det de skriver, er ukjent. - Andre igjen skriver i en tilstand av fullstendig bevisstløshet. De vet altså verken **at** de skriver eller **hva** de skriver.”

“Ikke sjelden forekommer de forskjellige typene hos ett og samme medium.”

“Svært forskjellig fra denne form for medial skriving er den såkalte **“direkte skriften”**. Den blir frembragt ved at et åndevesen bare bruker od-kraften til mediet, men ikke hånden hans. Med od’et fra mediet materialiserer åndevesenet sin egen åndehånd og skriver med den på en gjenstand som ikke er i berøring med mediet - for eksempel på en tavle, papir eller noe annet. For dette kreves en betydelig større mengde od enn når mediet skriver med egen hånd.”

“Du kjenner to eksempler på “direkte skrift” fra Bibelen. Lovtavlene på Sinai ble skrevet av Guds hånd, slik som beskrevet i Mosebøkene: “Disse tavlene var laget av Gud selv, og skriften var Guds skrift som var inngravert i tavlene” (2. Mos. 32,16).”

“Da kong Belsazar - ved et gjestebud sammen med sitt lands mektige - drakk av de hellige kar som hans far hadde røvet ut fra tempelet i Jerusalem, og sang lovsanger til avgudene, “da kom fingre av en menneskehånd til syne og skrev på den hvitkalkede veggen i kongens sal - midt imot lysekronen - slik at kongen så ryggen av den skrivende hånden” (Dan. 5,5).”

“I stedet for å skrive kan mediets hånd også brukes til å **tegne og male**. I dette tilfellet taler man om **“tegne- og malemedier”**. Men fremgangemåten er den samme som ved skrivingen.”

3. “De såkalte **“planchettmediene”** er også en type skrivemedier. “Planchett” er en plate av tre, metall eller annet stoff, hvor alfabetets bokstaver, tall og andre tegn er anbragt. Planchettens overflate er glatt, slik at en gjenstand lett kan skyves frem og tilbake på den. Ved full bevissthet legger mediet hånden på en lett bevegelig gjenstand som er utstyrt med en spiss eller viser, og som ligger på den glatte platen. Mediet venter så til gjenstanden med viseren blir beveget bort til bokstavene. Spissen anviser så de forskjellige bokstavene etter hverandre, slik at ord og setninger blir dannet.”

“Planchettmediet sitter med lukkede øyne, eller helst med bind for øynene, slik at det ikke kan se bokstavene, da det ellers er fare for at mediet hjelper håndens bevegelser og slik gjengir sine egne tanker. I Det gamle testamente var **“brystskjoldet”** på drakten til ypperstepresten den mest berømte “planchetten”. Han var selv mediet.”

“Brystskjoldet blir kalt “orakelskjold” i deres nåværende bibeloversettelse, fordi israelerne brukte det til å “spørre Gud”. Det var kvadratisk og besatt med fire rader av edelstener. I den første rekken var en karneol, en topås og en smaragd, den andre rekken besto av en rubin, en safir og en jaspis; den tredje rekken av en hyasint, en agat og en ametyst; den fjerde rekken av en krysolitt, en karneol og en jade (2. Mos. 39,8 ff.).”

“På hver edelsten var inngravert et skriftegn motsvarende navnene til Israels tolv stammer. Derved dannet de et slags alfabet. Man valgte edelstener, fordi de har en stor od-kraft og styrket yppersteprestens mediale kraft. En bred, glatt renne av gull uten hjørner og kanter strakte seg mellom edelstenene.”

“Til drakten hørte også “pannebladet” - det hellige diademmet av gull, hvor ordene “Viet Herren” var inngravert. Det var festet til yppersteprestens hodebånd med en snor av blå purpur. Det var den viktigste gjenstanden når man spurte Gud, og bar derfor med rette innskriften: “Viet Herren” (Konf. 2.Mos. 39,30-31).”

“Ved “utspørringen av Gud” løste ypperstepresten båndet som festet nedre delen av brystskjoldet til prestekjolen og brakte det i en horisontal stilling. Så løste han “pannebladet” fra hodebåndet og la det i en av rillene mellom edelstenene. Så holdt han hånden over brystskjoldet uten å berøre verken det eller “pannebåndet” som lå oppå. Yppersteprestens svært sterke od-kraft ble brukt av Guds ånde verdenen til å sette det gyldne “pannebladet” i bevegelse. Det gled gjennom de gyldne rillene og støtte mot edelstenene med den lille hempen som det var festet til hodebåndet med. Bokstavene på edelstenene ble så satt sammen til et **ord** i den rekkefølgen pannebladet viste. Var et **ord** ferdig ved at skriftegnene var satt sammen på denne måten, gled pannebladet til den høyre kanten av orakelskjoldet og støtte mot en liten klokke som tegn på at **ordet** var ferdig. Var ord satt sammen til en ferdig **setning**, da gled pannebladet både til den høyre og den venstre siden av orakelskjoldet og lot begge klokkene, som var plassert en på hver side, klinge etter hverandre. Dette dobbelt-tegn angav altså at en **setning** var ferdig. Følgelig var enhver feiltagelse utelukket. Man kunne ikke trekke et skriftegn fra etterfølgende ord til foregående ord, og ikke trekke et ord som hørte til den foregående setningen, til den etterfølgende setningen.”

“Siden Gud på denne måten svarte uten noen mulighet for misforståelser, kalte man “pannebladet”, som var forbundet med klokkene som tegn på klarhet og sannhet, for “de hellige loddene” - I de hebraiske tekstene kalles de “Urim og Tumim”, og det betyr også “sannhet og klarhet”.”

“I tiden da de israelske kongene regjerte, ble dette “orakelskjoldet” svært ofte brukt til “å spørre Gud”. Prestene tjente da som medium. Det var særlig David som spurte Gud og mottok hans svar i nesten alle viktige saker gjennom presten Abjatar som altså brukte “orakelskjoldet”.”

4. “De viktigste mediene for formidling av sannhet, er “**talemediene**”, når de er utdannet til “**dyprance-medier**”. Dyprance er til stede i et medium når den egne ånden er fullstendig ute av kroppen. I denne tilstanden ligner mediet et lik, men med den forskjell at ånden som er gått ut, er forbundet med kroppen med et od-bånd - det er ikke tilfelle med et lik. Hos liket mangler od-båndet. Gjennom dette od-båndet mottar mediets kropp så mye livskraft fra den egne ånden at kroppens organer

oppretholder sin virksomhet. Ved hjelp av dette od-båndet går mediets ånd tilbake i kroppen igjen.”

“I stedet for ånden som er ute, går et annet åndevesen inn i talemediets kropp og formidler sine meddelelser ved hjelp av mediets taleorgan. I den forbindelse gjør det bruk av od-kreftene som er tilbake i mediets kropp etter at mediets ånd trådte ut.”

“Et dyprance-medium vet selvsagt ikke noe om det den fremmede ånden har sagt. Når den egne ånden er tilbake i kroppen igjen, og han [eller hun] kommer til seg selv, oppleves det som om han hadde sovet. Dere snakker derfor om dyprance-mediens **“mediale søvn”**.”

“Der hvor et fremmed åndevesen taler til mennesker gjennom et medium, er det av største viktighet å vite **hva slags ånd** som har tatt mediets kropp i besittelse; om det er en høytstående eller lavtstående, god eller ond ånd. Derfor råder jeg ethvert menneske til å **prøve åndene**, om de virkelig er sendt av Gud, eller om de er onde. Det kan dere gjøre **ved å la dem sverge i Guds navn hvem de er og hvor de kommer fra**. En god ånd vil sverge, men det vil ikke en ond. Er det en god ånd, vil den gi dere meddelelser, formaninger, belæringer og undervisning som er til gagn for dere. Men er det et ondt åndevesen, så send det vekk. Men forman det først om å vende seg til Gud og å be til Gud.”

“Hvis det er lavtstående og sterkt lidende åndevesener, men med god vilje, som trer inn i talemediene, da skal dere opplyse dem om deres tilstand, henviser dem til Gud og be med dem. På den måten kan dere gjøre en stor velgjerning for mange “stakkars sjeler” - som dere pleier å kalle disse åndene - og de vil alltid være dere takknemlige for det.”

“Plikten til å prøve åndene innskjerpet apostlene stadig overfor de første kristne. Hver kristen menighet ble inngående undervist i dette, slik også menneskene i den gamle pakten visste nøyaktig beskjed om dette.”

5. **“Apport-mediene”** er for det meste også dyprance-medier. Ånde verdenen bruker deres od-kraft til å bringe materielle ting utenfra og inn i lukkede rom eller å frakte slike ting ut av lukkede rom. Tilstanden “dyp-trance” er nødvendig i de fleste tilfellene, fordi åndene trenger hele mediets kroppslige od for å gjøre “apportene” mulig. De materielle gjenstandene som blir “apportert”, må nemlig bli oppløst på det ene stedet og fortettet til materie igjen på det andre. Riktignok finnes det også medier som - uten dyprance - kan avgi så mye od at det rekkes for å gjennomføre “apporter”, særlig hvis **flere** sterke medier tjener som od-kilde **samtidig**. Selv om dere ikke kan føle den voldsomme varmen på kroppen - en varme som blir frembragt av od-strømmene for å løse opp materie, så kan dere likevel **etterpå** merke noe av denne heten når de apporterte gjenstandene blir fortettet igjen. Et eksempel vil klargjøre det for deg. Såkalte spøkelsesånder bringer av og til

stener og sand fra gaten eller andre stoffer inn i lukkede rom. Dette kan de bare gjøre, hvis tilstrekkelig od-kraft står til disposisjon for å lage de varme od-strømmene. Slik oppløser de stoffenes materie, bringer denne materien - oppløst i od-form - inn i rommet, hvor de fortetter od'et til fast materie igjen. Men det stoffet som er fortettet til materie, føles nå varmt. For selv om fortetningen skjer ved kalde kraftstrømmer, så blir likevel noe av den voldsomme varmen fra oppløsningen av materien tilbake, slik dere merker det ved avkjølingen av glødende stål som blir avkjølt ved at det dypes i kaldt vann.”

“Av og til blir mediets kropp transportert fra et sted til et annet - mange ganger over svært store avstander. Mediets kropp blir da likeledes oppløst på det ene stedet og fortettet til materie igjen på det andre stedet.”

“Da profeten Habakuk i den gamle pakten skulle bringes til Daniel i løvehulen av en Guds engel, da bar ikke engelen ham gjennom luften, slik dere synes å tro, men oppløste ham - sammen med maten han hadde med seg og alt han hadde på seg - og materialiserte ham igjen ved løvehulen. - Det samme skjedde med Filip som “Apostlenes gjerninger” forteller om. Da han hadde undervist og døpt dronningen av Etiopias kammertjener, “bortførte en Herrens ånd ham til byen Asjdod.” Ånden oppløste kroppen til Filip, slik at den plutselig var forsvunnet fra kammertjenerens åsyn, og materialiserte ham igjen i byen Asjdod.” (Apg. 8,26 ff.)”

“Slike hendelser er ubegripelige for mennesker, fordi de ikke ser kreftene som er virksomme her. Det faktum at materie - også kroppen til levende mennesker - blir oppløst på ett sted og materialisert igjen på et annet sted, kan ikke fornektes lenger. For de tilfellene er for tallrike, hvor oppløsning med etterfølgende materialisering av materielle ting - også av personer - er blitt ugjendrivelig påvist. De naturlovene som regulerer alt dette, er blitt tilstrekkelig belyst for deg gjennom mine tidligere forklaringer.”

6. “Ved **“materialisasjonsmediene”** blir hele mediets kroppslige od-kraft benyttet for å gjøre det mulig for ett eller flere åndevesener å gjøre seg fysisk synlig for deres øyne. Da hele mediets od blir brukt, må mediets egen ånd bli fjernet. Avhengig av hvor mye od som står til disposisjon, iklær den fremmede ånden enten hele sin skikkelse, altså samtlige kroppsdelene, eller bare den ene eller andre delen, slik som øynene, ansiktet eller hendene. Skal materialisasjonen være så sterk at ånden ser ut som et jordisk vesen, da strekker mediets **od** ikke til. Også **materie** må tas fra kroppen hans og brukes i **od-form** for å materialisere ånden. Ved en slik anledning mister mediet like mye kroppsvekt som det som blir avgitt til den fremmede ånden i form av od og materie. Mediets vekttap pleier deres forskere å fastslå med automatiske vekter som mediene på forhånd har tatt plass på. Det finnes tilfeller hvor “materialisasjonsmedier” har mistet opptil 40 kg. i løpet av få minutter. Men både od'et og den materien mediet har avgitt, er fortsatt forbundet med mediet

gjennom od-båndet og strømmer tilbake igjen til mediets kropp etter at materialiseringen av ånden er oppløst. Derfor ser dere at materialisasjonene alltid danner seg i nærheten av mediet. Dere kan også legge merke til hvordan den materialiserte åndens bevegelser ofte er ledsaget av lignende bevegelser hos mediet. For forbindelsen mellom mediet og den materialiserte ånden er meget tett. Hvis hendene og armene dine er tett forbundet med hendene til en annen med stramtsittende bånd, og du beveger dem, da forårsaker du også lignende bevegelser av hendene og armene til den andre. Slike åndelige od-bånd består mellom den materialiserte ånden og mediet.”

“Et annet fenomen som også er uforståelig for deres vitenskapsfolk, kan forklares ut fra den nære forbindelsen mellom medium og materialisert ånd. De har nemlig konstatert at det ved materialisasjoner strømmer forskjellige slags lukter ut fra mediet. Noen ganger er det vellukt, andre ganger stank og uutholdelig liklukt. Disse luktene avhenger av beskaffenheten til de åndene som materialiserer seg med mediets od. I forbindelse med od-læren har jeg allerede forklart for deg at od’et - hva angår lukten - antar egenskapene til den ånden som od’et omgir. Od’et som er tatt fra mediet og brukt til materialisasjon av en ånd, antar derfor den lukten som motsvarer egenskapene til vedkommende ånd. Og da åndens materialiserte od står i nærmeste forbindelse med mediet, strømmer også den lukten som motsvarer ånden over på mediet. Derved får man inntrykk av at det er mediet som er årsaken til den behagelige eller ubehagelige lukten man kjenner. I virkeligheten stammer altså disse luktene fra åndene som har materialisert seg med mediets od.”

7. “Det finnes også en type medier som ikke er bra for menneskeheten. For det er mest **onde** ånder som gjør bruk av dem. Det er de såkalte “**fysikalske mediene**”. Åndene bruker disse mediernes od-kraft til å **bevege gjenstander** som er i nærheten av mediet. Bord, stoler, redskap av alle slag løfter seg og svever fra et sted til et annet. Instrumenter begynner å spille, en trompet blir løftet og blåser. Fra en tromme lyder slag. Bjeller flyr gjennom værelset og klirrer, og utallige lignende ting hender.”

“At **gode** ånder ikke gjør slike ting, er naturlig. For det er ikke den gode ånde verdens sak å frembringe fenomen som bare tjener til å tilfredsstille menneskenes trang til selsomme opplevelser. Det gjelder riktignok også for mange fenomen som forekommer hos de andre medie-typene. Men hos dem forekommer det ikke så regelmessig som nettopp hos de “fysikalske mediene”.”

“Du spør hvilken hensikt det overhode kan ha at de lavtstående åndene driver - og får lov til å drive - et slikt “karneval” i de “spiritistiske seansene” av idag. Til det svarer jeg at de lavtstående åndevæsen har den samme viljens frihet som nedrige og onde mennesker. Slik de sistnevnte ikke blir hindret i det de gjør, så blir heller ikke åndenes frihet begrenset, heller ikke de onde åndenes, i det minste ikke

innenfor en viss grense. For fullstendig frihet har de ikke, ellers ville de anrette enda mye større ulykke blant menneskene enn de allerede gjør. For menneskehetens mål er å komme til Gud. Og av hensyn til dette målet har Gud satt en viss grense for det ondes virksomhet. Men selv det ondes “karneval” som du kalte det - og som forekommer i de spiritistiske seansene av idag - har ikke sjelden også en god virkning. For i vår tid, hvor så mange ikke vil tro på en Gud, et hinsides, en ånde verden og et liv etter den jordiske døden, er det likevel nyttig at menneskene opplever slike ting, slik at de gjør seg sine tanker, begynner å tvile på sin vantro og begynner å søke sannheten. Det gjelder alt som kan forekomme i deres spiritistiske seanser - fra borddans og bordbanking til de fysikalske fenomenene og materialiseringer av ånder. For selv om deltagelsen i slike ting for de fleste ikke skjer av andre grunner enn for å oppleve sensasjon, så fester likevel inntrykket seg hos svært mange at det må finnes noe hinsidig. Selv om dette ikke er noen stor positiv virkning, så er det likevel bedre enn at de overhode ikke blir minnet om det hinsidige.”

“Det menneskeheten virkelig har behov for, er en grundig opplysning om åndesamkvemets natur, og hvordan man kan komme i forbindelse med den gode ånde verden. Og det skal være din livsoppgave. Til dette formål mottar du all denne undervisningen. Den er ikke bare bestemt for deg, men for dine medmennesker. Du skal formidle disse sannhetene til dem som om de var dine søsken. Får menneskene vite hvordan de kan søke forbindelse med den gode ånde verden, da blir hver spiritistisk seanse til en oppbyggende gudstjeneste.”

8. “Deres forskere regner også de som er begavet med “**klarsyn**” og “**klarhørsel**” som medier. Det er ikke riktig. Klarsynte, klarhørte og klartfølede har riktignok **mediale krefter**; men virkelige medier er de ikke. Det er jo den **egne** ånden som er virksom hos dem, som ser og hører, mens det er et **fremmed** åndevesen som er virksomt i de egentlige “mediene”, mens den egne ånden er koblet ut. Evnen til de klarsynte og klarhørte gjør menneskets ånd riktignok i stand til å se og høre de åndene som omgir ham. Men den klarsynte er intet verktøy for disse åndene og hører derfor ikke med til “mediene”.

“Den klartseendes, klarthørendes, klartluktedes, klartsmakendes og klartfølendes ånd mottar disse egenskapene bare ved at den kan løse seg fra kroppen i større eller mindre grad. En ånd som er løst fra kroppen og delvis gått ut av den, er ikke lenger bundet av kroppens sanser. Den har kreftene og egenskapene til en ånd uten kropp. Den ser, hører og føler på samme måte som de hinsidige åndene, avhengig av hvor fullkomment ånden er løst fra kroppen, og hvor fint od’et er som omgir den. Hos de “klarsynte” spiller od’ets renhet en stor rolle. For man kan ikke se klart gjennom et urent glass. Av samme grunn og alt etter od-legemetes beskaffenhet er de åndelige evnene til åndene i det hinsidige svært forskjellige.

Noen av dem ser, hører og føler det de andre åndene ikke kan oppfatte. Det samme er tilfelle for menneskene som er begavet med klarsyn, klarhørsel og klarfølelse. Også hos dem finnes disse gavene i svært ulik grad, fra det mest ufullkomne til det høyeste nivå. Noen **føler** bare nærheten og virkningen av åndene som omgir dem. Men de ser eller hører ikke åndene selv. Mens andre **ser** åndene, men **hører** dem ikke. Andre igjen ser dem og hører også det de sier og klarer å skille de enkelte åndene fra hverandre ut fra deres vesen.”

“Alle feiltagelsene i det de klarsynte sier, må forklares ut fra det forhold at gaven er til stede i svært ufullkommen form hos de fleste.”

“Klarsyn er ofte nevnt i bøkene i Det gamle og Det nye testamentet. Det fortelles om erkefader Jakob: “Da Jakob reiste sin vei, møtte han **“engler fra Gud”**. Straks han **så** dem, sa han: “Her er leiren til Guds hær.” (1. Mos. 32,1-2).”

“Da en Guds engel - på Davids tid - lot pest komme over Israel som straff, da **så David denne engelen**. “Men Herrens engel var nettopp kommet til uthuset til jebusitten Aravna. Da David så engelen som voldte all denne døden blant folket, ropte han bedende til Herren: Åh - det er jo jeg som har syndet, og jeg har forbrudt meg. Men dette folket - hva har det forskyldt?” (2. Sam. 24,16ff).”

“Profeten Elisa hadde klarsynets gave. Kongeboken forteller om ham at han - med sitt klarsyn - opplevde hvordan hans tjener Gehasi løp etter kaptein Na'emann og - under falske forespeilinger - bad ham om gaver til Elisa. Da han hadde gjemt gavene i sitt eget hus til personlig forbruk og trådte frem for Elisa, spurte denne ham: “Hvor kommer du fra, Gehasi?” - Han svarte: “Jeg har ikke vært noe sted.” Da sa Elisa til ham: “Gikk jeg ikke i ånden med deg, da en person vendte seg mot deg fra vognen sin? Er dette tiden for å ta imot penger og skaffe seg klær, hager, vinberg, småfé og kveg, barn og tjenere og tjenestepiker?” (2. Kong. 5,20 ff).”

“Elisa forutså også Hasa'els skjebne gjennom sitt klarsyn. Om dette forteller den samme Kongeboken: “Elisa stirret ufravendt hen for seg og var ytterst forferdet, og brast så ut i gråt. Da Hasa'el spurte: “Hvorfor gråter min herre?” svarte han: “Fordi jeg vet hvor mye ulykke du vil påføre isrealittene. Deres byer vil du sette i brann. Du vil drepe deres unge menn med sverd, smadre deres spedbarn og skjære opp kroppen til de svangre kvinnene. For Gud Herren har vist meg deg som konge over Syria.” (2. Kong. 8,11 ff).”

“Med sitt klarsyn så de store profetene både åndene som var sendt dem, og skjebnen til mennesker, folkeslag og enkeltpersoner. Dette ble for det meste vist dem av ånde verdenen i form av symboler. Hos dem var “klarsynet” også forbundet med “klarhørsel”. Slå opp i Daniels bok og les for å finne eksempler på dette, særlig de stedene, hvor det fortelles at erkeengelen Gabriel ble synlig: “Mens jeg ennå ba min bønn, kom Gabriel som jeg hadde sett i mitt første syn. Han kom ilende mot meg i et

menneskes skikkelse da det var tid for kveldsofferet. Han ville forklare meg noe og talte til meg: “Daniel, jeg er nå kommet for å hjelpe deg til den riktige forståelsen. Da du begynte å be, gikk det ut et Guds ord, og jeg er kommet for å forkynne det for deg; for du er elsket av Gud. Så merk deg ordet, slik at du nøye forstår åpenbaringen.” (Dan. 9,22-23)”.

“På den fireogtyvende dagen av den første måned sto jeg ved Tigris’ bredd. Som jeg hevet mine øyne og så meg omkring, så jeg et menneske som var kledd i lin, og som bar et belte av Ufasgull om sine hofter. Hans legeme var som krysolit, hans ansikt skinte som lynet, og øynene hans brant som flammer; hans armer og ben funklet som polert bronse; og når han talte, klang stemmen hans som brusert fra en folkemengde. - Jeg, Daniel var den eneste som så synet. De menn som var med meg, så det ikke. Likevel ble de slått av en slik skrekk at de flyktet og gjemte seg. Så ble jeg alene tilbake og så dette veldige synet; men all kraft forlot meg; ansiktet mitt skiftet farge til det ugjenkjennelige, og jeg ble fullstendig kraftløs. Da han begynte å tale høyt, og jeg hørte lyden av hans ord, sank jeg sanseløs til jorden på mitt ansikt. Da berørte en hånd meg og hjalp meg, slik at jeg skjelvende rettet meg opp på mine knær og hender.” (Dan. 10,4-10)”.

“Jeg har nevnt disse to stedene fra Daniels bok så utførlig, fordi de er svært lærerike for deg, og bekrefter riktigheten av mange av opplysningene som jeg har gitt deg. Først har du fenomenene “klarsyn” og “klarhørsel” i den mest utpregede form. Daniel ser åndens skikkelse, mens hans ledsagere ikke ser den. Men da ledsagerne også var “mediale”, **følte** de åndens nærhet og dens veldige od-kraft. Og de flyktet av skrekk. Her er det fenomenet bekreftet som jeg har nevnt, nemlig at noen mennesker riktignok ikke kan se og høre åndene, men likevel **føler deres nærhet**. Dessuten er det bevist på disse stedene - som på så mange andre steder i Bibelen - at åndene har en skikkelse og åndelige lemmer i likhet med et menneske. Endelig følte Daniel en hånd som grep ham og rettet ham opp. Det var Gabriels hånd som han hadde materialisert ved hjelp av Daniels od-kraft. For Gabriel kunne bare reise opp et menneske med en materialisert hånd. Åndens høye tale og materialiseringen av hånden hans krevde så mye od-kraft at Daniel sank kraftløs til jorden og Gabriel måtte styrke ham med sin egen åndelige od-kraft. “Han som lignet et menneske, rørte ved meg enda en gang og ga meg ny kraft.” (Dan. 10,18).”

“Fra Det nye testamentet vil jeg nå bare nevne **apostelen Paulus’ “klarsyn”**. En natt i Troas så Paulus en makedonsk mann plutselig stå foran seg som bønnfalt ham: “Kom over til Makedonia og hjelp oss!” (Apg. 16,9). - En annen natt kom Herren til Paulus og sa: “Vær fortrøstningsfull! For slik du har avlagt vitemål for meg i Jerusalem, så skal du også i Rom være vitne for meg.” (Apg. 23,11). Ved en overfart til Italia sa Paulus til sjøfolkene på båten: “Dere menn, jeg **forutser** at vår reise er forbundet med fare og stor skade - ikke bare for lasten og skipet, men også for våre liv.” (Apg. 27,10-11). - Jeg har allerede sagt deg at det bare er mulig å se store,

fremtidige hendelser, hvis ånde verdenen viser det for den klarsynte i et bilde. Det finner vi også bekreftet i dette tilfelle. For da skipets mannskap ikke hørte på Paulus' advarsel, og våget ferden, kom de i en storm; de måtte kaste en del av lasten overbord, og alle hadde oppgitt håpet på redning. Da trådte Paulus midt blant dem og sa:

“Dere menn! Dere skulle ha hørt på meg og ikke reist fra Kreta; da hadde vi vært spart for både ulykken og tapet. Likevel - slik tingene er nå, oppfordrer jeg dere til å være ved godt mot; for ingen av dere vil miste livet; bare skipet går tapt. For i denne natt har en “Herrens engel” vist seg for meg - en engel fra den Herren jeg tilhører, og som jeg tjener. Og han sa til meg: “Paulus, vær ikke redd! Du skal tre frem for keiseren; og se, Gud har gitt deg livet til hele reisefølget ditt. Ha derfor godt mot, dere menn! For jeg har den tillit til Gud at så vil skje, som det er vist meg. Vi kommer til å strande på en eller annen øy.” (Apg. 27,21ff).”

“Paulus skriver til korinterne: “Jeg er riktignok ikke hos dere i legemet, men med min ånd er jeg til stede som om jeg var hos dere, og jeg har allerede feldt dom over dette menneske, som har forbrutt seg så alvorlig.” (1. Kor. 5,3).”

“Likeledes skriver han til korinterne: “Selv når jeg er fjern, så er min ånd likevel til stede hos dere, og jeg gleder meg over å se den sluttede orden og den fasthet i troen på Kristus som rår blant dere.” (Kol. 2,5).”

“Det fremgår av de to sistnevnte stedene at Paulus' ånd trådte ut av kroppen og var til stede ved de fjerntliggende hendelsene.”

* * *

Utdannelsen av mediene

Jeg vil øse vann på den tørstende jord og la bekker risle over det tørre. Min ånd vil jeg utøse over din ætt, min velsignelse over din etterslekt. Jes. 44,3

“Det som skal tjene en bestemt hensikt, må først bli tilsvarende forberedt, tilberedt og tilpasset. Deres maskiner og verktøy blir konstruert slik det kreves for hensikten de skal tjene.”

“Mediene er ånde verdenens verktøy. De skal gjøre åndenes forbindelse med den materielle skapelsen mulig. Derfor må de settes i stand til å yte det som er nødvendig for å oppnå denne hensikten. Det skjer ved **utdannelsen av deres mediale krefter.**”

“Mediene er i hovedsak **kraftkilder**, hvor åndene henter drivstoff for sitt arbeid. **De leverer od-kraften.**”

“For å gjøre forløpet av mediens utdanning så forståelig som mulig for deg, tar jeg igjen et eksempel til hjelp. For å drive frem kjøretøyene deres har dere et stoff som blir tatt fra jordoljens kilder. Skal man nyttiggjøre seg disse kildene, så søker man - ved dybdeboring - først en **slik mengde** råolje at det lønner seg å bygge ut. Men den råoljen som renner ut av disse kildene, er ikke ferdig til bruk ennå. Den må først renses og tilpasses til mangfoldig anvendelse gjennom forskjellige filtreringsmetoder.”

“Slik må også ånde verdenen i første linje se til å få en så **stor od-mengde** som mulig gjennom mediene. Men od’et er forbundet med mediets kropp. Man må oppnå at det løser seg lett og kan avgis til ånde verdenen i den nødvendige mengde.”

“Også når det gjelder kunstgjødsel snakker dere om stoffenes **løslighet**. Dere skiller mellom et **totalinnhold** av fosfor, kali, kvelstoff og kalk og en **oppløselig andel**. Det er bare den løsbare delen som er av verdi for dere, og bare de **løsbare** stoffene blir betalt.”

“For åndene er bare det od’et av verdi som kan løses fra det jordiske legemet og slik overføres til dem. Jo høyere løsbareheten til et mediums od er, desto større er den od-mengden som kan avgis. Desto sterkere og mer omfattende er også fenomenene som kan tilveiebringes av ånde vesnene.”

“Når jeg snakker om od’et som skaffes tilveie gjennom mediens utdanning, og som tjener som drivstoff for den involverte ånde verden, så må jeg skyte inn en meget viktig bemerkning. Dreier det seg nemlig om å utføre et **spesielt oppdrag fra Gud**, når en ånd blir satt i virksomhet, så står mer od til disposisjon enn alle jordiske

vesener har til sammen. I dette tilfellet står ånden i en spesiell forbindelse med kilden til all od-kraft, med Gud selv, og får fra denne kilden så mye kraft som trengs for å utføre Guds befaling.”

“Går for eksempel en Guds befaling til en ånd ut på å gi dere belæring, da får ånden også det od’et som er nødvendig. Riktignok bruker den også i dette tilfellet mediets od. For ånde verdenen omgås dette verdifulle stoffet like sparsomt som dere selv har for vane å omgås verdifulle jordiske kostbarheter. I dette tilfellet understøtter dere med deres od det od’et som står til åndens disposisjon og setter han på den måten i stand til å utvide tiden for sine meddelelser ut over det som opprinnelig var planlagt. På samme måte blir - for å vise til en jordisk foreteelse som eksempel - kjølevannet i et kjøletårn - etter avkjølingen - tilsatt noe friskt vann for å forbedre virkningen og forlenge tiden det virker.”

“Foreligger derimot ingen befaling fra Gud, men de gode åndene er virksomme blant dere ut fra eget valg - og med Guds tillatelse - så er åndenes ytelse avhengig av den od-mengden som står til disposisjon fra de jordiske od-kildene - som altså stammer fra mediene.”

“Den mengden od som kan avgis, er forskjellig hos de forskjellige mediene. Hos den ene rekker den bare til ganske enkelt arbeid fra ånde verdenens side; hos en annen gjør den mye større ytelser mulig. Hos en tredje er den så stor at det vanskeligste av det som finnes på dette området, kan utføres. Hit hører materialiseringen av en ånd gjennom en så sterk od-fortetning at han står foran dere i et fullstendig menneskelig legeme som ikke i noe atskiller seg fra et virkelig menneske. I en slik materialisasjon viste tre sendebud fra Gud seg for Abraham, ledsaget erkeengelen Rafael den unge Tobias, og sto Kristus foran sine disipler etter sin oppstandelse.”

“Å gjøre det kroppslige od’et mest mulig oppløsbart er i hovedsak mediets egen oppgave. Det skjer gjennom indre samling eller “konsentrasjon” som dere kaller det. Derfor kan bare slike mennesker bli gode medier som er i stand til å samle seg åndelig og avlede tankene sine fra de materielle tingene. Derfor har dere de fleste sterke “mediene” blant de folk hvor den åndelige konsentrasjonen spiller en stor rolle som religiøs øvelse. Folket i India er rike på medier, fordi religionen deres forlanger av dem at de allerede fra unge år beflitter seg på en daglig indre samling. De kaller det “å være åndelig fordypet”, og mange bringer det til fullkommenhet på dette området. Da menneskets ånd bare er virksom med det **egne** od’et ved den åndelige samlingen, hviler i denne tiden det **kroppslige** od’et. Det er ikke anspent til noen form for kraftanstrengelse og kan derfor lettere frigjøres for ånde verdenens bruk av od’et.”

“Jo oftere et menneske vier seg til åndelig konsentrasjon, desto lettere vil det være for ham å frigjøre den hvilende kroppslige od-kraften og avgi den gjennom utstråling. Det foregår som med en magnet. Ved første gangs bruk er dens kraft ennå svak. Den tiltrekker seg ikke engang små jernstykker. Men jo mer den blir benyttet,

desto sterkere blir dens kraft. Til slutt er kraften så stor at den også holder store jernstykker fast.”

“Slik er det også med od-kraften. Til å begynne med er den svært svak hos det vordende mediet. Men jo oftere mediet vier seg til den indre samlingen, desto sterkere blir den od-strålingen som kan brukes for samkvemmet med ånde verdenen.”

“Utdannelsen av mediene har altså - som første mål - at mediet - gjennom åndelig konsentrasjon - avgir så mye od som mulig. Mengden eller styrken av det jordiske od’et er like viktig for alle åndene - de gode såvel som de onde.”

“En annen oppgave i mediets utdanning er å tilpasse mediets od til den virksomme åndens od. Det er ånde verdenens sak å oppnå dette. Od’ets tilpasning er svært forskjellig, avhengig av om det er høye ånder som vil benytte det eller lavere ånder. En høy ånd må rense og forfine det mediale od’et. På en måte må han filtrere det. En lavtstående ånd behøver ikke streve med det. Hans eget od er urent og tilpasser seg svært lett til urensset jordisk od.”

“Hos noen medier har utdannelsen også en tredje hensikt. Skal nemlig mediets **kroppslige od i sin helhet** brukes i åndenes arbeid, så er det bare mulig når mediets ånd er fjernet fra mediets kropp. Mediets ånd må derfor løses fra mediets kropp. Det er ingen lett oppgave. Det krever et møysommelig og tidkrevende arbeid fra ånde verdenens side. Mediet gjennomgår da noe lignende som en døende. Hos en døende inntreffer jo også døden ved at ånden løses fra kroppen. Jeg har tidligere vært inne på forskjellen mellom mediets kropp etter at ånden har forlatt ham, og et lik. Du vil huske at et **od-bånd** fremdeles forbinder dyptrance-mediets uttrådte ånd med sin kropp, mens ved liket inntreffer døden ved at dette od-båndet ble brutt.”

“Av det som nå er sagt, vil du ha forstått hensikten med mediens utdanning. Den består i størst mulig frigivelse av od, renselse av od’et for den høye ånde verdens oppgaver og endelig i å løse dyptrance-mediets ånd fra kroppen.”

“For å oppnå de gavene som blir kalt “klarsyn” og “klarhørsel” er også en utdanning nødvendig. Her finner det også sted en delvis frigjøring av ånden fra den klarsyntes kropp. Også hos ham må det foretas en tilsvarende renselse av od’et som omgir hans ånd. Likevel er den delvise frigjøringen av ånden med henblikk på klarsyn vesensforskjellig fra frigjøringen av ånden til et dyptrance-medium. Hos den klarsynte trer ånden riktignok ut, men den er likevel forbundet med kroppen, med det kroppslige od’et og alle dets deler. Od’et strekker seg bare ut - for å uttrykke meg jordisk - og gjør det på denne måten mulig for ånden delvis å tre ut. En frigjøring av det kroppslige od’et fra den klarsyntes ånd finner ikke sted.”

“Men ved dyptrance-meditasjonen blir hele od’et med unntak av od-båndet løst fra sin ånd som derved blir fri, trer ut av kroppen og kan fjerne seg langt fra kroppen sin

som følge av od-båndets store elastisitet. I stedet for mediets egen ånd, som nå er ute, trer et fremmed åndevesen inn i kroppen og gjennomfører sine meddelelser. Hos den klarsynte er det ikke mulig å gjøre det samme. En fremmed ånd kan ikke tre inn i ham fordi den egne ånden forblir forbundet med hele kroppens od, og det ikke er ledig plass til et annet åndevesen.”

“Altså: hos den klarsynte opprettholder den egne ånden den tettete forbindelse med sin egen kropps od. Hos dyptrance-mediet: en nesten fullstendig frigjøring fra mediets kroppslige od. Hos den klarsynte er det den **egne ånden** som ser og hører. Hos dyptrance-mediet gjør mediets ånd plass for et **annet åndevesen**, slik at det kan gi seg til kjenne gjennom mediets kropp under bruk av det kroppslige od’et som er tilbake.”

“Det finnes likevel klarsynte som samtidig er “trance-medier”, det være seg “deltrance-medier” eller “dyptrance-medier”.”

“Du vil forstå at ånde verdenen har et mangesidig og vanskelig arbeid å utføre ved utdannelsen og forberedelsen av mediene. Men du kan riktignok ikke forestille deg hvor kostnadskrevenne - for å uttrykke meg menneskelig - utdannelsen av et medium er for ånde verdenen. Hvor mange åndelige kraftstrømmer som anvendes, kostbare åndelige medikamenter og andre midler som blir brukt! Åndelige operasjoner er nødvendige, og de er ofte større og tyngre enn de deres leger utfører på jordiske legemer. Mangt et medium har indre feil som først må helbredes før utdannelsen til medium kan begynne.”

“Slik deres leger har de forskjelligste instrumenter og medisiner når de opererer og helbreder, så også vi. Alt er jo til stede i åndelig form hos oss, slik som hos dere i materiell tilstand. Selvfølgelig blir vi ånder ikke syke og trenger ikke operasjoner og helbredelse. Vi bruker våre rike kunnskaper og våre midler i den materielle skapelsen; for menneskers og dyrs helbredelse og til å utdanne mediene med henblikk på samkvem med åndene. Til dette har vi våre spesialister på alle områder. Også hva angår utdannelsen av mediene. Vi har sjefsleger, assistenter og hjelpepersonale av de forskjelligste kategorier. Vi har et stort antall åndelige instrumenter, åndelige bedøvelsesmidler, styrkemidler og medisiner.”

“Dette kommer alt sammen til anvendelse ved utdannelsen av mediene. Derfor er det et stort antall ånder som er i virksomhet ved utdannelsen av et medium som skal tjene det gode. Slik enhver som deltar i en jordisk operasjon, har en helt bestemt oppgave, så må også enhver ånd som medvirker ved utdannelsen av et medium, utføre det arbeidet som er tildelt ham. Alt sammen er ordnet på en vidunderlig måte. Deres medier som er under utdanning, er derfor hele tiden i gode hender, hvis de stiller seg til disposisjon for de **gode** åndene, avviser det onde, og gjør alt med Gud.”

“Derfor behøver heller ingen å engste seg når han ser hva som skjer med mediene - fremfor alt dyprance-mediene - under utdannelsen. Alt skjer etter bestemte lover, og de gode åndene er deres beste venner. Hos dem har dere intet å frykte.”

“Utdannelsen av mediene skjer fortest i de såkalte “spiritistiske seansene”.

Derfor - på grunn av den mediale utdannelsens store betydning - vil jeg beskrive mer utførlig hvordan disse “seansene” skal avholdes. Samtidig vil jeg begrunne de ulike forholdene man må ta hensyn til. Og jeg vil forklare deg forskjellige hendelser som kan forekomme i slike forsamlinger i forbindelse med utdannelsen av medier.”

“Dersom noen mennesker som søker sannhet og Gud - i fellesskap - har bestemt å oppnå forbindelse med den gode ånde verdenen, så skal de først bli enige om stedet, hvor de vil komme sammen **regelmessig**. Man velger et værelse, hvor man er fri for enhver forstyrrelse. Ved viktig verdslig arbeid vil dere jo heller ikke bli forstyrret. Dette gjelder desto mer når det dreier seg om å knytte et rent åndelig bånd som blir påvirket i langt større grad av jordiske forstyrrelser enn ethvert verdslig arbeid.”

“Den beste tiden for sammenkomstene er aftentimene etter kl. 20. Da er dagens arbeid med sine jordiske bekymringer og tanker forbi, og man kan i ro vie seg den indre samling.”

“Vanligvis skal disse “seansene” ikke finne sted mer enn to ganger i uken.”

“Før seansen begynner, skal rommet være godt gjennomluftet og gjort fritt for dunst, tobakksrøyk og dårlig luft. For deltagerens od-kraft blir sterkt redusert av dårlig luft, og od-strålingen som er så nødvendig for ånde verdenen, blir hemmet.”

“Med henblikk på å holde luften frisk setter man en stor skål med friskt vann i rommet. Det suger delvis opp den forbrukte luften som samler seg i løpet av seansen.”

“Foran hver deltager som setter seg rundt bordet, legger man noen ark skrivepapir og en myk blyant.”

“Kort tid før seansen begynner, skal de tilstedeværende ikke lenger snakke om materielle ting, men samle seg og koble ut tankene på rent jordiske ting. De vil jo begynne en **gudstjeneste**.”

“Plassene ved bordet som man velger første gangen, skal man opprettholde senere, fordi od-strømmen, som er forskjellig hos de enkelte, må bringes til en slags balanse. Av samme grunn skal deltagerne fordele seg etter kjønn, slik at en mannsperson kommer ved siden av en kvinne. For det mannlige od er i det vesentlige positivt, det kvinnelige negativt. Begge utligner hverandre best. Likevel er denne plasseringsrekkefølgen ikke ubetinget nødvendig; den letter bare utjevningen av od’et til en virkningsfull od-strøm. En endring av de plassene som engang er blitt valgt, skal bare foretas hvis en meddelelse fra ånde verdenen gir beskjed om det gjennom et utdannet medium eller gjennom et som er under utdanning.”

“Dersom det er et musikkinstrument (piano eller harmonium) i forsamlingslokalet, så begynner man best med en religiøs sang som blir sunget til akkompagnement av instrumentet. I stedet for dette kan man også spille en grammofonplate med en religiøs hymne eller en annen alvorlig sang. Å synge og spille en vakker sang bringer harmoni inn i deltageres hjerter og leder tankene mot det som er høyere. Det er også et kraftig forsvarsmiddel mot innvirkningen fra den onde ånde verdenen som prøver å trenge seg inn i forsamlingen for å forhindre og forstyrre. For det onde er disharmoni, og det føler seg ikke vel der harmoni fra gode tanker og sinnelag kommer til uttrykk i ord og sang. Ifølge Bibelen vek da også den onde ånden fra Saul straks David spilte på harpen for Saul og sang vakre salmer til.”

“Etter sangen fremsier en av de tilstedeværende en enkel bønn med sine egne ord. Er han for sjenert til å fremsi bønningen fritt, så kan han skrive den ned først og så lese den andektig opp. Hver deltager kommer etter tur til å fremsi sin bønn.”

“Etter bønningen leser en av deltagerne et avsnitt fra Bibelens gamle eller nye testamente. Og man samtaler om det man har lest.”

“Sang, opplesning og samtale skal til sammen vare ca. en halv time.”

“Er samtalen sluttført, så rekker deltagerne hverandre hendene - helst ved dempet belysning - idet den enes høyre hånd griper naboens venstre hånd. Man kaller det nå å danne “kjede”. Det er nødvendig for å forene de enkeltes od-kraft til en sluttet od-strøm; slik jo også enkeltråder - som det løper en strøm igjennom - må føyes sammen, hvis man vil oppnå en virkning av strømmen. Man må aldri glemme at ånde verdenens virke i seansene avhenger av od-kraftens styrke. Dempingen av lyset fremmer sterkt od-virkningen.”

“Dannelsen av “kjeden” har også en stor symbolsk betydning. For slik som de tilstedeværende blir forbundet til en enhet i det ytre ved å gi hverandre hendene, så skal de seg imellom være **ett** hjerte og **en** sjel. De skal elske hverandre, hjelpe hverandre, tilgi hverandres feil og fjerne alt fra sine hjerter som kunne forstyrre den indre harmonien.”

“Av samme grunn og på samme måte rakte også de første kristne hverandre hendene i sine gudstjenestesammenkomster. Med det ga de sinnelagets enhet til kjenne, og tilstrebet fremfor alt en sterk od-strøm for å muliggjøre meddelelsene fra den gode ånde verdenen.”

“La “kjeden” vare omtrent 12-15 minutter. I løpet av denne tiden skal hver og en beflitte seg på å forbli konsentrert, avvise alle verdslige tanker og tenke på det gode. Til dette formål kan han ransake seg selv og livet sitt hittil, tenke over sine feil og sitt forhold til Gud og sine medmennesker, sine unnlaterer når det gjelder å gjøre det gode etc. Han kan gjøre tilsvarende forsetter, be Gud om tilgivelse og om kraft til å unngå det onde. Han skal takke Gud for mottatte velgjerninger, love og prise ham og trygle i andektig bønn om forbindelse med den gode ånde verdenen. Alt som kan være til gagn for hans sjel, kan han gjøre til gjenstand for sin betraktning og sin bønn.”

“Dersom tiden er over som er avsatt til dette, så løser forsamlingens leder “kjeden”. Hver deltager tar nå blyanten foran seg og legger hånden med blyanten lett på skrivepapiret som ligger klart. I den forbindelse skal han ikke gi etter for å ville skrive av eget tildriv, men likevel holde hånden så løst at den gir etter for enhver bevegelse som skulle utgå fra ånde verdenen.”

“I de første møtene er od-kraften som står til disposisjon, vanligvis ennå meget svak. Åndene som er til stede, klarer derfor ikke å frembringe noensomhelst virkning. Deltagernes hemninger er også fremdeles meget store. Alt er ennå for nytt for dem. Den indre konsentrasjonen faller vanskelig for dem, og de er derfor svært **spent** på det som kan komme. Nettopp **spenningen** er den største hindring for å avgi od, noe jeg straks kommer til. For øvrig ligner deltagerne ennå for mye på en ubrukt magnet som først gjennom hyppigere bruk bringes til å utfolde sin kraft.”

“Likevel forekommer det ikke sjelden at enkelte deltagere er kommet lenger i sin mediale utvikling enn de selv var klar over. I slike tilfeller kan en innvirkning fra ånde verdenen vise seg allerede ved den første seansen. Kanskje kommer et tegn - eller også skjer det at hånden som holder blyanten, blir stiv og begynner å bevege seg. Da må man ikke øve den minste motstand, men gi etter for håndens bevegelser. Gjennom noen seanser til å begynne med blir det kanskje bare utført noen skriveøvelser med blyanten fra ånde verdenens side før en bokstav, et ord eller en setning kommer istand; det kan dreie seg om streker, kurver eller sirkler eller andre skriveøvelser. Det kommer av at od-kraften som de tilstedeværende avgir, ikke er sterk nok, fremfor alt at od-kraften til det vordende skrivemediet ennå befinner seg på begynnerstadiet.”

“Gjennom skriveøvelsene blir od-kraften stadig mer styrket. Viser den første virkningen av åndevesnene seg på den ene eller andre måten, da blir det særlig følbart hvordan spenningen blant de tilstedeværende virker hemmende. De ser vanligvis nysgjerrig og med største oppmerksomhet på det som viser seg hos den skrivende deltageren. Men spent forventning holder od-strålingen tilbake hos ethvert menneske, slik som en som lytter spent, uvilkårlig holder pusten. Derved blir od-strømmen redusert og åndenes arbeid vanskeliggjort. For den beste maskinisten er hjelpeløs overfor en maskin når strømmen blir slått av eller vesentlig redusert.”

“Den samme ugunstige virkningen på od-strømmen som den åndelige spenningen har, har også følelser som frykt, skrekk, mistro, tvil og ethvert indre motsetningsforhold. Den som deltar ved disse forsamlingene med slike følelser og fornemmelser, avgir ikke bare ingen od-kraft selv, men forstyrrer og bryter også de andres odstrøm. Derfor føler mediene det straks, hvis det er en blant deltagerne som er et fremmedlegeme og virker strømutkoblende. Og de har rett når de forlanger at en slik deltager blir fjernet inntil han har endret holdning i sitt indre.”

“Så snart det harmoniske samspillet hva angår følelser og sinnelag mangler, kan en enhetlig od-strøm ikke komme i stand. Og det er usikkert om man helt eller delvis vil lykkes.”

“Det er også grunnen til at vitenskapelige kommisjoner som eksperimenterer med medier, i mange tilfeller ikke lykkes. Mediene som jo utgjør kraftkildene for meddelelsene, føler seg engstelige, skremte og omgitt av mistro. De merker hele tiden hvordan man ser på dem som mulige bedragere som ikke selv tror på saken. Når mediene føler det slik, må deres avlevering av kraft bli betydelig redusert om ikke helt umuliggjort.”

“Det er en naturlov - ja den samme naturloven som gjør at blodet trekker seg tilbake ifra kinnene til en som er grepet av angst, slik at han blir blek. Blodet blir nemlig også trukket mot hjertet gjennom od’et som konsentrerer seg innover. Det følger av en naturlov som regulerer od’ets kraft, fordi blodet er od’ets leder i kroppen.”

“Deres vitenskapelige forskere tolker derfor resultatet - når mediet svikter, helt feil! De skulle engang studere grundig de hemningene som så mange ganger stilles i veien for mediene - som ånde verdenens kraftkilde - og det nettopp av deres folk. De skulle fjerne hemningene, da ville også åndenes meddelelser vise seg å bli tilfredsstillende.”

“Den **gode** ånde verdenen deltar riktignok bare i de sjeldneste tilfeller i meddelelser som ikke utelukkende tjener det gode, men rent vitenskapelige formål eller sågar bare nysgjerrighet. På dette området er den **nedrige** ånde verdenen i ivrig virksomhet og gjør dessverre altfor ofte ganske mye ugagn.”

“Det må stadig innskjerpes overfor deltagerne i gode spiritistiske møter at de fjerner enhver tvil og hver mistillit fra sitt hjerte og avventer med tålmodighet og uten spenning det som vil komme.”

“Blir en deltager drevet av sitt indre til å skrive ned en tanke som blir inngitt ham, så skal han gjøre det. Etter hvert vil han lære å skille de inspirerte tankene fra sine egne. Hvis dere prøver å koble ut de egne tankene, trenger de tankene som blir inngitt av ånde verdenen seg nemlig på gang etter gang og med ettertrykk, og hvis dere avviser dem, kommer de stadig igjen.”

“Hvis en av de tilstedeværende føler en viss nummenhet i hodet eller en påfallende tyngde i lemmene, blir hodet hans dreiet frem og tilbake, eller blir kroppen hans grepet av en bevegelse han ikke kan forklare, så er det et tegn på at ånde verdenen arbeider med ham. Kroppen blir mest involvert hos dem som skal bli dyptance-medier. Kroppens bevegelser frem og tilbake eller opp og ned henger sammen med at ånden til det vordende mediet løses fra kroppen og kroppens od. De kroppslige fenomenene som henger sammen med åndens frigjøring, gjør ofte tilskueren engstelig. Det er jo en slags døds kamp, selv om den er uten smerter for mediet. Men det er likevel ingen grunn til engstelse. Alt skjer etter bestemte lover.”

“Den vanskeligste tiden for dem som skal bli dytrancemedier, er tiden for den såkalte “halv-trance” eller “del-trance”. Den egne ånden er ennå ikke løst og fjernet helt fra kroppen, og et fremmed åndevesen benytter allerede mediets kropp for sine meddelelser. Mediets ånd - som fremdeles er til stede - hører ordene som den fremmede ånden taler gjennom mediet. Mediet tror derfor lett at det er hans egne ord og tanker som kommer til uttrykk. Slik oppstår faren for at mediet blir tvilende til hele saken og betrakter meddelelsene som selvbedrag. I dette stadiet av utdannelsen blander mediets **egen ånd seg lett i meddelelsene til den fremmede ånden** og fremkaller derved berettiget tvil hos deltagerne.”

“Ved første blick kan det derfor se ut som den fremmede ånden heller skulle vente med sine meddelelser til mediet er helt utdannet - for å unngå slike ubehageligheter. Men grunnene som får den fremmede ånden til å formidle sine meddelelser allerede ved deltrance, er så viktige at han heller tar de nevnte ufullkommenhetene med på kjøpet enn å utsette meddelelsene til mediet er fullt utdannet. For akkurat i den første tiden, hvor et utdannet medium ikke står til disposisjon for deltagerne, må disse belæres og opplyses om så mange punkter at denne undervisningen ikke godt kan utsettes til senere. Nettopp i begynnelsen avhenger den “indre nytten”, som deltagerne har i så stor grad av belæringene, at den ufullkomne måten de gis på, må bli sett på som et langt mindre onde enn fullstendig å gi avkall på belæringene.”

“Overgangstiden fra deltrance-stadiet til dytrance varer vanligvis ikke altfor lenge, **hvis mediet beflitter seg på å komme videre i sitt indre og redusere sine menneskelige feil**. Straks “fulltrance” inntreffer, vet mediet intet om det den fremmede ånden taler eller gjør.”

“For alle dem som i god hensikt søker omgang med det hinsidige, utgjør den onde ånde verdenens virksomhet de største hindringene og vanskelighetene. For det onde vil her - som overalt ellers - forhindre det gode. Det lar intet middel være uprøvd for å få deltagerne bort fra saken. Det begynner med å inngi dem - fremfor alt de vordende mediene - tanker som at alt var selvbedrag, selvsuggesjon eller hypnose. De vil vel ikke befatte seg med slike ting og derved utsette seg for menneskenes hån.”

“De onde har allerede oppnådd mye når de på denne måten har skapt alvorlig tvil hos den ene eller den andre om det sanne, ekte og gode ved saken. Til dette formål bruker de også de ubetydeligste ytre påskudd, særlig små feiltagelser og mangler som hender overalt hvor der er svake mennesker.”

“Hos slike som er i utdanning til å bli “klarsynte”, anstrenger den onde ånde verdenen seg med å inngi angst ved å vise skrekkinngydende skikkelser, djevlelske grimaser eller andre avskyelige figurer, for på denne måten å bevege dem til å avbryte utdannelsen og oppgi det hele.”

“Det er naturlig at de som vier seg til den **lave** spiritismen, blir forskånet for disse anfektelsene. Det er lett å forklare. For den lave spiritismen er forbindelsen med det onde, og derfor har det onde ingen grunn til å holde menneskene borte fra den.”

“Tiden for det ondes påvirkning er prøvelsestiden for deltagerne og fremfor alt for mediene. Enhver blir prøvet på en spesiell måte og det på sitt svakeste punkt. Bare den som består prøvene, får de mediale gavene. Den som feiler, vil snart oppgi saken eller komme helt under den onde ånde verdens innflytelse. Derfor skal enhver be om bistand og kraft, slik at han lykkes i å stå imot det ondes fristelser.”

“Når det gjelder **seansenes varighet**, så skal man ikke trekke dem ut for mye. En time vil i de fleste tilfeller være nok. Så snart åndene melder seg gjennom medier, vil disse som regel bestemme når man skal slutte. For Gud er en ordenens Gud, og også hans ånder er ordenens ånder. I de seansene som avholdes under Guds beskyttelse, kommer dette også til syne på en så vidunderlig måte ved at en **kontrollånd** hele tiden er til stede og leder det hele. Den bestemmer hva deltagerne må gjøre for å lette utdannelsen av mediene; den sier hvordan de bør arbeide med sin indre utvikling, hvilke feil de må legge av, og hvilke dyder de må tilegne seg. Den bestemmer opplesningen av Den hellige skrift ved seansenes begynnelse, forandrer også noen ganger deltagernes plassering - alt etter hvordan det tjener til å forsterke od-kraften. Den bestemmer videre hvilke ånder som får lov å innta mediene, hva slags meddelelse som skal gis, og hvor lenge de får lov å være i mediet. Den tillater også onde ånder gjennom mediene, slik at de tilstedeværende skal lære disse åndenes sinnelag og handlinger å kjenne, og derved samle den praktiske erfaringen om hvordan de må forholde seg til slike åndevesener. Fortrinnsvis lar kontrollånden sterkt lidende ånder, som likevel har temmelig god vilje, tre inn i mediene for å gi disse åndene muligheten til å bli belært av de tilstedeværende og henvist til Gud. Det er en stor nestekjærlighetens gjerning som deltagerne i slike seanser på denne måten kan utvise overfor sine lidende søsken i det hinsidige. Mange ganger forklarer kontrollånden etterpå hensikten med å gi de forskjellige åndene tilgang.”

“Ved hver seanse kommer kontrollånden - som den første - **med en hilsen som henviser til Gud**. Han er deltagernes åndelige leder, formaner dem, advarer dem, irretsetter dem og belærer dem. Både under mediens utdanning og senere viser han inntrengende til at de stadig må vokse og bli fastere i troen på Gud og i tilliten til ham.”

“Jo nærmere et menneske kommer sin Gud i sitt indre, desto større blir hans delaktighet i den kraften som kommer fra Gud. Desto større og vidunderligere er også de gavene som han får av Gud - til nytte for sine medmennesker. Formålet med enhver seanse som Guds ånder deltar i, er derfor: **“Nærmere deg, min Gud!”**”

“I begynnelsen av mediens utdanning - når de første **skriftlige** meddelelsene kommer - er det vanligvis deres avdøde pårørende og venner som får tillatelse til å tre i forbindelse med dere, forutsatt at de selv er på veien til Gud i det

hinsidige og ikke tilhører de onde åndene. Også de formaner dere innstendig til å tro på Gud og sier stadig at dere er på rett vei når dere pleier omgang med de gode åndene. Ofte uttrykker de sin dype beklagelse over at de ikke ble gjort oppmerksom på denne veien mens de levde.”

“I løpet av den videre utdannelsen trer de avdøde pårørende og vennene - med sine meddelelser - **fullstendig** tilbake, og høye ånder melder seg. **Den forutsetningen må riktignok være oppfylt at deltagerne arbeider med sin indre utvikling og er av god vilje.** Er den gode viljen ikke - eller ikke mer - til stede hos en deltager, og bærer gjentatte formaninger fra de gode åndene ikke frukter, så blir han - når “kontrollånden” bestemmer det - utestengt fra forsamlingene. Det er nødvendig, fordi han selv ikke kommer videre, og han fungerer som en sterk bremse for de andre. For de onde åndevesnene hefter seg på ham. De følger ham inn til seansene og utøver sin dårlige innflytelse på de mangfoldigste måter - også på de andre deltagerne. Som følge av den disharmonien som han ved sin innstilling bringer inn i fellesskapet, blir dessuten od-kraften ugunstig påvirket.”

“Ingen sammenkomster som har til formål å komme i kontakt med ånde verdenen, er i overensstemmelse med Guds vilje dersom ikke en Guds ånd holder kontroll. Og selv om de bærer de rent ytre tegn på å være en “gudstjeneste”, så er hele retningen som omgangen med åndene beveger seg i, ikke i retning av Gud. Det er ingen lutring eller høyere utvikling av menneskets indre. Der hvor “kontrollen” som Gud har satt, mangler, der er heller ingen plass for de åndene som er bestemt til tjeneste for dem som skal forvente frelsen. **Deltagernes sjelefrelse er den eneste hensikten med de spiritistiske samlingene.**”

“Selv om sammenkomstene i så mange såkalte “spiritistiske kirker” i vår tid forløper innenfor rammen av bønn og religiøse sanger, så er likevel hovedinnholdet av det som foregår der, svært fjernt fra det guddommelige.”

“De personene som er ledere eller medarbeidere i disse kirkene, har vanligvis klarsynets gave eller er klarhørte og klarfølte. På den måten er det mulig for dem å komme i forbindelse med de åndene som ledsager deltagerne i forsamlingen. Od-strålingen til disse åndevesnene får føling med od-strålingen til de mannlige og kvinnelige mediene i disse kirkene. De formidler ikke bare personlighetstrekkene til de tilstedeværende åndene og deres forhold til de personene de ledsager, men setter dem også i stand til å fornemme de budskapene som åndevesnene meddeler i sine jordiske venners interesse.”

“Å gi slike enkeltbudskap - som nesten bare handler om menneskeskjebner og bekymringer for hvordan man kan **komme videre på det materielle plan** - er hovedsaken i slike kirkelige forsamlinger. For de fleste deltagerne er det også den eneste grunnen til at de kommer. De betrakter disse kirkene som opplysningsposter der de - formidlet av klarsynte kirketjenere - mot et visst inngangsbeløp får høre noe om sin skjebne på Jorden fra åndene til avdøde pårørende eller venner. Derfor

påser lederne av disse "kirkene" nøye at ingen besøkende forlater forsamlingen uten å ha fått et slikt "budskap".

"Da Guds ånder mangler ved sammenkomster av denne art, og derfor heller ikke øver noen kontroll, så har den lavtstående ånde verdenen fritt spill. Selv om det ikke nettopp er onde ånder som kommer og går, så dreier det seg her om et samkvem med ånde verdenen som ikke kan bringe menneskene mye sjelelig gavn."

"Hvis det i tillegg kommer at der i slike kirker finnes "klarsynte" personer som også kan være "deltrance-medier", da ligner disse et åpent vindu som den lave ånde verdenen kan stige inn gjennom etter eget forgodtbefinnende. Det er jo ingen kontroll til stede som nekter dem adgang og holder orden. Og så virvles åndenes meddelelser om hverandre på en måte som må virke frastøtende. Blant folk - som for det meste er uerfarne i disse tingene - blir derfor omdømmet til den gode åndeforbindelsen som Gud ønsker, skadelidende. For på grunn av de kirkelige forsamlingenes "religiøse fasade" skapes det inntrykk av at det som foregår her, er den **spiritismen Gud vil.**"

"De som leder slike kirker, bærer derfor et stort ansvar overfor Gud for det som foregår i disse samlingene. De er forpliktet til helt og uegennyttig og uten menneskelige hensyn å stille gavene de har fått, i Guds tjeneste. De må be om en "åndekontroll" som de får med en gang. Men denne åndekontrollen må de også **være lydige mot i alt.** Gjør de det, da blir forsamlingen til en virkelig gudstjeneste - til oppbyggelse og sjelelig gavn for deltagerne. For da trer Guds høye ånde verdenen i virksomhet, og de lave åndene er stengt ute."

"Hvis forsamlingene blir holdt slik jeg nettopp har lært deg, da vil de bringe dere stor velsignelse, mye glede og sann fred i hjertet. Hver seanse blir avsluttet med en kort takkebønn fremsagt av lederen, og - om mulig - med en sang."

"Men utdannelsen av et medium og den øvrige forbindelsen med den gode ånde verdenen er ikke bundet til slike "**felles seanser**". Den enkelte kan også bruke en viss tid til indre samling - kanskje en halv time eller også mindre - **alene for seg selv** - enten daglig eller oftere. Han går da frem på samme måte som jeg har beskrevet for de felles seansene. Han begynner med en kort bønn, leser fra Den hellige skrift og tenker over hva han har lest. Derpå holder han - som angitt tidligere - hånden med en blyant på et ark skrivepapir foran seg og forholder seg avventende - uten noen form for åndelig spenning. Blir han drevet til å skrive ned tanker som blir inspirert med stor bestemthet, så skriver han dem ned. Blir hånden hans satt i bevegelse av en fremmed kraft, så gir han etter."

"Er tiden forbi som han har bestemt for denne private gudstjenesten, så avslutter han med en bønn. Han kan være forsikret om at den gode ånde verdenen - fra første øyeblikk han søker denne forbindelsen - begynner å arbeide hos ham og skape forutsetningene som er nødvendige for denne forbindelsen. Ja, dette arbeidet begynner allerede når et menneske beskjeftiger sine tanker alvorlig med denne saken. Ofte fornemmer medialt disponerte mennesker en - for dem - uforklarlig

følelse, straks de overværer en alvorlig samtale om ånde verdenen og dens mulighet for kontakt med menneskene. Denne følelsen kommer av at åndene fra det hinsidige - noen av dem er alltid omkring dere - allerede nå begynner å påvirke disse menneskene, fordi de - som følge av sin medialitet - er svært mottagelige for ånde verdenens od-påvirkning. Men for åndene som omgir oss, ville det være uten hensikt å begynne med de forberedende arbeidene før et menneske vet om muligheten for en forbindelse med ånde verdenen. Det ville ikke bare være uten hensikt, men kunne også ha svært ubehagelige jordiske følger. For verken han eller hans pårørende ville være i stand til å forstå de mediale hendelsene hos ham. Man ville tro han hadde en nervøs lidelse, sende ham til legebehandling eller til et psykiatrisk sykehus. Derfor begynner den gode ånde verden først arbeidet sitt når den har utsikt til å lykkes; ellers ikke.”

“I forbindelse med denne undervisningen vil jeg svare på et spørsmål som - med rette - stilles av mange: Det lyder: **“Er spiritismen skadelig for helsen til mediene eller til personene som deltar i spiritistiske seanser?”** Dette spørsmålet besvarer jeg med **“Nei”** - og med **“Ja”**.”

“Hvis dere i en seanse - hvor det er omgang med ånder - **har Gud med i alt**, gjør alt i hans navn - **gir dere inn under hans beskyttelse, elsker ham og hele tiden søker det gode**, da vil denne forbindelsen med ånde verdenen **aldri gjøre skade. Tvert imot** vil dere ved dette bli styrket både **legemlig** og **sjelelig**. Men mest mediene. For den søvnen som dere trenger for å styrke dere, trenger ikke mediene i den tiden de er i dyptrance. Men bare hvis dere tjener det gode og viser onde ånder fra dere. Så lenge mediene er i trance-tilstand, hviler kroppen deres og blir styrket gjennom hvilen. Når vi gode ånder også arbeider på og gjennom dem, så skader det dem på ingen måte. Som sagt, hviler de ut - kroppslig - og føler seg mere vel etter seansen enn før. Od-kraften som blir tatt fra mediene og deltagerne i en seanse, erstatter den gode ånde verden med friskt od. I tillegg kommer at den gode ånde verden - ved utdannelsen av mediene - først griper inn og fjerner indre lyter som skader eller forhindrer trance-tilstanden, slik at vedkommende menneske er sunnere etter utdannelsen til dyptrance-medium enn før.”

“Men spiritismen skader hvis dere ser bort fra Gud, driver alt med det onde, til og med **har moro av det onde** og **glemmer bønner**. Slik **henfaller** dere etter hvert **til det onde**. Det er ikke bare derfor så ille, fordi dere blir lokket bort fra veien til sannhet og rett erkjennelse av de onde åndene, men også fordi de påfører dere stor kroppslig skade. For od-kraften som de tar fra dere, blir ikke erstattet. Følgelig blir fremfor alt medienes helse, men også deltagerens helse sterkt svekket og etter hvert ødelagt. Således er det et fnugg av sannhet i folketroen som sier at den som slutter en pakt med djevelen, må bøte med livet. For hans od-kraft blir etter hvert brukt opp av det onde, og hans jordiske legeme blir ikke mer i stand til å leve.

Mange medier som tjener den lavtstående spiritismen, blir offer for en åndelig og kroppslig nedbrytning og ender i psykiatrisk institusjon eller begår selvmord.”

“Farer og skader i spiritismen finnes altså bare der hvor man ikke utøver den for å lære den guddommelige sannhet å kjenne og utvikle sitt indre liv, men hvor man bare vil tilfredsstille sin nysgjerrighet, sin trang til ekstraordinære opplevelser, få opplysninger om sitt materielle utkomme eller rent vitenskapelige innsikter.”

“Advar derfor dine medmennesker på det alvorligste fra å delta i et samkvem med ånder som **ikke tjener høyere formål**. Undervis dem om den gode spiritismen som Gud ønsker. For den må hvert menneske delta i. For mennesket er det den eneste veien til sannhet og den korteste veien til Gud.”

“Også den som ikke ennå har kjempet seg frem til troen på Gud, bør delta i den gode spiritismen, forutsatt at han har ærlig vilje til å godta sannheten straks han får den på overbevisende måte. Sannhetssøkende med et slikt sinnelag vil på denne veien finne den sannhet og den frihet som Guds barn eier. De vil erkjenne hva sann religion i virkeligheten består i. Om dem gjelder Kristi ord: **“Søk og dere vil finne!”**”

“De som ennå ikke tror på Gud, bør likevel be til Gud, selv om det skjer betinget. La dem tilpasse bønner til sin aktuelle tilstand. Følgende bønn kan enhver ikke-troende fremsi, hvis han er av god vilje og rede til å anta sannheten: “O Gud, hvis det er sant at du eksisterer, så ber jeg deg av hjertet: Lær meg å kjenne deg! Vis meg sannheten og led meg på den rette vei! - Amen.” Han vil sikkert bli bønnehørt. For Gud forbarmer seg over enhver som har god vilje. Hvilket religiøst samfunn man tilhører, er uten betydning for deltagelsen i gode spiritistiske sammenkomster.”

* * *

Medier og medieskoler i Bibelen

*Blant deres sønner har jeg latt mange bli profeter og
blant deres unge menn mange bli nasireere (viet til Gud).
Amos 2,11.*

“Tanken på at det er mulig med samkvem mellom åndene og menneske verdenen, forekommer nåtidens mennesker å være noe fremmed og nytt. Det kommer av at dere bare leser Bibelen overfladisk og ikke tenker nøyere over hva den forteller. Om det som fortelles der, måtte dere ellers spørre dere: “Hvordan skjedde alt sammen? Hvordan gikk det for seg? Hvordan skal jeg tenke meg det? Hvordan skal jeg forklare meg det?””

“Når det allerede i Bibelens første avsnitt er tale om at Gud snakket med menneskene, at han snakket med Adam og Eva, med Kain og Abel, med Abraham, Isak og Jakob, så måtte dere som tenkende mennesker i det minste prøve å bli klar over hvordan det foregikk. De som Guds ånder talte til den gangen, var jo mennesker, slik som dere. De hadde sine synder og feil, slik som dere. Naturlovene, som lå til grunn for deres tilværelse på Jorden, var også de samme som deres. Gud og hans ånde verden er også de samme som den gang. Og når dere så leser videre og ser hvordan det eksisterte et daglig samkvem mellom Israels folk og ånderiket i det hinsidige, hvordan enhver kunne spørre Gud og få svar, hvordan folkets ledere ikke foretok seg noe uten råd fra den gode ånde verden, da må deres sunde menneskeforstand si dere: Altså er en forbindelse med ånde verdenen **mulig**. Og når den er mulig og er blitt opprettholdt av menneskene gjennom årtusener, hvorfor skulle ikke nåtidens mennesker kunne ha denne forbindelsen?”

“Dere synes riktignok å tro at det bare avhenger av ånde verdenen om den pleier samkvem med dere eller ikke, og at den ut fra seg alene og av eget for godtbe-
finnende kan opprette forbindelsen uten at dere selv må medvirke på en eller annen måte. Dere tenker vel slik at ånde verdenen når som helst kan komme på besøk til menneskene. Menneskene behøver bare gi dem adgang og så bare høre etter hva ånde verdenen har å si dem. Og da dere ikke merker mer til tidligere tiders ånde-
samkvem, som spiller en så stor rolle i Bibelen, så er dere kommet til den mening at det hinsidige har innstilt samkvemmet med det dennesidige med endelig virkning. Det er en beklagelig feiltagelse. Den gode ånde verden lengter også idag etter å komme til dere og er rede til å gå inn på den broen som fører fra det hinsidige til det dennesidige. **Men dere må selv hjelpe til med å bygge broen.** Også i tidligere tider måtte menneskene ha oppfylt alle betingelsene som gjorde åndenes samkvem med menneskene mulig. Folk i eldre tider kjente disse betingelsene og rettet seg etter dem.”

“Når dere i dag leser om hendelsene i Bibelen, synes dere å mene at det som blir skildret som ledsagende omstendigheter ved åndenes tilsynekomst, bare er ytre staffasje som ikke har noe med åndeforbindelsen å gjøre. Tror dere virkelig at det bare var skuespill og overflødig skaperi når Herrens engel talte ut av den brennende tornebusken til Moses - og til israelittene ut av skysøylen, slik at han også kunne ha gjort seg forståelig uten denne od-flammen og od-søylen? Mener dere kanskje at Gud spøkte da han sa til Moses: “Jeg vil gjøre denne skyen tettere, slik at hele folket kan høre når jeg snakker med deg?” - som om han også kunne ha økt lydstyrken i sine ord uten å styrke od-skyen? - Eller er dere av den oppfatning at den voldsomme skyen som innhyllet berget Sinai så lenge tordenen og skrallet fra basunene varte, bare var ytre staffasje, slik at tordenen og skrallet fra basunene også kunne ha blitt frembragt uten denne skyen? Og når David ber presten Abjathar om å bringe ephod’et med orakelskjoldet, fordi han ville spørre Gud, og Gud ville gi ham svar, var orakelskjoldet kanskje også bare lek? - Eller var ikke flammen i tornebusken, skysøylen og orakelskjoldet og andre ting som dere møter i Bibelen i forbindelse med åndenes samkvem med menneskene, tvert imot de helt nødvendige telefontrådene som skulle gjøre telefonsamtalen fra det hinsidige til det dennesidige mulig?”

“De utgjør i virkeligheten den broen som Guds ånder kom til datidens mennesker på. Uten denne broen kunne de ikke ha kommet. Materialet som de jordiske vesener leverte til dette, var od-kraften, som ble synlig for alle - som flamme i tornebuskens tilfelle, og som od-sky i tilfellet med skysøylen, og slik den også den gang var nødvendig til å danne åndenes materielle skikkelse i datidens tallrike materialisasjoner. Den samme kraften måtte stå til disposisjon for åndene i tilstrekkelig mengde, den som angav bokstavene på orakelskjoldet som igjen ble satt sammen til setninger som inneholdt svarene fra det hinsidige.”

“Kilden til od-kraften for samkvemmet med åndene er i Bibelen såvel som idag: “mediene”.”

“I skriftene i Det gamle testamentet leser dere så mye om “profeter” og “profetskoler”. Hva tenker dere om dette? Tror dere kanskje at man kunne lære den profetiske gaven i skoler, slik man lærer en verdslig vitenskap? Ut fra dagens språkbruk forstår dere idag med begrepet “profet” et menneske som kan forutsi fremtiden. Følgelig måtte dere anta at man kunne lære seg evnen til å forutse fremtidige hendelser i de gamle “profetskolene”.”

“Det er en feil oppfatning av betydningen av ordene “profet” og “profetskoler” i Bibelen.”

“En “profet” er et menneske som ikke den egne ånden, men som et annet åndevesen snakker ut av. I denne betydningen skriver apostelen Paulus om “profet-ånder” (1. Kor 14,32). - Er det sannhetens ånder som meddeler seg gjennom

“profetene”, så kaller man dem “sanne” eller “ekte” profeter. Er det derimot løgn-ånder, altså onde ånder, så bruker Bibelen betegnelsen “falske profeter” om dem.”

“Det man i de bibelske tider kalte “profet”, kaller dere idag for “medium”. Men språkbruken er ikke det avgjørende, det er saken selv. Alle de store personlighetene i Det gamle- og Det nye testamentet var store “medier”. Selv om deres mediale tilstand når de avga od-kraft til ånde verdenen, ikke er beskrevet utførlig i de hellige skriftene, så er de likevel - ikke sjelden - i det minste antydning i beretningene.”

“Abraham var et medium. Et sted blir det klart henvist til hans trance-tilstand som inntraff for at han kunne levere od-kraft når han skulle tre i forbindelse med det hinsidige: “Da solen var i ferd med å gå ned, falt det en dyp søvn over Abraham. Redsel kom over ham og et dypt mørke .... Da solen var gått ned, og det ble helt mørkt, da var det som en rykende ovn og som en ildfakkell som fór mellom disse kjøttstykkene.” (1. Mos 15,12 og 17).”

“Den dype søvnen var ingen naturlig søvn, men det dere også idag kaller en **“medial søvn”**, hvor mediets od blir frigitt og stilt til disposisjon for ånde verdenens meddelelser. Angsten og det dype mørket som det er tale om her - og som medier som tjener det gode, ikke så sjelden får - er en virkning av den onde ånde verden som på denne måten søker å forhindre at de gode åndene meddeler seg. For følelsen av angst hemmer avleveringen av od hos ethvert medium og umuliggjør et åndesamkvem. I Abrahams tilfelle hadde det onde allerede tidligere prøvd å gripe forstyrrende inn. På oppdrag fra Herren hadde nemlig Abraham slaktet og partert dyr. Da styrtet “rovfugler” ned på stykkene, men Abraham jagde dem vekk. Slaktningen av offerdyrene hadde til hensikt å opprette en annen od-kilde ved siden av Abraham, nemlig od’et til de slaktede dyrene. Det som betegnes som “rovfugler” i denne beretningen, var ingen naturlige rovdyr. Det var onde ånder som var materialisert som rovdyr. Bare gjennom en materialisasjon var det mulig for dem å fjerne kjøttstykkene. Nå forstår du også hva det var de ville. De ville i første omgang fjerne den od-kilden som de slaktede dyrene representerte. Og så forsøkte de å ødelegge den menneskelige od-kilden, nemlig mediet Abraham, ved å fylle ham med angst. En mørk tid på døgnet ble valgt for disse mediale hendelsene, fordi lys og varme - ifølge de kjente lovene - er ugunstige for den nødvendige od-fortetningen. - At det var od som her kalles **“røyk”** og som lyste som ild, er kjent for deg.”

“Også Moses var et medium. Han avgav od’et som lyste som flamme i tornebusken. Det ble forsterket av od’et som hjorden avgav som hvilte i nærheten, og som Moses gjette. Også her var det nattetid. Od-fortetningen skjedde i en tornebusk, fordi den på en måte virket som et forheng med sine mange forgreninger, et forheng som holdt od-massen sammen på lignende måte som forhenget i

“åpenbaringsteltet” og “kabinettet” i dagens spiritistiske seanser. Tornebusken hadde også selv od som forenet seg med det andre od’et.”

“I de eldste tider kalte man “mediene” for “seere”, fordi de for det meste hadde “klarsynets” gave i tillegg til sine øvrige mediale evner. Betegnelsen “profet” kom først senere.”

“Overalt fantes det slike “seere” eller “profeter”.

“Da Saul sammen med tjeneren sin lette etter farens bortkomne hun-esler og ikke fant dem, sa tjeneren til ham: “Her på dette stedet bor en “seer”. La oss gå til ham. Kanskje han vet hvor de er.” Og her tilføyer den bibelske beretningen som forklaring: “I Israel pleide man i gamle dager å si: “kom, la oss gå til “seeren” - når man gikk for å spørre Gud. For et menneske, som nå kalles “profet”, kalte man før i tiden “seer”, (1. Sam 9,5-10). - Slik kom Saul og tjeneren til Samuel.”

“Samuel var ikke bare selv medium; han ledet også “medieskolen” i Rama. Slike skoler kalte man dengang “profet-skoler”.

“Da Saul kom til Gibeon på hjemveien, traff han en gruppe medier som befant seg i trance-tilstand, og gjennom disse mediene priste ånder Gud. Da kom også Saul i denne tilstanden, og en ånd kom i han.”

“Deres bibeloversettere, som ikke vet hva denne tilstanden innebærer, sier: “Han kom i profetisk begeistring.” - et uttrykk som ikke sier leseren noe som helst fornuftig. Verken Sauls ånd eller mediene som møtte ham, kom i begeistring, men gode åndevesener fra det hinsidige tok dem i besiddelse. Mediene behøvde da ikke være i “dyp-trance”, men det dere idag kaller “del-trance” eller “halv-trance”, var tilstrekkelig.”

“Bibelen forteller videre at David flyktet til Samuel i Rama, hvor begge bodde i “profethuset” - det vil si i “medieskolen”. Da Saul nå sendte bud dit for å hente David, holdt Samuel nettopp et møte med mediene. De befant seg i trance-tilstand da Sauls sendebud kom inn. Deres bibeloversettelse forteller slik om dette: “Da sendebudene så forsamlingen av profeter - som befant seg i “begeistring” og med Samuel stående i spissen - kom Guds ånd over Sauls sendebud, slik at også de kom i profetisk begeistring. Da man meddelte Saul dette, sendte han nye bud avgårde, men også disse ble bortrykt. Og slik gikk det også med budene som Saul sendte for tredje gang. Da gikk han selv til Rama. Da han var kommet til den store sisternen i Sechu, spurte han; “Hvor er Samuel og David?” Man svarte ham: “I profethuset i Rama.” Derfra gikk han så til profethuset i Rama. Men underveis kom også over ham en Guds ånd, og han befant seg uavbrudt i “profetisk begeistring” til han kom inn i profethuset i Rama. Der tok han av seg ytterklærne og var likeledes i

“bortrykkelse” og lå i bare undertøyet hele den dagen og den etterfølgende natten. Derfor pleier man å si: “Hører også Saul til profetene?” (1. Sam 19,18-24).”

“Mye i denne fortellingen krever en forklaring. Det forhold at alle Sauls sendebud falt så raskt i “trance”, kom av at de var svært mediale. Ved den store og sterke od-strømmen som finnes i en forsamling med utdannede medier, eller med slike som er under utdanning - slik som her i Samuels medieskole - var det ikke vanskelig for ånde verdenen å frembringe tilstanden av “halv-trance” hos dem som hadde en medial begavelse.”

“Saul var selv medium, slik at det ikke var nødvendig med fremmede od-krefter for å få ham i “halv-trance”. Derfor kom han allerede på veien til Rama i denne tilstanden.”

“Dere må ikke ta anstøt av at mediene i medieskolen i Rama satt, eller i samsvar med bruken den gang, lå i lett undertøy. Mediene deltar også idag i seansene i så lett påkledning som mulig. For det må unngås at de utvikler stor varme, fordi varme - som du vet - virker ugunstig på od-fortetningen og vanskeliggjør den. Av den grunn lå også Saul der i bare undertøy. Når det sies at han tilbragte en dag og en natt slik, så skal med dette ikke sies at han var i trance hele denne tiden. Han ble holdt fast der så lenge, fordi dette var det siste forsøket den gode ånde verden foretok for å føre Saul tilbake til sin Gud igjen. Han var jo falt fra Gud som følge av sin ulydighet. Han sto ikke lenger i forbindelse med den gode ånde verdenen, men en ond ånd behersket ham. Han var jo kommet til Rama denne dagen for å ta David til fange og drepe ham. På de mangfoldigste måter bebreidet Guds ånder Saul gjennom de tilstedeværende mediene, som et siste rop fra Gud. Gjennom inntrengende formaninger prøvde også Samuel selv å redde ham, den første kongen han hadde salvet, fra den truende fordervelsen. Den samme hensikten hadde Samuel med de forskjellige gudstjenestene som han holdt i Sauls nærvær, og som deres bibelske tekster ikke sier noe om. Han ville bevege kongens hjerte og bringe ham til omvendelse.”

“**Gudstjenesten** var absolutt det viktigste i “medieskolene”. De vordende mediene eller “profet-elevne” - som de kaltes den gang - skulle bringes i inderlig forbindelse med Gud gjennom hele sitt indre liv. Elevenes mediale evner skulle utvikle seg på grunnlag av urokkelig gudstro og dyp tillit til Gud. Slik skulle de settes i stand til å tjene sine medmennesker som verdige verktøy for Gud og hans ånde verden. For farene som truet mediene var de samme den gang som nå.”

“Som til alle tider, var også den gang den største faren trangen til ære og penger. Mediene var høyt ansette. Ikke bare de verdslige herskerne ville gjerne ha dem rundt seg i stort antall, men også de enkelte velsituerte familiene holdt seg med et medium for å spørre det hinsidige. De kalte mediet “prest”. Man ga dem rike gaver og alt til livets opphold. For det meste var det medier som dere idag ville kalle

“plansjett-medier”. De brukte “orakelskjoldet” - en kopi av orakelskjoldet i åpenbaringsteltet - for å spørre ånde verdenen.”

“Det jeg har sagt, blir bekreftet gjennom en fortelling i Dommernes bok. Der blir det fortalt hvordan en mann som hette Mika, ga tilbake til sin mor de pengene som var tatt fra henne. En del av pengene brukte hun til å få laget et “utskåret og støpt gudebilde” som ble satt opp i huset til Mika. Han ansatte en av sønnene sine til å tjene hos ham som “prest”. Til denne tjenesten fikk han også fatt i en levit fra Betlehem og sa til ham: “Bli hos meg og vær far og prest for meg, så vil jeg årlig gi deg ti sekel sølv og dessuten klær og livets opphold. Da han videre forsøkte å overtale leviten, sa denne seg enig.” (Dom. 17). - Det som blir betegnet som “et utskåret og et støpt gudebilde” var plansjettens to deler.”

“Det er menneskelig å forstå at mediene prøvde å bevare velviljen til dem de bodde hos. Men i det lå også den store faren. I bestrebelsen bare å si behagelige ting til sin husbond og arbeidsgiver, vek de av og til ikke tilbake for å fortie den sannheten, som var blitt ubehagelig for dem, og komme med en usannhet i stedet. Slik ble de til “løgnprofeter”. Dermed ble de skilt fra forbindelsen med den gode ånde verden og ble det ondes redskap, selv om de for syns skyld fremdeles førte Guds navn i munnen i sin mediale aktivitet.”

“Særlig falt mediene, som sto i verdslige makthaveres tjeneste, som offer for denne fristelsen, slik historien om kong Ahab viser (1. Kong. 22). Der blir 400 medier enige om bare å si behagelige ting til kongen. En slik avtale sprang ut av deres eget dårlige sinnelag. Dermed brøt de forbindelsen med sannhetens ånder, og samtidig visste de at de gjorde seg til redskap for løgn-ånderne. De måtte derfor frykte at de kunne bli avslørt som “løgn-ånder”, hvis kongen spurte et medium av den gode typen. Derfor: da kongen lot profeten Mika - som var et medium for den gode ånde verden - komme, for at kongen kunne spørre ham, prøvde de å overtale ham til også bare å si behagelige ting til kongen. Men denne forkyndte kongens undergang, slik Guds ånd hadde åpenbart det for han. Da ga en av de tilstede-værende løgnprofetene ham et slag på kinnet med ordene: “Hva? Er kanskje Herrens ånd veket fra meg for å snakke med deg?” - Her ser du hvor totalt forkastelig en profetgjerning er når den hengir seg til løgn og bedrag for trangen til ære og penger, og som likevel gir inntrykk av å være et Guds verktøy. Dens mediale meddelelser kommer fra løgn-ånder. Det vet den som utøver profetiske gjerninger. Og hans dårlige sinnelag søker måter å tildekke disse løgnene på.”

“Under innflytelsen av konger som var blitt fremmedgjort overfor Gud, måtte en slik medievirksomhet også føre til ulykke for hele folket **straks den åpent stilte seg på den absolutte avgudsdyrkelsens side**. De ble da kalt “Baals profeter”. Det var svært mange slike. Noen ganger fantes det nesten ingen sanne medier mer. Således heter det fra tiden til ypperstepresten Eli: “I den tiden hvor den unge Samuel foresto

Herrens tjeneste under Elis oppsyn, var åpenbaringer fra Herren **en sjeldenhet** i Israel.” (1. Sam. 3,1).”

“På fjellet Karmel sto profeten Elia - som den eneste “Guds-profeten” mot de 450 Baal-profetene og de 400 Aschera-profetene.”

“At mediene også i tidligere tider lot seg forlede av jordiske fordeler til å misbruke sin mediale gave, fremgår av ordene som Gud lot uttale gjennom profeten: “Slik har Herren talt imot de profeter som fører mitt folk på villspor, som forkynner lykke **bare deres tenner får noe å tygge på**, men lyser hellig krig mot dem som ikke gir dem munnen full.” (Mika 3,5). - “Deres profeter spår **for penger**, og påberoper seg attpåtil Herren.” (Mika 3,11).”

“Dere må ikke tro at folk dengang tok alt som kom fra mediene, for å være sant. De var akkurat like mistroiske overfor mediene som dere er idag. De regnet med at de kunne bli offer for bedrag. De bant mediene fast for å være sikre på at de ikke lurte dem med taskenspilleri. Derfor hadde de private mediene, som gjorde den mediale gaven til et levebrød, dertil egnede bind for hode, hender og føtter i beredskap. De lot seg binde fast av de besøkende. Når det likevel skjedde ting, som bare kunne stamme fra åndevesener, og som også virkelig gjorde det, gjorde det et dypt inntrykk på dem som var til stede, og de ble vunnet for denne åndeforbindelsen. Men da det ikke var gode ånder som gjorde bruk av slike medier som sine verktøy, falt deltagerne ved slike arrangementer etter hvert som offer for det onde. Den læren som de onde åndevesnene ga gjennom mediene, skjøv dem bort fra den sanne Gud og forledet dem til de skammeligste laster. Særlig hadde de kvinnelige “mediene” stor tilstrømning. En trussel fra Gud ved profeten Esekiel retter seg mot dem (13,17 ff): “Men du, menneske, stå opp mot ditt folks døtre som spår ut fra sitt eget sinn. Tal til dem og si: Slik har Gud Herren talt: Ve de kvinner som syr bind til alle håndledd og lager hetter i egnet størrelse for å fange sjeler. Dere fanger sjeler bort fra meg. Dere vanhelliger meg hos mitt folk for noen håndfull bygg og noen biter brød, når dere dreper sjeler som ikke skulle dø - idet dere lyver for mitt folk som gjerne lytter til løgn.””

“Måten utdannelsen av mediene skjedde på i medieskolene i bibelsk tid, blir ikke nærmere beskrevet i bøkene i Den hellige skrift. Den besto i første omgang i å teste elevens mediale anlegg. Allerede etter kort tid ble det klart hvem som hadde slike anlegg. Den som ikke egnet seg, ble skrevet ut.”

“Men også de som hadde en stor medial gave, ble bare holdt som elever, hvis deres karakteregenskaper borget for at medie-yrket ville bli utøvd i det godes og guddommeliges tjeneste. Lederne av de gode medieskolene la hovedvekten på dette, mens det i medieskolene til avgudsprestene bare kom an på elevens mediale kraft. Det var den samme forskjellen i utdannelsen av mediene dengang som dere ser idag. Du har selv med egne øyne sett utdannelsen av flere medier. Du har selv sørget

for og ledet sammenkomstene hvor utdannelsen fant sted. Disse sammenkomstene formet du som gudstjenester og beflittet deg på å bringe deg selv og deltagerne nærmere Gud. Dere stilte dere under Guds beskyttelse. Med bønn og lovprisning av Gud har dere begynt og avsluttet denne stunden. Deres lesning var fra Guds ord, slik de er nedtegnet i de hellige skriftene. Dere strebet bare etter det gode, og var villige til - hvis det var i samsvar med Guds vilje - å bli brukbare redskap for det gode.”

“På denne måten søkte man også å utdanne mediene hos de troende israelittene.”

“Det som foregår i de fleste “spiritistiske seansene” av idag må du kunne betrakte som motsetning til dette. For det meste er det ikke tale om Gud og en lovprisning av Gud. Man kommer sammen for å oppleve noe uvanlig og nervepirrende. Hvem det skjer gjennom, om det er gode åndevesener eller onde, er en biting. I tillegg tror svært mange overhode ikke på at fenomenene er forårsaket av ånde verdenen. Man prøver å forklare dem “menneskelig”. Dermed er den eneste hensikten som den gode ånde verden har for å oppnå forbindelse med menneskene - nemlig å bringe menneskene nærmere Gud - umuliggjort på forhånd.”

“Sammenkomstene hvor “Baals medier” ble utdannet, var også av denne typen. Riktignok visste man dengang at det dreide seg om samkvem med ånde verdenen. Men for alle som deltok i den lave spiritismen, var det bare om å gjøre - på denne måten å oppleve og erfare noe som fremmet deres rent jordiske handel og vandel. Skjebnen i det hinsidige var fjern for dem, like fjern som for de fleste mennesker nå for tiden. Derfor hadde de heller ingen interesse av å forberede mediene på det høye og guddommelige gjennom deres utdanning.”

“Avgudsprestenes medieskoler blir ikke nærmere nevnt i Bibelen, fordi utdannelsen av “Baals medier” foregikk i de felles forsamlingene som ble avholdt for å drive avgudsdyrkelse. For å oppnå det onde trengs ingen spesiell utdanning. Det kommer av seg selv. For “mennesket er tilbøyelig til det onde fra ungdommen av”. Men den som vil nå det gode og det Gud vil, vil bare oppnå det etter store anstrengelser og vanskelige kamper. Til det trengs det en spesiell forberedelse. Den var derfor nødvendig for de mediene som bestemte seg for bare å tjene som redskap for det guddommelige. De ble utdannet i de “profetskolene” som blir nevnt i Bibelen; de hadde gudsmenn som en Samuel, en Elia og en Elisja som lærere og åndelige ledere.”

“I de tider da store og gudbenådede menn, slik som Samuel, Elia og Elisja sto i spissen for slike “medieskoler”, var tilstrømningen til disse skolene meget stor. For de troende familiene anså det for en særlig Guds gave, hvis ett av deres barn hadde en medial gave som kunne utdannes under disse mennenes ledelse.”

“På Elias’ og Elisjas’ tid fantes det en medieskole på hvert større sted, slik som i Rama, Gilgal, Betel, Jeriko og andre steder. Elisja hadde så mange profetelever

at skolens rom ikke var tilstrekkelig. En dag sa de derfor til Elisja: "Innse nå at rommet, hvor vi sitter og mottar din undervisning, er for trangt for oss. Vi vil derfor gå til Jordan og hente en bjelke hver, slik at vi der kan bygge et rom hvor vi kan bo. Han svarte: "Ja, gjør det!" (2. Kong. 6,1-2)."

"I Det nye testamentet hadde man hos de kristne ingen egne medieskoler. De var ikke nødvendige, fordi de gudstjenestelige forsamlinger ble avholdt på en måte som helt og holdent erstattet virksomheten i de tidligere medieskolene. Man ga hverandre hendene når man ba for å gi uttrykk for at alle var "**ett** hjerte og **en** sjel" - at kjærligheten forbant dem til et fellesskap, og at de derfor ville be til Gud som en enhet: alle sammen som lemmer på **ett** åndelig legeme, besjelet av **en** ånd, kallet til **ett** håp, bundet sammen ved **den samme** troen, ropende til den **ene** Gud."

"Det å ta hverandres hender hadde stor betydning for dem som hadde mediale anlegg blant deltagerne i samlingene. For derved ble od-kraften til de tilstedeværende forenet til én od-strøm. Denne kunne Guds ånder benytte både for å meddele seg gjennom de utdannede mediene og til å utdanne de vordende mediene. Fra sin tid som hedninger kjente de første kristne de mediale prosessene svært godt, og var fortrolige med dem. Som hedninger hadde de jo tiljublet samkvemmet med den onde ånde verden. Også naturlovene som regulerer dette samkvemmet, var velkjente for dem. De visste at den hedenske avgudsdyrkelsen ikke var noe annet enn en forbindelse med demonene som foregikk under de samme naturlovenes betingelser som forbindelsen med de gode åndene."

"Derfor behøvde heller ikke Paulus å belære korinterne om de naturlovene som gjorde samkvem med ånder overhode mulig, men bare om virkningene som de gode åndevesnene tilveiebragte i motsetning til det de onde gjorde."

"Kapitlene 12 og 14 i det første korinterbrevet inneholder alt det et troende menneske som søker Gud, må vite om samkvemmet med den gode ånde verdenen. Dessverre forstår dere ikke lenger belæringene som apostelen ga korinterne i disse kapitlene. Fremfor alt kommer det av at dere befinner dere i fullstendig uvitenhet om samkvemmet med ånde verdenen. Deres feilaktige bibeloversettelser bærer en stor del av skylden for dette samt de gale forklaringene de kristne har fått på grunnlag av de uriktige oversettelsene."

"Fordi saken er så viktig, vil jeg gjennomgå kapitlene 12 og 14 i det første korinterbrevet med deg og gi deg den riktige forklaringen på dem."

"I deres oversettelse begynner det 12. kapitlet med ordene: "Når det gjelder åndens gaver, vil jeg - kjære brødre - ikke la dere være i villrede. Dere vet at da dere var hedninger - da var det de stumme avgudene som dere ble dradd til med uimotståelig kraft." - Allerede de første ordene: "Hva angår åndegavene" inneholder en villedende oversettelsesfeil. Det kan bare oppfattes slik av leseren at det dreier seg

om gaver som menneskets ånd får av Gud. Den greske grunnteksten som foreligger hos dere, sier noe helt annet. Ordrett oversatt heter det der: “Jeg vil ikke la dere i villrede om det som angår samkvemmet med åndene.” Idag ville man kort si: “Jeg vil ikke la dere være i villrede om “spiritismen”.” Opprinnelig het det heller ikke “stumme avguder”, men “døde guder”; for med “døde guder” forsto man vanligvis “demoner” eller de åndene som var atskilt fra Gud, og som alltid blir betegnet som “døde” i Bibelen.”

“Den riktige oversettelsen av nevnte sted ville da være: “Jeg vil ikke la dere være i villrede om spiritismen. Dere kjenner den allerede fra tiden da dere var hedninger. Den gang gikk dere til ånder som var falt fra Gud - ånder som dere følte dere dradd hen til med uimotståelig kraft.””

“I det følgende mangler også to setninger i deres greske tekst. De lyder: “Slik kom dere på parti med de onde åndene som ikke anerkjenner Jesus som sin herre. Men nå, som dere tilhører Kristus og er underlagt hans herredømme, står dere i forbindelse med hellige ånder.” Tredje vers etterfulgte så disse to manglende setningene. Det lyder: “Derfor sier jeg dere at ingen som snakker gjennom Guds ånd kan si: forbannet være Kristus! og ingen kan si: Jesus er Herren! uten gjennom Den hellige ånd.””

“Men også i dette tredje verset er det en oversettelsesfeil som vanskeliggjør forståelsen. Det heter nemlig ikke gjennom Guds **ånd** og gjennom **Den** hellige ånd, men gjennom **en** Guds ånd og gjennom **en** hellig ånd.”

“Det er jo ikke Gud selv som på direkte måte frembringer de enkelte virkningene, men det er de åndene som tjener Gud, som med Guds kraft utfører det som motsvarer Guds vilje hos skapningene.”

“Ved at deres oversettere brukte uttrykket “**den** hellige ånd” hvor der i den greske teksten står “**en** hellig ånd”, har de ikke bare lagt tilrette for uriktige tolkninger av de stedene det gjelder, men de har fremfor alt skapt forvirring med hensyn til begrepet “hellig ånd” i den grad at den falske læren har oppstått at den hellige ånd skulle være en guddommelig person.”

“For å klargjøre for deg begrepene “ånd” og “ånder”, og på den måten gjøre det mulig med en korrekt tolkning av begge de nevnte kapitlene i det første korinterbrevet, velger jeg et eksempel fra livet deres på jorden:”

“I de tider da deres konger var uinnskrenkede herskere, gjaldt - i alt som hendte innenfor kongens maktområde - **ene og alene kongens vilje**. Alle lover og forordninger utgikk fra ham. I hans rike hersket bare **en** vilje, bare **en** ånd: Kongens vilje og ånd. Hans tjenere og embetsmenn utførte sine embets handlinger fullstendig avhengige av ham - og bare i samsvar med hans vilje og ånd. Men de trengte ikke av den grunn spørre kongen om tillatelse i alle enkeltsaker. For de hadde jo hans lover og retningslinjer som satte dem i stand til selv å vite hva de skulle gjøre i de enkelte tilfellene.”

“I riket var det altså mange som virket, men egentlig bare **en** virkende, nemlig kongen.”

“Slik er det også i Guds rike. Der er bare **en** uinnskrenket hersker, hvis vilje er avgjørende i alt som skjer. Det er Gud - eller, slik det mange ganger er uttrykt i Bibelen, Guds ånd eller **den** hellige Ånd. De andre åndene, som også blir kalt Guds ånder eller hellige ånder, er bare Guds utførende organer, hans tjenere og embetsfolk. De har også lover og retningslinjer som de handler etter. De har heller ikke behov for et spesielt oppdrag fra Gud for hvert arbeid de utfører. Alle arbeider i den samme ånd og i det samme sinnelag som motsvarer Guds vilje og ånd. De utgjør på en måte et stort regjeringsorgan med mange lemmer - som riktignok er selvsten-dige som enkeltvesener, og atskiller seg fra hverandre - men som blir ledet som en helhet av den ånd som har skapt ånde verdenen som et regjeringsorgan, og som gir det makt og kraft. I tråd med dette sier Paulus: “Det finnes riktignok forskjellige nådegaver, men bare **en** ånd; og det finnes forskjellige tjenester, men bare **en** Herre. Det finnes forskjellige kraftige virkninger, men bare **en** Gud, som utvirker alt i alle.” (1. Kor. 12,4).”

“Altså: Når det i de kristnes forsamlinger i Korint var én ånd som talte i et fremmed språk gjennom et medium, en annen ånd som talte i morsmålet deres gjennom et annet medium, en tredje ånd igjen som gjorde et medium til et helbredelsesmedium og mange andre ånder som bevirket andre ting, så gjorde de det ikke etter eget forgodtbefinnende og av egen kraft, men ut fra viljen og kraften til den ene Gud, den høyeste og allmektige ånden.”

“Det gjorde et særlig inntrykk på korinterne og forbauset dem, når en ånd talte i et fremmed språk gjennom et av mediene deres. Derfor hadde de et levende ønske - og de ba også om at så mange slike ånder som mulig skulle meddele seg. Siden dette ønsket bare sprang ut av menneskelig nysgjerrighet og sensasjonslyst, ble de irettesatt av Paulus for dette. Han sier til dem at de enkelte handlingene som åndene utførte når de kom til dem, bare hadde den ene hensikten, nemlig å tjene den kristne menigheten til oppbyggelse og til indre vekst og ikke til å oppfylle rent personlige ønsker. Hva slags åndelig nytte kunne det bringe, hvis åndene som kom til dem, talte på fremmede språk. Verken mediets egen ånd eller de andre deltagerne ville ha noen fordel av det, for ingen av dem forsto det ånden sa på de fremmede språkene. De skulle heller be om ånder som ga dem belæringer på deres eget språk. Og når en ånd talte til dem på et ukjent språk, skulle de be om at talen ble oversatt til deres eget språk - uansett om det ble gjort av den samme ånden eller av et annet åndevesen.”

“Nå kunne det synes påfallende at ånder overhode talte på et språk som de tilstedeværende ikke forsto. Men også det hadde en stor hensikt. Det tjente som bevis på åndesamkvemets ekthet, eller som Paulus med rette sier, som bevis for de vantro.”

“Her må jeg skyte inn en bemerkning: Bibeloversettelsene deres kaller det å tale på et fremmed språk “å tale i tunger” mens åndenes belæring på eget språk blir kalt “å profetere”.”

“Paulus godtar fullt ut at korinterne er ivrige etter å komme i kontakt med ånde verdenen. For han sier: “Når dere nå legger slik vekt på åndsgaver, så søk å bli rike på gaver som tjener til menighetens oppbyggelse.” (1. Kor. 14,12). - Også denne setningen har deres oversettere gjort uforståelig ved at de har satt uttrykket “åndsgaver” i stedet for “ånder” - selv om det uttrykkelig heter “**ånder**” og ikke “åndsgaver” på dette stedet.”

“Ved slutten av sin belæring formaner Paulus korinterne til å la alt foregå i ordnete former i forbindelse med omgangen med åndene. For Gud er ikke en uordenens Gud, men en ordenens og fredens Gud. Også mediene måtte føye seg etter denne orden. Ikke flere enn to eller tre medier skulle stille seg til disposisjon for ånder som snakket på fremmede språk - og bare hvis det var ånder til stede som kunne oversette det fremmede språket til deltagerens eget morsmål. Er en slik ånd ikke til stede, skal tale på et fremmed språk ikke være tillatt. Dessuten skal antallet taler som åndene holder på deltagerens morsmål, begrenses til to eller tre, slik at tilhørerne kan samtale om det de har hørt og komme frem med hvordan de har oppfattet det. Dette uttrykker Paulus med ordene: “De andre skal gi sin vurdering av det.” Her gir Paulus korinterne den samme formaningen som jeg, som du vet, har gitt uttrykk for så mange ganger ved deres sammenkomster. Både jeg og andre ånder som talte til dere, pleide til slutt å oppfordre dere til å samtale om det dere hadde hørt og å utveksle meninger om det, altså, slik Paulus uttrykker det, å “vurdere” det som var sagt. For det kommer ikke så mye an på at dere hører så mye som mulig på en gang, men derimot at dere har forstått det riktig. Når dere samtaler om det åndene har sagt, kan vi konstatere hvem som har oppfattet det riktig, og hvem som ikke har. For åndene er fremdeles til stede mens dere snakker sammen og hører på dere. Viser det seg da, ut fra samtalen deres, at deres oppfatning ikke er riktig, eller at det finnes ulike meninger, så trer vi påny inn i mediene og avklarer for dere det som fremdeles er uklart.”

“Den som i forbindelse med åndenes meddelelser ikke av egen erfaring har lært sammenhengene, og hvordan åndene forholder seg til mediene, vil ikke forstå de forholdsreglene Paulus ga. Derfor noen korte forklaringer til dette.”

“Dere kan ikke forestille dere de gode åndenes samkvem med dere menneskelig nok. De er jo deres beste venner og til stede i stort antall når dere er kommet sammen til gudstjeneste. For det meste er det ånder som tidligere var mennesker, som dere, og som nå - i det hinsidige - har arbeidet seg oppover til Gud. Dere har fått dem tildelt som ledere, rådgivere og beskyttere. De har det inderligste ønske om, allerede i dette livet på Jorden, å bringe dere så langt som mulig på veien til Gud, slik at dere kommer til en så høy sfære som mulig når dere skilles fra denne Jorden. Som mennesker tilhørte deres ånde-venner ikke sjelden andre nasjoner og

snakket det språket de hadde. Noen ånder kan ikke snakke deres morsmål. For også åndene må lære de jordiske språkene, som de ikke kunne som mennesker. Men alle vil gjerne si dere noe godt, og de trenger seg rundt mediene for å benytte dem til å skrive eller snakke. For at alt skal foregå i ordnete former, er en "kontrollånd" til stede i alle forsamlinger som er viet samkvemmet med den gode ånde verdenen. Denne skal bestemme hvilke ånder som skal komme til orde, og hvor lenge de får snakke. Når han slipper til de enkelte åndene, retter han seg også etter de ordninger og bestemmelser som forsamlingsdeltagerne selv har truffet. Bestemmer de for eksempel at det ikke skal tales på et språk de ikke forstår, så slipper ikke kontrollånden til en ånd som ikke kan uttrykke seg på forsamlingens morsmål. Også mediene kan nekte en ånd innpass i sitt legeme. For trance-tilstanden inntre bare hvis mediene ikke motsetter seg det. Derfor sier Paulus at de profetiske åndene er lydige overfor "profetene" det vil si "mediene".

"Et sted i apostelen Paulus' undervisning er dels uklart i seg selv, dels uklart på grunn av feil oversettelse. Stedet lyder: "Så ofte dere kommer sammen, har enhver noe i beredskap: en salme, et belærende foredrag, en åpenbaring, en tungetale, en utlegning; la alt sammen tjene til menighetens oppbyggelse."

"For det første er oversettelsen feil. Den må lyde: "Så ofte dere kommer sammen, får enhver av dere en salme osv. Det får alle de tilstedeværende mediene. Det er ikke slik at alle har det i beredskap når de kommer - som om de allerede bragte det med seg - men åndene foredrar de forskjellige tingene gjennom mediene i løpet av forsamlingen: En lovsang til den ene, et belærende foredrag til den andre, en åpenbaring til den tredje, en tale på et fremmed språk til en annen, og oversettelsen av det fremmede språket til morsmålet til enda en annen igjen. Hver og en av de tilstedeværende kan, av alt det som tilbys av åndelig kost, hente ut det som i øyeblikket er mest tjenlig for hans sjelstilstand. For hele menigheten skal bli oppbygget, ikke bare den ene eller den andre i forsamlingen. Derfor blir det tilbudt så mye forskjellig, fordi deltagerens åndelige behov er så forskjellige. Den som bringer mye, har noe for enhver. En som har fått oppleve noe spesielt godt for sin person og sin familie, vil i øyeblikket finne det rette uttrykket for sin stemning i en lovprisning til Gud som blir fremført av en ånd gjennom et medium. En annen føler seg nedtrykt og blir rettet opp gjennom en trøstende belæring. Nok en annen kjemper med tvil om hvorvidt det som foregår her, virkelig er en følge av ånde verdenens handlinger. Han blir befridd for sine tvil når han hører et medium tale på et fremmed språk."

"Belæringen som apostelen gir korinterne om åndesamkvemets beskaffenhet, har han ikke av seg selv, men han handler i oppdrag fra Herren. For han avslutter formaningen med ordene: "Hvis noen anser seg for å være en "profet" eller en åndsbeagvet, så skal han vite at det jeg skriver her, **er et Herrens bud.**" (1. Kor. 14,37). - Og han tilføyer: "Slik lærer jeg i alle de helliges menigheter."

Den hellige skrifts beretninger om det å spørre Gud

*Så har Herren talt, Israels hellige og dets skaper:
Spør meg om de kommende ting! Jesaja 45,11*

“Gud er sannhetens kilde. Den som øser av denne kilden, vil finne sannheten og bli skånet for feiltagelser. Denne erkjennelsen fikk de troende menneskene i gammel tid til å komme i forbindelse med Gud i sin søken etter sannhet. Det var **ikke** en forbindelse gjennom **indre opplysning** som skulle bringe dem visshet, men de valgte den **ytre veien, hvor man mottar sannheten fra Gud gjennom meddelelser som kan oppfattes med de menneskelige sansene**. De spurte Gud med menneskelige **hjelpemidler** og mottok Guds svar på den samme måten.”

“De var klar over at den gode ånde verden som tjener Gud, formidler Guds vilje og de guddommelige meddelelsene, og at det å spørre Gud var **likeverdig med å spørre åndevæsenene som tilhørte Guds rike**.”

“Det ondes ånderike var likeledes kjent. At man også kunne tre i forbindelse med dem, lærte man av daglig erfaring.”

“Bestendig i den gamle pakten og den første kristentiden har mennesker som søker Gud, gjort rikelig bruk av å spørre Gud. Skriftene i Det gamle og Det nye testamentet er fulle av fortellinger om troende mennesker som “spurte Gud” for å få vite sannheten, og som mottok de svarene som Guds ånder formidlet.”

“Slå opp i Bibelen og gjennomgå de forskjellige skriftene, og du vil finne dette bekreftet.”

“Allerede svært tidlig i Bibelen blir det “å spørre Gud” nevnt. Det fortelles om Rebekka, Isaks kone, at hun spurte Herren da hun var engstelig under sitt svangerskap: “Da begge barna i hennes skjød støtte mot hverandre, sa hun: Når det er slik, hvorfor er jeg da kommet i denne tilstanden? **Og hun gikk hen for å spørre Herren**.” (1. Mos. 25,22). På hvilken måte hun “spurte Gud”, blir ikke sagt her. Heller ikke på hvilken måte hun mottok svaret hun fikk. Men det fremgår av den enkle fortellingen at det å spørre Gud ikke var noe uvanlig.”

“Etter at israelittene hadde dradd ut av Egypt, kom folket daglig til Moses for at han skulle “spørre Gud” om deres anliggender: “Da Moses’ svigerfar nå så alt det han hadde å gjøre med folket, sa han: “Hvorfor lager du deg så mye arbeid med dette folket? Hvorfor sitter du alene som dommer mens hele folket står foran deg fra morgen til kveld?” Moses svarte sin svigerfar: “Ja, **folket kommer til meg for å “spørre Gud”**”. Så ofte de har en rettssak seg i mellom, kommer de til meg for at jeg skal være dommer mellom dem og meddele dem **Guds dom og avgjørelser**.” (2. Mos. 18,14-17). Her er heller ikke oppgitt hvordan det foregikk når man spurte

Gud. Først senere, etter at Moses - på Guds bud - hadde laget åpenbaringsteltet, blir det gitt nærmere opplysninger om hvordan det ble mulig å "spørre Gud" og å ta imot svarene som fulgte: "Moses tok hver gang teltet og slo det opp for Herren utenfor leiren og kalte det "åpenbaringstelt". Så snart noen ville spørre Herren, gikk han ut til åpenbaringsteltet som lå utenfor leiren. Men når Moses selv gikk ut til teltet, reiste hele folket seg, og hver og en trådte til inngangen av teltet sitt og så etter Moses inntil han hadde gått inn i åpenbaringsteltet. Straks Moses var gått inn, **senket skysøylen seg ned** og tok plass ved inngangen til teltet **så lenge Herren snakket med Moses**. Når nå hele folket så skysøylen stå foran inngangen til teltet, reiste de seg, og hver og en kastet seg ned ved inngangen til teltet sitt. Så talte Herren med Moses ansikt til ansikt, slik enhver snakker med sin venn. Siden vendte Moses tilbake til leiren mens hans tjener Josua, Nuns sønn, ikke forlot teltet." (2. Mos. 33,7-11). Du kjenner det vesentligste fra denne fortellingen fra tidligere forklaringer. Nå vil du legge merke til at der er en påfallende forskjell når **Moses** spør Gud, og når **folket** spør Gud. Ved den **høytidelige** utspørringen av Gud, som er beskrevet her, fikk Moses - **som representant for hele folket** - Herrens svar gjennom **skysøylen**. Men når noen av folket spurte Gud, fikk de ikke Guds svar gjennom skysøylen, men på en annen måte. Den er riktignok ikke klart uttalt, men likevel tilstrekkelig antydning, slik at den som kjenner disse hendelsene, ikke vil være i tvil. Det heter seg nemlig at Josua, Moses' tjener, ikke hadde lov til å forlate åpenbaringsteltet. Da måtte det være en grunn for at han måtte bli i teltet. Den hang sammen med utspørringen av Gud. For **Josua tjente som medium for vanlige mennesker** som ville spørre Gud i **private saker**. Det heter jo uttrykkelig at "enhver som ville spørre Gud, gikk ut til åpenbaringsteltet". Det var ikke avsatt bestemte tider for å "spørre Gud". Derfor måtte Josua være til stede i teltet hele tiden og stå til disposisjon som medium for de enkelte menneskene som skulle ha formidlet Guds svar. **Guds ånder benyttet ham som verktøy på den samme måten som de gjør bruk av mediene idag.**"

"Det ble fast vane blant israelittene ikke å foreta seg noe av betydning uten å ha spurt Gud. Gud hadde jo lovet Moses: "Jeg vil meddele deg alt det jeg har gitt israelittene i oppdrag gjennom deg." (2. Mos. ??). "Jeg vil der - i åpenbaringsteltet - opprette samkvem med israelittene." (2. Mos. 29,42 og 43). Når folket spurte Gud, skjedde det altså helt i samsvar med Guds vilje."

"Etter Josuas død spurte israelittene Herren: "Hvem av oss skal først dra ut mot kananeerne for å kjempe mot dem?" Herren svarte: "Juda skal dra først. Hermed overgir jeg landet i hans hånd." (Dom. 1,1-2)."

"Da danitene søkte seg et område hvor de kunne slå seg ned, sendte de ut fem menn for å utforske landet. Disse traff en levit som oppholdt seg som medium i huset til Mika. Da ba de ham: "Vennligst **spør Gud** for oss, slik at vi får vite om det vi er underveis for å gjøre, vil ha en lykkelig utgang." Derpå ga presten dem følgende beskjed: "Dra trøstig dit; det dere er i ferd med, behager Herren." (Dom.

18,1-7). På dette stedet blir det uttrykkelig fortalt hvordan spørringen av Gud foregikk. Det blir fortalt at Mika hadde latt en gullsmed lage seg “et utskåret og støpt gudebilde”. Deres oversettere kaller det “gudebilde” fordi de ikke vet hva det betyr og sågar mener at det skulle være et “avgudsbilde”. I virkeligheten var det en **etterligning av orakelskjoldet på yppersteprestens drakt** som, som kjent, tjente til å spørre Gud og derfor bar navnet “orakelskjold”.”

“Det israelske folkets etterligninger av yppersteprestens orakelskjold tjente til **privat** “utspørring av Gud”. Det var det samme som “planchetten” som brukes i deres spiritistiske kretser. Den besto, som denne, av to deler: av den nedre ubevegelige delen som vanligvis var en støpt plate - som var utstyrt med alfabetets bokstaver og andre kommunikasjons tegn - og et lite, vakkert utskåret trebrett med en spiss som viser. Den støpte platen ble enten lagt på et bord eller festet til en sokkel eller en søyle. Det var glattpolert slik at det lille trebrettet lett kunne gli over det. Når man spurte Gud, ble trebrettet lagt på den polerte platen. Mediet la hånden på trebrettet og ventet på om åndene ville bevege den bort til bokstavene på platen ved hjelp av den mediale od-kraften. Skjedde det, så viste spissen på brettet etter tur de bokstavene som, satt sammen til ord og setninger, inneholdt ånde verdenens svar. I det store og hele var det altså det samme som ved yppersteprestens brystskjold.”

“Ved de private orakelskjoldene etterlignet man også på den måten det kostbare “brystskjoldet” til ypperstepresten ved at man inngraverte bokstavene på edelstener som ble kunstferdig innlagt i den støpte platen av en gullsmed. Man la ut svært store summer til dette. Og slik ypperstepresten hadde en svært kostbar prestedragt på seg når Gud ble spurt, så anskaffet man også en lignende dragt for **privat-mediene** som betjente orakelskjoldet. Det gjorde også Mika: “Han lot lage en kostbar drakt og et orakelskjold og ansatte en av sønnene sine til å tjene som prest.” (Dom. 17,5). Av gullsakene han hadde erobret fra midianiterne, laget også Gideon et “orakel” av samme sort og satte det opp på sitt bosted Ofra (Dom. 8,27). Enhver kunne benytte det til å “spørre Gud”. Men snart ble det også brukt av folket til å “spørre de onde”. Hele Israel drev avgudsdyrkelse med det, slik at det ble en felle for Gideon og hans hus. Gideons hensikt med det hadde bare vært å spørre Gud, men folket misbrukte det for å spørre “de døde”, altså å sette seg i forbindelse med den onde ånde verden. Og det var avgudsdyrkelse.”

“Men de lovlydige blant israelittene gjorde i nødstilfelle bruk av muligheten til å spørre Gud privat i sine hjem. I viktige saker foretrakk de likevel å spørre Gud på det stedet som Gud selv hadde bestemt på Moses’ tid. De gikk til åpenbaringsteltet og lot ypperstepresten spørre Gud ved hjelp av orakelskjoldet. Så begav israelittene seg på vei til Betel for å spørre Gud om hvem av dem som først skulle dra ut for å kjempe mot benjaminittene. Herren svarte dem: “Juda skal begynne.” (Dom. 1,1-12).”

“Da Saul ville følge etter filistrene samme natt og tilintetgjøre dem fullstendig, og folkene hans var enige, sa presten til ham: Her vil vi først tre frem for Gud. Og da Saul spurte Gud: Skal jeg dra ut for å følge etter filistrene? Vil du gi dem i Israels hånd? ga Herren ham intet svar den dagen. For Sauls sønn hadde samme dag handlet mot et av Guds bud. Ved å unnlate å svare ville Gud gi til kjenne at han bare vil svare dem som etterkommer hans anvisninger. (1. Sam, 14,36-46).”

“David pleide nesten alltid å spørre Gud gjennom “orakelskjoldet”. Hans medium var presten Abjatar: “David fikk ny kraft gjennom sin troskap til Herren, sin Gud og befalte presten Abjatar, sønn av Abimelek: Bring “efod’et” (orakelskjoldet) til meg! Da Abjatar hadde bragt efod’et til David, stilte David Herren følgende spørsmål: Skal jeg følge etter denne røverbanden? Vil jeg innhente dem? Da fikk han til svar: Ja, følg etter dem, du vil sikkert ta dem igjen og redde fangene.” (1. Sam. 30,7-8).”

“Gud lar seg bare spørre ut av slike som fullt og helt setter sin lit til ham og bygger på hans hjelp. Men den som beskjefter seg med det onde, og som også forventer hjelp fra forbindelsen med dypets ånder, han blir tilbakevist av Gud. “Disse menn har gitt avgudene rom i sitt hjerte, og har vendt sitt sinn mot dem som får dem til å falle i synd: **Og da skulle jeg la meg spørre ut av dem?**” (Esek. 14,1-3).”

“Mennesker med delt hjerte som går til Gud idag og til Baal imorgen, som besøker kirken idag og etterpå gjør de ondes gjerninger, får ikke svar fra Gud - ikke dengang og ikke idag. Hos profeten Jesaja har Gud beskrevet disse menneskenes sanne vesen: “Riktignok **spør de meg daglig** og krever kunnskap om mine veier; som var det et folk som øver rettferdighet, og som ikke har forlatt sin Guds lov. De krever rettigheter av meg som de har gjort seg fortjent til og forventer utålmodig en **meddelelse fra Gud**. Hvorfor faster vi, sier de, og du ser det ikke? .... Nei, slik er den fasten jeg vil ha, at du løslater dem som med urett er lenket, sprenger båndene i åket og setter ofrene for overgrep fri, ja, bryter ethvert åk., at du deler ditt brød med dem som sulter og tar hjemløse stakkarer i ditt hus, at du sørger for klær, hvis du ser en som er naken, og ikke svikter dine egne: Da vil ditt lys bryte frem som morgenrøden, og dine sår skal snart leges og gro ..... **når du da spør, vil Herren svare deg.**” (Jes. 58,2-9).”

“Gud ga sine meddelelser på forskjellige måter til de troende menneskene som vendte seg til ham med sine anliggender. Det blir nevnt i historien om Saul hvordan denne Israel-folkets første konge mottok Guds svar så lenge han var tro mot Gud. Dagen før slaget ved Gelbo spurte Saul Gud. Guds ånd hadde da veket fra Saul på grunn av hans ulydighet. Men Herren ga ham intet svar, verken gjennom “drømmer” eller “orakelskjoldet” eller “profetene.” (1. Sam. 28,6). Hittil hadde altså Saul fått Guds svar gjennom **drømmer** eller **orakelskjoldet** eller **profeter**. Det deres bibeloversettere betegner med ordet “drømmer”, er et syn, en visjon, et klarsyn eller klarhørsel som formidler en sannhet til et menneske.”

“Et slikt syn kan bare formidles til en som har de motsvarende mediale evnene. Ånde verdenen må derfor når det gjelder valg av midler for å meddele seg, også rette seg etter mottagelseevnen til den som meddelelsen er bestemt for.”

“Ved **orakelskjoldet** skjer Guds svar under medvirkning av et medium, slik jeg allerede har forklart gjentatte ganger.”

“Når det gjelder **profetene** som forekommer så ofte i Bibelen som overbringere av Guds meddelelser, dreier det seg om tale-medier, men som heller ikke sjelden mottok Guds svar gjennom klarsyn eller klarhørrelse, og gav det videre.”

“Overalt hvor dere møter ordene “å spørre Gud” i de hellige skriftene, så finner dere bekreftet den sannhet at Gud lar sine svar bli dem til del som tillitsfullt vender seg til ham og retter spørsmål til ham, og det på en måte som kan **oppfattes av menneskene.**”

* * *

Å spørre de “døde” i bibelsk forstand

Skal ikke et folk spørre sin Gud? Skal det spørre de “døde” for de levende? Jesaja 8,19

Når dere idag taler om “døde” i skrift og tale, så mener dere jordisk avdøde, hvis legemer ligger på kirkegårdene. Dere kjenner bare denne betydningen av ordet “døde”. Med “død” forstår dere altså bare åndens atskillelse fra det jordiske legemet.”

“I Den hellige skrift står det svært mye om “død” og de ”døde”. Men bare på få steder er det den jordiske døden som er ment. Bibelens “døde” er ikke de som har tatt avskjed med det jordiske livet. Når Bibelen taler om “død”, mener den ikke atskillelsen av ånden fra kroppen, men **atskillelsen av ånden fra Gud**. Å være forenet med Gud og tilhøre ham er “livet”. Å være skilt fra Gud er “døden”.”

“Denne læren går som en tråd gjennom alle skriftene i Det gamle og Det nye testamentet.”

“De **“døde”** er altså **de som er atskilt fra Gud**, de **åndelig døde** - om de oppholder seg i det hinsidige som ånder, eller om de går gjennom dette jordiske livet som mennesker som har falt fra Gud.”

“Allerede første gang ordet “død” forekommer i Bibelen, betegner det **atskillelsen fra Gud**. Da Gud forbød de første menneskene i Paradiset å spise en bestemt frukt, tilføyde han nemlig trusselen: “Den dag dere spiser av den, vil **dere dø**.” (1. Mos. 2,17). - Dermed var det ikke ment den jordiske døden, men atskillelsen fra Gud. De første menneskene døde jo heller ikke legemlig da de hadde overtrådt forbudet, men led den **åndelige døden**. Gjennom sin ulydighet trådte de over på det ondes side og skilte seg derved fra Gud.”

“Da Moses tok avskjed med sitt folk før sin jordiske død, formante han dem: ““Livet” og “døden” har jeg lagt frem for dere, velsignelsen og forbannelsen. Velg da “livet”, idet du elsker Herren din Gud og lyder hans bud og hele tiden holder deg til ham.” (5. Mos. 30,19-20). - Han hadde ikke vist dem det **legemlige livet** og den **legemlige døden**, men det **åndelige livet** som varer så lenge de stadig holder seg til Gud, og den **åndelige døden**, som inntreffer straks de oppgir Gud og skiller seg fra ham. “Den som holder Guds bud, den bevarer sitt liv; den som derimot forakter Guds ord, vil dø.” (Ordspr. 19,16). - “Den som etterlever hans ord, vil ikke i evighet dø.” (Joh. 8,15).”

“**Synden å falle fra Gud medfører altså den åndelige døden**. “Vet dere ikke at dere enten er syndens tjenere - **noe som fører til døden** - eller lydighetens tjenere -

hvorved dere kommer til rettferdighet?” (Rom. 6,16). - “Hva slags frukt hadde dere å vise frem dengang dere tjente synden? Bare slike ting som dere skammer dere over idag; **for enden på det er “døden”**. Nå derimot, hvor dere er blitt fri fra synden og er blitt Guds tjenere, har dere som deres frukt helliggjørelsen og **evig liv som endelig resultat**. For syndens lønn er **“døden”**; Guds nådegave er **evig liv**.” (Rom. 6,21-23).”

“Ikke enhver synd fører til atskillelse fra Gud, men bare “den synden som er fullt utviklet, medfører døden.” (Jak. 1,15). - Når den som er tro mot Gud, og som søker Gud, snubler og faller, medfører det ikke den åndelige død. For det er en snubling grunnet menneskelig svakhet, det er å falle på veien til Gud. Men å **vende seg bort fra Gud, å snu ryggen til ham og leve som om det ikke fantes noen Gud** - det er synden som fører til den **åndelige døden**.”

“De “døde” er Guds fiender. De har begitt seg innunder de onde åndemaktenes herredømme. “Som Adam, har de brudt pakten, er troløse og har falt fra meg.” (Hos. 6,7). - De er blitt desertører og tjener mørkets fyrste. Ham har de valgt til sin gud. Dette er meningen med ordet “avgudsdyrkelse” som forekommer så ofte i de hellige skriftene. “Alt de strever, tillater det dem ikke å vende tilbake til sin Gud. For avgudsdyrkelsens ånd bor i deres indre.” (Hos. 5,4). - På grunn av deres troløse sinnelag er de ikke modne for å vende tilbake. “Jeg skulle frigjøre dem fra “dødsrikets” makt - **frigjøre dem fra døden?** Nei - la meg heller spørre, hvor er dine sykdommer, o død? hvor er din pest, o helvete?” (Hos. 13,14). - Pest og sykdom er de straffene Gud idømmer de frafalne gjennom de onde åndemaktene. De må først gjøres møre gjennom lidelse og jammer; de må bli elendige som den fortapte sønn, inntil hjemlengselen til faderhuset - til Gud - griper dem og driver dem til å vende tilbake.”

“Det er naturlig at Gud som bare vil det åndelige liv, forbyr forbindelsen med de “døde”, hans fiender, så strengt. Hos de “døde” kan man ikke lære noe godt - verken sannhet eller dyd.”

“Følgene av samkvemmet med åndene som var atskilt fra Gud, og som skjedde gjennom den lave spiritismen som Bibelen beskriver som “avgudsdyrkelse”, var fryktelige for de gamle folkene. Gjennom de menneskelige mediene har de “døde” forført det villedete folket til alle tenkelige redselgjerninger. De spiste ikke bare offerkjøttet som var viet demonene og gav derved uttrykk for sin binding til dem. De ofret også døtrene og sønnene sine til de onde åndene og øvet den skammeligste utukt ved offermåltidene. Hadde menneskene en gang satt seg i forbindelse med det onde, ble de drevet til alt dette. “Så sluttet de seg til Baal-Peor og spiste offerkjøtt som var viet de “døde”.” (Salm. 106,28). - “Ja, de ofret døtrene og sønnene sine til de onde åndene.” (Salm. 106,37).”

“I Visdommens bok blir virkningene av avgudsdyrkelsen beskrevet som følger: “Idet de snart gir barneoffer eller utøver skjulte, hemmelige kulturer, snart arrangerer ville fester etter merkelige skikker, bevarer de verken sin livsvandel eller ekteskapene sine rene; nei, den ene snikmyrder den andre, eller krenker ham ved å bryte ekteskapet. Alle øver uten forskjell blodsutgydelse og drap, tyveri og bedrageri, forførelse og troløshet, opprør og mened. De øver forstyrrelse av de gode og utakknemlighet, besudling av sjelene og unaturlig kjønnslig omgang, ødeleggelse av ekteskapene, ekteskapsbrudd og utukt. **For det å ære de “døde avgudene” er begynnelsen, årsaken og utgangen på all ulykke.** For enten stormer de avgårde i sine forlystelser eller så **forutsier de løgner.**” (Visdom 14,23-28).”

“Når dere leser dette, kunne dere kanskje komme på den tanken at disse menneskene ikke lenger var ved sin sunne forstand. Men de var så normale som dere. For så stor er det ondes makt, og så kløktig er han til å bedære andre vesener, at den som engang har falt for ham, ikke så lett slipper fri. Det sterkeste våpenet som mørkets makter har, er **blanding av sannhet og løgn.**”

“De som satte seg i forbindelse med det onde ved å spørre “de døde ånder” - ble overbevist om at det var inkarnert mektige ånder i dyrene, i sol, måne og i stjerner, noe som hadde stor makt over menneskene, og som kunne gi dem lykke og ulykke. At man derfor måtte dyrke dem for å sikre seg jordisk velbefinnende og for å holde ulykke borte. Videre at man kunne komme i forbindelse med dem gjennom offer - særlig gjennom ofring av barn.”

“At det er inkarnert ånder i ethvert materielt vesen, er i samsvar med sannheten; også at man kan komme i forbindelse med åndene gjennom ofring. Men at denne ånde verden besto av mektige, gode ånder som bragte lykke til dem som æret dem, var den skjebnesvangre løgneren. Hadde de onde åndene først inngitt sine tilhengere denne overbevisningen, da var det bare et lite skritt til ofring av mennesker. Foreldrene til barna som ble ofret, fikk løfte om at deres barns ånd alltid ville være nær dem som en mektig, lykkebringende ånd; men at både de selv og barnet deres ville måtte lide fryktelige ting, hvis de nektet avguden sitt offer. Så ga de etter i sitt vanvidd.”

“Dere behøver ikke undre dere over dette. For ved avgudsdyrkelsen og forsamlingene i forbindelse med den foredrog de onde åndene disse lærene gjennom trance-mediene og bekreftet dem med forbløffende ting som hendte i forsamlingen. Ikke sjelden begynte avgudsbildene selv å snakke. Det var de “direkte stemmene” som den lave ånde verden frembragte ved hjelp av od’et fra de fremlagte ofrene og fra mediene som var til stede.”

“Gud tillot det, fordi han også gir de onde full frihet innenfor de grensene han har satt.”

“Begjæret etter jordisk lykke og suksess var den gang som nå, årsaken til frafall fra Gud. Bare det at den gang kjente man forutsetningene for samkvemmet med ånde verdenen, og idag er disse glemt. Følgelig viste frafallet seg dengang ikke bare som **et indre frafall fra Gud**, men også som en sansbar forbindelse med den lavtstående ånde verdenen i en spiritistisk avgudsdyrkelse, og denne avgudsdyrkelsen var opprettet med hensikt. Å **spørre “de døde”** var et daglig behov for dem med jordisk sinnelag, slik **det å spørre Gud** hørte til de troendes faste gudstjeneste.”

“Det de “døde” sa gjennom mediene, smigret de menneskelige lidenskapene. De fikk bare høre behagelige ting av dem. De ville ikke vite noe av de gode mediene som var Guds redskap. Det disse hadde å si dem på oppdrag fra Gud, var for bittert for dem. “Et gjenstridig folk, mislykkede barn som ikke vil adlyde Herrens råd. Til seerne sier de: Dere skal ikke se! - og til Guds profeter: Dere skal ikke forutsi sannheten for oss! - Forkynn behagelige ting for oss! Profetér villfarelser! Vik av fra den rette vei, forlat den riktige stien! La oss være i fred for “Israels hellige!” (Jes. 30,9-11)”. - Bare behagelige ting ville de høre, særlig når det gjaldt deres materielle utkomme. Dessuten ville de bare komme i forbindelse med helt bestemte ånder, slik Saul ønsket at Samuels ånd skulle komme til syne hos åndemanersken i Endor. Gode ånder lar seg ikke fremkalle slik det passer humøret til sensasjonshungrige mennesker. Med Guds tillatelse kommer de på eget initiativ, eller i visse tilfeller også på Guds uttrykkelige oppdrag. Men de kommer bare til mennesker som søker Gud for å vise dem veien til Gud. **Hvem** av de gode åndene som meddeler seg, er det ikke opp til menneskene å bestemme; det er en sak for den gode ånde verdenen selv. De som menneskene ønsker fra den lave ånde verdenen, kommer heller ikke alltid, også de trenger en tillatelse for sin meddelelse. Riktignok vil de lave åndene alltid si at den som kommer, er den man gjerne ville ha, selv om det ikke er slik. For de er løgn-ånder som bare vil si til sine tilhengere det de liker og det de ønsker å høre.”

“Det er derfor også en stor dumhet når mennesker avtaler med hverandre at den som dør først, skal meddele de gjenværende hvorvidt det finnes et hinsides. Den som inngår en slik avtale, og gjør sin tro på et liv etter døden avhengig av at den oppfylles, vil aldri få dette beviset. For slike avtaler beviser at gudstroen mangler hos disse menneskene. Og den som dør uten tro, finner en slik skjebne i det hinsidige at den umuliggjør en meddelelse til den gjenlevende. Åndene i de dypeste sfærene vet intet, heller intet om en slik avtale. Og om de visste det, kunne de likevel ikke fjerne seg fra stedet de er bundet til ved sin skyld. Allerede i sitt jordiske liv vil derimot den som er troende - uten slike avtaler - komme i forbindelse med åndene til sine avdøde, hvis også de var troende, og det uten at han har til hensikt å søke denne forbindelsen. Også her gjelder Kristi ord: “Søk først Guds rike og hans rettferdighet; det øvrige vil bli gitt dere i tillegg.””

“Men de som beskjeftiget seg med den lave ånde verdenen, søkte ikke Guds rike. På grunn av sitt sinnelag søkte de ikke Gud, de var utelukkende opptatt av sin

jordiske velferd. Derfor vendte de også ryggen til forbindelsen med den gode ånde verdenen. For svarene de fikk fra de gode åndene, var alltid for harde og bitre for ørene til disse menneskene som lå under for sine lidenskaper. De opplevde Guds utsagn som en trykkende byrde. Det gikk så vidt at de brukte det gudsbespottende uttrykket **“Herrens byrde”** om profetenes formaninger, advarsler og trusler som var sendt av Gud. “Hva er Herrens byrde?” - lød det vanlige spørsmålet så ofte man ville vite hva Gud hadde latt forkynne. Derfor sa Gud til dem: “Men hvis dette folket eller en profet eller en prest skulle spørre deg: “Hva er Herrens byrde?” - så svar ham: “Dere er Herrens byrde, og jeg vil kaste dere av meg. Men profeten og presten og hvem som ellers snakker om “Herrens byrde” - da krever jeg mannen til regnskap med hele hans hus. Derimot skal dere si slik til hverandre og blant hverandre: “Hva har Herren svart?” eller “Hva har Herren forkynt?” Men uttrykket “Herrens byrde” skal dere ikke bruke mer, ellers skal hans eget ord bli til en byrde; for dere ville ha fordreid ordene til den levende Gud, hærskares Herre, vår Gud.” (Jer. 23,33-39).”

“Den som altså ville tilhøre Guds folk, hadde ikke lov til å sette seg i forbindelse med den ånde verden som hadde falt fra Gud. **Han hadde ikke lov å “spørre de døde”**. Det var høyforræderi mot Gud og frafall fra sannheten. For hos de døde var sannheten ikke å finne. “De døde vet intet.” Det de sier, er løgn og bedrag og beregnet til å dra de troende ned i dypet.”

“Derfor retter Gud følgende formaning til sitt folk: “Spør meg om de kommende ting, mine barn! .... Det var jeg som formet Jorden og skapte mennesker der.” (Jes. 45,11,12). - “Jeg, Herren, din Gud, er den som lærer deg å gjøre det som tjener til din frelse; som leder deg på veien du skal gå.” (Jes. 48,17). - “Og hvis man sier til dere: “Dere må spørre åndemanere og spådomsånder som hvisker og mumler! - så ta til motmæle: **“Skal ikke et folk spørre sin Gud? Skal det spørre de døde til råds for de levende?”** (Jes. 8,19)”. - “Hva? - Vil også dere søle dere til etter fedrenes skikk og drive hor med deres avskum? Ja, ved at dere kommer frem med gavene deres, ved at dere brenner barna deres som offer, skitner dere dere til med alle avgudene deres inntil denne dag; **og så skulle jeg la meg rådspørre av dere? Så sant jeg lever, jeg vil ikke la meg rådspørre av dere!”**”

“I Egypt hadde israellittene drevet med å spørre de **“åndelig døde”**, og de var der for en stor del henfallen til avgudsdyrkelsen. Derfor var Guds forbud mot å spørre de døde en av de første forordninger som Gud ga israellittene etter at de hadde dradd ut fra Egypt: “Dere skal ikke drive med spådomskunst og trolldom!” (3. Mos. 19,26). - “Vend dere ikke til dem som besverger de døde og driver med spådom; oppsøk dem ikke, slik at dere ikke blir urene ved dem. Jeg er Herren, deres Gud.” (3. Mos. 19,31). - “Når noen vender seg til dem som besverger de døde, som driver med spådomsånder og har avgudsdyrkelse med dem, da vil jeg vende meg mot ham og utrydde ham av mitt folk.” (3. Mos. 20,6). - “Når en mann eller en kvinne har en

spådomsånd eller en dødebesvergelses ånd i seg, så skal de med sikkerhet bli straffet med døden; man skal stene dem. Det hviler blodskyld på dem.” (3. Mos. 20,27). - Disse setningene viser den realiteten at de menn og kvinner som drev med åndemaning av døde, var “medier” som de onde åndene snakket ut av. Mediene var selv ansvarlige for forbindelsen med det onde. De kunne ha avvist det onde, hvis de i tro hadde vendt seg til Gud og trådt i forbindelse med den gode ånde verden. Straffen deres var derfor berettiget. - Andre trådte i forbindelse med den onde ånde verdenen gjennom “klarsyn”.

“Når det her er tale om blodskyld, menes ikke naturlig blodsutgydelse eller legemlig drap. Med “blodskyld” forstår Bibelen **åndelig drap** - åndens atskillelse fra Gud. De som manet frem døde, lastet på seg en “blodskyld”, fordi de bragte mennesker som kom til dem, i forbindelse med de onde åndene, skilte dem derved fra Gud og overlot dem til den åndelige død.”

“Det er ikke en legemlig urenhet de trekker til seg, de som pleier forbindelse med åndemanere. Derimot er det det dårlige od’et - som de tar opp i seg fra dødebesvergerne - som forurensrer det egne od’et, og som gjør det til en tumleplass for onde åndevesener.”

“Et tilfelle av dødebesvergelse er beskrevet utførlig i Bibelen. Det er lærerikt på forskjellige måter. Det er kong Sauls utspørring av den kvinnelige åndemaneren i Endor.”

“Samuel var død. Men Saul hadde drevet alle åndemanere ut av landet. Da overfalt filisterne landet hans med en stor hær. Da Saul så filisternes leir, ble han redd og dypt forskrekket. Derfor spurte han Herren, men Herren svarte ham ikke, verken gjennom klarsyn eller orakelskjoldet eller gjennom gode medier. For Saul hadde skilt seg fra Gud ved sin ulydighet. Guds ånder hadde veket fra ham, og en ond ånd hadde tatt ham i besittelse. Da befalte Saul sine tjenere å finne frem til en kvinne som forsto seg på åndemaning. Han ville gå og spørre henne. Da den gode ånde verden ikke ville gi ham beskjed, ville han forsøke med den onde. - Hans tjenere fortalte at det bodde en kvinne i Endor som kunne besverge døde. Saul maskerte seg og gav seg på vei til henne. Om natten kom han frem og sa til henne: “Spå meg ved å besverge de døde, og la den jeg nevner for deg, komme fra under verdenen.” Kvinnen ville ikke, for hun var redd for å bli anmeldt og drept. Men Saul beroliget henne. Da spurte kvinnen: “Hvem skal jeg la komme frem for deg?” Han svarte: “La meg se Samuel.” Da kvinnen så Samuel, skrek hun høyt og sa til Saul: “Hvorfor har du bedradd meg? Du er jo Saul.” Kongen svarte: “Ikke vær redd! Men hva ser du?” Kvinnen svarte: “Et overmenneskelig vesen ser jeg stige ut av jorden.” Da spurte han henne: “Hvordan ser han ut?” Hun svarte: “En gammel mann som er innhyllet i en kappe, stiger opp.” Da skjønnte Saul at det var Samuel; han bøyde seg med ansiktet mot jorden og viste ham sin ærefrykt. Men Samuel sa til Saul: “Hvorfor forstyrrer du meg i min ro, siden du lar meg komme opp?” Saul svarte: “Jeg befinner

meg i stor nød; for filisterne har begynt krig mot meg; men Gud svarer meg ikke lenger. Derfor har jeg kalt på deg for å få vite av deg hva jeg skal gjøre.” Samuel svarte: “Hvorfor spør du meg, når Herren har forlatt deg og blitt din fiende? Herren har jo bare gjort det mot deg som han lot forutsi gjennom meg. Herren har fratatt deg ditt kongedømme og gitt det til en annen, til David. Fordi du ikke var lydige mot Herrens befaling. Derfor har Herren latt deg komme i denne situasjonen. Og Herren vil også la israelittene sammen med deg falle i filisternes hender. I morgen vil du være hos meg sammen med sønnene dine.” (1. Sam. 28,3-19).”

“Det er mangt i denne fortellingen som trenger forklaring, da den er vanskelig å forstå for dere.”

“Var det ikke påfallende for deg at Saul skalv i sitt innerste da han så filisterhæren? Det var ellers ikke hans måte å være på. Han var en tapper mann som hadde vært med på utallige kamper, og som så døden i øynene uten frykt. Hvorfor altså denne plutselige skjelvingen? - Her har du et av de merkelige tilfellene som dere ofte ser i livet. Det er “dødsfornemmelsen” som dere kaller det. Uttrykket “dødsfornemmelse” er ikke riktig valgt. Det måtte hete “dødsvisshet”. Ved første blick på filisterhæren sa et indre “noe” ham at hans siste time var kommet. Den er jo fastlagt for alle gjennom skjebnen. Men hva var det for en indre stemme som lot det bli visshet for Saul at hans død, med absolutt visshet, var forbundet med den kampen som nå skulle begynne? Hva var det som med en indre stemme ropte til så mange av deres soldater når dere var i krig: “Ved neste angrep kommer du til å dø!” Eller: “Dagen idag vil du ikke overleve!” Eller: “Du har din siste permisjon. Du vil ikke vende tilbake til dine nærmeste.” Hvorfor falt det så vanskelig for mange soldater - som jo ofte var på permisjon - nettopp den siste gangen å vende tilbake til fronten, som de ikke skulle vende tilbake fra?” - Når det gjaldt Saul, og alle andre som har hatt den indre visshet om dødens nærhet, var det skytsåndene som gjorde oppmerksom på denne viktigste stunden i livet. De er tildelt dere som ledere og venner. I løpet av livet har disse skytsåndenes stemme ofte advart dere når farer truet. De har vært deres beskyttere. Ofte har de sørget for redning i rette tid. Men nå, når den uavvendelige sluttstreken blir satt for livet, ryster disse ånde vennene dere i deres indre med slik kraft at den nære dødsstunden gjaller i ørene deres og kan ikke overhøres. Den blir til visshet for dere. Men de har ikke lov å gjøre det for alle. Dem det skjer med, er det med en spesiell nåde fra Gud for at de - i de siste øyeblikkene - skal vende seg til Gud og sikre seg hans hjelp til det skjebnesvangre skrittet over i det hinsidige. Også for Saul var det Guds sendebuds siste rop om å vende tilbake til den Gud han hadde vært utro mot. I stedet for å vende seg til Gud i sin visshet om døden og fornye sitt løfte om troskap i all oppriktighet, spurte han Gud gjennom medier for å få **jordisk hjelp** av ham i det ytre. Han prøvde ikke å oppnå en indre forbindelse med Gud i anger over hva han hadde gjort. Derfor ga heller ikke Gud ham svar på hans “ytre” spørsmål. Med angst for sitt jordiske liv gikk han så til

kvinnen som manet frem døde. Da Saul sa: "Jeg er i stor nød", så mente han med det dødsvissheten som tynget ham."

"Ved denne anledningen vil jeg kort gjøre deg oppmerksom på de tallrike andre måtene en nær forestående død varsles på. Du vet at i folketroen blir en hund som uler, en fugl som kommer til syne, en plante som blir hvit og mange andre ting ansett for å være varsler om en nært forestående død. Det er ikke overtro, slik deres vitenskapelig så opplyste tid mener. Det er sannhet. Og selv om disse tegn ikke med bestemt angir hvem som er ment, så skal alle som kjenner disse tegnene, legge seg det på hjertet og ransake seg selv. Det er et rop fra deres ånde venner som minner dere på Gud og på regnskapet som dere må avlegge etter å ha forlatt denne Jorden. Det er ånde verdenen som benytter disse dyrene som redskap og lar dem gjøre det som dere tyder som et forvarsel. For jeg har ofte sagt deg at også dyr kan brukes som medier - både av den gode og av den onde ånde verden. Det samme gjelder for planter og blomster. Men ånde verdenen bruker bare disse tegnene når menneskene som ser dem, også er istand til å forstå tegnene. For åndene gjør ikke noe som er uten hensikt. Dét får være nok om dette punktet."

"Det må synes påfallende at Samuel overhode viste seg hos åndemanersken i Endor. Han tilhørte jo ikke de "døde" - altså ikke dem som var atskilt fra Gud. Han var ikke en av dypets ånder, som kvinnen fra Endor hittil hadde stått i forbindelse med. Han var en god Guds ånd. Det skjønte hun også ved den overmenneskelige størrelsen som Samuels ånd viste seg i. Ved at Samuels ånd viste seg, ble en Guds straffedom over Saul fullbyrdet. Saul skulle straks bøte for den synd han hadde begått ved at han hadde vendt seg til det onde for å få informasjon. Hvis en ond ånd hadde kommet i stedet for Samuel, så ville den ikke fortalt ham sannheten om hans fryktelige skjebne, men hadde åpenbart en behagelig usannhet for ham. Etter Guds vilje måtte derfor Samuels gode ånd vise seg for den klarsynte kvinnen, som også var klarhørt, og meddele Saul gjennom henne det som ventet ham neste dag. At han allerede dagen før fikk vite det fryktelige, var det verste som kunne hende ham: "Imorgen vil du - samt dine sønner og en stor del av hæren din - dø." - Det betydde for Saul en dødspine som begynte med en gang, og som knuste hans indre helt til øyeblikket det ble oppfylt. Forferdet falt han derfor til jorden så lang han var ved dette fryktelige budskap. Det han ville høre hos åndemaneren - nemlig hvordan han kunne seire over sine fiender, det fikk han ikke vite, men det skrekkelige som han ikke ville vite, ble åpenbart for ham som straff."

"Det som skjedde med ham, var oppfyllelsen av det Gud sa gjennom profeten Ezekiel: "For hver mann av Israels ætt og hver innflytter i Israel som skiller seg fra meg og gir rom for avgudene i sitt hjerte, hver den som vender sitt sinn mot det som får ham til å falle i synd, og så kommer til profeten for å søke råd hos meg, ham vil

jeg, Herren, selv gi svar. Den mannen vil jeg vende meg imot og gjøre til et tegn og et ordtak. Jeg vil utrydde ham av mitt folk. Da skal dere sanne at jeg er Herren.” (Esek. 14,7-8).”

“At åndemanersken gjenkjente Saul da Samuel viste seg, kom av at hun klarhørt oppfattet Sauls navn av Samuels ånd.”

“Når Samuel i sin videre meddelelse til Saul lover at han og sønnene hans skal være hos ham neste dag, så er det ikke slik å forstå at Saul og sønnene hans vil dele skjebne med Samuel i det hinsidige. Samuel vil med det bare si at han og sønnene hans ville dø neste dag, og at Samuel vil ta imot dem ved deres overgang til det hinsidige. For de døendes ånder blir allerede på dødsleiet tatt imot og hilset av dem som er gått foran dem i døden, hvis de sto dem nær i livet. De blir også belært og formanet av dem før de kommer til det stedet de hører til i samsvar med det lodd de har fått. Det er en like selvfølgelig lov i ånde verdenen som det er en selvfølge for dere å hente vennene deres, når de ankommer havnen i et fremmed land, hvis dere selv er kommet til dette landet på et tidligere tidspunkt. De nyankomnes skjebne i dette landet kan likevel være vesentlig forskjellig fra skjebnen til vennene deres.”

“Hos åndemanersken i Endor foregikk forbindelsen med de “døde” gjennom klarsyn og klarhørsel. Hun meddelte den som spurte henne, bare det hun så og hørte. Andre åndemanere var virkelige medier som falt i trance, og den fremmede ånden talte selv gjennom dem.”

“Når det endelig blir sagt at Samuels ånd “steg opp av jorden”, så er det bare forklart slik det så ut. For å gjøre seg synlig trenger en ånd en od-sky. Od’et tar han fra od-strålingen til menneskene omkring seg. Od-skyen danner seg ikke med en gang, men utvikler seg etter hvert - for det meste nedenfra for så å bli større oppover, slik at det ser ut som en oppadstigende bevegelse. Grunnen til at Samuel viste seg som gammel mann og hadde den samme kappen på seg som han bar som menneske, var forat man skulle kunne gjenkjenne hans person. Åndene pleier vise seg i en od-skikkelse som har alle de kjennemerkene som var karakteristiske for dem da de levde som mennesker. Slik dere kan iføre dere deres klesdrakt etter ønske, så kan også åndene gi sin od-kledning det utstyr som synes mest hensiktsmessig.”

“Lovene som gjelder for forbindelsen med den lave ånde verdenen, er de samme som for den gode ånde verdenen. Ved utspørringen av de døde blir derfor de samme virkemidlene angitt i beretningene i Den hellige skrift som dem som gjelder når man spør Gud. Her som der treffer dere mediene som bærere av den nødvendige od-kraften, enten som Baals profeter eller Guds profeter. Her som der blir dyroffer lagt frem, og det blir brukt røkelse for å forsterke od-kraften. I begge tilfeller blir det valgt steder som er fri for enhver form for forstyrrelser, og hvor de skadelige virkningene av lys og varme på od-fortetningen blir fjernet så mye som mulig. I Bibelen blir derfor - på samme måte som avgudsdyrkelsen - også de stedene forbannet, hvor samkvemmet med de onde åndene foregikk. “Mitt folk spør sin

tresøtte til råds, og spådomsstaven gir dem svar om fremtiden. For avgudens ånd har forført dem til å forlate sin Gud og drive avgudsdyrkelse. **På fjelltoppene** ofrer de, og på **haugene** lar de røkelse stige opp under **eiker, poppler og terebinter, for skyggen av dem er god.**” (Hos. 4,12-13).”

“Av alt det Bibelen lærer deg om de “døde” kan du se at de “døde” er de onde maktene. Den som slutter seg til disse maktene, skiller seg fra Gud og lider den åndelige døden. “Han [Efraim] raget høyt i Israel; men han forsyndet seg gjennom Baaltjeneste; slik førte han skyld over seg og **døde.**” (Hos. 13,1).”

“Nå trenger man riktignok ikke mene at Baaltjeneste bare består i at mennesket lager seg virkelige avgudsbilder og med hensikt setter seg i forbindelse med den onde ånde verdenen, slik det skjedde i gamle dager, og slik det skjer ennå idag ved avgudsdyrkelsen til forskjellige folkeslag. Avgudsdyrkelse er allerede det sinnelaget som utelukker Gud fra livet, og som vender seg helt mot det materielle og under innflytelse av det onde setter det jordiske i Guds sted.”

“Nåtidens mennesker er ikke mindre opptatt av avgudsdyrkelse enn de folkene Bibelen forteller om, selv om man ikke setter opp avgudsbilder i tre eller sten på områdene med såkalt kultur. Men avgudsbildene står i hjertene: Det er pengene, æren og jordisk velferd. Og disse avgudene får idag like mange offer som de synlige avgudene fikk for flere tusen år siden. Millioner av mennesker, millioner av barn blir ennå idag ofret til disse avgudene, selv om det skjer på en finere måte. “Dødsrikets” onde åndsmakter hersker også i dag over langt den største delen av menneskeheten. Og det profeten Mika sier om datidens slekter, gjelder i samme omfang nå: “Utdødd er de fromme i landet, og ærlige folk finnes ikke mer blant menneskene. Alle ligger på lur etter blod. Enhver vil fange sin neste i garnet. Deres hender er flinke til å gjøre ondt. Øvrigheten kommer med krav, og dommerne står til tjeneste mot betaling. Den mektige sier hva han ønsker, og så dreier de saken som de vil. Den beste blant dem er som et klungerkjerr, den ærligste verre enn en tornehekk. Men dagen da dine vektere har meldt din dom, rykker nærmere. Da blir de bestyrret. Stol ikke på din frende, sett ikke lit til din fortrolige venn! Vokt din munn overfor kvinnen som ligger ved ditt bryst! For sønnen forakter faren, datteren setter seg opp mot moren, og svigerdatteren mot svigermoren. De som bor i samme hus, er fiender. - Men jeg vil speide etter Herren, vil holde ut og vente på Gud som hjelper meg: **Min Gud vil bønnhøre meg.**” (Mika 7,2-7).”

“Men Gud vil også forbarme seg over menneskeslekten av idag. Han vil ordne det slik at den igjen kommer i kontakt med den gode ånde verden og på den måten **står opp fra de døde.** “En gang vil det skje at jeg utøser min ånde verden over alle mennesker, slik at deres sønner og døtre taler profetord, deres gamle får åpenbaringer i visjoner, og deres ungdommer har syner; ja, selv over tjenerne og tjenestepikene vil jeg utøse min ånde verden i de dager.” (Joel 3,1-2).”

Del 3 Samkvemmet med åndene i tiden etter apostlene og i vår tid

Forord

I bokens Del 2 - var jeg blitt undervist om de lovene som regulerer samkvemmet med åndene og om åndenes meddelelser i Bibelen. Det ble nå min oppgave å studere det øvrige samkvemmet med åndene som hadde funnet sted i løpet av menneskenes historie og sammenligne det jeg der fant med det jeg hadde fått greie på gjennom ånde verdenen.

Jeg ble fremfor alt rådet til å undersøke hva som foregår i dagens spiritistiske seanser, og hva vitenskapen av idag [ca. 1926] sier om “medier” og deres meddelelser.

Jeg skulle også gjerne ha undersøkt hva de gamle forfatterne beretter både om kristnes og hedningers samkvem med ånde verdenen. Men da måtte jeg studere verkene til de gamle greske og romerske filosofer, diktere og historikere. Jeg måtte ha studert alle kirkefedrenes verker og de kirketilknyttede forfatterne i tiden etter apostlene og langt inn i middelalderen, samt arbeide meg gjennom mystikernes verker. Hvis arbeidet mitt skulle gjøre krav på fullstendighet, kunne jeg heller ikke se bort fra de utallige fortellinger om de katolske helgeners liv og virke. Videre måtte jeg sortere det uoverskuelige materialet som dagens “okkultisme” har nedlagt i bøker og tidsskrifter.

Jeg innså straks at dette arbeidet hadde krevd et helt menneskeliv.

Så bestemte jeg meg for å supplere denne boken med bare tre kapitler. I disse ville jeg - **ut fra meg selv** - og i korte sammendrag vise at samkvemmet med åndene i tiden etter apostlene var en allment kjent og anerkjent realitet, og at denne forbindelsen også praktiseres i våre dager, selv om den ennå ikke anerkjennes av dagens mennesker. Ja, det skjer etter de samme lovene som er beskrevet i denne boken - lover som er de samme til alle tider, og som vil bli de samme for all fremtid.

Slik oppsto de følgende tre kapitlene: “Samkvemmet med åndene i tiden etter apostlene” - “Åndenes virke i livet til en evangelisk og en katolsk prest i det 19. århundre” og “Spiritismen i lys av nåtidens vitenskap”.

Samkvemmet med åndene i tiden etter apostlene²

Blir det sagt om noe: "Se, dette er nytt" - så har det likevel vært der før, helt fra eldgammel tid. Fork.1,10

Det utspant seg en voldsom kamp mellom kristendommen og den hedenske verden som kristendommen trådte inn i. I denne kampen på liv og død var det, i tiden etter apostlene, de kristnes generelle overbevisning at det var de onde åndskreftene som virkelig hersket over hedningene, og at de verdslige makthaverne og deres under-såtter bare var de onde maktens menneskelige redskap. Helvete så det herredømme, som de hittil hadde hatt over menneskeheten, truet av den gode ånde verden, som meddelte seg blant de kristne. "Her gjaldt det en kamp mot en høyere herre enn keiseren i Rom, en herre med sterkere makt enn keiserens stattholdere og embetsmenn. Denne maktens herredømme eksisterte allerede lenge før romerriket fantes. Den strakte seg også til rikets dunkle provinser, hvor den romerske forvaltning bare eksisterte pro forma. Den fant veien inn i menneskenes hjerter og tanker som ikke er underlagt noen forvaltning."

"Både statens liv og den enkeltes liv var fulle av relasjoner til åndenes verden i det hinsidige, hvor hedningene kalte åndene guder, helter eller demoner. Statens liv utspilte seg under deres beskyttelse. En stor del av de felles offentlige festene og handelen med offer gjaldt dyrkelse av åndene." (Weinel, s. 2 og 3).

Selv om avgudsbildene ytre sett var døde, var man overbevist om at det var levende, virkelige åndevesener som meddelte seg bak statuene av stein og tre. Den kristne martyren Justin sier om dem: "Disse bildene har navnet og skikkelsen til de onde demonene som viste seg." - Hedningene tilba disse demonene. "I gamle dager viste demonene seg (gjennom menneskelige medier) og bedrev ekteskapsbrudd med kvinner, skjendet gutter og viste skrekkbilder, slik at de som ikke forsto hva som foregikk, ble redde; de kalte dem guder og ga dem de navnene demonene selv kalte seg. De gjorde det av frykt, fordi de ikke visste at det var onde demoner." (Justin 1,5,2).

Men demonene var ikke bare virksomme i tidligere tider. De kristne i de første århundrene så daglig med egne øyne disse åndenes meddelelser.

Det var særlig ved mange slags sykdommer at en annen ånd enn den sykes talte og handlet ut av vedkommende. Den sinnssyke hadde en demon i seg. Den hysteriske og epileptiske var besatt. Dette var vanlig folketro blant jøder, hedninger og kristne.

---

² Opplysningene i dette kapitlet er hentet fra Weinels bok: "Die Wirkungen des Geistes und der Geister im nachapostolischen Zeitalter bis auf Irenaeus"- (Åndens og åndenes virkninger i tiden etter apostlene og frem til Irenaeus). Forlag: J. E. B. Mohr-Freiburg i. B. - Når det i det følgende blir referert til Weinel, er det denne boken som er ment.

Usynlige åndevesener talte også gjennom menneskelige medier. Den kristne Tatian skildrer et kvinnelig medium fra Apollo slik: “Etter å ha drukket vann blir hun rasende, og under innflytelse av røkelse går hun fra forstanden, og du tror hun spår.” (19 p. 86). - Raseri er alltid et tegn på at et lavtstående åndevesen har tatt mediet i besittelse. Det hersker ro og fred når høytstående ånder gir seg til kjenne.

Baalsprestenes raseri - slik det er beskrevet i Bibelen - bacchantinnenenes³ rasende bevegelser ved romernes og grekernes avgudsfester, vår tids dansende dervisjer⁴ samt et stort antall lignende hendelser i forbindelse med nåtidens medier, må bero på virkningen av onde ånder.

Disse åndevesnene kunne også bli sett av datidens klarsynte. Mennesker som var klarsynte eller som hadde andre mediale evner som kunne sette dem i forbindelse med ånde verdenen, kalte man dengang “pneumatikere”. Dette ordet er avledet fra det greske ordet “pneuma” som betyr “ånd”. I vår tid, hvor man ikke lenger vet noe om åndesamkvemets lovmessigheter, tolker man ordet “pneumatiker” til å være “åndsbeget” - og det gis dermed inntrykk av at det er menneskets egen ånd som har slike fantastiske virkninger. I virkeligheten var “pneumatikerne” enten fullstendige “medier” eller mennesker med en medial evne, eller det var personer som var klarsynte eller klarhørte. Ikke bare de som sto i forbindelse med den gode ånde verdenen var altså “pneumatikere”, men også de som hadde forbindelse med den onde ånde verdenen. Det var jo de samme lovene som i begge tilfeller regulerte denne forbindelsen.

“Demonene viser seg også frem og blir synlige for menneskene, slik at man skal tro at de er reelle. - Riktignok blir deres luft- og ild-kropper bare sett av “pneumatikerne”; men det er et faktum at man ser dem og ser dem ofte.” - sier Tatian (Or. 15 s. 70).

Demonenes luft- og ild-aktige kropper som er nevnt her, er od-legemene som alle åndene har. Men deres utseende varierer - avhengig av hvilken sfære ånden befinner seg i.

Dessuten talte avgudsbildene selv og bevirket undere. Det kunne heller ikke de kristne benekte, da dette var et allment kjent faktum. Hedningene bygget nettopp på dette sin overbevisning om at avgudene de tilba, var levende åndevesener som hadde stor kraft. Man sa: “Hvorfor gjør noen bilder under, hvis det ikke er guder vi setter opp billedsøyler for? Det er jo ikke sannsynlig at de livløse, ubevegelige bildene utvikler kraft selv - uten at det er en utenforstående kraft som beveger dem?”

Den kristne Athenagoras svarer til dette: “At det enkelte plasser, i byer og blant folk skjer under i bildenes navn, **benekter heller ikke vi kristne**. Det er bare

---

³ bacchant = tilhenger av den romerske guden Bacchus

⁴ dervisj = islamsk mystiker

det at vi ikke anser dem for å være guder.” (Athenagoras leg. 23 s. 116). - Han forteller også om en billedsøyle som tilhørte en viss Neryllinus i Troas: “Man tror at den spår og helbreder syke. Innbyggerne i Troas ofrer derfor til den, smykker den med gull og henger krans rundt den. Likeledes skal billedsøylen til Proteus spå, mens billedsøylen til Alexander i Parion feirer man på statens bekostning med offer og fester som en gud som kan svare på bønner.” Athenagoras benekter ikke disse hendelsene. Han sier bare at de som frembringer dem, er onde ånder.

“Slik opplevde man virkningene og hørte om dem. Og i det så man beviset på eksistensen av en hemmelighetsfull verden av åndelige vesener bak denne verdens fenomener - åndelige vesener som var mektigere, kunnskapsrikere, men også mer ryggesløse enn menneskene. Bak og over det romerske riket hevet verdens sanne herskers rike seg, og herskeren var Zevs, djevelen. Og nettopp i dette Romerriket - hvis førende kretser møtte kristendommen med slik motstand - syntes dette ånderiket å ha skaffet seg det mektigste bollverk.” (Weinel s. 12).

Med forferdelse opplevde de kristne på egen kropp virkningene av denne verdens usynlige hersker og hans menneskelige redskaper. Og hva var djevelens og hans demoners hensikt med hele denne stormen mot de kristne? Han ville lokke dem bort fra Gud og inn i flerguderiets villfarelser. Han ville skyve dem bort fra deres åndelige liv og styrte dem i den åndelige død. “For de såkalte demonene tilstrebet intet annet enn å lede menneskene bort fra sin Gud og Skaper og fra Kristus, hans Førstefødte. Og de som ikke klarte å heve seg over det jordiske, har de bundet til jordiske ting som er laget av mennesker (billedsøylor) og gjør det fremdeles.” (Justin 1,58). - “Demonene har oppnådd dette ved å etterligne Guds frelsesplan gjennom oppdiktete myter og mysterier. For dem som strebet etter et fellesskap med Gud, har de skapt en behagelig erstatning for den sanne åpenbaringen, men det er en erstatning som er fordervelig for sjelen.” (Justin 1,56).

De onde åndene som talte gjennom avgudsbildene under avgudsfestene, frembragte en stemme som var hørbar for menneskene. Det gjorde de ved å skape en såkalt “direkte stemme” av det od’et som sto til disposisjon. Det var i virkeligheten en etterligning av den måten Gud talte på gjennom od-skyen over paktens ark i åpenbaringsteltet. For det skjedde også gjennom “direkte stemme”, slik det er utførlig beskrevet tidligere. Og slik den nødvendige od-skyen ble skaffet tilveie av offerblodets od og røkelsene når Gud talte, så var også blodet fra de hedenske ofrene og røkelsen kildene for od-et til de onde åndenenes “direkte stemme”.

På grunn av den store faren, som stadig truet de kristne fra djevelen og hans hær, var det en utbredt frykt for disse dunkle maktene. Det dreide seg ikke om skygger og fantasifostre, slik det ser ut for de fleste moderne mennesker. Det dreide seg heller ikke om ubeviste trosartikler som man standhaftig holdt fast ved, slike som

dagens kristne har i sine religioner; men de onde åndene var makter som ble opplevd ved at de daglig ga seg til kjenne, og som - hemmelighetsfullt og mektig - grep inn i livet overalt. (Weinel s. 24).

“Vi må forestille oss den kristnes situasjon; hvordan avgudsbildene stirrer på ham fra veggene i huset hvor han bor; hvordan bildene synes å true ham på gater og plasser; hvordan han går forbi templene, hvor de hemmelighetsfulle skikkelsene driver sitt spill i det dunkle huset bak de lyse søylerekkene og trekker skarer av mennesker til seg. Blant disse bildene var det mange som skilte seg ut med sin heslige skikkelse, en merkelig grotesk blanding av menneske- og dyrekropp som fylte alle dem med gru som visste at det bak disse skikkelsene virket en levende og personlig åndemakt. Men langt farligere var demonene når de blåste liv i den sart glinsende marmoren, når de vakre lemmene til de greske guder og gudinner ble til sanseforlokkende fortryllelse som djevlene brukte til å underkue menneskene med. Den kristne skjønte med forferdelse at all denne livfulle skjønnhet var stjålet fra Gud for å brukes til synd; at all opphøyd verdighet som omstrålte gudeskikkelsene, var et rov fra Guds herlighet og hans herredømme over menneskehjertene.”

“Og når den kristene - full av gru - opplevde den voldsomme makten i frafallet fra Gud ved familiefester og ved byens og provinsens fester; når han så hvordan demonenes og heltenes verste skjendselsgjerninger ble fremstilt på scenen på slike fester, hvordan menneskenes og avgudenes lidenskaper utfoldet seg i forførerisk trylleri foran øynene på gammel og ung, modne og umodne og fremmet grådighet, hat, hevnjerrighet og sanselig kjærlighet, og det som følger med: krig, mord og ekteskapsbrudd; da gikk et gys av forakt og hat gjennom hans hjerte mot dem som - gjennom blendverk og skrekkbilder - hadde lokket menneskenes sjeler bort fra den sanne Gud og hans evige godhet og renhet.”

“Lykkelig den kristne som bare kjente disse følelsene. Men når bildenes og menneskenes skjønnhet, når skuespillenes sansepurring snek seg inn i hjertet på ham, når menneskets iboende blodtørst våknet også i ham når han så gladiatorenes kamper, da hørte han med skrekk og forferdelse de samme mørke makter tale til seg - beveget i sitt eget driftsliv - snart som søt smiger, snart som vill dragning. Han *trodde* ikke bare å høre dem. Jo mer han iakttok seg selv, jo mer han senket seg ned i opplevelsen av ånde verdenen, **jo mer han ble “pneumatiker”, desto klarere og oftere hørte han disse stemmene, ja han så de onde åndenes skikkelser konkret og opplevde på kroppen deres kvalfulle tilstedeværelse.**”

“Og ble han trofast mot sin Gud, da ventet ham kanskje det verste. I en tid med forfølgelser utfoldet Satan og hans ånder sin største makt. Med avsky og forferdelse opplevde han denne voldelige fiendens grusomhet gjennom sine venners pinsler, eller han opplevde den gjennom de kvalfulle smertene som rev hans egen torturerte kropp i stykker.” (Weinel s. 24-25).

Hva slags kraft var det som satte de kristne i stand til å overvinne de onde åndemaktene? De kristne svarer selv: Det er **en hellig ånd**, en Guds ånd som bevirker det. Guds ånder kom til dem på samme måte som til de første kristne menighetene. Slik beretter Justin om de kristne på hans tid: “De fikk gaver, enhver etter sin fortjeneste, opplyst av navnet til denne Kristus. For den ene mottar en innsiktens ånd, den andre en rådgivningens ånd, en annen igjen en kraftens ånd, noen en helbredelsens ånd, eller en ånd som kjente fremtiden, en annen igjen en lærens ånd eller en gudfryktighetens ånd.” (Justin Dial 39 s. 132). - “Hos oss kan man se kvinner og menn som har nådegaver fra en Guds ånd.” (Justin Dial 88 s. 318).

“I sin samtale med jøden Tryphon sier Justin: “Hos oss har vi ennå profetiske gaver. Av dette kan dere skjønne at det som i tidligere tider hørte til i deres slekt, nå er kommet til oss. Og slik som falske profeter levde dengang, da de hellige profetene sto frem hos dere, så finnes også falske lærere hos oss nå.” (Justin Dial 82 s. 296).

Irenaeus vendte seg mot dem som ville fjerne fra religionen meddelelsene fra Guds ånder. Han taler på vegne av hele den kristne kirken på den tid når han sier dette om alogenes religionsfellesskap: “De tilintetgjør åndens gave - den ånden som ifølge Faderens vilje vil være utgydt over hele menneskeslekten i endetiden. De vil ikke tillate den fremstillingen i Johannesevangeliet, hvor Herren lover **å sende ånde verdenen**. De forkaster både evangeliet og den profetiske ånd.”

“Når Irenaeus bruker uttrykket “endetid”, så mente de kristne tiden fra Kristus kom og til verdens ende. Med “profetisk ånd” mente de kristne en ånd som forkyndte Guds sannheter gjennom et menneskelig medium, slik det var tilfelle i de første kristne menighetene. Etter den gammelkristne grunnregel kunne man bare lære sannheten der hvor Guds ånder meddelte seg. Denne grunnregelen ble gitt følgende form: “Der hvor Guds nådegaver består, der må man lære sannheten.”

Ettersom forbindelsen med den gode ånde verden gikk for seg og går for seg under de samme lover og forutsetninger som med de onde åndene, så **ligner** meddelelsene fra begge ånde verdener hverandre **i det ytre**. Man kan bare erkjenne om meddelelsene stammer fra gode eller onde, høytstående eller lavtstående ånde vesener ut fra meddelelsenes **innhold** og ut fra **måten åndene oppfører seg på** i de menneskelige mediene. Men både jøden, hedningen og den kristne - såvel den katolske som den ikke-katolske - betraktet dengang selve meddelelsene på samme måte, nemlig som virkningene av usynlige ånde vesener.

“Dersom en kristen har en visjon og ser en engel eller demon, Kristus eller djevelen; dersom en jøde eller gnostiker (en kristen sekt) har en visjon, så er det ikke slik som for mange moderne teologer, at det som for den kristne er en sann opplevelse, for jøden er selvbedrag. For i hvert av de angitte tilfellene er den tids overmenneskelige, usynlige ånde vesen blitt synlige for mennesker. Og opplevelsen kan hver gang utspille seg på samme måte.” (Weinel s. 64),

“Men virkningene av den hellige ånden og demonene har ikke bare generelt likeartede forløp. I tillegg kan det samme hendelsesforløpet noen ganger tolkes som det godes virkning, andre ganger som den onde åndens virkning, alt etter forfatterens dogmatiske standpunkt. Det gnostikeren anser for å være virkningen av en god og hellig ånd, betrakter den katolske kristne som et demonenes blendverk - og omvendt.” (Weinel s. 65).

“Der hvor de pneumatisk (mediale) hendelser forekommer på det samme sjelelig-kroppslige området, er det høyst påfallende hvor likeartet de har vært **gjennom alle århundrene**. Middelalderens munke-mystiker, kvekeren i det protestantiske England, den inspirerte hugenotten, mirakel-legen i det 19. århundre, alle sammen opplever og gjør akkurat det samme som den vordende kirkens pneumatikere.” (Weinel s. 65).

“Innenfor de pneumatisk fenomeners område finnes det etter kristen overbevisning ingen **nøytral** virkning. Ånden som virker, er enten ond eller god.” (Weinel s. 67).

Måten åndene ga seg tilkjenne på i de etter-apostolske tider, er den samme som er beskrevet når det gjelder mediene i de tidligere kapitlene i denne boken.

Åndene gjorde bruk av mediene til å snakke. Det fantes både “deltrance-medier” - hvor den egne ånden hører alt det den fremmede ånden sier gjennom mediet - såvel som “dyprance-medier”, hvor en annen ånd talte, mens mediet selv befant seg i fullstendig bevisstløs tilstand. Et medium som snakket i deltrance, beskriver sin egen tilstand slik: “Hele tiden følte jeg en usedvanlig opphøyelse til Gud, og derfor forsikrer jeg at jeg ikke er blitt bestukket eller forledet av noen, eller er drevet av noen verdslige hensyn til å finne andre ord enn slike **som ånden eller Guds engel selv danner, idet han gjør bruk av mine organer**. Jeg overlater derfor ham alene kontrollen over min tunge i min ekstatiske tilstand, idet jeg bare bestreber meg på å rette min ånd inn mot Gud og legge merke til de ordene som min munn uttaler. Jeg vet at en annen og høyere makt taler gjennom meg. Jeg tenker ikke over det, og vet heller ikke på forhånd hva jeg kommer til å si. **Mine ord forekommer meg derfor som en annens tale**, men de etterlater et dypt inntrykk i min ånd.” (Weinel s. 77-78).

Ofte kan en ånd bruke et medium i del-trance for å **be**. Polykarps martyrium forteller høyst anskuelig om et eksempel på “bønn i ånden”. Her er også den store “gropetheten” treffende skildret. Polykarp kommer fra overetasjen i huset, hvor man hadde gjemt ham, og ned til troppe-avdelingen. Han befaler at mat skal settes frem for soldatene, og ber dem etterpå om en times utsettelse for en uforstyrret bønn. “Da de innvilget ham dette, gikk han hen og ba (i ånden), så **full av Guds nåde at han hele to timer ikke kunne tie**. Og alle tilhørerne ble reddet, men mange av dem angret på at de var kommet for å arrestere en så gudbenådet olding.”

Han **kunne ikke tie**. For det var ikke han selv som talte, men noe annet talte ut av ham og hindret ham i å tie. Samtidig oppfatter han ikke noe av det som foregår rundt ham. Han er ufølsom for trettheten som ellers hadde gjort det umulig for den gamle mannen å stå så lenge. Alle som var til stede, så at Polykarp ikke talte selv, men at en annen talte gjennom ham.

Et slikt syn er alltid skremmende for tilskuerne, som overhodet alltid når den hinsidige ånde verden gir seg til kjenne for mennesker. Spesielt dersom det er første gang et menneske opplever noe slikt.

Uten tvil var, som Polykarp, også (den schwäbiske) presten Blumhardt **en som ba**, hvis bønn fikk de syke til å føle at sykdomsåndene vek fra dem (Weinel s. 83).

“Dyprance-stadiet” eller den egentlige “ekstasen” var svært ofte til stede hos montanistenes medier. Montanus’ motstander, Eusebius, forteller om ham at han har fått høre at “den nydøpte Montanus - på grunn av sin umåtelige ærgjerrighet - hadde gitt den onde fienden innpass i sitt indre. Han var blitt fylt av en ånd og plutselig besatt og ekstatiske, og i en tilstand av opphisselse hadde han begynt å fremsi fremmedartede ord. Også to kvinner som han hadde vekket, hadde talt i “bevisstløs” tilstand, helt plutselig og fremmedartet, fylt av den samme onde ånd og på lignende måte som Montanus.”

Ånden som taler ut av Montanus, forklarer den mediale tilstanden slik: “Se - mennesket er som en lyre, og jeg flyr til som et plektrum.” Med dette angir denne ånden ganske riktig forholdet mellom ånden som taler gjennom mediet, og mediet selv. Mediet er bare et verktøy i åndens hånd. Dét er klaveret, og den fremmede ånden er pianisten. Slik er det med alle ekte medier, uten unntak.

Den nedsettende dommen som Eusebius med de ovenfor nevnte utsagnene feller over åndens virkninger i de montanistiske menighetene - som jo også var kristne - det er dommen til en religiøs motstander. Og som kjent er de religiøse stridighetene de bitreste av alle, hvor motstanderne til alle tider har gjort ustrakt bruk av løgn, bakvaskelse og fordreining av sannheten. At åndenes meddelelser hos montanistene ikke kan ha vært av den typen som de katolske motstanderne påstår, fremgår alene av det forhold at Tertullian - den lærdeste og mest seriøse kirkelærer på den tiden - gikk over fra den katolske kirken til montanistene. For den som kjenner verkene til denne kirkelæreren, blir det uten videre klart at åndenes virkninger hos montanistene, må ha vært noe alvorlig og hellig, ellers ville ikke denne mannen ha sluttet seg til dem.

Fordi åndenes virkninger hos montanistene vakte så stor oppsikt blant de kristne og forårsaket splittelse blant de kristne, katolske religionsfelleskap, fremsatte de katolske lederne plutselig den tesen at et sant Guds verktøy ikke talte i ekstase - det vil si i trance. Likevel var det allment kjent at tallrike mennesker til alle tider hadde talt i ekstase som Guds redskap. Således sier den katolske Athenagoras

som levde på den tiden: “Profetene har i sin bevisstløse ekstase - idet en Guds ånd satte dem i bevegelse - uttalt det som tilfløt dem, og ved det benyttet de en hellig ånd, slik en fløytespiller blåser på sin fløyte.” (Athenag. leg. 9 s. 42). Og et annet sted sier han at ånden “har satt profetens taleorganer i bevegelse som instrument.” I den justinske “Coh. ad. Graec”. heter det: “Det guddommelige plektrum som kommer ned fra himmelen, har benyttet de rettferdige menn som instrument, en citar eller en lyre.” Justin og Teofilus bruker de samme bildene. Det er altså det samme som ånden, som talte ut av Montanus, sa. I montanismen skjedde åndenes meddelelser på samme måte som i de første kristne menigheter.

Boken “Der Hirte des Hermas” (Herimas’ gjeter) - som er en helt igjennom spiritistisk bok - nøy en så stor anseelse i tiden etter apostlene at man knyttet den til Den hellige skrift. I denne boken blir det også utførlig forklart hvordan man kan skille de gode åndenes talemedier fra de onde. Det fremgår helt klart av disse beskrivelsene at man **ikke kan skille “ånden ovenfra” fra den jordiske ånden ut fra talens form.** Foruten innholdet i det som blir sagt, er ifølge Herimas følgende kjennetegn avgjørende for de gode ånders tale gjennom et medium: “ Ingen ånd som er gitt av Gud, lar seg spørre ut.” **Den lar seg altså ikke benytte som orakel for menneskelig nysgjerrighet.** Selvsagt kan mennesket stille spørsmål til ånden som angår det ånden har snakket om, hvis han ikke har forstått meddelelsen, eller det ene eller andre punktet i talen er uklart for ham. Den gode ånde verden forlanger sågar at tilhørerne stiller slike spørsmål. Hans belæring, anvisninger og formaninger skal jo være til tilhørernes beste. Han ønsker derfor sterkt at ordene hans blir riktig oppfattet og forstått. Derfor vil han også at man - om nødvendig - stiller spørsmål. Ofte oppfordrer åndene sågar de tilstedeværende til å stille spørsmål, selv slike spørsmål som ikke står i forbindelse med meddelelsen som nettopp er gitt. Det skjer i de tilfellene hvor ånden vet at en av de tilstedeværende gjerne ville spørre. Slike spørsmål må riktignok aldri angå rent materielle ting.

Et annet kjennetegn på at det er en god ånd som er til stede i et medium, er dette: “Ingen mennesker kan bestemme om og når ånden taler; han taler bare når Gud vil at han taler.” Ved det gode åndesamkvem er det derfor ikke mulig å sette et medium i trance for at en meddelelse skal finne sted. Den finner sted når den skal. Mennesker kan ikke frembringe den. Menneskene kan riktignok skape betingelsene for at en ånde-meddelelse kan finne sted ved å skaffe den nødvendige od-kraften. Men om en slik meddelelse virkelig finner sted, avhenger ikke av dem.

Selve hendelsen skisserer Herimas med følgende ord: “Den profetiske åndens engel som bor hos ham, fyller mennesket, og mennesket - fylt med en hellig ånd - taler til menigheten, slik Herren vil.”

I likhet med alle dyptrance-medier blir de montanistiske dyptrance-mediens tilstand beskrevet med følgende ord: “De bøyer ansiktet til Jorden.” Dette synes å henspille

på hvordan dytrancen inntreffer. For når mediets egen ånd trer ut av kroppen, faller kroppen forover, og den blir først rettet opp igjen av den fremmede ånden som går inn i kroppen. Det at mediets ånd går ut av og forlater kroppen, er nøye gjengitt i ordet "ekstase". For "ekstase" betyr "uttreden". Etter at den fremmede ånden har gått inn, foregår seansen i rolige former, hvis det er et godt åndevesen. Har derimot en ond ånd lagt beslag på mediet, så inntreffer svært ofte tilstander, som selv for de som er uerfarne i disse tingene, gir inntrykk av å være demonisk besettelse. "Raseri er demonenes verk" sier den kristne Tatian.

Også klarsyn, klarhørsel og klarføling, som også omfatter smak- og luktesansen, forekom ofte hos de kristne i de første århundrene.

I Hermas' bok inntar klarsyn og klarhørsel en stor plass. For Hermas oppfatter det meste gjennom klarsyn og klarhørsel. En kvinneskikkelse som han ser og hører, forklarer de hinsidige sannhetene for ham. Hun er hans leder, slik Beatrice var det for den klarsynte Dante. For også Dante har sett det meste av det han skrev ned i sin "Guddommelige komedie", gjennom klarsyn.

Martyren Polykarp så gjennom klarsyn sin skjebnebestemte død. På det landlige godset, som han hadde flyktet til, oppholdt han seg sammen med noen få andre, og "dag og natt" gjorde han ikke noe annet enn å be for alle mennesker og for menighetene i hele verden, slik han pleide. Og mens han ba, hadde han et tre dager langt syn før han ble tatt til fange: Han så hodeputen sin brenne opp. Da snudde han seg og sa til dem som var med ham: "Det er bestemt av Gud at jeg skal bli brent levende."

Å se hinsidige skikkelser og landskap, i det hele tatt å se ånde verdenen som en verden lik den jordiske, bare åndelig i stedet for materiell, var det de klarsynte troende oftest så.

Det er en selvfølge at også hedenske klarsynte hadde slike visjoner. For klarsynet er en gave til menneskets ånd. Den er et resultat av en tilsvarende utforming av od'et som omgir hans ånd, slik at han ser på lignende måte som en ånd. Det bildet den klarsynte ser, er som bilde like sant som de bildene som vårt materielle øye ser i den materielle verden. Ånde verdenen kan når den vil, la disse bildene oppstå foran den klarsyntes øyne. Materialet som danner bildene, er od. Det avhenger bare av den klarsyntes sinnelag om det er den gode eller den onde ånde verden som er virksom når han ser hinsidige ting. Ved klarsyn som angår denne-sidige ting, og som avhenger av od-strålingen fra jordiske skapninger, spiller den klarsyntes sinnelag ingen rolle. Derfor kunne de hedenske klarsynte se denne-sidige skjebner like godt som kristne klarsynte, selv om de kristne bebreidet dem at det var demonene som gjorde dette mulig for dem.

Dokumentene fra de første kristne århundrene er fulle av beretninger om klarsyn og klarhørsel. Da Polykarp døde som martyr i Smyrna, hørte Irenaeus - som oppholdt seg i Rom nettopp da - en stemme som lød som en trompet, og som sa:

“Polykarp er blitt blodsvitne.” Når det gjelder medial skriving, så påstår mange ledende menn fra den tiden at de var blitt inspirert av ånde verdenen når de skrev.

I tiden etter apostlene var utdannelsen av mediene den samme som i de første kristne menighetene. Den skjedde ved deres gudstjenester. Ifølge Hermas inntreffer en profets pneumatisk tilstand under menighetens generelle bønn. Når menigheten bærer alle hverandre hendene som symbol på enhet. Den sluttete od-strømmen som derved oppsto, ga ånde verdenen materialet både for mediens utdanning og for meddelelsene som de ferdige mediene fremførte. - Den som selv har sett hvordan medier blir utdannet, den vil forstå fortellingene om mediens utdanning den gang. For den var den samme som idag.

Når Eusebius forteller at kirken ikke tillot at man lot seg gjøre til profet, eller at man selv gjorde det, så er også det lett forståelig for den som kjenner historien. For like godt som et menneske kunne bli medium i de forsamlingene som tjente Gud, var det samme også mulig når en medial person kom sammen med andre til en privat gudstjeneste, eller hvis man alene satte seg ned for en åndelig samling. Forskjellen var bare at utdannelsen av et medium gikk forttere i en større og harmonisk forsamling enn hvis man bare var sammen med få eller sågar var helt alene. For den konsentrerte od-kraften til en stor forsamling gjør det mulig for åndene å arbeide langt virksommere med mediene, enn den betydelig svakere od-kraften til noen få, eller til od-kraften til en alene gjør det. Men etter hvert blir også od-kraften til den som forstår å samle seg i sitt indre, så sterk at også hans utdanning til medium kan skje - da riktignok i løpet av lengre tid.

Den senere kristne - rettere sagt katolske - kirkens forbud mot at en selv - eller ved andres hjelp - utdannet seg til medium, stammer fra en tid da åndenes innvirkning også hadde opphørt i de forsamlingene som tjente Gud, fordi kirkens ledere undertrykte disse tingene med makt.

Grunnen dengang var den samme som idag hos de kristne kirkene, når de forholder seg fiendtlig overfor spiritismen. Lederne av en kirke, som er blitt en lukket **verdslig organisasjon**, har ikke bruk for konkurranse fra en ånde verden.

Allerede på Irenaeus' tid var kirken blitt en fast, jordisk struktur. Det geistlige embedsverk regjerte de troende. Biskopene ble ikke lenger utnevnt av de av Guds ånder som meldte seg, men de ble valgt av mennesker. De nøyde seg heller ikke lenger med episkopates tjenende oppgaver, slik de første kristne gjorde, men de betraktet seg som bærere av de overleverte tros-sannheter og som deres rettmessige tolkere. Men der hvor mennesker, som ikke er utvalgt av en Guds ånd, legger hånd på det hellige, der følger vanhelligelsen i deres fotspor. Det samme gjelder for de senere “presbyterne” i motsetning til “presbyterne” i den apostolske tiden.

Også hvis man religionshistorisk og med få ord skal karakterisere forskjellen mellom urkristendommen og den senere “katolske kirken”, så må man si:

“I urkristendommen hadde Guds ånder alt å si og menneskene intet. I den senere katolske kirken hadde menneskene alt å si og Guds ånder intet.”

* * *

Åndenes virkninger i livet til en evangelisk og en katolsk prest i det 19. århundre

Johann Christoph Blumhardt som levde fra 1805 - 1880, var en av de mest betydningsfulle prester i den tyske evangeliske kirken i det 19. århundre. Friedrich Zündel har skrevet hans biografi.⁵ I beskrivelsen av Blumhardts liv og sjelesorg har meddelelser fra ånde verdenen en stor plass. Faktaopplysningene er av svært stor betydning for forståelsen av åndesamkvemmet i våre dager, fordi ektheten i meddelelsene overhode ikke kan betviles, og fordi hendelsene er de samme som til alle tider i menneskehetens historie.

Blumhardt har gitt en sannferdig beskrivelse av sin kontakt med ånde verdenen til sine geistlige overordnede uten å tilføye eller utelate noe. Det viser forordet i rapporten:

“Idet jeg overleverer vedlagte skrift til mine geistlige overordnede, føler jeg meg nødsaget til å erklære at jeg ikke tidligere har meddelt meg så dristig og direkte om mine erfaringer til noen .... Siden langt det meste hittil har vært hemmelig, noe jeg uavslørt kunne ha bevart i mitt bryst inntil graven, så sto det meg fritt å treffe et vilkårlig utvalg for denne rapporten; og det ville vært lett for meg å fremstille det slik at det uten anstøt kunne bli lest av enhver. Men det kunne jeg ikke få meg til. Og selv om jeg nesten måtte skjelve ved hvert avsnitt - var det ikke overilet og uforsiktig å beskrive alt så utilsørt, så lød det alltid i meg: Ut med det!”

“Så la det være våget; og jeg gjør det i Jesu navn, som er den seirende. Å være ærlig og åpen nettopp her, anså jeg ikke bare som en skyldighet overfor mine høyt ærede kirkelige overordnede, som har fortjent full åpenhet fra meg, men også mot min Herre Jesus Kristus; siden det var hans sak jeg utelukkende tjente. Men når jeg her for første gang og uten reservasjon snakker ut, ligger ønsket nær at disse

---

5 Friedrich Zündel: Johann Christoph Blumhardt. Ein Lebensbild. (Et bilde av hans liv.) Brunnen-Verlag, Giessen 1926. - Faktaopplysningene (med side-angivelser) i dette kapitlet har jeg hentet fra denne boken. Forfatteren.

meddelelsene mer blir sett på som private - som når en fortrolig venn legger sine hemmeligheter i sine venners fang.”

“Tilgi meg enda en bønn: at den ærede leser leser det hele flere ganger før han feller sin dom. Ellers stoler jeg på ham som har hjertene i sin makt. Og uansett hvordan dommen enn faller ut, så forblir jeg rolig, fordi jeg har sagt sannheten uten å skjule noe, og i tillegg har jeg den klippefaste visshet: Jesus seirer!”

I et forsvarsskrift mot en dr. de Valenti belyser Blumhardt sin rapport ytterligere på følgende måte:

“Man kan si at jeg kunne ha vært klokere og i min rapport utelatt det som kunne tolkes som overdreven selvgodhet, fordi man jo for lengst er vant til at særlig mediale historier om demoniske hendelser, spesielt de som handler om dyp hypnotisk søvn, ender uten en fornuftig avslutning. Jeg har følt alt dette, og man må ikke tro at jeg i min dumhet har vært altfor ærlig. Når jeg måtte fortelle, og det hadde jeg fått i oppdrag, så ville jeg ikke fremstille det i strid med sannheten, som om det igjen hadde forekommet et demonisk sjarlataneri eller en merkverdighet, slik man så ofte har hørt om og sett i de siste årtier. Jeg ville ha skammet meg over å la meg innordne i rekken av eventyrsøkende særlinger som så ofte bare driver et villedende spill med foreteelser og hendelser fra den andre verden. Jeg sto i Guds frykt i denne saken, og når den fikk et mye alvorligere uttrykk enn alle lignende historier, så måtte jeg for min egen rettferdighets skyld gjøre det klart for mine overordnede. Skrev jeg først **noe**, måtte jeg skrive **alt**, og så sa jeg åpent og uten forbehold hvordan jeg handlet og tenkte. Så kunne jeg desto mer fortrøstningsfylt se frem til resultatet. Og skulle jeg se det forkjært, være innbilsk eller ta feil, så skulle mine overordnede vite det og være i stand til å bedømme det. For jeg vil ikke stenge meg inne i en stum egenrådighet, slik mange feilaktige og demoniske åndsretninger gjør det for tiden, fordi de som er bedradd, spekulerer ut litt av hvert i det skjulte. Og ingen, som ikke helt hører til deres krets, får innblikk i deres hemmeligheter. Min sak skulle frem i lyset og bli prøvet i lyset - men vel og merke - bare som et slags hemmelig skriftemål for mine overordnede. Dem ville jeg si det til og foreløpig bare dem. Jeg har også holdt ord.”

I sitt sogn hadde Blumhardt en fattig familie Dittus. Den besto av fem søsken; tre søstre og to brødre. En av søstrene het Gottliebin og var 25 år. Våren 1840 hadde søsknene flyttet inn i første etasje i et fattigslig hus i Möttlingen i Blumhardts sogn. Kort tid etter mente Gottliebin Dittus at hun merket uforklarlige ting hos seg selv. Det var som om hun så og hørte mye uhyggelig i huset. Allerede samme dag som de hadde flyttet inn, hadde Gottliebin fått et anfall under bordbønnen som gjorde at hun falt bevisstløs om på gulvet. Ofte hørte man gjentatt banking og slurpelyder på kammerset, i kjøkkenet og stuen. Det gjorde dem redde, både søsknene Dittus og

huseierne i etasjen over. Men ingen hadde mot til å si noe. Gottlieb in følte hvordan hendene hennes ble lagt over hverandre med makt om natten. Hun så skikkelser og lys.

Blumhardt hørte bare om det nå og da, men brydde seg ikke videre om det.

Dette spøkeriet hadde allerede vart i over to år, da gjorde pikens slektninger Blumhardt oppmerksom på hennes fortvilte tilstand og ba ham om hjelp. Spetaklet i huset var i mellomtiden blitt så fryktelig at man hørte det langt ut i nabolaget, som om det arbeidet håndverkere i huset. Oftest så Gottlieb in skikkelsen til en kvinne fra Möttlingen som var død for to år siden. Hun bar et dødt barn på armen. Denne kvinnen, som Gottlieb in først ikke nevnte navnet til, sto alltid på samme sted foran sengen hennes, beveget seg av og til bort imot henne og gjentok ofte ordene: "Jeg vil ha ro." - eller "gi meg papir, så kommer jeg ikke igjen!"

Blumhardt ordnet det nå slik at en venninne skulle sove hos Gottlieb in for å avlede tankene hennes fra slike ting. Men også hun hørte spektaklet om natten. Begge så et lys blusse opp. De gikk etter lyset og fant under en planke et stykke sotet papir. Det som sto skrevet der, var uleselig. Ved siden av lå tre mynter og diverse papirer som var oversmurt med sot på baksiden.

Fra da av var det rolig i huset. Blumhardt trodde antagelig at spøkelses-historien dermed var slutt.

Men etter fjorten dager begynte spektaklet påny, og det økte fra dag til dag. Legen, dr. Späth, som Gottlieb in hadde betrodd seg til, ble værende i stuen to netter sammen med noen andre. Det han da opplevde, overtraff alle hans forventninger. Oppstyret som saken vakte, bredte seg, og mange nysgjerrige kom fra nær og fjern, slik det alltid er, når det dreier seg om å oppleve en sensasjon av denne art.

Da bestemte Blumhardt seg for å få slutt på denne skandalen ved å gjøre noe avgjørende. Han ville undersøke hendelsene sammen med seks av de mest seriøse og tillitvekkende menn i sognet. Sammen med dem gikk han en kveld til huset. Selv ble han værende i stuen for å iaktta Gottlieb in. De andre fordelte seg to og to i og omkring huset. Denne kvelden ble disse syv menn - i løpet av tre timer - vitne til hvordan det kom 25 slag på et bestemt sted i kammerset - slag som var så kraftige at den tomme stolen der inne hoppet, vinduene klirret, og pussen falt fra himlingen. Alle beboerne på stedet merket også de forferdelige slagene som der ute hørtes ut som nyttårssalutt.

Da Gottlieb in, som påny så kvinnen med det døde barnet på armen, spurte Blumhardt om hun skulle nevne navnet hennes for ham, avslo han bestemt.

Dagen etter fikk Blumhardt høre at Gottlieb in lå i en dyp, bevisstløs tilstand og var døden nær. Han skynte seg dit og fant henne liggende helt stiv på sengen. Huden på hodet og armene glødet og skalv, og hun ga ellers inntrykk av å bli kvalt. Stuen var fylt til trengsel, og en lege fra nabolaget, som nettopp da var i landsbyen, prøvde å få henne tilbake til livet. Men han gikk hoderystende og rådløs bort. Etter

en halv time våknet hun. Hun fortalte Blumhardt at hun igjen hadde sett kvinnen med det døde barnet, men hadde så øyeblikkelig falt om bevisstløs.

Nå tok Blumhardt henne bort fra huset, og lot henne få bo hos en pålitelig familie. Ingen, ikke engang søsknene hennes, fikk lov til å besøke henne der.

Blumhardt skildrer sine indre følelser slik: “Jeg hadde en særlig frykt for fenomener som somnambulisme som så ofte medførte et ergerlig oppstyr, og som hittil hadde skapt så lite godt. Men da det tross alt åpnet seg et hemmelighetsfullt og farlig felt her, så kunne jeg ikke unngå å legge saken frem for Herren i mine ensomme bønner, idet jeg fremfor alt ba ham bevare meg og andre fra all dårskap og forvirring som man kunne vikle seg inn i. Jeg var dypt bekymret over at djevelen fremdeles skulle ha så mye makt, og at et slikt satans garn skulle være bredt ut over en menneskehet uten at noen gjennomskuet det. Vår hjertelige medfølelse gjaldt ikke bare den stakkars piken, hvis jammer vi var vitne til, men vår jammer og våre sukk for Gud gjaldt de millioner av mennesker som - på avveie fra Gud - blir viklet inn i trolldommens usynlige bånd. Vi ba om at Gud i det minste i dette tilfellet ville gi oss seier og trø Satan under våre føtter.”

Men også i den andre boligen, hvor Gottliebinn nå var, begynte saken påny. Straks man merket noe til spetakkel og slag, fikk Gottliebinn voldsomme kramper som etter hvert ble kraftigere og varte lenger.

En dag krampene var så kraftige at sengen falt fra hverandre, var dr. Späth, som var til stede, på gråten da han sa: “Man skulle tro at det ikke fantes en sjelsørger på stedet, siden man lar den syke ligge slik. **Dette er ikke noe naturlig.**”

Blumhardt la seg legens ord på hjertet og besøkte Gottliebinn oftere. En gang han var hos henne sammen med dr. Späth, skalv hele kroppen hennes. Hver muskel i hodet og armene var i intens bevegelse, selv om hun ellers lå stiv og ubevegelig. Ofte fløt skum fra munnen hennes. Slik lå hun i flere timer. Legen, som aldri hadde opplevd noe lignende, virket rådløs. Da våknet hun plutselig, kunne rette seg opp, drikke vann, og man kunne knapt tro at hun var samme person.

For hver dag som gikk, ble det klarere for Blumhardt at det her dreide seg om noe demonisk. Ved en slik anledning trådte han en dag, som etter en indre innskytelse, bort til den syke, foldet hendene hennes, som var krampaktig stive, til bønn med makt, ropte navnet hennes høyt i øret på henne - hun var bevisstløs - og sa: “ Legg hendene sammen og be: Herre Jesus, hjelp meg! Vi har lenge nok sett hva djevelen gjør. Nå vil vi også se hva Jesus kan.” Etter få øyeblikk våknet hun, gjentok ordene i bønnen, og alle krampene forsvant til stor forundring for dem som var til stede.

Ifølge Blumhardt var dette vendepunktet i livet hans. Etterpå hadde den syke ro i flere timer. Men så gjentok krampene seg og ble enda verre. Påny lot

Blumhardt henne be bønne: Herre Jesus - hjelp meg! Og igjen stoppet krampene øyeblikkelig.

Senere, når Blumhardt igjen besøkte henne, oppsto nye tilstander. Den syke fektet med armene mot ham i raseri og forsøkte å slå ham, riktignok uten å berøre ham. Endelig slo hun hendene ned på sengen, og det så ut som om en åndelig makt strømte ut av fingertuppene hennes. Slik fortsatte det en stund inntil det ble ro.

Men den varte heller ikke lenge. Snart hørte man banking rundt henne - som en banking med fingre. Så fikk hun plutselig et slag på brystet slik at hun sank tilbake. Hun så også den samme kvinneskikkelsen igjen som hun hadde sett i den forrige boligen. Denne gangen nevnte Gottliebin skikkelsens navn for presten. Det var en enke som var død for noen år siden, og som Blumhardt husket godt fra sjelesorgen. Mens hun levde, hadde hun et nedtrykt vesen, søkte fred, men fant den ikke.

Da ba Blumhardt høyt og nevnte navnet Jesus. Straks rullet Gottliebin med øynene, slo ut med hendene, og de hørte en stemme som straks måtte antas å komme fra en fremmed - ikke på grunn av klangen, men på grunn av uttrykket og holdningen i det som ble sagt. Den ropte: "Det navnet kan jeg ikke høre." Alle som var til stede, grøsset. Blumhardt skriver: "Jeg hadde aldri tidligere hørt noe slikt, og vendte meg i mitt stille sinn til Gud med bønn om at han skulle gi meg visdom og forsiktighet. Endelig spurte jeg: Har du ingen ro i graven? Det svarte: "Nei". - "Hvorfor ikke?" Svar: "Det er lønn for det jeg har gjort. Jeg har myrdet to barn og begravet dem i åkeren." - "Og nå vet du ikke hvor det er hjelp å få? Kan du ikke be?" - Svar: "Jeg kan ikke be." - "Kjenner du Jesus som tilgir synder?" Svar: "Det navnet kan jeg ikke høre." - "Er du alene?" Svar: "Nei." - "Hvem er da hos deg?" Stemmen svarte nølende, men brøt så ut: "Den aller verste." - Den som snakket, skyldte så på trolldom som grunn til at hun var fanget av djevelen. Hun hadde allerede gått ut syv ganger, men nå går hun ikke mer. Jeg spurte om jeg fikk lov til å be for henne - noe hun etter en del tvil tillot. Jeg lot henne forstå at hun ikke kunne bli værende i kroppen til Gottliebin. Det virket først som om hun tryglet vemodig, men så ble hun trassig igjen. Men jeg bød henne å gå ut. Gottliebin slo så hendene hardt ned på sengen. Så var hun fri igjen.

Noen dager senere gjentok besettelsen seg. Enkelte ganger var det som om sikkert hundrevis av demoner fôr ut, og hver gang endret pikens ansikt seg og inntok et nytt og truende uttrykk mot Blumhardt. Også mennene som Blumhardt alltid tok med seg, fikk mange støt og knyttneveslag uten at de så hvem som gjorde det. Demonene fikk ikke lov til å gjøre Blumhardt noe - slik de selv ga uttrykk for. Gottliebin rev seg i håret, slo seg på brystet, slo hodet i veggen og prøvde å skade seg på forskjellig vis. Det var som om scenene ble stadig mer fryktinngydende, og Blumhardts tilstedeværelse gjorde saken bare verre. "Det jeg holdt ut den gangen - åndelig og mentalt, sier han - kan ikke beskrives med ord."

“Min trang til å gjøre slutt på denne saken ble stadig større, selv om jeg hver gang kunne gå fra henne med tilfredshet, da jeg følte at demonenes makt var i ferd med å stilne. Og selv om piken hver gang var ved sine fulle fem, syntes likevel den mørke makten stadig å vokse i styrke for til sist å ville innvikle meg i en stor labyrinth - til fordervelse både for meg og min prestegjerning. Alle vennene mine rådet meg til å trekke meg tilbake. Men jeg måtte med skrekk tenke på hva som kunne bli av denne personen, hvis jeg trakk min hånd tilbake fra henne, og hvordan enhver ville anse meg for å være årsaken, hvis det skulle gå galt. Jeg følte at jeg var fanget i et garn som jeg ikke kunne vikle meg ut av ved bare å **trekke meg ut**, uten at det oppsto fare både for meg selv og andre. Dessuten skammet jeg meg for meg selv og min frelser som jeg ba så mye til, og som jeg betrodde så mye, og som ga meg så mange bevis på sin hjelp - jeg innrømmer det åpent - for å gi etter for djevelen. Hvem er Herren? måtte jeg ofte spørre meg. Og i tillit til den som er Herren, lød det stadig inne i meg: Fremover! det må føre til et godt resultat - selv om det bærer mot de dypeste dyp: det være seg at det ikke var sant at Jesus hadde knust slangens hode med sin fot?

Tilstandene, hvor det så ut som om demoner fôr ut, økte på. I tillegg oppsto andre, uhyggelige fenomen som til og med var følbare på kroppen. En natt følte Gottliebin i søvne at en brennende hånd grep henne om halsen - en hånd som straks etterlot store brannsåre. Før tanten, som sov i samme rom, tente på lyset, hadde det oppstått brannblemmer rundt hele halsen hennes. Legen som kom morgenen etter, kunne ikke slutte å undre seg over det han så. Også ellers - både om dagen og natten - fikk hun støt i siden eller mot hodet, eller hun ble grepet om føttene, om hun var på gaten, i en trapp, eller andre steder, slik at hun plutselig falt og pådro seg kuler og andre skader.

Den 25. juni 1842, da Blumhardt kom tilbake fra en barnefest han måtte delta i, fikk han vite, at Gottliebin nærmest var blitt sinnssyk. Han gikk til henne, og det syntes som om det allerede gikk bedre med henne. Men om ettermiddagen tok hendelsene en ekstraordinær retning. Den syke ble til de grader angrepet at hun lå som død. Inntrykket av at demoner fôr ut av henne, gjentok seg på en måte som overgikk alt det de hadde opplevd tidligere. Hos Blumhardt vakte det et inntrykk av en seier av uanet omfang. Flere uker skjedde det ikke noe mer, og Gottliebin kunne gå hvor hun ville.

Men en dag kom den syke piken til ham - blek og forgremmet - for å klage over noe hun hittil - av sjenanse - hadde holdt skjult for ham. Hun fortalte ham om en lidelse som inntraff hver onsdag og fredag, og som var forbundet med en så sterk og smertefull blødning at plagen ville ta livet av henne, hvis den ikke opphørte. Det hun fortalte om andre opplevelser, som var forbundet med denne lidelsen, unndrar seg enhver beskrivelse. De var av en slik natur at Blumhardt måtte innse at her var de uhyggeligste fantasiene fra folkelig overtro blitt virkelige.

“I første omgang” - skriver Blumhardt - “måtte jeg bruke mye tid på å samle meg for å komme til den bedrøvelige overbevisning at mørket skulle ha fått så stor makt over menneskene. Den neste tanken min var: “Nå er du ferdig, nå bærer det inn i trolldom og hekseri; hva vil du stille opp mot dette!” Men når jeg betraktet den jamrende piken, så grøsset jeg over at det var mulig at dette mørket eksisterte, og at det syntes umulig å hjelpe. Jeg kom til å tenke på at det finnes mennesker, som man tilla hemmelighetsfull kunnskap til forsvar mot alle slags demoniske onder, og tryllemidler som uten reservasjoner blir hyllet av høy og lav. Skulle jeg kanskje se meg om etter slike ting? Men jeg var forlengst overbevist om at det ville bety å fordrive djevelen med djevelen.”

“Skulle ikke den troendes bønn kunne utrette noe mot denne satansmakten - hva den enn måtte bestå i? Hva skal vi stakkars mennesker gjøre, hvis vi ikke kan trygle oss til direkte hjelp ovenfra? Hvis det finnes trolldom og hekseri, er det da ikke synd å la dem uhindret drive sitt spill, når det for alvor byr seg en anledning til å ta brodden fra dem?”

Blumhardt ropte derfor til den syke: “Vi ber - vi prøver det, hva dette enn er for noe. Vi forskusler i det minste ikke noe med bønner. På nesten hver side viser Skriften oss hvordan bønner er blitt hørt. Herren vil gjøre hva han lover!”

Blumhardt besøkte den syke dagen etter. Det ble en uforglemmelig dag for ham selv og for dem som var med ham. Etter en tørketid som hadde vart i flere måneder, trakk det for første gang opp til tordenvær den kvelden. Gottlieb var angrepet av et sant raseri som var rettet mot hennes eget liv. Hun raste gjennom begge stuene og forlangte vilt å få en kniv. Så løp hun til spiskammeret, sprang opp på vindusgesimsen og sto allerede i løse luften utenfor lemnen. Hun holdt seg bare fast på innsiden med den ene hånden, idet lyset fra det første lynet streifet øynene hennes, vekket henne opp og skremte henne. Hun kom til sans og samling og ropte: “For Guds skyld, det vil jeg ikke.” Men det klare øyeblikket forsvant igjen, og i det delirium som kom påny, grep hun et tau og bant det kunstferdig om bjelkene med en sløyfe som hun dro lett sammen. Hun hadde behendig presset hodet nesten helt inn i den, da glimtet fra et nytt lyn traff øyet hennes gjennom vinduet - et glimt som igjen bragte henne tilbake til bevissthet. En strøm av tårer rant fra øynene hennes neste morgen, da hun så tauet rundt bjelken som hun, ved full bevissthet, ikke ville ha klart å binde så kunstferdig.

Samme dag, klokken åtte om kvelden, ble Blumhardt hentet, og han fant henne svømmende i blod. Hennes forferdelige, øvrige nød skal her forbigås i stillhet. Etter at Blumhardt uten å lykkes hadde sagt noen trøstende ord, og mens tordenen drønnet utenfor, begynte han å be inntrengende. Etter et kvarter virket dette så avgjørende at alt var borte. Snart kom hun helt til seg selv igjen, og Blumhardt fjernet seg noen øyeblikk inntil hun hadde skiftet alle klærne.

Uventet fikk den syke et nytt anfall, akkurat som ellers når noe demonisk overfalt henne. Da brøt plutselig demonenes totale sinne og misstemning løs, og man hørte en mengde ytringer, som for det meste ble fremført med hyl og klage: "Nå er alt forspilt, nå er alt røpet; du ødelegger oss helt; hele forbundet går fra hverandre; alt er ute, alt blir bare forvirring; du er skyld i det med den evige bedingen din; du fordriver oss til og med. Ve, ve! alt er forspilt; vi er 1067. Og de som ennå lever, er også mange, men de burde advares; å - stakkars dem, stakkar, de er fortapt, sammensverget mot Gud, evig fortapt." Demonenes brøl, lynene som glimtet og tordenen som rullet, regnets plasking, de tilstedeværendes alvor, mine bønner som bevirket at demonene fôr ut, slik som beskrevet ovenfor - alt dette skapte en scene som ingen vel kan danne seg et realistisk bilde av."

Selv om denne plagen forsvant helt, så dukket snart andre demoniske fenomener opp. Men nå var det en forskjell på demonene som meldte seg. Noen var trassige og fulle av hat mot Blumhardt, og uttalte ofte ord som ville fortjent å bli skrevet ned. De hadde en skrekk for avgrunnen som de nå følte seg nær og sa blant annet: "Du er vår argeste fiende; men vi er også dine fiender; fikk vi lov til det vi ville! Åh - hvis det bare ikke hadde vært en Gud i himmelen!" Men samtidig tilskrev de seg selv all skyld for sitt eget forderv. Oppførselen til en demon som Gottlieb tidligere hadde sett i huset sitt, var rystende. Han tilsto nå at han hadde begått mened. Han skar grimaser, rakte stivt tre fingre i været, falt plutselig skjelvende sammen og stønnet. Slike scener - som Blumhardt gjerne hadde unnet flere å se - forekom ofte. Men de fleste demonene, som meldte seg fra august 1842 til februar 1843 og senere, tilhørte dem som hadde det heteste begjær etter å komme fri fra Satans bånd.

Blant demonene ble det også snakket på forskjellige språk, hvor de fleste var ikke-europeiske. Av og til var det merkelig, enkelte ganger komisk å høre hvordan demoner forsøkte å snakke tysk, særlig hvordan de strevet med å omskrive begrep de ikke kunne på tysk. Innimellom kunne man oppfatte ord som Blumhardt ikke kunne tilskrive noen av de nevnte demontypene. For de klang som om de kom fra en høyere sfære. Det var belærende ord og henvisninger til Gud som dels angikk de tilstedeværende, dels var rettet mot demonene selv for å gjøre dem oppmerksom på deres gudsfientlige virksomhet.

Blumhardt visste lenge ikke hvordan han skulle forholde seg til de forskjellige åndene, særlig overfor de sterkt lidende åndene som tryglet ham om hjelp. "Lenge lyttet jeg ikke til det de sa", sa Blumhardt, "men jeg kom ofte i store vanskeligheter når jeg så ansiktsuttrykk preget av smerte, hevede, tryglende hender, tårestrømmen fra øynene deres, hørte fortvilede ord, angst og bønner som kunne ha bløtgjort en stein. Enda så mye jeg vegret meg for å gå inn på en slags frelserrolle, fordi jeg var redd for å miste nøkternheten i min evangeliske tro, så kunne jeg til sist ikke unngå å gjøre et forsøk, særlig da disse demonene verken lot seg rikke av trusler eller formaninger. Den første demonen jeg våget det på, var kvinnen som

syntes å ha satt det hele igang. Hun viste seg igjen i Gottlieb in og ropte fast og bestemt at hun ville være frelserens og ikke djevelens. Så fortalte hun hvor mye som gjennom kampene hittil hadde forandret seg i ånde verdenen. Lykkelig var jeg at jeg utelukkende hadde blitt værende ved Guds ord og bønne n. Hadde jeg søkt tilflukt til midler med hemmelighetfull virkning, slik det mange ganger er vanlig blant folk, og som demonene også ville friste meg til, da hadde jeg vært forta pt. Dette sa hun, idet hun betydningsfullt løftet fingeren og sluttet med ordene: “Du har utført en fryktelig kamp.” Så tryglet hun inntrengende om at jeg skulle be for henne, at hun skulle bli fullstendig befridd fra djevelens makt.

Ettersom dagene gikk, innså Blumhardt mer og mer at det sto en guddommelig ledelse bak meddelelsene til de lidende, men likevel vel-sinnede åndene. Med hensyn til dette var han ikke usikker. Likevel syntes han at de virkelige sammenhengene, som regulerte alt, var skjult for ham.

Bare ett interessant tilfelle skal i tillegg nevnes her i samsvar med Blumhardts egen beretning. En av åndene ba om at han måtte få lov til å gå inn i kirken. Blumhardt svarte: “Du ser at det er Herren som viser deg veien, og at det derfor ikke kommer an på meg. Gå dit hen hvor Herren sier du skal gå.” Da fortsatte ånden: “Fikk jeg lov til å komme inn i Deres hus?” Denne bønne n overrasket Blumhardt, og da han tenkte på kone og barn, var han ikke innstilt på å etterkomme ønsket. Men han tenkte seg om og sa: “Vel, hvis du ikke uroer noen, og Jesus gir deg tillatelse, så la det skje.” Da kom en stemme ut av den sykes munn som ropte: “Ikke under tak! Gud er en dommer for enker og foreldreløse!” Ånden begynte å gråte og ba i det minste om å få gå i Blumhardts hage, noe Blumhardt hadde inntrykk av at den guddommelige kontrollen hadde tillatt. Det var som om enker og foreldreløse hadde mistet sine hjem på grunn av det denne ånden hadde gjort som menneske.

I biografien om Blumhardt har Zündel med hensikt utelatt de resterende opplevelsene som Blumhardt fortalte om i sin rapport. Zündel begrunner det med at for mer fjernstående mennesker kunne mørkets fryktelige og pinefulle kunster, som viste seg her, se ut som om de overgikk og svekket den gudegitte hjelpen som Blumhardt her opplevde i så rikt monn. Det ville imidlertid sikkert ha vært bedre om Zündel hadde fortalt alt. For sannheten behøver aldri frykte dagslyset.

Blant det som Zündel ikke nevnte, dreier det seg om de onde ånders makt til å forvandle materiell substans til åndelig substans, å bringe det i denne tilstanden til andre steder - for eksempel inn i kroppen til et menneske - for der å fortette det igjen til fast substans. Lovene som regulerer en slik “dematerialisasjon” og “materialisasjon” er nøye behandlet i læren om od’et i denne boken. Blumhardt betegner disse hedelsene med det folkelige uttrykket “**trolldom**”. Men la oss høre Blumhardt fortelle selv. Han sier: “Selv om mye som er uforståelig og uhørt, allerede er fortalt, så ligger det verste foran meg. Jeg vil hele tiden være ærlig og fortsetter med å

fortelle det jeg ennå husker, og jeg er overbevist om at Herren vil ha sin hånd over meg også når jeg skriver dette. Min eneste hensikt er å fortelle alt til ære for Ham som seiret over alle mørkets krefter.”

“Den 8. februar 1843 begynte et nytt avsnitt i sykdomsforløpet. For fra nå av kunne jeg iaktta enda verre tilfeller og virkninger av de forskjelligeste formene for trolldom. Det var rystende for meg å konstatere at alt det som hittil ble regnet som latterlig overtro, ble synlig for meg som virkelige hendelser. Utallige ting ble tryllet inn i Gottliebin for å drepe henne. Det begynte med oppkast av sand og små glassstykker. Så kom alle slags jernstykker til syne - særlig gamle og bøyde spiker. En gang, etter langvarige kvelningsfølelser, falt etter hverandre tolv slike spiker i vaskefatet som ble holdt fremfor henne. Videre kom skospenner av forskjellig størrelse og form, ofte så store at man snaut skjønnte hvordan de kunne komme gjennom halsen. Også et særlig stort og bredt jernstykke kom frem, og ved dette mistet hun pusten, slik at hun lå som død i flere minutter. Dessuten kom det ut utallige knappnåler, synåler og deler av strikkepinner - ofte enkeltvis, men også ofte i bunter - bundet sammen med papir og fjærer. Ofte så det ut som om strikkepinner var dradd tvers gjennom hodet - fra det ene øret til det andre. En gang kom flere fingerlange stykker ut av øret. En annen gang kunne jeg høre og føle mens jeg holdt henne om hodet, hvordan nåler brakk i stykker inne i hodet hennes eller dreide seg og ble bøyd sammen. Noen av dem var stålnåler som - i mindre stykker - langsomt beveget seg bort mot svelget og kom ut av munnen. Noen var av jern og lot seg bøye, og de kom i sin helhet ut av munnen etter å være bøyd tre til fire ganger. Jeg trakk også mange knappnåler ut av nesen. En gang kom 15 slike nåler ut av nesen med en slik kraft at alle ble stående i hånden som Gottliebin holdt foran seg. En annen gang klaget hun over vondt i hodet. Og da jeg la hånden på hodet hennes, så jeg overalt hvite punkter som skimtet frem. Det var 12 knappnåler som sto halvveis inn i hodet, og som jeg dro ut en etter en, mens hun hver gang rykket til som tegn på smerte. Videre dro jeg frem synåler fra alle deler av over- og underkjeven. Først hadde hun sterk tannpine. Lenge kunne man ikke se noe - før man endelig følte spissene. Jeg måtte anstrenge meg mye for å dra dem ut. To gamle og bøyde fingerlange stykker [jern-]tråd kom sågar til syne i tungen, og det krevde tid og møyen før de var helt ute. Rundt hele kroppen - under huden - var det dessuten surret to lange stykker tråd som var bøyd flere ganger. Sammen med min kone brukte jeg omtrent en time før de var fjernet helt. Imens besvimte hun mer enn én gang, noe som for øvrig forekom ofte. Ut fra alle deler av overkroppen kom det ut så mange strikkepinner at jeg får anslå antallet til 30. Dels kom de ut på tvers, dels loddrett, og mange ganger midt ut av hjertekammeret. Selv om nålene ofte var kommet halvveis ut, måtte jeg dra av alle krefter i ennå en halv time for å fjerne dem helt. Også andre ting, slik som forskjellige nåler, store glassstykker, småsten og en gang et langt jernstykke kom ut av overkroppen.”

“Jeg kan virkelig ikke ta det ille opp, hvis en eller annen blir mistroisk til det jeg forteller; for det går så langt ut over alle tenkelige og begripelige grenser. Men jeg hadde stadig flere vitner til disse fenomenene som varte i nesten et helt år. For å forebygge dårlige rykter måtte jeg være nøye med å ha slike vitner hos meg. Jeg kan derfor frimodig fortelle om disse hendelsene, fordi jeg er ganske sikker på at det ikke forelå - eller kunne foreligge - det minste bedrageri. Hver gang jeg besøkte henne i denne tiden - tilkalt eller ikke - så var det noe som beveget seg igjen, og som arbeidet seg frem fra en eller annen del av kroppen hennes. Smerten var fryktelig hver gang, og nesten alltid slik at hun mer eller mindre mistet bevisstheten. Hun sa: “Det holder jeg ikke ut, det er min død!”

“Alle disse gjenstandene kunne bare fjernes fra henne under bønn. Når hun begynte å klage over at hun hadde smerter ett eller annet sted, så behøvde jeg bare å legge hånden på stedet mens jeg ba, og hun følte straks at gjenstanden beveget eller dreide seg og søkte en utgang. Vanskeligst var det å gå gjennom den ytre huden, og man følte det ofte lenge hvordan noe presset seg frem innenfra. Blod fløt aldri; og det skapte heller ikke sår. I høyden kunne man ennå en stund fastslå stedet hvor noe hadde arbeidet seg ut. Men det var bare tilfelle når gjenstandene var fjernet under bønn. Men en gang jeg ikke var til stede, skar hun seg opp i hånden med en kniv, fordi hun var overveldet av smerte. Og disse sårene var nesten ikke til å helbrede.”

“Også levende dyr kom ut av munnen hennes: gresshopper, flaggermus, frosker og en gang en snok. Snoken påførte henne etterpå et sår på halsen og stakk henne so kraftig i foten at blødningen nesten ikke ville stoppe.”

“Jeg kan ikke avslutte denne siden av kampen uten i det minste å nevne enda ett av de frykteligste tilfellene. I begynnelsen av desember 1843 blødde Gottlieb slik fra nesen at det slett ikke ville stoppe. Når hun hadde tapt en bolle med blod, begynte det påny. Det er uforståelig hvordan hun kunne bevare livet med et så stort tap av blod. Det var påfallende at blodet hadde en svært skarp lukt og alltid så meget svart ut. En dag da jeg kom hjem fra et annet sted, kom en person løpende mot meg og ba meg komme raskt til Gottlieb. Jeg skyndte meg og så overalt skrekkslagne folk som kikket ut av viduet og hørte dem rope: “Herr pastor, det er på høy tid!” Jeg gikk inn i Gottliebins stue. Men en kvelende blod-dunst holdt på å drive meg ut igjen. Hun satt i midten av den lille stuen med en bøtte foran seg som var omtrent halvfull av blod og vann. Foran henne og bak henne fløt det en pøl av blod langs hele stuen. Hun selv var dekket av blod over det hele, slik at man snaut kunne skjelve klærne hennes. Blodet rislet friskt fra begge ørene, fra begge øynene, fra nesen og det sprutet sågar opp fra øverst på hodet. Det var det grusomste jeg noen gang har sett. Et øyeblikk var jeg rådløs. Så tok jeg meg sammen. En kort og dyp bønn stoppet i første omgang blødningen. Så lot jeg henne vaske ansiktet som ikke var til å kjenne igjen; så også hodet. Etterpå følte jeg på et sted på hodet, om det skulle befinne seg noe der. Ovenfor pannen la jeg merke til en

liten, men skjult spiker som boret seg oppover. Innenfor huden på bakhodet dreide det seg noe som arbeidet seg videre nedover. Endelig kom en skjult spiker til syne. Fra nå av blødde det ikke mer, og om kvelden følte hun seg temmelig bra og sterk igjen.”

Fra tidligere kunne Gottliebin godt huske at hun hadde følt noe merkelig i halsen eller kroppen straks etter at hun hadde spist en suppe eller noe annet. Engang kastet hun rester fra et slikt måtid til en høne som straks løp omkring som rasende, og som etter en stund sank død sammen som om den var blitt kvalt. Hun åpnet hønens hode og hals, og til hennes skrekk hadde en mengde skonudder satt seg fast der. Men hvordan kunne slike saker komme inn i hodet og kroppen? Gottliebin fortalte at hun ofte om natten kunne se åndene til personer av alle slags typer og med alle slags posisjoner komme til seg ved sengen. Enten hadde de lagt noe som lignet brød i munnen eller berørt henne andre steder på kroppen. Straks hadde hun følt at hun forandret seg, og etterpå var gjenstandene kommet ut av henne. Spikeren og den mindre spikeren som hadde forårsaket den heftige blødningen, var midt på gaten en aften ført inn i hodet hennes på en spesiell måte av en ånd i geistlig ornat som stod og ventet der. Det skjedde uten at hun kunne gjøre den minste motstand; og kort tid etter begynte blødningen. En natt trådte tre menn - som ånder - frem for henne. I hånden hadde de et glass med en giftig essens. Hun kunne ikke bevege seg nå heller. Den ene åpnet munnen hennes, den andre holdt hodet og den tredje ville helle vesken i henne. Men han lyktes bare å helle litt av det i munnen. For å kvele henne ble munnen hennes lukket og holdt igjen. Men dampen fra vesken gikk ut gjennom nesen. Mens dette skjedde, var hun bare i stand til å hikste frem en kort bønn. Da mennene merket at de ikke utrettet noe, helte de glassets innhold over hodet hennes og fjernet seg. Om morgenen var Gottliebins natthette tæret i stykker av et gulaktig, illeluktende stoff, slik at den lett lot seg smuldre opp. En gang hun lå og sov på kammerset sitt, hadde hun hengt skjørtet sitt på døren. Søsteren som lå i samme seng, visste nøye hva som var i lommen på skjørtet, og at Gottliebin ikke sto opp av sengen. Om natten så Gottliebin en skikkelse gå bort til skjørtet, og - sammen med andre ting - tok han ut en liten pengedåse av blick - slik bøndene gjerne har - for så å gå bort til henne. Morgenen etter kastet hun opp både mynter og pengedåsen under heftige brekninger.

“Endelig, da disse hendelsene truet med å bli uuttømmelige, samlet jeg hele min indre kraft til bønn og tryglet Gud om at han, som var den kraft som hadde skapt alt av intet, ville forvandle alle disse gjenstandene til ingenting, slik at djevelens kraft skulle bli fullstendig tilintetgjort. Slik kjempet jeg flere dager, og Herren som har lovet: “Alt det dere ber om i mitt navn, det vil jeg gi dere”, holdt ord. Det lyktes.”

Men også etter denne formentlige slutten oppsto påny forferdelige sykdomstegn hos Gottliebin - tegn som syntes å ha til hensikt å ta livet av henne. En

gang hun hadde skadet seg selv på en utrolig skrekkelig måte, ble sårene leget igjen på vidunderlig måte. Men plutselig brakk de opp igjen, og en venninne kom bestyrtet til Blumhardt med beskjed om at døden kunne inntreffe hvert øyeblikk. “Da falt jeg ned på kne i værelset mitt” - forteller Blumhardt - “og snakket dristige ord. Denne gangen ville jeg ikke engang gi djevelen den ære selv å innfinne meg med en gang, så sterk var jeg blitt, men lot venninnen gå til henne og si: “Gottliebin skal selv begi seg på vei og komme til meg. Det vil hun kunne gjøre i tillit.” Det varte ikke lenge før hun kom opp trappen. Men hvordan jeg da hadde det, kan ingen forestille seg.”

Om enden på historien forteller Blumhardt slik: “Alt det som hadde forekommet tidligere, syntes å konsentreres enda en gang. Det vanskeligste disse dagene var at de dunkle virkningene også strakte seg til den halvblinde broren og en annen søster - Katarina - og at jeg derfor måtte kjempe den fortvilte kampen samtidig med de tre sammen, hvor den indre sammenhengen mellom disse tre tydelig kunne merkes. Hvordan det forløp med de enkelte, kan jeg ikke lenger eksakt fortelle. Det var altfor mangfoldig til at jeg hadde kunnet huske det. Men det var dager som jeg håper ikke å oppleve igjen. For det var kommet så langt at jeg så å si måtte våge å sette alt på spill, som om det het “seire eller død”. Men samtidig som min anstrengelse var stor, så var den guddommelige beskyttelsen følbart. Broren var fortrest fri igjen - og det slik at han straks kunne yte håndfast hjelp i fortsettelsen. Men denne gangen kom hovedsaken ikke hos Gottliebin, som tilslutt - etter alle tidligere kamper - syntes å være helt fri, men hos hennes søster Katarina, som ikke hadde opplevd noe slikt tidligere, og som nå ble så rasende at hun bare med besvær kunne holdes fast. Hun truet med å rive meg i tusen stykker, og jeg våget ikke å komme i nærheten av henne. Hun forsøkte stadig å skjære opp kroppen sin med egen hånd, som hun sa, eller hun lurte seg listig omkring som om hun ville påføre de som prøvde å holde henne, noe skrekkelig. I den forbindelse raste og hylte hun så fryktelig at man kunne tenke seg at tusen onde tunger var forént i henne. Det som var mest påfallende var at hun hele tiden var ved seg selv, slik at man kunne snakke med henne, at hun også når hun ble irettesatt, sa at hun ikke kunne snakke eller handle annerledes. Man måtte bare holde henne fast for å unngå at hun ble årsak til noe forferdelig. Også etterpå hadde hun klare minner om alt - til og med om de frykteligste mordforsøkene. Dette virket så nedslående på henne at jeg måtte ta meg spesielt av henne i flere dager inntil disse minnene etter hvert og etter flittig og alvorlig bønn forsvant. Samtidig var det tydelig å høre demonen som snakket ut av henne. Demonen ga seg denne gangen ikke ut for å være en avdød menneskeånd, men en fornem satansengel, en øverste sjef for all trolldom. Han påsto at ved dét at han måtte fare i avgrunnen, hadde trylleriet fått sitt dødsstøt som det etter hvert måtte miste sin kraft av. Plutselig, da det led mot midnatt, runget det flere ganger, ja kanskje et helt kvarter, et fortvilelsens skrik ut av pikens strupe og det med en så

rysende styrke at en skulle tro at huset måtte rase sammen. Man kan ikke tenke seg noe mer gruoppvekkende. Det kunne ikke unngås at halvparten av stedets innbyggere, ikke uten frykt, fikk kjennskap til kampen. Dermed fikk Katarina skjelve-rier som om alle lemmene hennes ville riste de andre av seg. I all angsten og fortvilelsen blandet den demoniske stemmen seg med en voldsom trass, med en utfordring til Gud om å gjøre et tegn, slik at han kunne slippe å avslutte sin rolle så gement som andre syndere, men at han på en måte kunne dra til helvete med æren i behold. En slik uhyggelig blanding av ondskap, fortvilelse, trass og hovmod er vel knapt opplevd noen gang. Endelig kom det gripende øyeblikk som vel ingen riktig kan forestille seg, som ikke selv hørte og så. Klokken 2 om morgenen, og mens piken lente hodet og overkroppen tilbake over stolryggen, brølte den angivelige satansengelen ut ordene: "Jesus, seierherren! - Jesus, seierherren!" - og det med en stemme som man knapt skulle holde for mulig fra en menneskestrupe. Det var ord som også ble forstått så langt de klang, og som gjorde uutslettelig inntrykk på dem som hørte dem. For hvert øyeblikk som gikk, syntes demonens makt og kraft å bli brutt. Han ble stadig stillere og roligere, beveget seg stadig mindre og forsvant til sist helt umerkelig, slik livsgnisten til en døende person slukkes - det skjedde riktignok først henimot klokken 8 om morgenen."

Med dette var kampen som hadde vart i to år, slutt.

Det Blumhardt hadde opplevd, var meddelelser fra den onde og lavtstående ånde verden gjennom menneskelige medier. I og for seg var det ikke noe nytt. Men for ham var det nytt. Hadde han ikke tatt seg av disse mediene som var i det ondes makt, så hadde det gått med dem som det daglig går med så mange som man overlater til seg selv i fullstendig uvitenhet om disse fenomenene. Enten hadde de havnet på sinnsykehus, eller begått selvmord. Pasientene i sinnsykehusene er for en stor del offer for den lavtstående ånde verden. Og de samme uhyggelige maktene er også ofte virksomme når noen begår selvmord.

Gottliebin Dittus var "dyptance-medium". Vi finner ingen holdepunkter i Blumhardts nedtegninger om hvordan hun utviklet seg til dette. Det er sannsynlig at hun har drevet med "bord-dans" sammen med de andre søsknene sine, og at hennes medfødte medialitet har utviklet seg på den måten.

Hennes bevisstløshet inntrådte når hennes egen ånd ble fortrent, og den fremmede ånden tok henne i besittelse. Når den egne ånden trådte ut, falt hun om som død, og ble rettet opp igjen av demon-ånden som hadde gått inn i kroppen hennes for å meddele seg.

De sterke bankelydene ble frembragt av od'et som Gottliebin avga til ånde verdenen på grunn av sin sterke medialitet. Med dette od'et skapte ånde verdenen de drønnende slagene som var så uforklarlige for dem som så det. Slagene ble desto sterkere jo større den samlede mediale od-kraften var. Mediets od-

kraft ble forsterket av od'et som de tilstedeværende strålte ut. Da også Blumhardt hadde betydelige mediale krefter uten å vite det, så var ånde verdenens ytringer gjennom mediet sterkere når han var til stede, enn når han var borte. Også materialisasjonene og lysfenomenene ble frembragt av demonene ved hjelp av Gottliebins mediale od.

Hennes søster Katarina var ikke et dytrance-, men et deltrance-medium. Følgelig var ånden hennes ikke helt ute av kroppen. Hun hørte derfor alt det den fremmede ånden sa gjennom henne. Derfor kunne hun etterpå huske alt som hadde skjedd, selv om hun ikke kunne forhindre selve meddelelsene, siden hun var helt i den fremmede åndens makt.

Blumhardt lærte etter hvert å skille de forskjellige typer ånder fra hverandre. Fremfor alt ble han sikker på det viktige faktum at det hersker en guddommelig kontroll når høyere ånder og sterkt lidende ånder melder seg, hvis de er av god vilje, slik at alt skjer i den skjønneste orden. Denne kontrollen bestemmer hvilke ånder som skal slippes til. Derfor var de åndene, som fikk tillatelse av den høyere kontrollen, ikke lydige mot Blumhardt, da han til å begynne med ville sende dem bort uten hjelp. De var jo gått inn i mediet etter ordre fra høyere makter for å bli undervist av Blumhardt og for å bli henvist til Gud. Dessverre innså Blumhardt denne plikten først senere.

For Blumhardt viste disse hendelsene seg å være lærerike, og samtidig var de bevis på at et samkvem med ånde verdenen er mulig. Hendelsene som avspilte seg for hans øyne, berodde ikke på sansebedrag og kunne ikke av noen henvises til fablenes rike. For de avspilte seg i full offentlighet, og et stort antall vitner som så og hørte alt, kunne bekrefte dem.

At kirkens ledelse ba Blumhardt om å levere en rapport om hendelsene berodde også på at de anså dem for å være reelle.

Blumhardt observerte bare de faktiske forhold som utspant seg fremfor ham, og lærte først noen sammenhenger på dette området etter hvert. De evige lovene som regulerer forbindelsen med ånde verdenen ser ut til å ha vært ukjent for ham til hans død.

Derfor lærte han heller ikke den veien å kjenne hvor Israels folk og senere de første kristne gikk for å oppnå forbindelsen med den gode ånde verdenen. På en gripende måte har han opplevd onde og sterkt lidende ånder tale gjennom menneskelige medier. Men de vidunderlige meddelelsene fra Guds høye ånder gjennom tale-medier fikk han ikke oppleve. Det har også en dypere årsak. For alt som skjer har sin tid. Forholdene i Blumhardts levetid var sikkert ikke egnet til en slik bevisst fremkalt forbindelse med den gode ånde verdenen. Med hans kirkes innstilling til slike ting hadde Blumhardt sikkert risikert sin stilling og hele sitt virke. Han måtte jo tåle nok av fiendtlige holdninger fra den kirkelige ledelses side etter hvert som virkningene fra den gode ånde verdenen viste seg hos ham og hans sognebarn - et forhold jeg straks kommer tilbake til. Flere aktiviteter på dette

området - som det å avholde gode spiritistiske seanser - ville uten tvil ha medført den skarpeste reaksjon mot Blumhardt fra de evangeliske kirkeledernes side. Også Guds ånde verden tilpasser sin virksomhet til de forhold de møter i samtiden.

Mens Blumhardt ved enkelte skremmende eksempler hadde sett og personlig opplevd uttømmingen av mørkets ånder blant mennesker, så skulle han også - på en enda vidunderligere måte - oppleve virkningen av Guds ånder på seg selv og sin menighet. Det minnet om virkningene av de guddommelige åndene i de første kristne tidene.

Det første Blumhardt fikk som gave fra oven - etter at han trofast hadde overstått striden mot de onde maktene - var botsånder og angrende ånder fra hele hans eget sogn og områdene omkring. Drevet av en uimotståelig indre trang kom de alle - en etter en - og bekjente syndene de hadde begått i livet. Av en Guds ånd fikk Blumhardt vite hvem han skulle meddele syndenes forlatelse. Det var altså ikke et vanlig skriftemål med syndsforlatelse, slik man gjør det i den katolske kirken, men en renselse fra synder som følge av en åpenbaring fra en Guds ånd. Fra det tidspunktet var Blumhardts valgspråk derfor "La oss be og håpe på en ny utstrømming av Den hellige ånd."

Også helbredelsens ånd kom til Blumhardt. Ved hans håndspåleggelse, hans bønn og hans nærhet ble de verste sykdommer helbredet. Hermed viste det seg at de fleste kroniske sykdommer er forårsaket av onde åndemakter, slik også Bibelen lærer. Hvis disse maktene måtte vike fra de syke, så inntraff helbredelsen straks. Det vidunderlige som skjedde her, kan man lese om i Zündels bok.

Jeg avslutter denne fremstillingen av de onde og gode ånders virkning i Blumhardts liv med et utsnitt fra ett av brevene hans:

"Hvis noen ville undersøke om alt det Herren gjør gjennom meg, er personlig, eller om man kan gjenta og etterligne det, så må jeg riktignok innrømme at noe er blitt personlig som følge av min kamp, noe som ikke enhver plutselig kan ha. Imidlertid er det min overbevisning at dette må bli mer alminnelig; at man har lov til å be om fornyelse av de opprinnelige kreftene i hele deres omfang. Ved meg er egentlig bare bevist at man har lov til å be om dette. Men det vil ikke være som om himmelen åpner seg, og det vil være en falsk forestilling at man skulle få alt tilbake som man hadde i den apostoliske tid. Nei, kreftene er i sannhet trukket tilbake, og de kan bare langsomt oppnås igjen. Kristenhetens vantro og frafall i mer enn ett tusen år har resultert i en Herrens unåde og samtidig et oppsving av de sataniske kreftene. Derfor kan vi ikke uten videre begynne påny. Hvis vi prøver, så støter vi fort på en gjennombrudd[?] mur. Av dette kan De se hvor forskjellig jeg er fra irwingianerne, som når de betrakter kristenhetens nåværende tilstand, vil ha alt tilbake. Det første som er nødvendig, er en ny omvendelse av kristenheten, men på en mer fullstendig måte enn det man ser i det små. For at det skal skje, må det kjempes mer alvorlig, med mer bibelsk forkynnelse og mer inntrengende bønn. Blir så en botsånd sendt i stor

målestokk, slik vi opplevde det i det små i min menighet, da de første sporene åpenbarte seg straks etterpå, så følger det ene etter det andre inntil en apostolsk tid kommer igjen, men ved siden av denne vil riktignok den egentlige antikrist gi seg på vei.”

Blumhardts ytringer her er noe uklare og bare delvis riktige. Sannheten er som følger: Ethvert menneske, kristen eller ikke-kristen, kan komme i forbindelse med den gode ånde verdenen, hvis han seriøst vil det og søker den slik det er beskrevet i denne boken. Det man får gjennom denne forbindelsen, er en undervisning om den sanne veien som fører til Gud. Han opplever forkynnelsen av sannheten. Om ytterligere krefter fra Guds ånders side vil bli virksomme hos ham, avhenger av om, og i hvilken grad, han innretter livet sitt i samsvar med den sannheten han har fått undervisning om. Den som bare mottar forkynnelsen av sannheten fra ånde verdenen og ikke retter seg etter den, får ikke flere gaver fra oven. Ut over det taper han forbindelsen med de gode åndene som han hadde fått, ettersom ingen gode ånder vil gi seg til kjenne mer. Men den som tar sannheten opp i seg og beflitter seg på å forandre seg i samsvar med den, vil få merke de samme åndskreftene som de første kristne - og det slik at de er tilpasset hans oppgave i livet. For heller ikke blant de første kristne hadde alle de samme gavene. De ulike gavene var heller ikke bestemt bare å skulle være til nytte for den som hadde fått dem; de skulle tjene til felles beste i menigheten. Dette blir jo også sterkt og stadig understreket av apostelen Paulus. Selv det minste fellesskap av troende mennesker som søker Gud, vil også i våre dager få det samme av Guds ånder som dét de første kristne fikk. Forutsetningen er bare at man streber etter det gode med alle krefter og vegrer seg mot det ondes påvirkning. Om det er en stor eller liten krets som gjør dette, vil aldri være utslagsgivende for Guds ånde verdens virke.

Hos den katolske presten Vianey fra Ars møter vi et lignende bilde av den gode og onde ånde verdens virkninger som hos den evangeliske presten Blumhardt.

* * *

Johannes Babtista Maria Vianey levde fra 1786 - 1859⁶

Han levde altså for en stor del samtidig med Blumhardt. Mens Blumhardt utfoldet sin velsignede virksomhet i det tyske prestegjeldet Möttingen, levde og arbeidet Vianey i den lille menigheten Ars i Frankrike. Vianey var ingen stor begavelse. Derfor kunne han bare med stor anstrengelse oppnå å bli viet til prest. Allerede som barn henga Vianey seg daglig til indre samling i bønn. I likhet med Blumhardt praktiserte han denne indre konsentrasjonen hele livet. Det førte til at hans mediale gaver utfoldet seg - som forutsetning for de mediale virkningene som ånde verdenen utøver på menneskene. Det samme gjelder for Blumhardt.

Mens den evangeliske presten Blumhardt først opplevde de demoniske manifestasjonene gjennom mediet Gottlieb Dittus i sin menighet og først etterpå opplevde virkningene av den gode og den onde ånde verdenen på sin egen person, viste åndenes manifestasjoner seg bare personlig på presten fra Ars. Slike virkninger kunne verken merkes på andre personer i hans nærhet eller i prestegjeldet.

For øvrig opplevde de to stort sett det samme. Både Blumhardt og Vianey opplevde demonenes virksomhet på samme måte. Også de gode åndenes innvirkning var den samme hos begge. Begge fikk i høy grad helbredelseskraftens ånd. Begge hadde fått klarsynets gave - et forhold som gjorde det mulig for dem å se i fortid, nåtid og fremtid. Begge kunne ved klarsyn se et menneskes indre tilstand. På vidunderlig måte ble omvendelsens ånd virksom i begge kirkesogn, en ånd som etter hvert også manifesterte seg i fjernere områder. Tusenvis av mennesker som var plaget av et syndefullt liv, valfartet til begge for å bekjenne sine overtredelser og for å få forsikring om at Gud hadde tilgitt dem. Ut fra en indre opplysning visste begge hvem de kunne gi en slik forsikring om tilgivelse. Overensstemmelsen når det gjelder alle disse tingene strekker seg langt ned i enkelthetene i begge disse mennenes liv, slik at man her kan erkjenne en Guddommelig lovmessighet. Også de demoniske meddelelsene skjedde hos begge i samsvar med de samme åndelige lovene.

Men la nå de virkelige hendelsene i Vianeys liv selv få tale:

Vi begynner med det demoniske som ga seg til kjenne hos Vianey. I biografien blir den delen som omhandler demonisk påvirkning, innledet som følger: "La først noen ord bli sagt til dem som er fristet til å tvile på dette eller smile når de leser de følgende sidene. De vil ikke være de første som gjør det. Ja, de vil ikke engang tenke eller si noe på dette området som ikke verden har tenkt eller sagt før dem, mens Vianey ennå levde, og som ikke verdslige og geistlige dengang har sagt enda sterkere. Ikke før hadde nemlig ryktet begynt å spre seg: presten fra Ars ble hjemsøkt av djevelen,

---

6 Joseph Vianey: Leben und Wirken des hl. Johannes Babtista Vianey, Pfarrers von Ars. 1930. (Liv og virke til den hellige JBV) Gebrüder Steffens forlag, Limburg a.d. Lahn.

før en høylydt latter brøt ut i alle prestegårdene i nærheten. Straks gjorde de “gode” brødre det klart for presten i Ars at han var en stor drømmer som var syk på hjernen; og at kjøttgryten som han lot potetene sine mugne i, ganske enkelt var det helvete som demonene hans kom ut av. “Min kjære prest” - sa de til ham - “lev som alle andre; lag Dem bedre mat; da blir hodet Deres friskt igjen, og De vil se hvordan djevlene forsvinner.”

Vianey levde nemlig svært beskjedent og nesten bare av poteter som han kokte for hele uken på ukens første dag. Han spiste dem kalde, og det hendte ikke sjelden at de var blitt mugne ved ukens slutt.

“Men han var fjernt fra å være en slik svak ånd som falt som offer for fantasifoster, slik hans yrkesbrødre trodde. Av natur var Vianey så lite lett-troende at han til å begynne med selv ikke ville godta at det var djevler som plaget ham. Først etter at han forgjeves hadde søkt en forklaring på de eiendommelige lydene som stadig forstyrret ham om natten, forsto han hva det var, og hvor de kom fra.”

“En dag hørte han det banke heftig på ytterdøren. Han åpnet vinduet og spurte: “Hvem er det?” Ingen svarte. Da støyen gjentok seg på døren til trappen, spurte han det samme påny. Fremdeles intet svar. Da han på den tiden oppbevarte i presteboligen noe prektig utstyr som han hadde fått i gave til kirken, trodde han det var tyver som hadde prøvd å bryte seg inn hos ham. Han fant det tilrådelig med visse forsiktighetstiltak. Derfor ba han noen modige menn om å holde vakt. De kom da også flere netter og hørte det samme bråket, men uten å oppdage noe. Man holdt også vakt i klokketårnet, men også der uten hell. Man hørte kraftige dunk uten å se noe. Vaktene var ganske forskrekket. Selv presten ble virkelig redd. En vinternatt da han igjen hadde hørt sterke slag mot døren, sprang han fort ut av sengen, gikk ned i gården, fordi han var overbevist om at forbryterne, hvis det var det dreide seg om, hadde etterlatt seg spor i nysneen, og at man på den måten endelig kunne ta dem. Men han så ingen, hørte ikke mer og så heller ingen spor i sneen. Da tvilte han ikke mer på at Satan ville forfølge ham.”

“Fra den dag da han var overbevist om at det var demoner som forstyrret ham om natten, var han mye mindre redd.”

“Men demonenes vesentligste hensikt var uten tvil rettet mot å gjøre hans virksomhet som sjelsørger mindre fruktbar. Og det ville de oppnå ved å ta natteroen fra ham, som allerede var overanstrengt. Alt ved disse plagene syntes å være presist rettet mot å gjøre det umulig for ham å sove. For det meste hørte Vianey disse ensformige lydene som vi vet mer enn noe annet fører til søvnløshet. Noen ganger lød det som om en bjelke ble saget over eller boret igjennom. Andre ganger var det som om man slo inn spiker. Det forekom ham også som om hele regimentet av soldater dro forbi døren hans; som om en flokk sauer trampet over hodet hans; som om en hest galopperte over gulvflisene; som om noen trommet på bordet hans; som om man like i nærheten slo jernringer på en tønne; som om alle Lyons vogner rullet gjennom forstuen hans; og som om en bråkete forsamling snakket med hverandre på

et fremmed språk ute i gården hans. Denne siste plagen varte flere netter etter hverandre. En annen gang hørte han at dører åpnet seg og at en barsk stemme kalte på ham ved etternavn. Så måtte han tåle en masse spottende grovheter; blant dem forekom betegnelsen "Potet-eter" oftest. Videre ble møblene hans beveget frem og tilbake. Det ble dradd med slik kraft i gardinene hans at han var forundret over å finne dem hele neste morgen." (s. 66-70).

De indre anfektelsene som han måtte tåle fra de ondes side, når de prøvde å bringe ham til fortvilelse, var også store. Hos Blumhardt skjedde det samme. Som nevnt, er dét av demonenes påvirkning som gjaldt ham selv, og som er beskrevet i rapporten, dessverre bevisst sløffet i hans biografi.

Både hos Blumhardt og Vianey hadde demonenes intrikate narrestreker utelukkende som mål å ødelegge, eller i det minste å begrense deres arbeid med å lede sine medmennesker til Gud. Derfor prøvde de gjennom Gottliebin Dittus å vikle Blumhardt inn i det ukjente demoniske området, for etterpå, da dette ikke lyktes, å forvirre ham og gjøre ham motløs med yrte og indre anfektelser. Hos Vianey prøvde de først å gjøre ham motløs og fortvilet. Og til det formål brukte de de katolske geistlige fra nabokommunene. De begynte et felttog mot den stakkars presten fra Ars - et felttog som varte i ti år. Det var den sjofleste bakvaskelse og en mistenkelig-gjøring som enhver annen hadde gitt tapt for. Da dette ikke førte frem, prøvde demonene å svekke helsen hans ved å frata ham søvnen. Dette fortsatte de med hele livet. Først i de siste årene han levde, ser det ut til at han ikke ble plaget mer om natten.

De Guds gaver som de to menn fikk fra de gode åndene, ligner enda mer på hverandre enn de demoniske opplevelsene. Her har de alt felles.

Begge fikk sine høye guddommelige gaver først etter at de hadde bestått de tunge prøvelsene i kampen mot de onde maktene og deres menneskelige redskaper. Denne kampen må alle bestå som arbeider som Guds redskap til medmenneskenes frelse, og med dette som mål vil oppnå de nødvendige guddommelige kreftene. Også Kristus måtte bestå denne kampen. Det gjaldt også hans offentlige virksomhet med gjerninger som beviste Guds kraft. Denne kraften var først virksom i ham etter at han selv hadde opplevd og holdt stand mot det demoniske og dets fryktelige virkninger i 40 dager og 40 netter. Tjeneren står ikke over mesteren.

Omvendelsene, det indre vendepunkt som følge av en botsengels komme, hadde det samme forløpet i Blumhardts prestegjeld som i Vianey. Og fra disse to prestegjeld bredte de seg etter hvert ut til fjernere områder. Botsenglenes første virkning i menneskenes hjerter er at man blir forskrekket i sitt indre over syndene og forseelsene i det livet man har levd, og over den avstand til Gud dette har skapt. Hos et menneske som er berørt av en botsånd, er denne indre forskrekkelsen over seg selv så stor at han ikke finner ro mer før han har åpnet sitt indre for en troende

person og hørt hans vurdering. En usynlig, og uimotståelig kraft driver dem inntil de føler Guds nærhet i sine hjerter og har visshet for at deres synder er tilgitt. Deretter strømmer en slik lykkefølelse i deres hjerter at det ikke finnes ord blant mennesker for å beskrive det. I biografiene til disse to mennene kan man lese hva de omvendte har følt i sitt indre.

Ved første blick så Vianey hvilke sjeler som ikke hadde bruk for ham. Han ba dem vennlig om ikke å legge beslag på tiden hans, og til mange sa han: "Gå rolig hjem, De har ikke bruk for meg."

Det viktigste for presten i Ars var å helbrede de syke sjelene som ikke kunne klare seg selv. Ut fra hans syn var kroppens helbredelse mindre viktig.

Vianey ga opplysninger til mange om skjebnen til deres avdøde i det hinsidige, når han mente dette var nyttig for deres egen sjels frelse. Men han så også klarsynt inn i fremtiden. Slik som man, mens han levde, snakket mest om kampen hans med de onde åndene, så begynte hele verden etter hans død å snakke om hans forutsigelser. Hans forutsigelser angikk nesten alltid den enkeltes velferd og ikke det offentlige vel. Han forutsa den nært forestående død til mange som hadde omvendt seg. I andre tilfeller varslet han tredjeperson om den forestående døden til en av deres pårørende, slik at de kunne holde seg i beredskap.

Han så også fjerne hendelser som angikk personene han nettopp snakket med. En dag så han en mann i mengden som ventet på ham, og sa til ham: "Vend fort tilbake til Lyon. Huset Deres står i flammer!" Og slik var det. En annen gang sendte Vianey en bondekone, som nettopp hadde skriftet, hjem så fort som mulig, fordi en orm hadde krøpet inn i huset hennes. Kvinnen ilte hjem og undersøkte huset på kryss og tvers uten å finne noe. Til slutt kom hun til å tenke på å riste halmsekken som hun hadde hatt ute til lufting i solen. Fra den samme sekken så hun en orm kripe frem. Til en ung pike som sto i kirken, sa han at hun straks måtte gå hjem, fordi man trengte henne der. Da hun kom hjem, fant hun sin søster, som hittil hadde vært helt frisk, liggende død. Engang kom det en kvinne til Ars for å skrifte. Hun hadde mottatt en flaske med et angivelig "vidundermiddel" fra en "trollmann". Da Vianey hadde hørt hennes skriftemål, bemerket han: "De forteller meg jo ikke noe om flasken som De har gjemt i en busk utenfor Ars."

Enda oftere så han i syner andre menneskers innerste tanker og følelser. Denne gaven ble regelmessig aktivert straks det dreide seg om særlig vanskelige omvendelser. Det forekom nesten daglig at han forlot skriftestolen sin og vinket frem i første rekke slike personer som hadde minst tid eller var ulykkeligst, slik at de kom først i køen.

Det kom også slike som ville sette evnene hans på prøve. Sterkt beskjemmet gikk de bort. En av dem tilstod slemme synder som han hadde diktet opp. Vianey hørte rolig på ham og sa så: "I virkeligheten har De langt verre skyld på samvittigheten; men

det onde som De virkelig har gjort, er ikke nevnt blant de syndene De nettopp har fortalt; det gjelder følgende synder” - og så åpenbarte Vianey alt det skammelige han tidligere hadde gjort - til denne bedragerens store bestyrtelse.

På avstand helbredet, rådet, trøstet og omvendte han de som ikke kunne komme selv, og som derfor sendte budbringere eller også brev.

Det totale bildet som viser ånde verdenens krefter i virksomhet hos Vianey, finner man i alle enkeltheter igjen hos Blumhardt på samme måte og i samme omfang; man kan si inn til de minste detaljer. Og det er vanskelig å si hvor mange tusen mennesker som strømmet til dem, hvem som hadde størst søkning, og som opplevde de vidunderligste kreftene på seg selv - om det var Vianey eller Blumhardt.

Det man kunne kalle brødunderet skjedde også hos begge. Et stort antall fremmede kom til Blumhardt, og fikk mat og husrom av sognebarna hans. Da kunne det hende at det ble mangel på mat. Men det hersket en spesiell velsignelse over disse måltidene. En familie som ikke hadde nok til å mette 14 personer, mettet 42 personer med den samme maten. Og det ble dessuten mat til overs. Om Vianey blir det fortalt om et enda mer iøynefallende under, som hele sognet hans ble vitne til. Han hadde et hjem for fattige barn. En dag var det slutt på maten. På stabburet lå det bare noen håndfull brødfruktur. Med tungt hjerte hadde han allerede bestemt seg for å sende barna bort. Enda en gang ba han Gud om hjelp. Da han nå kom på stabburet, var det helt fylt med korn. Folk i hele prestegjeldet drog til stabburet for å se kornet. Denne hendelsen vakte stor oppsikt i hele egnen. Senere kom også biskopen for å se hvor fullt spiskammeret var av korn.

Setter vi disse to mennene ved siden av hverandre, begge redskaper for Gud, må noe svært viktig virke påfallende: **Vi har to menn med svært forskjellige kirkelige trosbekjennelser.** På den ene siden står en katolsk prest som er tilhenger av helgen- og relikvie-tilbedelse, som tilbakeførte helbredelsene til den hellige Philomena, en mann som forretter messen, og som betrakter skriftemålet som et nødvendig sakrament for syndsforlatelse, som tror på Kristi tilstedeværelse i nattverdens sakrament, og som holder fast ved sin kirkes øvrige læresetninger. Og på den annen side har vi den evangeliske presten Blumhardt som var en krass motstander av Vianeys trosbekjennelse. Han avviser med bestemthet tilbedelse av helgener og relikvier, han avviser messe og nattverd som sakrament, katolsk skriftemål og katolsk syndsforlatelse, pavedømmet og alt som henger sammen med det - han avviser det som noe Gud ikke vil, og som stammer fra menneskers villfarelser. Likevel er begge jevnbyrdige redskaper i Guds hånd for å befri menneskeheten fra synd og Satan og lede dem til Guds faderhus. Begge mottar de høyeste gavene som Kristus har lovet sine troende - og det **på tross av motsetningene i deres kirkelige trosbekjennelser.**

På ett punkt stemmer de begge overens: I deres dype tro på Gud og i den urokkelige tillit til Gud som er forankret i troen, dessuten i deres store kjærlighet til Gud og menneskene. For Gud er altså et menneskes trosbekjennelse uten betydning. Han betrakter det bare som en ytre kledning som man har hengt rundt menneskene, men som ikke innvirker på den åndelige personligheten, forutsatt at gudstro og kjærlighet til Gud er virksomme i den. Han lar menneskene ha denne kledningen, som er sydd sammen som et lappeteppes av menneskelige feiltagelser, så lenge den ikke hindrer den oppgaven han har gitt disse menneskene.

Vil man spørre hvorfor den gode ånde verden ikke forklarte for disse to mennene feiltagelsene i deres religiøse forestillinger og formidlet sannheten til dem, så er svaret ikke vanskelig.

For det første var en slik undervisning ikke nødvendig, fordi de konfessionelle feiltagelsene ikke sto i veien for arbeidet som begge var kallet til av Gud. De skulle bevege menneskene som bodde i deres land, nært og fjernt, til å ransake seg selv og til å vende tilbake til Gud. Verken den katolske- eller den evangeliske trosbekjennelsen sto i veien for det.

Men fremfor alt kunne den gode ånde verden ikke klare opp i deres religiøse feiltagelser, fordi det hadde gjort oppgaven umulig både for Blumhardt og Vianey. Da ville Blumhardt ha måttet forandre sin forkynnelse som følge av sin nye kunnskap om sannheten. Da hadde han stilt seg utenfor den evangeliske kirken og mistet både embete og arbeidsoppgave.

Det gjelder i enda større grad for den katolske presten Vianey. Hadde hans innstilling til troen bare på ett eneste punkt avveket fra hans kirkes tro, ville han etter kort tid vært ryddet av veien.

Blant katolikker kunne bare den, som var kledd i den katolske bekjennelsens kledning, arbeide med å redde sjeler, slik Blumhardt bare kunne lykkes blant sine trosfeller, som en mann med evangelisk tro. Dessuten ble begges arbeid til de grader uglesett av deres embetsbrødre på tross av at begge var trofaste og hengivne til sine respektive kirker.

Særlig hos Vianey kjente embetsbrødrenes angrep ingen grenser. Som antydnet tidligere, ble han i hele ti år sterkt forfulgt, kritisert, mistenkeliggjort og baksnakket, ja til og med truet med fysisk vold. Når den katolske geistligheten i nære og fjernere omgivelser så hvordan også menneskene fra deres eget sogn ilte til Vianey og la større vekt på det han sa enn på forkynnelsen til sine egne geistlige, meldte sjalusien og misunnelsen seg. De kalte ham den uvitende presten som bare med besvær hadde lært litt latin, og som nesten var blitt sendt bort fra preste-seminaret. Fremfor alt var det begeistring, når folk snakket om presten fra Ars, som fikk de andre geistliges hat til å renne over. Man baktalte ham på det skammeligste. Prestene forbød sine sognebarn å gå til Ars for å skrifte og truet med å utelukke dem fra sakramentene og nekte dem syndsforlatelse - til og med ved dødens time - hvis

de likevel gikk. Søndag etter søndag rakk de ned på presten fra Ars fra prekestolen. Senere en gang sa Vianey: "På prekestolen lot man evangeliet være i ro, og i stedet talte man mot den stakkars presten fra Ars." Mens noen gjorde narr av uvitenheten hans, mistenkeliggjorde andre hans vandel. Brev uten underskrift strømmet inn med de motbydeligste uttrykk for alle tarvelighetene han hadde begått. Geistligheten prøvde også å hisse folket opp mot ham. Når han åpnet husdøren om morgenen, fant han lapper festet til den som anklaget ham for å ha tilbragt natten i synd og utskjeielser.

Både her, som hos Blumhardt, gjentok det samme seg som den jødiske geistligheten satte i verk mot Kristus."Hva skal vi gjøre? Se - hele folket løper etter ham, denne drankeren, denne vennen til syndere og skjøger." Begrepet "den geistlige misunnelsen" og det faktum at en geistlig er sin med-geistliges djevel, ble også bekreftet hos disse to geistlige.

Selv om embetsbrødrenes angrep på Blumhardt ikke var like sjofle som hos Vianey, så måtte også han tåle mye lidelse og forfølgelse. Når det for disse mennene kom til en slik kamp på liv og død trass i deres trofasthet mot kirkens lære, hva ville da ha skjedd, hvis man hadde kunnet påvise et avvik fra kirkens lære hos dem?

Når Gud og hans ånde verden velger ut og forbereder sine redskap, innretter de seg også etter de forhold som gjelder i tiden og den religiøse atmosfæren som hersker i de kretser de skal arbeide. Guds ånde verden lar alle menneskelige meninger og feiltagelser være uberørt så lenge de ikke utgjør en alvorlig hindring for å oppnå de mål som er satt for dem. Ikke en eneste av Vianeys feilaktige oppfatninger om trosspørsmål ble fjernet av de gode åndene som meddelte seg, fordi de ikke sto i veien for den oppgaven han skulle utføre. Ånde verdenen grep bare inn med én belæring. Det skjedde da han, som følge av sitt feilaktige syn på botsøvelser, ville pine seg selv med øvelser som han trodde Gud ville sette spesielt pris på. Da måtte de gripe inn, fordi en svekkelse av hans kropps styrke nødvendigvis ville medføre en reduksjon i hans arbeid. Gjennom en bydende stemme, som han oppfattet klarhørt, ble han minnet om sin virkelige oppgave. Vianey sier selv om dette: "Jeg vet ikke om det virkelig var en stemme jeg hørte, eller om jeg drømte; det får være som det vil, men jeg våknet av den. Denne stemmen sa meg at Gud satte mer pris på at sjelen til en eneste synder ble reddet, enn at han fikk alle mulige offer. Dengang hadde jeg nemlig bestemt meg for botsøvelser for min egen frelses skyld."

Vianey, den katolske presten fra Ars, ble erklært hellig av sin kirke. Hvis mennesker overhode kunne erklære mennesker for hellige, da måtte den evangeliske presten Blumhardt likeledes ha blitt erklært hellig. For han sto ikke tilbake for sin katolske embetsbror hva angår sinnelag, virksomhet og forbausende gaver fra oven.

Bildet av disse to menns liv viser at de gode og de onde åndskreftene også idag er virksomme blant menneskene, slik de har vært det til alle tider, og de foregår likeledes etter de samme lovene som til alle tider.

Spiritismen i lys av nåtidens vitenskap (1926-28)

I tiden før jeg lærte forbindelsen med ånde verdenen å kjenne, visste jeg ikke at en slik forbindelse var mulig. Jeg hadde ikke lest verken bøker eller tidsskrifter som beskjeftiget seg med dette. Heller ikke da jeg fikk den undervisningen som er nedfelt i denne boken, av mine hinsidige ledere, kom jeg i kontakt med andre spiritistiske miljøer eller spiritistisk litteratur. Som geistlig viet jeg hele min interesse til de sannheter som uke etter uke ble gitt meg gjennom mediene, og som fremfor alt endret min religiøse tenkning fra grunnen av. Mitt studium gjaldt Den hellige skrift. Jeg ville se om de nye sannhetene som snudde opp ned på det jeg hittil hadde trodd på, stemte overens med Bibelens lære. Den hellige skrift var for meg prøvestenen. Også ånde verdenen oppfordret meg stadig til å sammenligne den nye læren med Bibelens lære. I forsamlingene som tjente som gudstjenester, tok ånden som åpenbarte seg, alltid for seg Bibelen og forklarte dens innhold.

Da jeg etter noen tid hadde tatt det nye sannhetsbildet opp i meg, og det hadde blitt til fast overbevisning, ble jeg oppfordret til å lære de spiritistiske fenomenene i samtiden å kjenne. Det skulle gi meg anledning til å overprøve og forklare de aktuelle fenomenene ut fra de lovene jeg hadde fått kjennskap til. Skulle jeg finne noe jeg ikke forsto, kunne jeg bare spørre i mine seanser for å få forklaringen. Det sto på forhånd fast at jeg bare ville undersøke fenomen som uten tvil var ekte.

I begynnelsen av året 1928 ble jeg kjent med et vitenskapelig tidsskrift. Det har innflytelsesrike professorer som medarbeidere fra nesten alle land, og tidsskriftet behandler slike fenomen som ikke kan forklares med de naturlovene som hittil er kjent. Tidsskriftets tittel er: **“Tidsskrift for Parapsykologi”**⁷ - Ordet “parapsykologi” betyr læren om det som går ut over sjelens livets vanlige lover.

Jeg gjorde de første årgangene av dette tidsskriftet, 1926 og 1927, til gjenstand for mine sammenlignende studier. Det faktamaterialet som legges frem der, er påvist å være ekte på en slik måte at man ikke finner grunn til å tvile på ektheten. Det omfatter alle fenomen som forekommer på åndesamkvemets område. Riktignok blir bare de faktiske forhold angitt her. Hvordan de skal forklares, er det forskjellige meninger om. Dagens vitenskap vil ikke vite av at det finnes en ånde verden som forårsaker disse fenomenene. Bare av og til kan en av forskerne forsiktig nevne at det muligens kan dreie seg om virkningen av åndelige vesener. I stedet legger man til rette for forklaringer som synes ufornuftige for et normalt menneske.

---

7 Zeitschrift für Parapsychologie, Verlag Oswald Mutze, Leipzig.

Da “mediene” er ånde verdenens kraftkilde for å frembringe de forskjellige fenomenene, så ordner jeg i den følgende fremstillingen de aktuelle fenomenene i tilknytning til de mediene som er behandlet i det nevnte tidsskriftet.

Faktaopplysningene henter jeg fra tidsskriftet. Så gir jeg den riktige forklaringen av hendelsene ved slutten av hvert avsnitt.

Mediet Kluski i Warszawa. (Zeitschrift für Parapsychologie, årg. 1926, s 5-22), F. W. Pawlowski, professor i anatomi ved universitetet i Michigan USA, avgir en utførlig rapport om sine opplevelser med mediet Kluski i Warszawa. Han skriver: “Fenomenene jeg opplevde med Kluski, var ganske ekstraordinære og overgår alt jeg hittil har sett og hørt om slike ting.”

“De vanligste forarbeidene før en seanse med Kluski som medium besto i at forsøksrommet og alle gjenstandene der ble underkastet en nøyaktig undersøkelse. Vinduer og dører ble lukket og forseglet og klebet igjen med strimler av vokspapir som deltagerne hadde anbragt hemmelige tegn og underskrifter på. Etter ønske og når det ikke var damer til stede i sirkelen satt mediet uten klær.”

“Så snart alle deltagerne hadde inntatt plassene sine rundt bordet og dannet kjede, falt mediet nesten øyeblikkelig i dyp trance. For det meste begynte fenomenene da straks. Kjeden ble dannet ved at man heftet lillefingrene sammen. På denne måten var deltagerne i stand til fritt å bevege den øvrige delen av hånden - til å skrive, føle og til å beføle uten å bryte kontakten.”

“Seansene foregikk enten i fullstendig mørke eller med nødlys. I begge tilfeller lå lysplater i beredskap på bordet. Størrelsen på disse lysplatene er omtrent en kvadratfot. De er laget av lette treplater med håndtak, omtrent som på et toalettspeil. På den ene siden er de påført et sjikt lysmasse.”

“Ofte er det ikke nødvendig for deltagerne å slukke det vanlige lyset i rommet. For straks mediet begynner å falle i trance, slukker dette lyset av seg selv, og nødlyset blir skrudd på. Faste deltagere i seansene forteller at ut- og innkoblingen av lyset skjer trinnvis. Gjennom personlig erfaring og førstehånds informasjon fra fullstendig troverdige iakttagere kan jeg slå fast at følgende fenomen viste seg gjennom mediet Kluski”:

a) “**Bankelyder** eller slag som er ganske karakteristiske, og som representerer noe helt spesielt. Jeg har ofte hørt dem og har straks notert meg det som er påfallende ved dem, uten at andre har gjort meg oppmerksom på det. Jeg kunne tydelig høre, eller rettere sagt føle, at de ikke kom fra bordoverflaten eller muren, men innenfra begge. Jeg ble værende litt lenger i rommet etter seansen og gjorde forskjellige forsøk på å etterligne de bankelydene som Kluski hadde frembragt. Men det lyktes absolutt ikke for meg å få frem den samme tonen i slagene som fra Kluski-seansen.”

b) “**Levitasjoner** (at mennesker svever fritt) har jeg ikke sett selv. Men jeg har hørt at de forekom ofte i Kluskis sirkel. Ikke bare ble bordet veltet og hevet, men også mediet og en eller flere av deltagerne ble løftet flere fot over gulvet.”

c) “Kluski har en spesialitet som går ut på å frembringe delvise- men for det meste fullstendige **tilsynekomster eller fantomer**. Flertallet av de delvise materialisasjonene er hoder. Disse materialisasjonene viser seg nesten plutselig over eller bak mediet, eller enda oftere bak eller mellom de av seansens deltagerer som befinner seg lengst borte fra mediet. Etter noen heftige og tydelig hørbare slag på bordet eller veggene kommer lysende stjerner og gnister til syne som svever over bordet og beveger seg mot himlingen. De blålige lysgnistene varierer i størrelse, som mellom erter og hasselnøtter, og kan komme opp imot tolv i tallet. De beveger seg med ganske stor hastighet i alle retninger over deltagerens plasser, eller de danner svermer eller par. Mange forsvinner, noen kommer parvis nedover inntil de nærmer seg deltagerne. Da de var ca. 16 tommer fra meg, så jeg til min store overraskelse at det var menneskelige øyenpar som så på meg. På få minutter dannet det seg et fullstendig menneskehode med utgangspunkt i et slikt øyenpar. Det ble meget godt belyst av en materialisert menneskehånd med lysende håndflate. Hånden hevet seg over hodet for å belyse det fra alle sider og for å vise det til tilskuerne. Mens dette skjedde, så øynene på deltagerne med fast blick, og ansiktet hadde et vennlig, smilende uttrykk. Jeg så et utvalg slike hoder - mange ganger to samtidig - som fløy som luftballonger fra den ene deltageren til den andre. Og på oppfordringen: “Kom da bort til meg!” fløy det den korteste veien bort til vedkommende, gjerne fjernt borte fra, ofte tvers over bordet og med stor fart, som et stjerneskudd.”

d) “Ofte dannet det seg **usynlige fantomer, men likevel hørbare som skritt og knirking i gulvet**. De berørte meg i ansiktet, på hendene og over hele kroppen med levende og myke hender og fingre. Følelsen av å bli berørt av en levende menneskehånd var ikke til å ta feil av. Etter ønske henter disse usynlige fantomene frem gjenstander fra ulike deler av værelset. Selv i mørket mislykkes de aldri, støter ikke mot noe og berører ingen av deltagerne når de setter frem tunge gjenstander, slik som en 15 kg tung bronsebyste eller den 12 kg tunge jerngryten full av smeltet parafin.”

e) “**I nødlyset blir fenomen synlige**. For det meste tok disse fantomene lysplaten som lå på bordet, vendte den mørke siden mot deltagerne og belyste seg selv, idet de gikk fra deltager til deltager og ga hver av dem anledning til å betrakte dem ganske nær. Lyset fra lysplaten var så godt at man kunne se porene og konturene i huden på fantomansiktene og hendene. Jeg kunne tydelig se de buede små årene på nesen til en gammel mann. På samme måte kunne jeg tydelig se hva slags stoff det var i

fantomenes klær. Jeg så disse tilsynekomstene så nær at jeg kunne høre åndedrettet deres og merke pusten deres på ansiktet mitt.”

“Det som gjorde størst inntrykk, og som overbeviste mest ved disse fenomenene når de kom mot oss, var øynene og ansiktene og deres livfulle uttrykk.

På spørsmål fra deltagerne endret ansiktsuttrykket seg helt i tråd med svaret, og et elskverdig smil omkranset leppene.”

f) Blant **dyrefantomene** er det mest ekorn, hunder og katter som viser seg. Ved en anledning kom en løve og en annen gang en stor fugl, en falk eller musvåk. Jeg selv så de to førstnevnte apparisjonene. De oppførte seg helt i samsvar med sin natur. Ekornet hoppet helt naturlig omkring på bordet. Hunden løp logrende rundt bordet, hoppet opp på fanget til en av deltagerne og slikket henne i ansiktet. Kort sagt, så geberdet den seg i enhver henseende som en veloppdragen hund. Som det ble meg fortalt, oppførte løven seg mer truende; den slo med halen og traff møblene med den. De forskrekkede deltagerne var ute av stand til å kontrollere dette dyret. De avbrøt seansen idet de vekket mediet. - Musvåken fløy omkring og slo vingene mot vegger og himling. Da den endelig slo seg ned på mediets skulder, ble den fotografert med blitslys, for et apparat sto parat foran mediet.”

“I den samme fantomkategorien hører også den selsomme tilsynekomsten av et vesen som deltagerne i seansen kalte en pithecanthropos. Han er nemlig en hyppig gjest i Kluskis seanser. Da han bare viser seg i fullkomment mørke, er det vanskelig å beskrive ham nærmere. Han **ser ut som en håret mann** eller en stor ape. Han har hår i ansiktet, og pannen er temmelig høy; han har lange, sterke armer og oppfører seg svært uvennlig og vilt mot deltagerne. Han forsøker å stryke dem på hendene og i ansiktet og gjør dermed slutt på seansen, eller deltagerne blir tvunget til det, fordi de ikke kan kontrollere ham. Jeg så, eller snarere følte ham bare en gang da han strøk seg mot meg. Jeg merket da en merkelig lukt som jeg i øyeblikket ikke kunne definere, men som andre deltagere, som var mer fortrolig med dette fantomet, betegnet som lukten av en våt hund. Ved denne anledningen gikk han bak ryggen min og bort til damen ved siden av meg som holdt mediets hånd. Han brøt kjeden og dermed seansen - ettersom han grep damens hånd og strøk den mot ansiktet sitt. Dette skremte damen slik at hun skrek høyt.”

g) “**Mange fenomen har lysende hender** - det vil si at håndflatene er selvlysende. Det hvite, lett grønnlige lyset er så sterkt at når fantomene holder håndflatene opp, eller lar dem gli over hode, ansikt eller kropp, så kan hver detalj sees like tydelig som om man hadde brukt lysplater. Slik belyser de seg selv for å gi deltagerne mulighet til å betrakte dem nøye. Men de retter også de lysende hendene, eller håndflatene sine mot deltagerne, slik at disse blir belyst, trolig for at de også kan betraktes. Ved en slik anledning kunne jeg tydelig legge merke til at lyset ikke var helt konstant, men at det hadde forskjellig, vibrerende lysstyrke, selv om belysningen av hele

håndflaten hele tiden var den samme. Jeg kunne også se mer glinsende gnister eller stråler som flukturererte i sik-sak eller på forskjellige baner fra håndroten og til fingerspissene. I tillegg strømte en sterk ozonlukt fra de lysende hendene.”

h) “**Fantomet av en fullstendig selvlysende gammel mann** er av den sjeldneste, kanskje mest avanserte sorten. - Jeg har bare sett det to ganger. Fenomenet ligner en lyssøyle. Man ser det ofte i Kluski-sirkelen, har jeg fått høre. Lyset fra søylen er så intenst at ikke bare blir alle deltagerne belyst, men også alle nære og fjernere gjenstander i rommet. Jeg så selv at håndflatene og hjerteregionen lyste sterkere enn de øvrige kroppsdelene. Fantomet dukket opp midt i rommet, nokså langt borte fra oss. Bordet vi satt rundt, var i et hjørne av rommet, og mediet satt selv helt i hjørnet. Den gamle mannen bar et høyt, konisk hodeplagg og var kledd i en lang kledning som hang ned i dype folder. Han kom mot oss med majestetiske skritt mens kledingen beveget seg i folder om ham. Han gjorde trekantformede bevegelser med hendene. Dessuten talte han med en dyp, høytidelig stemme. Han ble stående bak ryggen min i ca. 10 sekunder, beveget de lysende hendene over oss og talte uavbrudt. Så trakk han seg lenger tilbake i rommet og forsvant. Sammen med ham kom en stor bølge av ozonholdig luft som fylte rommet lenge etter at seansen var ferdig. Fantomet er en svært gammel mann med grått skjegg. Språket hans var temmlig gutturalt (fra strupen) og uforståelig for oss alle, selv om deltagerne tilsammen behersket bortimot 12 forskjellige språk. Men hittil har ingen kunnet identifisere språket hans. Det har heller ikke vært mulig å finne ut hvem fantomet er. I kretsen blir han kalt den “assyriske presten”, noe som passer helt til hans ytre.”

i) Fantomene **lager avtrykk i parafin**. Straks de ser jernskålen med flytende parafin på bordet, går de, synlig fornøyd og etter deltagerens ønske, igang med å lage avtrykk i spesielle og kompliserte stillinger. De dypper hendene i parafinen og lar de hansknelignende formene falle ned på bordet. Når fantomhånden er selvlysende, ser man den plaske i det flytende parafinet, lik en gullfisk i et akvarium. Fantomene er ikke forsiktige med hanskene. Ved en anledning falt et par av dem ned fra bordet og på fanget mitt og derfra ned på gulvet igjen. Jeg gjorde de andre deltagerne oppmerksom på det og ba dem om å holde føttene i ro for ikke å skade formene. En deltager ba fantomet om å hente formene og legge dem på bordet, hvilket også straks ble gjort. I den forbindelse ble ankelen min grepet av en fast hånd og skjøvet til side, slik at det ble mer plass under bordet, hvor det var 14 ben. Fantomet brukte 30 - 45 sekunder på å lage en form. Da jeg prøvde å gjøre det selv, varte det flere minutter før parafinet var tilstrekkelig avkjølt, men også da var det umulig å stryke hansken fra hånden uten å brette den i stykker; ja, jeg klarte det ikke engang med en eneste finger som var dyppet i parafin til det andre leddet.”

“Da jeg løste parafinet fra gipsavstøpningen ved å dyppe den i varmt vann, så jeg **et antall hår** som fløt i vannet. Det var vanlige hår, slik de forekommer på

håndbaken og de tredje fingerleddene. Da jeg var ganske sikker på at jeg hadde brukt helt rent vann og en hvit porselensbolle ved forsøket, ble jeg ganske overrasket over denne oppdagelsen. Da jeg studerte avtrykkene påny, så jeg på ett av dem, gjennom det tynne parafinsjiktet, noen hår eller hårdun i parafinet.”

“Blant disse tilfellene opplevde jeg ett som var spesielt bemerkelsesverdig. På en av avstøpningene var fingrene knyttet til neven slik at tommelen stakk frem mellom peke- og langfingeren. Ved dette forsøket ble fantomet bedt om å vise noe som er meget komplisert, spesielt og vanskelig å etterligne. Men man lot fantomet være fri til å gjøre det han ville. Han lot til å tenke seg om en liten stund for å finne noe som var særlig egnet. Så dyppet han den utstrakte hånden i parafinet og foldet fingrene først etterpå. Før jeg fylte denne formen med gips, kunne jeg se flere uregelmessig formete parafindeler inne i formen som bredte seg i hanskens hulning og støttet visse punkter. De motsvarte de krumme fordypningene mellom fingrene.”

j) “Jeg så bare noen få **apporter** av små gjenstander. Men jeg har fått vite at det også var transportert temmelig tunge gjenstander fra avsidesliggende rom og til rommet der seansene fant sted. Det selsomste fenomen av denne typen hendte da Kluski selv forsvant ut av det lukkede og forseglete seanserommet. De forbløffede sirkeldeltagerne fant ham rolig sovende i et ganske fjernt rom i leiligheten.”

k) “Jeg konstaterte en betraktelig **reduksjon av temperaturen** i seanserommet. Mot slutten av seansene som varte en- til to timer, følte jeg og andre deltagere tydelige kuldegysninger. Termometrene i rommet viste en temperaturreduksjon på 6-8 grader C mot slutten av seansene. Det strider mot den vanlige erfaringen som går ut på at temperaturen stiger i et rom hvor det oppholder seg syv personer over lengre tid, og som dessuten er fullstendig lukket og ikke særlig stort.”

l) “Når fantomene viste seg, så jeg noe som så ut som **lysende røk** eller **tåke** som lå over mediets hode som en liten **sky**. Skyen gikk sidelengs, og i løpet av sekunder ble det et menneskehode av den. Eller så steg skyen loddrett og ble til en hel menneskelig skikkelse som straks begynte å gå omkring.”

“Det mest overraskende og interessante ved tilsynekomstene, det på en måte viktigste for meg - var deres **fullkomment menneskelige atferd**. De oppførte seg som deltagere i et selskap. Når de gikk rundt bordet, hilste de på de mer familiære deltagerne med et gjenkjennende smil, mens de betraktet nye personer med oppmerksomhet. Det er vanskelig å beskrive det nysgjerrige uttrykket i øynene deres. Ettersom de strevde med å forstå våre blikk, vår latter, våre spørsmål og svar, og ettersom de agerte, kunne jeg slutte at det var om å gjøre for dem å overbevise oss om at de var virkelige vesener og ikke illusjoner eller hallusinasjoner.”

“Tilsynekomstene er heller ikke alltid av normal størrelse. Mot slutten av seansen - når mediet til en viss grad er utmattet, eller hvis det allerede var uopplagt

før seansen begynte - har fantomene ikke full størrelse, bare halv eller to tredels størrelse. Da jeg så et slikt fantom for første gang, trodde jeg det var et barn; men ved nærmere ettersyn så jeg på det rynkede ansiktet at det var en gammel kvinne eller mann som bare var mindre enn normalt.”

“Lederen av sirkelen pleide da å si: “Vi vil hjelpe mediet.” Han begynte å banke taktfast mens alle deltagerne **pustet dypt og i takt**. Virkningen var fantastisk. Fantomene som hadde minket, vokste og nådde sin fulle størrelse i løpet av få sekunder.”

“Fantomene som viser seg hos Kluski, tilhører forskjellige nasjoner, og de snakker vanligvis sitt morsmål. Likevel forstår de meget vel de ordene som rettes mot dem på ethvert språk. De synes å ha evnen til å lese i andres sjel. For det er ikke nødvendig å uttale et ønske eller et bestemt spørsmål. Man behøver bare å tenke at fantomet skal gjøre dette eller hint, så blir det enten utført, eller avslått. I virkeligheten er det noen av dem som mange ganger nekter å gjøre visse ting, eller de forklarer at de slett ikke kan gjøre det, eller ikke akkurat nå, eller de lover å gjøre det en annen gang eller prøve å gjøre det.”

“Ikke alle fantomene kan snakke. Mange foretrekker å gjøre seg forstått med banking, noe som er svært kjedelig og tidkrevende, fordi man stadig må begynne fra begynnelsen av alfabetet med å bokstavere.”

“Stemmene er helt tydelige og av normal styrke. Det høres ut som høylydt hvissing.”

“De levende ansiktsuttrykkene mens de snakker, er svært overbevisende. En gang kunne jeg tydelig se et uttrykk av forventning i ansiktet til en tyrker som åpenbarte seg, og som bøyde seg for meg og sa: “Chokyash Lehistan.” Da han skjønnte at jeg ikke forsto, gjentok han ordene med et vennlig smil. Da jeg ikke visste hva han ville, sa jeg til ham: “Vive la Turquie!” (leve Tyrkia) - ut fra en følelse av sympati for hans ridderlige nasjon. Man kunne tydelig se hvor glad han var over det. Han smilte, øynene strålte, han la armene over kors, bøyde seg og forsvant. På min notisblokk noterte jeg ordene jeg hadde oppfattet gjennom lydene hans. Neste dag lot jeg en språkkyndig oversette dem for meg. Han fant at de betød: “Leve Polen!”

Forklaring av fakta. Det professor Pawlowski forteller som sine personlige opplevelser med mediet Kluski, bekrefter i alle deler det som har vært meddelt meg om åndesamkvemets lover - særlig avsnittet om od-kraften.

Ved alt det som foregår i seansene med Kluski, er mediet som tenkende og handlende personlighet **ikke på noen måte delaktig**. Han er **ene og alene kraftkilden** for åndene, som gir seg til kjenne, herfra tar de od’et til sine manifestasjoner. Kan mediet ikke avgi mye od - hvis han føler seg uvel i kroppen, eller allerede er svekket fordi han har avgitt od tidligere - da er fenomenene enten svært ufullkomne eller umulig å gjennomføre.

Professor Pawlowski så od'et som en **lysende røk** eller **sky** eller som **gnister** og **små flammer**. I dette så han øyenpar, deretter hele ansikter som utviklet seg til hele skikkelser i takt med økningen av od-kraften. Det er det samme som det vi finner i Bibelens fortellinger om den brennende tornebusken, israelittenes sky- og ildsøyle, skyen i åpenbaringsteltet, skyen på Tabor og de små od-flammene ved pinsefesten. Også i Bibelen sto alt dette i forbindelse med at ånde verdenen ga seg til kjenne, slik det er påvist grundig i de tidligere kapitlene.

Når det blir nevnt i rapporten foran, at de små materialisasjonene av ånder utviklet seg til normal størrelse straks deltagerne pustet **dypt og i takt**, så er det - ut fra det som er sagt - en selvfølge. For det er ikke bare mediet som avgir odkraft til ånde verdenen, men alle som deltar i seansen, noen mer, andre mindre, særlig hvis de har deltatt ofte ved slike seanser. På en måte er de hjelpemedier for hovedmediet. Nå blir det od'et som deltagerne avgir, betydelig forsterket gjennom at de puster dypt og regelmessig. Derfor spiller puste-kunsten en så stor rolle blant fakirene i deres mediale fremførelser.

Det forhold at **temperaturen faller** mot slutten av seansene i stedet for en forventet økning, har også en naturlig årsak. Det ble i læren om od'et sagt at bare et fortettet od kan oppfattes av menneskenes sanser, og at åndene bare kan innvirke på materien med fortettet od. Det ble videre sagt at det er **kalde kraftstrømmer** som blir benyttet til å fortette od ut fra den allmengyldige loven om at **kulde fortetter**. Mot slutten av en seanse må de kalde strømmene som brukes, være særlig sterke, fordi varmeutviklingen fra de tilstedeværende personene er skadelig for od-fortetningen. **De kalde kraftstrømmene bevirker at temperaturen synker.**

Professor Pawlowski undrer seg over de materialiserte åndenes menneskelige opptreden - at han kunne se dem inn i øynene og ansiktet, føle deres skikkelse, høre deres åndedrett og hjerteslag og oppfatte deres stemmer. Men når man husker på det faktum at åndene er de samme personligheter som de var som mennesker, at de - som ånder - har de samme organene som oss, bare med den forskjell at de **er åndelige** hos dem, mens de **er materialisert** hos oss, da forstår vi helt og fullt at det materialiserte åndehjertet slår så vi kan høre det, og at vi kan høre pusten som åndevesenets materialiserte lunger skaper, på samme måte som hos oss.

Følgelig er også de **enkelte lemmene** som kommer til syne, ikke noe annet enn den materialiserte utgaven av de samme **åndelige lemmene**. Hendene som dyppet seg i parafinmassen inntil parafinen ble kald, var de materialiserte hendene til en ånd, og de hadde den samme egenart som da ånden levde i den jordiske kroppen. Derfor er fingeravtrykkene til en materialisert åndehånd nøyaktig de samme som hånden hadde som menneske. Alle andre eiendommeligheter som ånden tidligere hadde som menneske, viser seg derfor når den - som ånd - materialiserer seg ved hjelp av det fortettede od'et til et medium. De **små hårene på hendene og fingrene** viser seg altså igjen, hvis han - som menneske - hadde slike på de samme stedene. Det er altså ganske naturlig at noen av disse hårene ble funnet i den størknede

parafinen. For også hos mennesker som dypper sine hårete fingre i varm parafin, vil man etterpå finne hår igjen i den størknete parafinen.

Her må det riktignok tilføyes en meget viktig bemerkning. De kroppslige eiendommelighetene, som åndene hadde i sin jordiske tilstand, **beholder de i det hinsidige, bare så lenge de blir værende på samme lave åndelige nivå som de befant seg som mennesker. Men forbedrer de seg i det hinsidige, blir deres åndelige skikkelse også vakrere og edlere, og mangler og lyter ved deres jordiske skikkelse svinner hen.** Men også de åndene som har oppnådd en annen og vakrere skikkelse i det hinsidige som følge av sin forbedring, pleier ved materialisasjoner i spiritistiske seanser likevel å vise seg **i den skikkelsen de hadde som menneske**, idet de skaper denne kunstig. Det gjør de riktignok bare når det befinner seg **slektninger eller kjente** blant deltagerne som de vil gi seg til kjenne for. Med det vil de tilkjennegi at de er de samme nå, som da de levde blant dem som mennesker.

De parafinavtrykkene som professor Pawlowski snakker om, kunne åndene bare lage ved å dyppe den materialiserte hånden sin i den flytende parafinen, og ved at de **helt eller delvis** dematerialiserte eller oppløste hånden etter at parafinen var blitt kald. Det var tilstrekkelig med en **delvis dematerialisering** av åndehånden for å trekke den ut av parafinformen uten å skade den; slik at håndens deler ble noe tynnere og kortere. Under parafinbadet var det tilstrekkelig med en materialisering motsvarende **en tett tåke** for å gi den flytende parafinen håndens form. Med en slik fortetning av od-skikkelsen kan ånden ennå gå gjennom fast materie. Er åndehånden bare fortettet til tåke, kan den gå ut av parafinhånden og legge parafinmasken av seg **uten at den materialiserte åndehånden blir oppløst**. I dette tilfellet merker ikke den som ser på, forandringen av den materialiserte åndehånden.

Ånden har altså tre muligheter for å lage og legge fra seg disse parafinformene. Enten bruker ånden en **fast** materialisasjon av hånden sin og løser den deretter **helt** opp. Eller den løser den faste materialisasjonen bare **delvis** opp, ved å gjøre hånden tilsvarende tynnere og kortere, eller den foretar bare en fortetning av od'et motsvarende en tykk tåke og kan da - **uten å endre hånden** - både danne parafinformene og legge dem fra seg uten å skade dem. I dette tilfellet går åndens hånd gjennom den stivnete parafinen og ut uten motstand, griper formen utenfra og legger den på bordet.

Når professor Pawlowski mener at åndene behandlet formene meget uforsiktig, og i ett tilfelle sågar lot den falle på gulvet, mens han jo ellers roser deres store vennlighet og forekommenhet, så er det noe viktig han ikke er klar over. Han vet ikke at det ikke står i åndens makt å **holde vilkårlig lenge på materialisasjonen**. Her er den helt avhengig av det od'et som står til disposisjon og dets fortetning. **Men varme løser od'et opp**. Det hete eller svært varme parafinet opphever da følgelig raskt materialisasjonen av hånden som dyppes ned. Og når

parafinformen blir tatt ut, er od-fortetningen i mange tilfeller ikke sterk nok til at ånden kan legge den forsiktig ned. Formen faller ned - **ikke på grunn av uforsiktighet** fra åndens side, men på grunn av **mangel på od-kraft** og tilstrekkelig od-fortetning.

At ikke bare menneskeånder, men at også **dyreånder** materialiserer seg, blir forståelig for oss når vi vet at dyrets ånd skiller seg fra dets jordiske kropp når dyret dør, på samme måte som menneskeånden gjør når mennesket dør. En forskjell mellom en dyreånd og en menneskeånd består bare i hvor **langt ånden er kommet i sin utvikling**, men ikke i åndens vesen i seg selv. Laverestående ånder er inkarnert i dyret, mens det i mennesket er slike som allerede er kommet høyere i sin oppadstigende utvikling.

At det ble materialisert dyr i Kluski-sirkelen, beviser at det er **den lave ånde verden** som hersker i vedkommende sirkel, selv om det av og til kommer bedre ånder, slik som den "syriske presten". Vanligvis er det mediets skytsånder som, så langt de makter, prøver å begrense det ondes innflytelse. Men de kan ikke utrette mye hvis mediet og deltagerne, av egen fri vilje, ikke tilstreber forbindelse med det høye og gode, og avviser alt det nedrige. Det er mediet selv som lider størst skade av forbindelse med den lave ånde verden, ikke bare sjelelig, men også **kroppslig**. I undervisningen fikk jeg vite at det onde ikke erstatter den od-kraften som blir tatt fra mediet. Derfor forteller professor Pawlowski at mediet Kluski var **fullstendig utmattet etter hver seanse**, og at han **ofte måtte bringes til sengs til og med før han var kommet til bevissthet**, og våknet først etter flere timer. Derfor foretrakk dette mediet bare å ha sanser hver fjortende dag, da det ellers ville bli for anstrengende.

Det onde som engang er dradd inn i slike forsamlinger på grunn av mediets og deltagerens skyld og indre innstilling, og som får sine prestasjoner anerkjent og bifalt av forsamlingen, det viker ikke mer. Det driver med dét det selv vil og ikke hva deltagerne vil. Ofte driver det den reneste ugagn og forårsaker ikke sjelden skrekkinngyldende scener som en bare kan få slutt på ved å avslutte seansen. Her gjelder ordet: "De åndene jeg kalte, blir jeg ikke kvitt." Fremfor alt blir **mediets helse etter hvert undergravet**. Derfor svikter så mange sterke medier fullstendig etter en viss tid, fordi de blir fratatt så mye od-kraft av den lavtstående og onde ånde verdenen. Denne odkraften blir ikke erstattet. **Er mediets od-kraft forsvunnet, opphører også fenomenene**. Og da kommer en annen fare som enkelte medier faller for. De som hittil har blitt feiret som betydelige medier, har ikke tilstrekkelig ydmykhet og kjærlighet til sannhet til åpent å innrømme tapet av den mediale kraften, men søker å skjule den manglende kraften med **triks** - inntil de blir avslørt. Slike avsløringer fører til at uvitende betrakter hele åndesamkvemmet som svindel og bedrag. De som avholder spiritistiske møter på denne måten, påtar seg alle et stort ansvar. Det gjelder dem som ikke på forhånd sørger for at alt skjer med Gud, og for

at det onde blir holdt utenfor. Blir en forsamling ansett- og avholdt som en gudstjeneste, da er deltagerne fri for enhver frykt for demonisk påvirkning. **Det gode står for kontrollen**, og bare det som er i samvar med Guds vilje, blir sluppet til. Derfor kan det heller ikke her advares alvorlig nok mot spiritistiske seanser som **bare blir avholdt av sensasjonslyst eller vitenskapelig nysgjerrighet** og ikke ut fra bestrebelsen om å **komme nærmere Gud gjennom forbindelsen med den gode ånde verdenen**.

Professor Pawlowski la merke til at lukten av od'et til de høyere åndene var svært behagelig og søt, mens den var frastøtende - som lukten av en våt hund - da den store apen ble materialisert. Dette er helt i samsvar med det som er sagt om od-lukten tidligere.

Professor Pawlowski avslutter rapporten slik: "Det er ikke mulig for noen å benekte eller forkaste disse fenomenene. Og det er umulig å forklare dem som triks. Jeg anerkjenner fullt og helt at de fleste har vanskelig for å tro på dem; at det er vanskelig å begripe at levende menneskelige vesener kan vise seg i løpet av få minutter, at man kan føle knoklene gjennom kjøttet, høre og føle hjerteslag... jeg anerkjenner at alt dette ligger utenfor vår fatteevne. Vi er skadet av den moderne vitenskapens undere. Vi kan bare tro på det som er naturlig, og som kommer til oss i så stor skjønnet. Men vi kan ikke lenger tro på **det universelle livets hemmelighet**, på den **guddommelige hemmeligheten** som er så godt bevart for oss. **Å motta dette ville endre hele vår stillingtagen til både livet og døden fra grunnen av - også filosofien og vitenskapen.**"

"Den offisielle vitenskapen vil anerkjenne det store erfaringsmaterialet som allerede foreligger og hjelpe til med å fastslå sannheten uten hensyn til disse moralistene som ser en fare for moral og religion ved å anerkjenne de fysiske fenomenene. Intellektuell feighet kan mer eller mindre unnskyldes hos moralistene, hvis smålige tenkemåte beskjeftiger seg mer med forgjengelige- og for allmenheten midlertidige ting."

"En skolert person, en sannhetssøker kan ikke innta dette standpunktet. **Sannhet vil til slutt mestre og beherske alt; man behøver verken frykte eller redusere den.**"

Carlos Mirabelli, det brasilianske mediet. (Tidsskrift for parapsykologi, årg. 1927, s. 450 - 462). - Året 1927 utkom i Santos (Brasil) et verk med tittelen: "Mediet Mirabelli". Det inneholder en rapport på 74 sider om fenomenene som er konstatert i forbindelse med et medium ved navn Mirabelli. Alle fenomenene utspilte seg i dagslys eller ved sterkt kunstig lys. Mange ganger var opp til 60 vitner til stede, personer som tilhørte Brasils høyeste vitenskapelige og sosiale kretser. Da rapporten

inneholder det utroligste som noensinne er opplevd på dette området, henvendte redaktøren av tidsskriftet seg til det brasilianske konsulatet i München med spørsmål om hvorvidt de peronlighetene som i boken “Das medium Mirabelli” bevitner at fenomenene er ekte, var kjent for konsulen gjennom sin anseelse og sitt omdømme. Konsulen bekreftet spørsmålet og tilføyde at han **personlig kjente** 14 av de oppgitte vitnene, deriblant republikkens nåværende president som hadde vært formann i en voldgiftsdom som gjaldt mediet Mirabelli. I tillegg kjente han fungerende statssekretær Reynaldo Porchat, senator Muniz Sodre og professor i medisin Olegario de Moura fra universitetet i Sao Paulo. Konsulen erklærte at han ikke hadde rett til å tvile på deres observasjoner når disse fire, som ikke bare var kjente vitenskapsmenn, men også erfarne personligheter, gikk inn for en sak.

Mediet Mirabelli ble observert av 557 vitner. Blant dem var 452 brasilianere og 105 utlendinger. De besto av 2 universitetsprofessorer, 72 leger, 18 apotekere, 12 ingeniører, 36 advokater, 8 translatører, 3 bønder, 22 tannleger, 5 kjemikere, 20 forfattere, 89 politikere, 25 offiserer, 52 børsspekulanter, 128 kjøpmenn, 9 industriherrer, 18 journalister, og 32 som tilhørte forskjellige yrker. Også mange medlemmer av geistlige ordener var til stede på seansene. Mirabelli er et **universalmedium**. Hans od-kraft er tilstrekkelig for alle mulige ånde-fenomen.

Han er et talemmedium. I trance snakker han, ved siden av morsmålet og forskjellige stedlige dialekter, følgende språk: tysk, fransk, nederlandsk, engelsk, 4 italienske dialekter, tsjekkisk, arabisk, japansk, russisk, tyrkisk, hebraisk, albansk, afrikanske dialekter, latin, kinesisk, nygresk, polsk, syrio-egyptiske dialekter og gammelgresk. I **normal tilstand** forstår han bare morsmålet. I trance holder han foredrag om ting som han normalt ikke kjenner til. Foredragene hans omfatter medisin, rettsvitenskap, sosiologi, nasjonaløkonomi, politikk, teologi, psykologi, historie, naturvitenskap, astronomi, filosofi, logikk, musikkvitenskap, spiritisme og okkultisme samt litteratur.

Mediet sier selv at alt det som blir sagt gjennom ham i trance, ikke kommer fra ham selv, men fra ånder som snakker gjennom ham, og som sier hva de heter. Han kaller dem sine åndelige ledere.

Mirabelli er også skrivemedium. Hittil har han i trance skrevet på 28 forskjellige språk, og det med en hastighet som ingen skriver kan oppnå i normal tilstand. På den måten skrev han i løpet av 15 minutter 5 sider polsk tekst over temaet: “Det gjenoppstående Polen.” På 20 minutter skrev han 9 sider tsjekkisk tekst over temaet: “Tsjekkoslovakias uavhengighet”. På 12 minutter 4 sider hebraisk om: “Bakvas-kelsen.” På 20 minutter om “Stortysklands ruin og gjenoppstandelse” på tysk. På 40 minutter 25 sider persisk tekst om: “De store keiserrikenes ubestandighet.” På 15 minutter 4 sider latin om: “De store oversettelsene.” På 12 minutter 5 sider japansk om: “Den russisk-japanske krigen.” på 22 minutter 15 sider syrisk om: “Allah og hans profeter.” På 15 minutter 8 sider kinesisk om: “Buddhistisk

apologi.” På 15 minutter 8 sider syrio-egyptisk om: “Lovgivningens grunnlag.” På 32 minutter 3 sider hieroglyfer som man hittil ikke har kunnet tyde, osv.

Forskerne som kontrollerte Mirabellis mediale skriving, brukte følgende forsiktighetsregler: Mediet ble ført til møtesalen av to deltagere. Kroppen og klærne ble grundig undersøkt. Det ble lagt papir og blyant på et lite bord som verken hadde skuffer eller hyller. Mirabelli, som er sterkt opphisset før slike seanser, tar plass på en fullt opplyst stol. Kontrollører og deltagere danner en krets rundt ham og følger nøye med på alle bevegelsene hans. Møtelederen ber om ro inntil mediets åndelige leder melder seg.

Mediet som er i høyeste ekstase, trygler med høy stemme om guddommelig bistand og synger så - i trance - en salme. Hånden griper en blyant, kaster den gjentatte ganger fra seg, griper den igjen og kommer så inn i en febrilsk skriving. Uten opphold iler blyanten lynraskt over papiret. Under skrivingen løfter Mirabelli blikket og trekker pusten uten at skrivingen skjer mindre raskt. Deretter vender mediet ansiktet med strålende øyne mot oven. Der påstår han at han ser sin åndelige leder som fører hånden hans når han skriver, og som snakker vennlig med ham. Sekretæren som står ved siden av mediet, tar bort og ordner de beskrevne arkene.

Mediets tilstand endrer seg mange ganger, går fra ekstase til apati og blir igjen annerledes: Mirabelli synes ikke mer å være ved sans og samling. Han ler, gråter, synger, roper noen navn, svarer på spørsmål, dreier og vrir seg som en linedanser, spytter hensynsløst om seg, inntar utuktige stillinger, prøver å kjøre hodet i veggen, drikke kjemikalier, skummer og slår om seg. Så roer det seg, og seansen avsluttes.

De hendelsene som er beskrevet her, krever i første omgang en forklaring. Mediets opphisselse før seansen kommer av at han er omgitt av et stort antall åndevesener - gode og dårlige - som skaper trengsel rundt ham. De vet at skrivingen nå skal begynne. De trenger seg på med makt for å føre mediets hånd. Det utvikler seg en kamp mellom de gode og de onde åndevesnene. Denne kampen viser seg ved at blyanten blir grepet og kastet bort og grepet igjen. Hvis det onde får overtaket noen minutter, benytter de mediets kropp til å begå de beskrevne heslighetene i ord og handling. Det onde er ute etter å tilintetgjøre de mediene som tjener det gode, både legemlig og moralsk. Mirabelli strever etter å trekke til seg den gode ånde verdenen og tjene den som redskap. Hans bønn om guddommelig bistand viser det. Men når han også hengir seg til slike seanser som bare tjener deltagernes vitenskapelige interesse, hos mange også ren sensasjonslyst, så gjør han en feil som gir de onde åndene stor makt over ham. Hadde han utelukkende deltatt i gudstjenestesamlinger, og på denne måten utelukkende stilt sine mediale evner til disposisjon for det gode, ville de onde makter ikke hatt noen makt over ham, og slike gemene og nedrige scener som er beskrevet her, ville aldri forekommet. Han ville også **fått beholde** sin mediale

kraft, mens det nå er fare for at den etter hvert vil forsvinne, hvis han fortsatt lar seg bruke som medium for jordiske formål. For det ondes angrep på hans od-kraft, vil på lengre sikt føre til at han vil svikte fullstendig som medium, samtidig som han vil miste sin fysiske helse. Han kan også bli drevet til det som er enda verre.⁸

Bibelens fortellinger viser oss hvilken makt de onde åndskreftene av og til utfolder også når det gjelder de gode åndene for å hindre dem i deres virke. Da den høye ånden Gabriel ble sendt til Daniel for å avsløre fremtiden for ham, prøvde den onde ånden, som hadde fått herredømmet over det avgudsdyrkende Perserriket, å hindre ham. Den kjempet med ham i 21 dager inntil fyrst Michael kom erkeengel Gabriel til hjelp og befridde ham fra de onde maktens stormløp (Daniel 10,13).

Mirabelli er et fysikalsk medium. Mens mediet var til stede i apoteket Affis, i Rue 15 de Novembro, nr. 9 i Sao Paulo, fløy plutselig glassplatene ut av montrene. Et kranium med bevegelige ledd kom ut av laboratoriet, holdt seg svevende i luften, klaffet kjevebenet opp og igjen, kastet forskjellige gjenstander omkring, fløy frem og tilbake og falt endelig på gulvet **uten å bli knust.**

En forsamling i anledning en nasjonal festdag, som Mirabelli og mange andre deltok i, og også andre tilstedeværende og folk i nabolaget, hørte trommevirvler og trompetstøt i marsjtempo. Samtidig slo glass og flasker på bordene i salen seg mot hverandre uten at mennesker berørte dem, og frembragte toner av fullkommen harmoni med beundringsverdige musikalske ferdigheter. Mirabelli spilte biljard uten å berøre køene. De spilte av seg selv. Et dødningehode beveget kjevener, og en hatt som var plassert på hodet, hevet seg, som til en hilsen.

Alle disse fakta er bekreftet av uklanderlige vitner. Originalskriftet understreker utrykkelig at tvilsomme fenomen allerede på forhånd var blitt utelatt fra det offentliggjorte dokumentet.

I en seanse i Sao Vicente med et stort antall deltagere, og med æresgjester som dr. Mario Alvin og dr. Annibal des Meneses, hendte dette: Mirabelli satt på en stol og ble skarpt iaktatt av alle som var der. Plutselig beveget stolen seg og skjøv både seg og mediet fra plassen sin. Dét skjedde uten at Mirabelli brukte bena, slik det utrykkelig ble konstatert. Han vendte øynene mot himmelen, bredte armene ut og syntes å være i ekstase. Etter noen minutter i stille bønn gjorde stolen et heftig rykk igjen og hevet seg noen centimeter fra gulvet. Mediets føtter, armer og sider ble observert med spent oppmerksomhet. Stolen hevet seg stadig høyere opp i luften, svevet frem og tilbake og nådde endelig en høyde på to meter over gulvet. De som var til stede, foretok straks en undersøkelse av rommet. Levitasjonen ble målt til å vare 120 sekunder. Kontrollørene fulgte stolen som svevde i luften uten noen form for støtte. Den beveget seg i en bestemt retning og var til slutt 2,30 meter fra sin

⁸ Denne frykten er dessverre blitt virkelighet. Idag har Mirabelli mistet sin mediale kraft fullstendig. (Anmerkning til 2. opplag.)

opprinnelige plass og senket seg så langsomt ned på gulvet igjen. Mediet var i denne tiden i trance og snakket med forskjellige åndevesener. Da han våknet, husket Mirabelli ikke noe av det som hadde skjedd.

Som allerede nevnt i kapitlet om “mediene”, er de fysiske fenomenene for det meste virkningen av lavtstående ånder, men ikke alltid. Gode ånder gir seg vanligvis ikke av med slike eksperimenter som er beskrevet i forrige avsnitt om Mirabellis fysiske fenomener. Men unntaksvis deltar de likevel i slike saker, hvis Gud vil oppnå noe med det - f.eks. å vise et menneske som søker Gud at det eksisterer hinsidige åndevesener.

Mirabelli som apport-medium. Etter at det var gjort kjent på forhånd, ble en revolver, som var låst inne i en koffert, apportert fra boligen til Pinto de Querios i Sao Paulo og over til herr Watsons bolig. Dessuten ble - ved fullt dagslys - et bilde apportert ut av Watsons bolig og til kontoret i et forsikringsselskap - en avstand på flere kilometer. Der falt det på gulvet med et brak og vakte en voldsom oppsikt.

Sammen med forskjellige personer var Mirabelli en gang på jernbanestasjonen “da Luz”. Han holdt på å gå ombord på toget til Santos, da han plutselig var borte. Ca. 15 minutter senere kom en telefon fra Sao Vicente som ligger 90 km fra da Luz, og det viste seg da at mediet var kommet til Sao Vicente nøyaktig to minutter etter at han hadde forsvunnet i Sao Paulo.

I anledning en seanse som granskningskommisjonen avholdt til ære for dr. Enrico de Goes, og hvor mange forskere var til stede, forsvant Mirabelli fra seanserommet uten å ha løst opp lenkene sine og uten å skade noen av plombene på dører og vinduer. Man fant mediet liggende på en sofa i værelset ved siden av, mens han, ennå i trance, sang en salme.

De såkalte “apportene” hører til fenomener som er kalt dematerialisering og materialisering av materie. Ett sted blir materien oppløst og transformert til od-form. I denne tilstanden blir den transportert gjennom vegger og lukkede dører, og kort tid etter blir den fortettet til fast materie igjen på et annet sted. Bibelen har flere eksempler på dette fenomenet: Profeten Habakuk som ble bragt langveisfra til Daniel i løvens hule. Disippelen Filip som plutselig forsvant fra et sted, og som var i en annen by langt borte i samme øyeblikk. Dessuten ble Peter befridd ut av fengselet mens fengselsdørene var stengt; - alt dette samt fenomenene rundt Mirabelli har foregått på samme måte, etter de samme lovene for oppløsning og fortetning av materie.

Mirabelli som materialisasjonsmedium. Materialisasjonene i tilknytning til mediet Mirabelli er det voldsomste som i vår tid har hendt på området ånde-materialisasjoner. Dette hendte ved en seanse i studiekommisjonens laboratorium i Santos under ledelse av herrene dr. Stanislau de Gamargo, Alberto Riveira og J. F. Schuld.

Tallrike ansette personligheter var til stede. Det var kl. 09.00 om formiddagen. Forsøksrommet var 10 x 11 meter. Det lå i første etasje. Vinduene mot gaten var lukket med jernslå. Gulvet besto av smale bord som ble undersøkt ett etter ett for å se om de var preparert, slik at det kunne foregå falske manipulasjoner. Alt ble funnet i orden, og det ble slått fast at man bare kunne bringe noe inn i rommet, hvis man valset ned de tykke murene eller dørene som var felt inn i stein.

Mirabelli satt på en stol. Han ble blek som tegn på at han kom i trance. Øynene sto ut, og han vred seg som om noen tok kvelertak på ham. Så fulgte et sterkt utbrudd av svette. Fra et bord i salen hørte man plutselig tre slag, og en barnestemme ropte: "Papa!" - Dr. Ganymed de Souza - en av de tilstedeværende - sier dypt grepet at han kjenner igjen stemmen til sin lille datter som hadde dødd av influensa i hovedstaden. Mens alle ventet i høyeste spenning, så man endelig en pikeskikkelse ved siden av mediet. Faren, som knapt klarer å snakke, trer ut av kretsen, roper til datteren, går bort til henne og omfavner henne. Mens han hulker, forsikrer dr. de Souza igjen og igjen at han hadde omfavnet datteren sin, og at kjolen som skikkelsen hadde på seg, var den samme som barnet hans hadde på seg da det ble lagt i graven.

Mens dette hendte, lå Mirabelli som i døds-kamp. Han var sammenkrøket, voksfarget, med fullstendig slappe muskler, svakt og pipende åndedrett, og pulsen var knapt følbart. Coronel Octavio Viana reiste seg for å overbevise seg om at fenomenet var reelt. Også han tok den lille i armene sine, følte på pulsen hennes, så inn i de dype uutgrunnelige øynene hennes og stilte spørsmål til henne som hun ga adekvate svar på med monoton, sorgfull stemme. Etterpå bekreftet også Viana fenomenets ekthet. Dr. de Souza frisket opp sin datters barndomsminner og fikk forstandige svar. **Tilsynekomsten av piken ble fotografert.** Bildet er lagt ved granskningskommisjonens rapport.

Etter å ha blitt fotografert begynte barnet å sveve i rommet. Hun hevet seg opp i luften og tumlet seg som fisken i vannet. Deltagerne hadde reist seg og fulgte etter hennes skikkelse som var lett å nå med hånden. Med underarmene etterlignet mediet samtidig bevegelsene til det svevende barnet. Etter at piken var sett svevende i luften enda noen sekunder, forsvant hun plutselig. Hun hadde ved fullt dagslys og under uangripelige betingelser vist seg i 36 minutter for en forsamling av skolerte menn som bevitner at de hadde et fullstendig menneskelig vesen foran seg.

Dr. Ganymed de Souza hadde mistet barnet sitt for annen gang, så dypt hadde hendelsen grepet ham. - Protokollen fra denne hendelsen er undertegnet av 10 vitenskapelige doktorer som var til stede da dette hendte, og som bekrefter dens riktighet.

Etter at mediet hadde overvunnet den enorme nervepåkjenningen dette hadde vært, var han lenge skjelvende og utmattet. Han var ennå ikke kommet til krefter før det kom kraftige slag fra et skap, hvor det befant seg et kranium som ble brukt i undervisningen. Skallen ble kastet rasende frem og tilbake av en usynlig

kraft, som om den ville sprengte fengselet sitt. En deltager nærmet seg skapet for å åpne det. Men døren sprang plutselig opp av seg selv. Dødningshodet kom ut og hevet seg opp i luften med gruffullt klaprende tenner. Dr. Ganymed de Souza undret seg i sitt stille sind på om ikke skelettet som hørte til hodet, ville vise seg. Som et svar på tanken, dannet straks halsvirvelen seg, så brystkassen og armene, ryggstøtten, bekkenet, benene og til slutt føttene med alle knoklene. Mediet som man holder fast i begge armer, støter ut en mengde skummende spytt og slår rasende mot seg selv der han sitter på stolen. Alle pulsårene ser ut som de er demmet opp og slår heftig. En sterk liklukt, som i høy grad sjenerer de tilstedeværende, brer seg fra Mirabelli. Lukten forpester rommet så sterkt at selv frisk luft ikke fordriver den. Skelettet stiller seg på benene og begynner å gå gjennom rommet med lange, usikre skritt. Når det ser ut som det faller, finner det balansen igjen. Dr. Ganymed de Souza prøver å overbevise seg om fenomenets ekthet ved å berøre det. Han banker på de harde, klissete knoklene, føler et smertelig slag og vender tilbake til plassen sin. Mediet bøyer og vrir seg på stolen og er vanskelig å holde fast. Skelettet fortsetter sin uhyggelige rundgang. Deltagerne som er oppmuntret av dr. Ganymed Souzas eksempel, overvinnet sin avsky, reiser seg - den ene etter den andre - og berører denne dystre kroppsliggjørelsen av døden og intetheten. Alle er forferdet. Liklukten holder seg. Langsomt, minuttene ble registrert, begynner skelettet å løse seg opp. Først føttene, og så fortsetter det inntil bare skallen til slutt svever i luften - uten at kjeven nå klapper. Skallen faller på bordet, hvor den blir liggende.

Alt skjedde kl. 9.45 om formiddagen med strålende sol. Det skjedde under en nesten politimessig kontroll og med mange høyt skolerte personligheter til stede. Det hele varte i 22 registrerte minutter.

Mens de tilstedeværende ennå snakket om denne opplevelsen, kom mediet påny i opphisset tilstand. Han påsto å se skikkelsen til biskop dr. Jose de Camargo Barros, som hadde omkommet da skipet "Syrio" gikk ned. Samtalene ble brått avbrutt og Mirabelli satt under den forskriftsmessige kontrollen som ble utført av herrene Ataliba de Aranha og Odassio Sampaio. Søt rosenduft fyllte rommet. Mediet falt i trance.

Plutselig rettet alle sine øyne mot en fin, lett tåke, som man kunne se innenfor sirkelen. Tåken delte og fortettet seg, glinset som en sky av gull. Og ut av den kom det i løpet av et registrert antall minutter til syne en skikkelse med en biskops barett på hodet og med alle insigniene tilhørende hans verdighet. Han reiste seg fra stolen og sa navnet sitt med en stemme alle kunne høre: Dr. Jose de Gamargo Barros. De tilstedeværende forsikret seg om at de ikke var offer for en feiltagelse. Dr. Ganymed de Souza reiste seg og nærmet seg fryktløst skikkelsen med flere skritt og ble stående overfor den. Denne sa intet, smilte til forskeren som nå trådte ganske nær og berørte den. Han undersøkte skikkelsen ved å banke grundig rundt på den, slo mot tennene, og undersøkte ganen med fingeren for å se om der var spytt. Han lyttet til

hjertet og åndedrettet, la øret mot biskopens mave for å overbevise seg om virksomheten i innvollene, undersøkte negler og øyeepler; her undersøkte han også de fine blodårene særlig nøye før han vendte tilbake til plassen sin. Det var ingen tvil - dette var en mann som var kommet blant dem.

De øvrige observatørene fulgte de Souzas eksempel, og den hemmelighetsfulle skikkelsen var like vennlig overfor alle. Alle overbeviste seg om at det ikke ble drevet noe slags falskt spill med dem, men at det virkelig sto et menneskelig vesen med menneskelige organer foran dem. Biskopen snakket med dem på et rent og utsøkt portugisisk. Til slutt sa han: Legg nå merke til hvordan jeg forsvinner! Han bega seg til mediets stol - mediet var fremdeles i dyptrance. Spent fulgte deltagerne hver enkelt bevegelse for ikke å gå glipp av det interessanteste ved fenomenet, nemlig dematerialisasjonen.

Da han var kommet frem til mediet som var i trance, bøyde biskopen seg over Mirabelli, la hendene på ham og betraktet ham en stund i taushet. De tilstedeværende dannet en sirkel omkring de to. Biskopens materialiserte kropp trakk seg flere ganger heftig sammen, begynte å svinne og ble stadig mindre. Mediet som var badet i svette, rallet høyt. Biskopens skikkelse forkortet seg til ca. 30 cm og forsvant så med en ubeskrivelig fart. En sterk roseduft fylte påny rommet. Mirabelli kom langsomt til seg selv igjen. Undersøkelsene etterpå ga ingen naturlig forklaring på det som hadde hendt.

I Santos, hvor akademiet lå, ble det avholdt en seanse om ettermiddagen kl. 15.30. Resultatene fra denne seansen er bekreftet av 60 underskrifter.

Etter at en kvinneskikkelse først hadde vist seg, hadde snakket med de tilstedeværende og forsvunnet igjen, løftet etter noen minutter en klokke seg opp i luften og klemtet med en sølvklar tone. Mirabelli våknet fra trancen og påsto å se en ærefryktinngydende skikkelse ved siden av bordet - en skikkelse kledd i hvit lin og omgitt av en glansfull aura. Klokken oppe i luften klang hele tiden. Noen av deltagerne, som satt litt tilbaketrukket, reiste seg og nærmet seg den egentlige sirkelen som besto av granskningskommisjonen. Man hørte noe bråk, som når man trår hardt på gulvet med hælene. Da forkynte herrene oberst Soares og dr. Octario Moreira Cavalcanti at den avdøde dr. Bezerra de Meneses - en fremragende lege som alle husket - var til stede. Skikkelsen vendte seg mot de tilstedeværende, snakket med dem om sin person og bekreftet sin tilstedeværelse for dem. Språket og den bestemte måten å fremtre på, gjorde et dypt inntrykk på alle. Megafonen bar stemmen hans gjennom hele rommet. Det lyktes å ta forskjellige fotografier.

Herrene dr. Assumpcion og dr. Mendonca nærmet seg nå den innhyllede skikkelsen og underkastet den en inngående undersøkelse. Undersøkelsen varte i 15 minutter og beviste at det dreide seg om en anatomisk korrekt bygget menneskelig skikkelse - med alle naturlige organer. Forskerne som var til stede, borger for dette med sine navn.

Etter at materialisasjonen av denne ånden hadde trykket de tilstedeværendes hender, annonserte den sin forsvinning. Den svevet gjennom luften som et fly. Først forsvant føttene, så benene og til slutt underlivet. Brystet, armene og hodet var fremdeles synlige. Dr. Archimedes Mendonca som hadde fulgt hendelsene med den samme heftige spenningen som de andre, nærmet seg den materialiserte torsoen, som fremdeles var til stede, og grep etter den. Da falt han til gulvet som livløs, mens skikkelsen forsvant fullstendig. Dr. Mendonca kom til seg selv igjen i rommet ved siden av. Han påsto å ha kjent en klebrig masse mellom fingrene sine før han besvimte. Mirabelli var sterkt avkreftet da han våknet. Lenkene hans viste seg å være uskadd. Det samme gjaldt plombene på dører og vinduer.

Granskningskommisjonens rapport inneholder 34 bilder, hvor de tre første viser forsøksbetingelsene, hvordan Mirabelli var bundet, og hvordan kommisjonen overvåket det som foregikk. Bildet som viser den hvitkledd Mirabelli midt blant den 14 mann sterke granskningskommisjonen, er ytterst merkelig. Underarmene hans er dematerialisert. På venstre side ser man intet, og på høyre side bare en lett skygge. Men mest interessant er de 18 bildene av ånde-materialisasjonene. I de fleste tilfellene befinner den materialiserte skikkelsen seg sammen med mediet på platen. I enkelte tilfeller ble skikkelsen fotografert alene. I andre tilfeller sitter materialisasjonen sammen med mediet og forsøkslederne rundt bordet, og man kunne tro at det dreide seg om en levende person som tilhørte kommisjonen.

Redaksjonen i Tidsskrift for Parapsykologi sier med rette: **“Stilt overfor så omfattende bevis og en så grundig gjennomført undersøkelse har man ikke rett til ganske enkelt å ignorere dette nye, sterke dokumentet som gjelder ektheten av mediumistiske tilsynekomster.”**

Gjennomgår vi beretningen om fenomenene i tilknytning til mediet Mirabelli ved hjelp av od-lovene som er nedfelt i denne boken, da vil alt bli forståelig for oss. Alt skjer etter uforanderlige lover, om det skjer i Europa eller Amerika eller en annen verdensdel, om beretningene stammer fra nyere eller tidligere tider. De tre mennene som viste seg for Abraham, engelen Rafaels materialisasjon hos Tobias, Kristi legemliggjørelse etter hans oppstandelse og andre materialisasjoner av ånder, kom i stand etter de samme lovene som materialisasjonene hos Mirabelli som er beskrevet her. Den eneste forskjellen mellom de førstnevnte materialisasjonene og Mirabellis består i at od-kilden ikke er nevnt ved materialisasjonene av Guds høye ånder, mens mediet Mirabelli er nevnt som hovedkilde for od-et ved materialisasjonene i Brasil, ved siden av deltagerne, hvor de fleste i det meste var såpass mediale at de, som hjelpemedier, avga od uten å komme i trance. Et annet sted i vår beretning er det gjort oppmerksom på det viktige faktum at Guds høye ånder får stilt det nødvendige od til disposisjon i ubegrensede mengder, når de skal formidle budskap til

menneskene i oppdrag fra Gud, slik at de ikke er henvist til menneskelige medier. Men lovene for deres meddelelser er de samme.

At Mirabelli snakker og skriver på så mange språk og om så mange tema, skjedde ved at forskjellige åndevesener kommer og gjør bruk av Mirabelli som redskap. Apportene kommer i stand ved at ånde verdenen - ved hjelp av mediets od-kraft - skaper de kraftstrømmene som er nødvendige for å løse opp materien og fortette den igjen. Materialiseringen og dematerialiseringen av åndene skjer ved at det anvendes de samme kraftstrømmene samt mediets od og kroppslige materie. I det tyske utdraget av den brasilianske rapporten er det dessverre ikke nevnt hvor stort mediets vekttap var mens materialisasjonen av åndene varte. De bedøvende slagene, som alle som berørte et fantom under oppløsning fikk, kom fra de odiske kraftstrømmene som bevirker **oppløsningen**. Den samme virkningen av kraftstrømmene hadde man også merket hvis man hadde forsøkt å berøre **materialisasjoner under dannelsen**. Er materialisasjonen fullstendig, er disse strømmene koblet ut, og berøringen har da ingen ugunstige konsekvenser.

Grunnen til at materialiserte åndevesener har alle menneskekroppens organer, ligger i det faktum at ånden har disse organene i åndelig form. Den trenger bare å fortette dem tilsvarende med menneskelig od for å gjøre dem synlige i menneskekroppens materielle form. Det samme skjedde med Mirabelli selv da han forsvant fra seanserommet gjennom lukkede dører og etterpå lå i et annet værelse. Forsvinningen ut av det lukkede rommet var bare mulig ved at hans materielle legeme ble oppløst i et od-legeme. I det andre værelset ble så dette od-legemet materialisert til et fast legeme igjen etter de samme lovene og på den samme måten som materialisasjonene foregikk ved materialiseringen av åndene.

De høye åndenes liflige duft i motsetning til liklukten fra de materialiserte lavtstående åndene skulle være tilstrekkelig klarlagt ut fra det som er sagt om odlukt i od-læren.

Klarsyn ved et dødsleie. Zeitschrift für Parapsychologie (Tidsskrift for parapsykologi) årgang 1927, s. 475 - 476). - En mann fra San Francisco forteller hva han så ved sin kones dødsleie i løpet av fem timer. Her er hans fortelling:

“Var jeg offer for et sansebedrag, eller var jeg plutselig blitt klarsynt de siste fem timene umiddelbart før min kones død? Det er idag et åpent spørsmål for meg som jeg vel aldri får et tilfredsstillende svar på.

Før jeg forteller den lille hendelsen, vil jeg, som en hjelp for leseren, opplyse om at jeg verken bruker alkoholholdige drikker, kokain eller morfin. Jeg er heller ikke på noen måte nervøs eller fantasirik. Derimot anses jeg for å være kaldblodig, rolig og besindig og en som står tvilende overfor alt som går under betegnelsen spiritisme.

Det er kjent for alle mine venner at min kone forlot denne verden på fredag, den 23. mai 1902 klokken kvart på 12 om natten. Noen av mine nærmeste venner

var samlet rundt henne sammen med legen og to erfarne sykepleiersker. Jeg satt ved siden av sykesengen og holdt hennes høyre hånd i min. Slik gikk to timer uten noen forandring. Tjeneren bød på mat. Men ingen var innstilt på å følge oppfordringen til å styrke seg. Henimot 18,30 oppfordret jeg likevel sterkt de tilstedeværende om å gå og spise, siden man jo ikke kunne vite hvor lang tid nattevakten kunne ta. Så forlot alle værelset.

Et kvarter senere så jeg uvillkårlig mot døren og la merke til hvordan tre atskilte, men tydelige **sky-formasjoner** ble blåst inn i værelset. Hver sky syntes å være ca. 4 fot lang og 6-8 tommer bred. Den underste var ca. to fot over gulvet. De andre syntes å bevege seg i mellomrom på ca. 6 tommer.

Min første tanke var at noen venner røkte sigar foran soveværelset og at røkskyene trengte inn i værelset. Dette fikk meg til å springe opp for å gi uttrykk for min misbilligelse. Men det sto ingen ved døren, og det var heller ingen å se i gangen og i værelset ved siden av.

Jeg ble forbauset og så etter skyene. Stille nærmet de seg sengen - inntil de hadde innhyllet den fullstendig. Da jeg stirret inn i tåken, la jeg merke til en kvinneskikkelse ved min døende kones hode. Den var ca. tre fot høy, gjennom-siktig, likevel med et svakt skinn av lysende gull - en kvinneskikkelse så opphøyet å se til at jeg ikke finner ord for å beskrive henne. Hun var innhyllet i et gresk gevandt med lange, løsthengende ermer. På hodet hadde hun en strålende krone. Slik sto denne skikkelsen ubevegelig i sin fulle glans og skjønnhet med hendene hevet over min kone. Hun syntes liksom å ønske henne velkommen med et stille, lyst ansiktsuttrykk som samtidig utstrålte fred og verdig ro. To andre skikkelser i hvitt knelte ved min kones side og så ut til å lene seg mot henne. Andre skikkelser svevet mer eller mindre tydelig over sengen.

Over min kone, og forbundet med henne ved et bånd, svevet en hvit skikkelse uten klær, tilsynelatende hennes od-legeme. I perioder var personen med båndet fullstendig rolig. Så skrumpet hun sammen i seg selv til hun ikke var større enn 18 tommer. Od-legemet var fullstendig, armer og ben, alt var fullstendig. Mens od-legemet avtok i størrelse på denne måten, vendte det seg ofte frem og tilbake, slo om seg med armer og ben, antagelig i den hensikt å frigjøre seg og komme vekk. Kroppen vred seg så lenge frem og tilbake til den så ut til å være ganske avkreftet. Så ble den rolig, tiltok i størrelse igjen for så å starte det samme spillet forfra igjen.

Jeg hadde denne visjonen eller hva det kan ha vært, hele tiden de fem timene som gikk forut for min kones død. Avbrudd, som når jeg snakket med vennene mine, lukket øynene eller vendte hodet bort, klarte ikke på noen måte å påvirke blend-verket. For straks jeg påny vendte blikket mot dødsleiet, så jeg ånde-fenomenet igjen. Gjennom alle disse fem timene hadde jeg en selsomt trykkende følelse. En tung vekt lå på hodet mitt og på lemmene. Øynene var tunge av søvn. Og gjennom hele denne tiden var følelsene så merkelige og tilsynekomstene så bestandige og

levende, at jeg trodde jeg skulle miste forstanden. Gjentatte ganger sa jeg til legen: "Herr doktor, jeg mister forstanden."

Endelig inntraff det skjebnesvangre øyeblikket. Et hikst, od-legemet vred seg frem og tilbake; min kone sluttet å puste. Det så nå ut til at hun var død. Men noen øyeblikk senere begynte hun å puste igjen, to ganger - og så var alt stille. Med hennes siste åndedrett var båndet som forbandt henne og od-legemet, plutselig revet over og od-legemet forsvunnet. Skyene og ånde-skikkelsene forsvant også øyeblikkelig. Og merkelig nok - hele den tyngende følelsen som hadde hvilt over meg, var med ett forsvunnet. Jeg hadde fått meg selv igjen, kaldblodig, rolig og besindig; og fra det samme dødens øyeblikk var jeg i stand til å ordne med alt som hadde med den jordiske kroppen og begravelsen å gjøre.

Jeg må nå overlate til leseren å bedømme om jeg, som følge av bekymring, sorg og utmattelse, var offer for et sansebedrag, eller om jeg med mine dødelige øyne var forunt å se en aning av den åndelige verden med dens skjønnhet, lykksalighet, dens ro og fred."

De opplevelsene ved et dødsleie som er beskrevet her, var ikke sansebedrag, men virkelighet. Det at den døendes ektefelle så de åndelige skikkelsene, avhang av to betingelser:

For det første måtte ektefellen ha en medial evne til klarsyn, selv om den skulle være ganske ufullkommen hos ham. Dessuten måtte det være så mye od til stede i værelset at åndevesnene kunne gjøre sine skikkelser synlige med det.

Som od-kilde kom fremfor alt den døende selv i betraktning. Ved døden løser jo od'et seg fra kroppen. Men også ektefellen avga odkraft takket være sin mediale evne. Den trykkende følelsen, søvnigheten og trettheten som hvilte på ham disse timene, kom av at han avga od. Og derfor forsvant den igjen, fordi det avgitte od'et strømmte tilbake til kroppen hans etter at ånde-manifestasjonen var over.

Også her var od'et synlig som od-skyer som innhyllet hele dødsleiet. Av disse ble så åndenes skikkelser dannet. At han ikke kunne se **alle** åndevesnene som svevet over sengen, like **tydelig**, kom av at od-mengden som var til stede, ikke var tilstrekkelig til at alle de tilstedeværende åndevesnene kunne bli like tydelig synlige.

Ånder fra det hinsidige er til stede hos alle som dør. For det meste er det pårørende og venner. Dessuten er det de åndene som var deres beskyttere og ledere mens de levde.

Mange døende oppfatter også disse åndene klarsynt. For den døendes ånd er jo allerede delvis løst fra kroppen de siste timene og er derfor i stand til åndelig syn. Han - ånden - erkjenner skikkelsene til dem som døde før ham, og som er til stede når han dør, og han nevner deres navn.

Disse åndene har ikke bare til oppgave å hente den døende over til det hinsidige, de hjelper også til med å løse den døendes ånd fra kroppen.

Overalt hvor et antall ånder viser seg i en bestemt hensikt, har de en leder som er overordnet dem. I vårt tilfelle var lederånden en herlig kvinne-skikkelse som ektefellen så sveve over sin døende kones seng. Hun ledet arbeidet som hennes underordnede ånder, skulle utføre.

Det mannen så som en hvit, naken skikkelse som beveget seg opp og ned, var od-legemet til den døende. Od-skikkelsens vridninger frem og tilbake, et i alle deler motsykke til den døende, er betinget av anstrengelsene som den døendes ånd måtte utføre i od-legemets hylster. Det skjedde for å kutte av od-båndet som ennå forbandt ånden til det materielle legemet etter at det øvrige od-legemet allerede hadde løst seg. Også ektefellen så dette båndet tydelig. Od-båndet har ut fra sin natur stor styrke og kan ikke rives av så lett.

Spesielle tilfeller av klarsyn. Zeitschrift für Parapsychologie (Tidsskrift for Parapsykologi) årgang 1926, s. 22-25. - I en artikkel i nevnte tidsskrift diskuterer dr. Österreich noen tilfeller av klarsyn som legen Pagenstecher i Meksiko har konstatert hos en pasient ved navn Maria Reyes de Z. Disse tilfellene ble også undersøkt og bekreftet av en amerikaner ved navn Prince. Professor Österreich skriver om dette:

“Pagenstecher og Prince studerte fremfor alt fenomenene klarsyn og psykometri. Forsøkene som ble gjennomført på dette området, var helt igjennom overbevisende. Ut fra deres slående karakter er det også forståelig at Pagenstecher, som var utgått fra den materialistiske skolen, ved egen observasjon ble overbevist om at slike fenomener finnes. En dag fortalte han om sine erfaringer i den meksikanske legeforening. Kollegene hans ristet på hodet, og noen begynte vel å tvile på hans psykiske helse. Det ble imidlertid dannet en kommisjon. Dens medlemmer har deretter anerkjent Pagenstechers konklusjoner som riktige.”

Hvilke fakta dreier det seg da om som ble konstatert hos den klarsynte - eller bedre - klartfølende Maria Reyes de Z.?

- a) I en viss tilstand kunne hun ha de samme følelsene som Pagenstecher, som satt rett overfor henne. For henne var det som om hun var i hans kropp. Men det var bare slik, hvis Pagenstecher ikke satt eller sto lenger borte fra henne enn 3 meter.
- b) Hun så da en farget stråling og et lysende bånd som forbandt henne med Pagenstecher.
- c) I forbindelse med en meteorstein, som hun fikk, hadde hun følelsen av å fly gjennom av og til kaldere, av og til varmere områder i verdensrommet og til å falle i umåtelige dyp.

d) Hun fikk et brev i hånden. Hun visste ikke hvem som hadde skrevet det. Men hun følte, så og skildret hendelsene ved undergangen til et skip og beskrev brevskriverens personlighet som om hun sto overfor ham på det synkende skipet. Hun hadde også følelsen av å synke i havet og dukke opp igjen. Brevet var fisket opp av havet som flaskepost.

Forklaringen til disse hendelsene finnes i kapitlet om lovene som regulerer od-kraften: Od'et er ikke bare bærer av de kroppslige følelsene, men også av alle de sjelelige fornemmelsene. Da ånden til et levende vesen er od-kraftens bærer, så ytrer alle åndens tanker og følelser seg i tilsvarende svingninger i od'et. Men od-svingningene til et levende vesen blir ikke bare påvirket av den egne åndens tanker og stemninger, men også av od-svingningene til et annet levende vesen, hvis od-stråling det tar opp i seg. Derfor; hvis såkalte klartfølende mennesker på en eller annen måte kommer i tilstrekkelig forbindelse med od-strålingen til en annen, så tar de også den andres følelser opp i seg. Det å "føle seg inn" i følelsene, karakteren, sinnelaget og skjebnen til en annen beror på denne loven.

Når altså den "klartfølende" damen følte Pagenstechers fornemmelser som om hun var i Pagenstechers kropp, så var det Pagenstechers od-stråling som formidlet disse følelsene. Hos Pagenstecher hadde od-strålingen bare en rekkevidde på tre meter. Den var ikke sterk nok til å innvirke på od-svingningene til den "klartfølende" damen over en større avstand. Klartfølende personer befinner seg i slike tilfeller i en del-trancelignende tilstand, i hvilken den egne ånden løser seg noe fra kroppen.

Det fargete od-båndet som damen så mellom seg og Pagenstecher var hans od-stråling over til henne. At enhver od-stråling har farge, er også behandlet i odlæren. For også fargen beror på od-svingninger, slik som toner, lukt og smak, hudfølelse og alle andre livsytringer, som alltid bæres av ånden. Alt dette står i nær sammenheng med hverandre.

Også meteoren er et levende vesen, slik det finnes en ånd i alt som eksisterer. Derfor har også meteoren særegne od-svingninger som ble påvirket av od-strålingen til himmellegemene mens den fløy gjennom verdensrommet, på samme måte mens den falt. Alle od-svingningene til et levende vesen etterlater de samme inntrykk i od'et som svingningene til en sangers toner preger en grammofonplate, slik at de kan høres gjentatte ganger senere.

Den samme prosessen, som skjer på den fonografiske platen i mer materiell form, er til stede på åndelig måte når klartfølende personer etterføler hendelser, så snart de kommer i tilstrekkelig nær forbindelse med den åndelige od-platen til et levende vesen. Derved blir de samme svingningene skapt i det egne od'et og dermed også de samme fornemmelsene som i vedkommende od-plate.

Dermed er også forklart hvordan det var mulig for Pagenstechers klartfølende medium å se både personligheten og skjebnen til brevskriveren på den forliste

båten. Men det må tilføyes som en supplernde opplysning at den åndelige od-plate ikke bare ligner en fonografisk plate, men samtidig også en fotografisk plate. Det er ikke bare fornemmelsene som blir gjengitt, men også personlighetsbildet til den som od-strålingen kommer fra. For også bildet beror på od-svingninger. Slik prøver også de nyere oppfinnelsene å gjøre det mulig at bildene av de personene, som benytter telefonen, samtidig blir synlige. Også det beror på od-svingningene, som ved de jordiske fenomenene skjer som en mer materiell fortetning, men i åndelig form ved åndelige fenomen.

Ved forsøkene med Pagenstecher og hans klartfølende medium ble det registrert et vekttap på 100 gram, som et gjennomsnitt. Også det er lett å forklare. For avgir man od, så er det nødvendigvis forbundet med et vekttap. Hos Pagenstecher kom det av at han utstrålte en større mengde od til mediet sitt. Og mediet tapte en tilsvarende mengde od ved at det bearbeidet og omformet de mottatte od-inntrykkene åndelig. Ethvert arbeid, også det åndelige, er forbundet med et visst forbruk av od. Slik har vi også bruk for en viss kraftstrøm når vi skal gjengi innholdet på en fonografisk plate - en kraftstrøm som setter den i tilstrekkelig bevegelse for å skape lydbildet.

Ved alt menneskelig arbeid kan man konstatere at det blir avgitt od som er forbundet med vekttap. Den som veier seg før og etter et arbeid, vil finne en større eller mindre vektreduksjon, avhengig av anstrengelsen ved det kroppslige eller åndelige arbeidet; det skjer selv om kroppen ikke på noen måte har vært tømt i denne tiden. Også magnetopatene som avgir av sitt od til en syk, får derved et tilsvarende vekttap.

Med det som er sagt her, er alle fenomen i forbindelse med klartføling forklart - uavhengig om de viser seg i aldri så forskjellige former.

* * *

Del 4 Den gode ånde verdens undervisning i religiøse spørsmål

De vil alle bli undervist av Gud

Joh 6,45

Forord

Undervisningen i lovene som gjelder for åndenes kommunikasjon med den materielle verden, og alt jeg selv opplevde, kastet så mye lys over hendelser i Bibelen, som hittil hadde vært uforståelige for meg, at all uklarhet forsvant. Dessuten satte den meg i stand til å forstå de ting som jeg siden lærte å kjenne gjennom muntlige eller trykte beretninger om hendelser av uvanlig natur.

Men det som beskjeftiget meg mest, var **de store religiøse spørsmålene**. Jeg ville fremfor alt ha visshet om dem. Jeg var en geistlig og hadde viet mitt liv til å undervise mine trosfeller. Da var det naturlig at jeg i første rekke lengtet etter å få visshet om hvorvidt alt var sant som jeg hittil hadde trodd og lært i min religion - eller om det fantes læresetninger i min kirke som avvek fra sannheten.

Jeg ante ikke at avvikene var så tallrike og betydningsfulle som de - til min store overraskelse - etter hvert skulle vise seg å være. Jeg var likevel på forhånd forberedt på det. I de senere årene hadde jeg lest at særlig den katolske kirken og dens forfattere inntrengende advarte mot den såkalte **“åpenbaringsspiritismen”** når de skrev om “spiritisme”. Altså nettopp mot dét den seriøse sannhetssøker i første rekke streber etter. For den, som i likhet med meg, gjennomførte de spiritistiske sammenkomstene som riktige gudstjenester, slik de første kristne hadde gjort, for ham var det ikke om å gjøre å oppleve mest mulig interessante spiritistiske fenomener, slik man prøvde i de vanlige okkulte seansene. Jeg ville derimot komme i forbindelse med den samme gode ånde verden som hadde undervist menneskene i bibelske tider. Av denne ånde verdenen håpet jeg å få vite sannheten om menneskenes viktigste spørsmål i livet. **Av dem ville jeg lære å kjenne sammenhengen mellom det dennesidige og det hinsidige**. Alt annet var biting for meg.

At “kirkene” inntrengende advarte mot en slik “åpenbaringsspiritisme” slik jeg praktiserte den, fant jeg naturlig, sett fra deres standpunkt. For så snart en innrømmer muligheten av at mennesker også idag - gjennom direkte kontakt med Guds ånder - kan bli opplyst om alle sannheter, begynner kirkens fundament å vakle. Kirkene med sine selvmotsigende trosbekjennelser står da i fare for å miste sine troende. For da er menneskene i sin søken etter sannhet ikke lenger henvist til religionens tjenere, men har - gjennom samkvemmet med Guds ånde verden - den samme direkte vei til sannhetens kilde, som menneskene i bibelske tider.

Selvoppholdelsesdriften er grunnen til at kirkens embetsmenn er motstandere av spiritismen i sin alminnelighet og spesielt den såkalte "åpenbaringsspiritismen". Det er den samme kampen som en Herodes besluttet å føre for sin kongsmakt da han fikk høre om den nyfødte jødernes konge.

Men denne kirkens kamp mot det samkvem med åndene som er av Guds vilje, vil være like forgjeves som Herodes' kamp mot Guds sendebud. Den sannhet at den gode ånde verden kan tre i forbindelse med menneskene og gi dem svar på de store og viktige spørsmålene om det hinsidige, uavhengig av kirker og kirkens tjenere, vil gå sin seiersgang blant menneskene. Og om kirkene vil det engang hete: "For de som stod barnet etter livet, er døde." (Mat. 2,20). Det kirkene av idag lærer de uopplyste massene, er ikke sannheten. Ganske annerledes lyder svarene som Guds ånde verden gir på spørsmålene om Gud, Guds skaperverk og dets skjebne; om frelsen, om Kristus, hans liv og hans verk, om kirke og sakrament, om himmel og helvete og om opprinnelsen og det endelige målet for alt som er skapt.

* * *

Kan du nå Guddommens urgrund eller lodde dybden i Den Allmektiges uendelighet? Job 11,7

Gud

“Du vil at jeg skal opplyse deg om Gud. Men hva kan jeg si deg, slik at du kunne forstå? Du forstår jo ikke engang den mest lavtstående eksistens (væren) som omgir deg, forstår ikke din egen eksistens. Du kan ikke begripe den minste lille stein ved vegen og den ringeste mark i jorden. Du mangler enhver forståelse for den fattigslige materien du har for ditt øye - og så skulle jeg forklare deg Den Høyeste, bringe deg nærmere forståelsen av det rent åndelige! Det er umulig. Til det mangler du alle begrep som er nødvendig for å ta opp i deg disse høyeste sannheter. “For det forgjengelige legemet betynger sjelen, og det jordiske husværet belaster den tenkende ånd. Dere gjetter knapt hva som er på Jorden, og bare med møyne finner dere ut det som ligger håndgripelig foran dere! Men hvem har utgrunnet de himmelske tingene?” (Visdom 9,15).”

“Bare én ting kan enhver finne ut ved å tenke og bruke fornuften: **At det må eksistere noe som er årsak til alt som er skapt.** Slik som man ikke kan tenke seg noe ur uten urmaker, så er heller ikke det vidunderligste og nøyaktigste ur som finnes, nemlig verdensuret, tenkelig uten en stor mester som har laget dette verdensuret med sine billioner og atter billioner av hjul som alle passer til hverandre og griper nøyaktig inn i hverandre, og som går så presist, at dere allerede idag kan regne ut hvordan de enkelte hjulene i dette uret vil komme til å stå til hverandre om tusener av år.”

“Den store skaper av verdensuret, som er ufattelig for en menneskehjerne, kaller dere “Gud”. At altså en Gud må eksistere, kan enhver erkjenne, og bare dårer sier i sitt hjerte: “Det finnes ingen Gud.” (Sal. 14,1).”

“Men Guds vesen kan jeg ikke forklare for deg, heller ikke årsaken til den guddommelige eksistens. Hvis jeg ville forsøke det, ville det være det samme som om du ville forklare beregningen av en stjernes bane til et barn på fire år. Barnet ville jo mangle enhver innsikt i den astronomiske og matematiske vitenskapen med disse vitenskapenes grunnsetninger, formler og ligninger. Og når endatil deres mest berømte astronomer har brukt mange år på å beregne en eneste stjernebane, så ville du måtte sende det mennesket på galehus som du hadde forsøkt å forklare det umulige for - umulig fordi vedkommende manglet ethvert begrep om astronomi. På samme måte ville du også bli gal, hvis jeg fylte tankene dine med begrep som var helt ufattelige for deg, og som ikke kunne bearbeides av din forstand. Også du må si: “For vidunderlig er slik viten for meg, for høy, jeg klarer ikke å begripe det.” (Sal. 139,6).”

“Utenom det du allerede vet om Gud, kan jeg altså ikke si deg så meget mer.”

“Din egen tenkning viser Gud for deg som en villende, skapende høyeste ånd, som ordner alt på viselig måte; som viser deg sin allmakt, visdom og storhet, så langt den er tilgjengelig for menneskets fornuft. Av de hellige skriftene får du vite mer om hans verdensregjering, hans underverker, hans kjærlighet og hans barmhjertighet med det skapte. Jeg kan bare forklare deg nærmere sannheten om Gud i de hellige skriftene og gjøre deg oppmerksom på **feilaktige opplysninger** om Gud og hans egenskaper som finnes i religionenes lære.”

“At Gud er en ånd, der stemmer religionene overens, i samsvar med Kristi ord: “Gud er ånd, og de som tilber ham, skal tilbe ham i ånd og sannhet.” (Joh. 4,24). Men i dét at denne høyeste ånd har **en skikkelse**, stemmer de ikke overens. Mange mener at skikkelse og form bare finnes i materien, ikke i det åndelige. Det er en feil oppfatning. Det materielle er en avbildning av det åndelige. Og slik som alt det materielle har form og skikkelse, så også alt det åndelige, altså også Gud. Det finnes overhode ikke noe uten form, verken i den materielle eller i den åndelige verden. Skjønnhet er fullendt form også i åndens rike. Gud er den mest fullendte skjønnhet, og derfor også den mest fullkomne skikkelse.”

“Gud som selvstendig, tenkende og villende vesen, er **personlighet**. Og det finnes ingen personlighet, intet “Jeg” uten form og skikkelse.”

“I egenskap av høyeste ånd, atskiller Gud seg fra alle skapte ånder. Men å skjelne er bare mulig der hvor det finnes egenskaper som kan sammenlignes. Og egenskaper er bare der hvor det finnes form og skikkelse. Siden Gud har skikkelse, kan han bli sett av åndene. Alle som kommer til ham, kommer til å se han som han er, ansikt til ansikt. Derfor ba Moses Gud om å reise med Israels folk i **egen person**. “Hvis du ikke blir med oss i **person**, så la oss heller la være å dra herfra.” Da svarte Herren: “Også denne bønnen vil jeg oppfylle.” (2. Mos. 33,14). Videre ba Moses: “La meg få skue **ditt ansikt!**” Men Herren svarte: “Mitt ansikt kan du ikke se. For **et menneske** som ser meg, kan ikke fortsette å leve.” (2. Mos. 33,18). Gud har altså skikkelse og ansikt. Selv om han ikke kan ses **av mennesker**, så kan åndene se ham.”

“Da Gud er personlighet og har skikkelse, er han ikke **overalt tilstede** slik som dere oppfatter det. Riktignok er han nærværende i alle ting og alt som skjer, ved den kraft som utgår fra ham. For alt som **er**, det eksisterer, består og virker alene takket være den livskraft som utgår fra ham: “I han lever vi, beveger vi oss og er vi.” Ved sin kraft er han forbundet med alt som består. Intet kan unndra seg hans innvirkning. Men **i egenskap av åndelig personlighet er han ikke overalt**. Derfor ber dere jo også: “Fader vår, **du som er i himmelen.**” - “**Fra himmelen** ser Herren ned, ser alle mennesker; fra stedet hvor han troner, skuer han over alle Jordens innbyggere, han som har formet alles hjerte, som akter på alt de gjør.” (Sal. 33, 13-15). - “Herren skuer fra himmelen til menneskebarna for å se om det finnes en

forstandig som spør etter Gud.” (Sal. 53,3). - Og om **Guds bolig** heter det: “En flod er der; dens bekker gleder Guds by, den høyestes hellige bolig. Gud er i dens mitte, den kommer ikke til å vakle.” (Sal. 46, 5-6).”

“Det Den hellige skrift så mange steder sier dere om Gud, er ikke bare bilde og lignelse, men sannhet, med den forskjell at dere oppfatter materielt det som blir sagt, mens det er åndelig for Gud. Det finnes en Guds trone og en Guds bolig. Gud kan i person begi seg til de enkelte delene av skaperverket. Det er sannhet når det heter i Bibelen: “Da Gud så hadde endt sin samtale med Abraham, dro han opp til himmelen, bort fra Abraham.” (1. Mos. 17.22). Du kjenner jo de mange bibelstedene, hvor det fortelles at Gud kom og gikk.”

“Hvor vidunderlig Guds verdensregjering er innrettet, klarer jeg ikke engang å antyde for deg. Det overgår grensen for deres tanke. Derfor kan dere ikke danne dere noe bilde av **at ånder fra Gud står som vakter hos alle levende vesener og avgir beretning om alt som skjer**. Derfor kan intet skje uten at Gud vet det. Dere kaller derfor Gud den **allvitende**. Og dere har rett. Bare på ett punkt går dere igjen for langt når det gjelder Guds allvitenskap, av frykt for at dere ellers ville komme til å berøve Gud noe av hans storhet. Dere lærer nemlig at **Gud også kjenner til de fremtidige beslutninger menneskene vil fatte med sin frie vilje**. Der har dere fått feilaktig kunnskap. Gud kjenner alle kjennsgjæringer. Han vet det som tilhører fortiden og det som tilhører nåtiden. Han kjenner hver tanke. Av det som tilhører fremtiden, kjenner han **skjebnen**, som han selv har fastlagt for skapningene. **Men han vet ikke hva som i fremtiden vil være avhengig av skapningenes frie viljesbeslutninger**. Han vet ikke på forhånd hvordan skapningenes frie vilje vil falle ut i det ene eller andre tilfelle. **Derfor prøver han jo også skapningene**. En prøve ville være overflødig og uten hensikt, hvis Gud **uten prøve** allerede hadde kjennskap til resultatet. Men Gud gjør ikke noe som er uten hensikt.”

“Guds forhåndskunnskap når det gjelder skapningenes fremtidige, frie avgjørelser ville bare være mulig på grunnlag av lover som gjorde de fremtidige viljesaktene **nødvendige** og dermed opphevet menneskenes frie vilje. **Det er en selvmotsigelse at noe skal være gjort av fri vilje og likevel samtidig skal inntreffe av nødvendighet**. Det ville nødvendigvis bli tilfelle, hvis Gud visste det som kjennsgjærning på forhånd. For - som enhver annen kunnskap - er også Guds kunnskap **underlagt evige lover**. Også for Gud er - av samme grunn - 2 ganger 2 lik 4, som for enhver annen ånd. **En kunnskap - og altså også en forhåndskunnskep som det ikke finnes holdepunkter for, eksisterer ikke. Heller ikke hos Gud**. Også for Guds viten gjelder setningen: “intet uten årsak”. Hvis det for Gud skulle eksistere en absolutt sikker forhåndskunnskap om de fremtidige beslutningene fattet ved skapningens fri vilje, så måtte det eksistere en **grunn for denne viten**. Denne grunnen kunne bare være den at Gud selv bevirker

skapningens fremtidige frie avgjørelse med en slik nødvendighet at den ikke kan falle annerledes ut. Men derved ville skapningens frihet være opphevet.”

“Den manglende kjennskap til skapningenes fremtidige beslutninger er **ikke en mangel ved Guds fullkommenhet**, men **en nødvendig følge av viljens frihet**, den største gave som Gud kunne gi sine skapninger. Det er meget Gud ikke kan, fordi det ville være en motsigelse i seg selv. Han kan for eksempel ikke gjøre at 2 ganger 2 er lik 5, og han kan heller ikke skape et vesen og gi det friheten i gave, samtidig som han med sikkerhet vet hva de velger - en sikkerhet som måtte følge av en eller annen nødvendighet. En beslutning fattet i frihet og av nødvendighet er en **indre motsetning**. Og en hendelses absolutte sikkerhet er alltid **forbundet med hendelsens absolutte nødvendighet**. Denne sannhet kan deres lærde ikke omstøte, selv om de skriver aldri så mange bøker som lærer det motsatte. Det er alt sammen feilslutninger som de villeder menneskene med. Det er en stor feilslutning når de sier, **for Gud er alt nåtid**; for ham finnes det ingen fremtid, og alt fremtidige, også menneskenes gjerninger av fri vilje, er allerede nåtidige kjennsgjerninger for ham. Derfor kjenner han dem. Like lite som dere synes at et hus som først skal bygges i fremtiden står der allerede nå, like lite er det som kommer til å skje i fremtiden, allerede nå kjennsgjerninger for Gud. I tillegg ligger det jo nettopp i begrepet frie valg at det er et spørsmål **om de** handlinger som derved skal utføres, overhodet **inntreffer**. Heller ikke vet man **hvordan de inntreffer**”.

“Du vet at jeg sier deg sannheten også i dette som i alt annet. Du har fått tallrike bevis på at jeg er en sannhetens ånd som underviser deg. Jeg har sverget det for deg ved den Allerhøyeste, den sanne Gud. Jeg reduserer ikke Guds storhet ved sannheten om at han ikke på forhånd kjenner de frie avgjørelsene. Men dere vanærer Gud ved å lære det motsatte, ved at dere stiller opp en avskrekkende egenskap hos Gud for menneskenes øyne. For tallrike er de menneskene som nettopp derfor forneker Guds eksistens, fordi de ikke kan fatte at en Gud angivelig kaller skapninger til live om hvem han **med absolutt sikkerhet** vet at de vil bli **evig ulykkelige**. Dere lærer jo - selv om det ikke stemmer - at de fordømte forblir evig fordømt. Etter deres lære skulle altså Gud ha skapt millioner av vesen om hvem han med uavvendelig sikkerhet visste at de ville bli evig fordømt. En slik Gud ville ikke være noen Gud, men et uhyre. Ikke engang den mest forkomne far på Jorden ville sende sitt barn dit, hvor en evigvarende pine venter på ham med absolutt sikkerhet. Og dét som for et jordisk farsbegrep fremstår som en uhyrlighet, det skulle være sannhet i Gudsbegrepet, den uendelig godhetsfulle Far?!”

“Les de Hellige Skriftene! De lærer deg at Gud nettopp derfor sender prøvelser, for gjennom menneskenes atferd under disse prøvelsene å kunne avdekke i hvilken retning de gjør sine valg. “Herren, deres Gud, vil bare sette dere på prøve for å **overbevise seg** om dere elsker Herren, deres Gud av fullt hjerte og av hele deres sjel.” (5. Mos.13,3).”

“Da Gud unnlot å la mange folkegrupper falle i Josuas hånd, men lot dem bestå, blir også grunnen angitt i Bibelen. Det heter der: “Dette er folkegruppene som Herren lot bestå, **for gjennom dem å sette israelittene på prøve**, nemlig de som ikke hadde vært med på alle kampene om Kanaan: De fem fyrstene til filisterne, alle kanaanéerne, sidonerne, hevittene .... Gjennom disse ville han nemlig **sette Israel på prøve for å bringe i erfaring om** de ville adlyde Herrens bud, som han gjennom Moses hadde forpliktet fedrene til.” (Dom. 3,1-5).”

“Om kong Hiskia som var trofast mot Gud, heter det: “I anledning av sendebudet som fyrsten fra Babylon hadde sendt ham for å samle opplysninger om underet som hadde skjedd i landet, **forlot Gud ham for å sette ham på prøve, for å lære sinnelaget hans fullstendig å kjenne.**” (2. Krøn. 32,31). I salmene heter det: “Hans øyne skuer omkring, hans øyenvipper **prøver menneskebarnene**. Herren **prøver** den rettferdige og den gudløse, og hans hjerte hater den som elsker vold.” (Sal. 11,4-5). - Og i ordspråkene: “Smeltedigelen er for sølvet og ovnen for gullet; men den som prøver hjerter, er Herren.” (Ordsp. 17,3).”

“Hos profeten Jesaja heter det: “Vit vel: jeg har lutret deg, men ikke funnet deg som sølv; jeg har **prøvet** deg i lidelsens glødeovn.” (Jes. 48.10).”

“Jobs skjebne som er nevnt i Bibelen, er jo intet annet enn en prøve. **Gjennom den ville Gud bringe i erfaring** hvordan dette rettferdige menneske ville forholde seg overfor ham i den verste lidelse.”

“Alle prøvelser som menneskene underkastes av Gud, ville jo være et komediespill, **hvis Gud på forhånd visste hva resultatet av prøvelsene ville bli.**”

“Det er klart at Gud, som kjenner sine skapningers ånd inn i de dypeste dyp, på grunn av dette kjennskap i mange tilfeller vet hvordan deres frie valg **med største sannsynlighet** vil falle ut. I stor utstrekning har også vi ånder denne kunnskapen. Hvis dere kjenner karakteren til et medmenneske, er selv dere mennesker - med en **viss grad av sikkerhet** - i stand til å **forutsi** hvordan han vil komme til å forholde seg i en gitt situasjon. Men alt dette er **bare gjetning**. Men det handler ikke om det her, men **om en ufeilbarlig sikkerhet i det å vite på forhånd** en avgjørelse som avhenger av den frie viljen. Og denne ufeilbarlige viten har ikke noen ånd, **heller ikke Gud**. Derfor visste heller ikke Gud på forhånd om noen eller mange av de skapte åndene ville komme til å falle og selvfølgelig heller ikke **hvilke** av disse åndene som ville komme til å falle. **Han visste bare om muligheten for å falle**, som jo var gitt i og med den frie viljen.”

“Hvis Gud med sikkerhet hadde visst på forhånd, slik dere lærer, at skapninger, som han hadde kallet til live, ville misbruke sin frihet og vende seg fra ham, så ville han overhode ikke skapt dem, men bare slike om hvem han på forhånd visste at de ville være trofaste mot ham.”

“Det finnes enda to store feiltagelser angående Gudsbegrepet i deres religion. De vil jeg bare kort antyde her, da en utførlig undervisning om dette vil bli

gitt ved en senere anledning. Dere lærer **én** Gud i **tre** personer. Dere påstår altså at det er tre ånder, at hver av dem er en sann Gud, og at de tilsammen likevel bare utgjør én Gud. Det er menneskelig villfarelse og den største dumhet. Det eksisterer ingen treenighet slik dere lærer. **Gud er en eneste personlighet. Bare Faderen er Gud.** Alle andre hellige ånder er Guds **skapninger**. Ingen av dem er lik Faderen.”

“Videre lærer dere en **evig straffende** Gud. Dere lærer et **evig helvete**. Helvete er ikke evig. Gud er kjærligheten. Han støter ingen skapning bort for alltid. Alle som ved egen skyld er veket fra ham, vender også tilbake igjen til ham. Det er sannheten som jeg vil gi bevis for en annen gang.”

* * *

Guds skaperverk og dets skjebne

*Du har ordnet alt etter mål, antall og vekt.
For å gjøre bruk av din veldige makt, står deg
alle tider til disposisjon. Visdom: 11,20-21*

“Gud er ånd, og alt han skaper er ånd. I sitt bilde kalte han åndelige vesen til live i et slikt umåtelig antall at dere ikke har noe jordisk tall som tilnærmedesvis kan uttrykke det.”

“**På hvilken måte** den uendelig store og allmektige Gud skapte ånde verdenen, kan ikke forklares for deg som menneske. Det er heller ikke nødvendig å vite det, og uten betydning for sjelens frelse. Det er tilstrekkelig å lære å kjenne sammenhengene mellom menneskene og Guds skaperverk. Av det kan du skjønne hvorfor mennesket er på Jorden, og hvilke oppgaver det skal oppfylle i sin jordiske tilværelse. Min undervisning om Guds skaperverk skal tjene dette formålet.”

“Gud skapte **ikke** ånde verdenen **på en gang**. Gud er den store skaper som - etter uendelig vise lover - skaper det store av det lille, mangfold av enhet, treet av frøkornt med billioner av frøkornt som kimer til nye trær. Han skaper ikke familien ved å kalle foreldre og barn til live samtidig, men han skaper ett foreldrepar og gir dem evnen å formere seg, slik at familien etter hvert vokser - ved at barn fødes - slik at det oppstår nye familier uten ende av denne familien.”

“Gud gikk frem på samme måte med sitt åndelige skaperverk. Alle lover som dere ser i den jordiske verden, er også til stede i den åndelige verden. Jeg har gjentatte ganger ettertrykkelig vist til dette faktum og må stadig understreke det påny, fordi det er det sanne grunnlaget for all kunnskap om det hinsidige, uansett om dere godtar det eller ler hånlig og avviser det som utrolig.”

“Så vil dere vel riste vantro på hodet når jeg sier at loven om **forbindelsen mellom det mannlige og det kvinnelige** som finnes i hele naturen på Jorden og hos alle levende vesener, også gjelder og må gjelde i samme omfang i det åndelige skaperverket. For materien er bare legemliggjørelsen av det åndelige, altså bare en **annen tilstand av ånden**, som ikke opphever de åndelige lovene, men bare lar dem virke i materien i en tilpasset form. Slik som det på Jorden er skapt mannlige og kvinnelige vesen av alle arter, så finnes også mannlige og kvinnelige ånder i det åndelige skaperverket. Det finnes like mange mannlige ånder som kvinnelige. Etter Guds lov er enhver mannlige ånd tildelt en kvinnelig ånd. Begge passer fullkomment til hverandre og finner sin høyeste personlige lykke i at de gjensidig utfyller hverandre og trofast samarbeider om den oppgaven Gud har gitt dem. Slike åndepar som er skapt for hverandre kalles “dualer”. Det betyr: “**To, som hører sammen**”. “Se på **alt** Den høyeste **har skapt**: alltid er det to og to (= par), den ene hører til den andre.” (Sirach 33,14). - Det er de ekteskapene som ble sluttet i himmelen. **Bare**

Gud er unntatt fra loven om den parvise forbindelsen mellom det mannlige og det kvinnelige. Denne loven gjelder altså også for den “Guds sønn” som kom inn i tilværelsen som Guds første skapning, og som dere kaller Kristus. Dette Bibelens ord gjelder for alle skapte ånder: “Som mann og kvinne skapte han dem” - og så det andre ordet: “Voks og former dere!””

“Kristus er den høyeste ånd som Gud i sin allmakt kunne skape. Han er fullt og helt hans uttrykte bilde, sålangt en skapt ånd kan være i besiddelse av skaperens fullkommenhet. Derfor kalte Paulus ham med rette for “et **bilde** av den usynlige Gud og **den første** i hele skaperverket.” (Kol. 1,15). Kristus er altså ikke Gud - slik mange av dere lærer nå - men den som ble skapt først, Guds sønn, hans høyeste og mest fullkomne skapning.”

“Etter Kristus trådte seks andre ånder som også kalles “Guds sønner” inn i tilværelsen. De skylder den første, skapte Guds sønn sitt himmelske legeme, men de er ikke hans like verken i storhet, makt eller herrlighet.”

“Den andre “Guds sønn” var han som dere kaller Lucifer - lysbæreren - etter Kristus den høyeste av de skapte åndene, som senere falt fra Gud. En annen av Guds “syv sønner” møter dere i historien om Tobias. Der gir denne høye himmelens ånd som hadde ledsaget den unge Tobias - materialisert som menneske - seg til kjenne for Tobias’ familie med ordene: “Jeg er Rafael, en av Guds syv sønner.” (Tobias 12,15).”

“Bortsett fra den sønnen Gud skapte først, er hele den eksisterende ånde verden ikke en **direkte** Guds skapelse, slik den første sønnen er, men de er frembragt av den først skapte sønnen ved åndelig formering. Derfor skriver Paulus i brevet til kolosserne (1,16-17): “Gjennom Kristus er alt skapt - det som er i himmelen og på Jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, makt og myndighet: alt er skapt gjennom ham og til fellesskap med ham, og han står over alt, og alt har kilden til sin eksistens i ham.”

“Slik hele den jordiske menneskeslekten har det første mennesket som opphav til sin **legemlige** eksistens, så har hele ånde verdenen - hva angår deres **legemlige** eksistens - sin opprinnelse i Kristus. På samme måte som menneskene har **arvet og overlevert kroppen** de fikk fra sin første stamfar gjennom generasjonene - samtidig som deres ånd er blitt forenet med kroppen uten medvirkning av det kjødelige opphav - slik har de himmelske vesen den første blant de himmelske skapningene, den første Gudesønn, å takke for sine **himmelske legemer**. Deres ånd, som kommer fra Gud, blir hver gang forent med det himmelske legeme av Gud. Skillet mellom “himmelske legemer” og “jordiske legemer” forstår du jo ut fra mine tidligere forklaringer. Hos de hinsidige vesener er legemet til stede i åndelig form. Paulus lærer dere noe om dette i sitt første brev til korinterne (15,40-44): “Det finnes **himmelske legemer** og **jordiske legemer**; men det ytre utseendet til de himmelske

legemer er annerledes enn de jordiske..... Likesåvel som det finnes et **materielt** legeme, så finnes det også et **åndelig**.” Ånden mottar sin skikkelse i det som kalles “od-legeme”. Ånden selv er en Gudegnist som lyser, alt etter hva slags hylster den er inkorporert i. Dette er riktignok bare et bilde. Men det åndelige kan ikke gjøres forståelig for dere mennesker på annen måte enn gjennom ufullkomne bilder.”

“Dere har mangfoldige typer og arter levende organismer på Jorden - høyere og lavere - og hver type og art er i seg selv og i forhold til de oppgavene de skal løse, noe fullkomment. På samme måte var det også et herlig mangfold av ulike ånder - som Gud formet til enkeltvesener i himmelske legemer. Ifølge Bibelen skiller dere jo selv mellom kjeruber, serafer, erkeengler, engler, herskere, makter og fyrstedømmer.”

“Den ånde verdenen som var skapt gjennom Kristus og i fellesskap med ham, var forent i en vidunderlig **levende organisme**, hvor hver ånd var ledd i et åndelig fellesskap, forskjellige i sin art og fullkommenhet. Slik de enkelte lemmene til en jordisk kropp til sammen danner et organisk hele på tross av deres forskjellige utforming og oppgave - der intet ledd er overflødig, og intet ledd er der for seg selv - slik utgjorde også det åndelige skaperverk et åndelig legeme med Kristus som hode og den øvrige ånde verden som lemmer. I et velordnet jordisk rike danner kongen - som nasjonens hode - sammen med sine ministre, sine høyere og lavere embetsmenn og samtlige undersåtter en eneste stor familie, hvor alle arbeider for helhetens vel, og hvor den enkeltes vel også avhenger av helhetens vel. Slik er det også i den store åndefamilien. Hver ånd hadde en oppgave som var egen for ham, høy eller mindre høy. Men alle var sammenfattet i en herlig enhet hvor ingen ånd var overflødig, og den enkelte ånd ikke arbeidet for seg, men arbeidet sammen med de andre på den vidunderlige oppgaven som Guds skapelse skulle oppfylle. De skulle delta i Guds virke og dermed i all den lykke og skjønnhet som tilhørte ham som hadde skapt dem; de skulle delta i herligheten hos Gud og Kristus som Gud hadde innsatt som konge.”

“Derfor taler apostelen Paulus gjentatte ganger om “Kristi legemes hemmelighet” i brevene sine. “Slik vi har mange lemmer på et legeme, men med ulik utførelse, så utgjør vi alle sammen **ett legeme i Kristus**. Men i forholdet til hverandre er vi lemmer, men slik at vi har gaver som er forskjellige - alt etter hvilken nåde vi har fått.” (Rom. 12,4-6). - “At vi i alt tiltar i ham, som er hodet, Kristus; i ham er hele legemet føyet sammen og forenet gjennom ethvert medhjelpende bånd i samsvar med den virksomhet som er tilmålt hvert ledd, og derved får han sin vekst.” (Ef. 4,15-16). - “**Kristus er hodet**, ut fra hvilket hele legemet - som er forenet og holdt sammen gjennom sammenføyning og bånd - har vekst og trivsel i Gud.” (Kol. 2,19).”

“Dette store åndenes fellesskap kaller Paulus også “kirke”. - “Kristus er hodet for legemet som er “kirken”.” (Kol. 1,18). “Gud har ordnet alt under hans føtter og satt ham til **hodet over hele “kirken” som er hans legeme** og fyldestgjørelsen til den som oppfyller alt i alt.” (Ef. 1,22-23).”

“Kirken” er altså de troende åndenes fellesskap under Kristi kongedømme. Ordet “kirke” betyr “herrens herredømme”. Den som stiller seg under dette herredømmet og derved under Gud, tilhører “kirken”. Det riktige begrepet “kirke” har altså ikke noe til felles med deres **jordiske kirker** og religiøse samfunn. Det er alt sammen menneskeverk, oppstått ved menneskelig villfarelse og forgjengelig, som alt det menneskelige.”

“Det Paulus beskriver som “Kristi åndelige legeme” var **fullkommen virkelighet** ved den åndelige skapelsen. Alle åndevesener som ble til, var ånder i den store ånde-organismen underordnet Kristi ledelse. De sto ikke under noen form for tvang. De hadde sin fulle frihet. Hva de gjorde, skjedde av fri vilje. De var hengivne i troskap til Kristus som deres konge og Guds stattholder - og derigjennom til Gud selv. Et inderlig kjærlighetsbånd omfavnet denne store åndefamilien. Kristus utøvet sin makt på oppdrag fra Gud - ikke som en hersker på sin trone, men mer som en ledsager og broderlig beskytter. Det var den sterkeres beskyttende hånd over de svakere.”

“**Den frie viljen** var Skaperens høyeste gave til åndene, men den ga dem samtidig også **muligheten** til å motsette seg bestemmelsene til den kongen Gud hadde innsatt. Følgende ord i Den hellige skrift gjelder for alle skapte ånder - bortsett fra den første Guds sønn - “Skaperen kan ikke ha tiltro til sine tjenere, og han bebreider sine engler for mangler.” (Job. 4,18) - og det andre ordet: “Tenk over at han ikke engang kan stole på sine hellige engler, og himmelen er ikke ren i hans øyne.” (Job. 15,15). Og likevel er de **hellige ånder** så lenge de anerkjenner Guds og Kristi herredømme over seg og **ikke skiller seg fra Guds rike gjennom frafall.**”

“**Dessverre oppsto denne atskillelsen fra Guds rike ved at en stor del av ånde verdenen satte seg opp mot Kristi kongedømme.** Det var ikke - slik dere lærer - **et direkte opprør mot Gud selv**, men mot den stattholderen han hadde innsatt.”

“**Det var den første revolusjonen.** Dere kan ikke forestille dere det som foregikk, menneskelig nok. Det var det samme som det som skjer ved deres jordiske revolusjoner. For heller ikke ved disse revolusjonene er det de revolusjonæres kroppes som smir opprørsplanene og prøver å sette dem ut i livet, men de jordiske menneskers ånd. Og hvis dere undersøker hvordan de menneskelige revolusjonene oppstår og forløper i alle sine enkeltheter, så får dere et bilde av den første revolusjon i Guds ånderike, som kommer sannheten ganske nær.”

“Alle revolusjoner blir forberedt i lang tid på forhånd. De oppstår ikke plutselig. De utgår fra en opprørsleder som skaffer seg et så stort antall likesinnede som mulig på sin side, som innvier dem i sine planer, og lover dem høye posisjoner og makt som lønn i tilfelle de lykkes. De som er innviet i planen, bearbeider de store folkemassene - som de må ha med seg for å lykkes - først forsiktig, så stadig mer

åpent. Massen av såkalte **medløpere** som - ved de jordiske revolusjoner gebærder seg og skriker - vet vanligvis ikke hva det egentlig dreier seg om. De løper med fordi også andre løper med; de skriker fordi andre også skriker. Derfor er de ikke på langt nær så skyldige som **opprørslederne** som har tenkt igjennom planens fulle rekkevidde og forberedt den grundig i alle enkeltheter. De vet nøyaktig hva de vil. Derfor får de også etter deres menneskelige lover den strengeste straffen, mens massene av medløpere blir mye mildere bedømt og behandlet.”

“**Opprørslederen** ved revolusjonen i Guds ånderike var Lucifer, den andre sønnen til den Allerhøyeste, lysbæreren, som - etter Kristus - var den høyeste og vakreste ånd i Guds skaperverk. Og hva ville han? - Han ville høyere opp. **Han ville regjere som den første** og ikke - som nummer to - stå under ledelsen av en førstemann. Han ville tre inn i Kristi sted og være konge i stedet for ham. Han ville styrte broren.”

“Denne planen kom heller ikke hos ham plutselig. Den modnet litt etter litt i ham til fast beslutning og dermed den fullbyrdede synd som tilsølte denne høye ånd.”

“Gud grep ikke inn for å kvele det spirende opprøret og hindre det med makt, slik han kunne ha gjort. Han lar skapningenes fri vilje gå sin gang, slik han jo heller ikke griper inn hos dere mennesker, så snart dere planlegger en ugjerning og forbereder gjennomføringen av den. Han lot Lucifer og hans **medsammensvorne** rolig arbeide og hindret dem ikke i deres bestrebelsers verken når det gjaldt å forføre høye, ledende ånder eller å lokke massene av medløpere med løfter. Dette var den store prøven Gud ville sette hele den skapte ånde verdenen på. Av fri vilje skulle de bestemme seg for om de ville bli værende på Kristi side, som den rettmessige konge Gud hadde innsatt, eller om de ville gå over til Lucifer.”

“Blant disse medløperne - som det var mange av på alle åndenivåer - var der en åndefyrste som forekommer i deres Bibel som menneske under navnet Adam. Det fantes utallige slike åndefyrster i Guds ånderike. Store åndeskarer var underlagt de enkelte fyrstene. Det var også tilfelle med Adam. Mange av disse fyrstene hjalp - som medsammensvorne - Lucifer med å forberede revolusjonen. Andre, deriblant Adam, tilhørte med større eller mindre skarer av underordnede, til medløperne.”

“Da kom timen da Lucifer og hans tilhengere trodde seg sterke nok til å tilrane seg herredømmet i åndenes rike, særlig fordi en stor del av Mikael's stridshær hadde gjort felles sak med dem. Også ved deres jordiske revolusjoner legger man den største vekt på å vinne hæren for de revolusjoneære ideene. Det hadde også Lucifer i stor grad lyktes med. En slik hær var så og si planlagt av Gud som en stående styrke i tilfelle det skulle bli bruk for den. Slik har også dere en stående hær for å være rustet i tilfelle en fare truer.”

“Da kampen nå begynte, og åndene hadde delt seg og samlet seg for eller mot Kristus, grep Gud inn. Prøven var over. Det indre og ytre frafallet var et

fullbyrdet faktum. Nå fulgte straffen. Fyrst Mikael fikk i oppdrag å styrte rebellene ved hjelp av de legionene av hans hær som var forblitt trofaste. Utrustet med Guds kraft utførte han ordren. Fryktelig var den skjebne som i første omgang traff den tidligere lysbæreren og hans medsammensvorne. De ble forvist til de dypeste avgrunner i skapelsen. Disse avgrunnenes mørke og gru kan dere ikke engang tilnærmevis danne dere et bilde av. Jeg formår heller ikke å forklare hvordan disse mørkets dyp er å oppfatte ut fra hvordan de virkelig er. Dette gjelder jo også deres jordiske mørke. Dere opplever riktignok at mørke oppstår der, hvor lyset forsvinner fullstendig. Og jo mer lyset svinner, desto større blir mørket. Mørket **oppstår** altså ved at lyset tas bort. Men hva det **består** i, for dét mangler dere begrepene. Videre vet dere også av erfaring at en blanding av alle farger utgjør hvitt, og at alle fargene finnes i en lysstråle; videre at sort ikke er noe annet enn mangel på alle farger. Overfør disse menneskelige erfaringer på den falne ånde verdenens henvisning til områder som var utelukket fra ethvert lys, og dermed fra alle farger, og du aner hvor ugjennomtrengelig dette mørket må være, selv om du ikke kjenner mørkets vesen.”

“De hellige skriftene taler ofte om denne åndekampen og det ondes fall. Kristus sier selv: “Jeg så Satan styrte som et lyn fra himmelen.” (Luk. 10,18). Og apostelen Johannes så Mikael og hans legioners kamp mot Lucifer i en visjon. “Det oppsto en kamp i himmelen. Mikael og hans engler kjempet mot dragen, og dragen og hans engler satte seg til motverge. Men de vant ikke seieren, og de kunne ikke lenger være i himmelen.” (Åp. 12,7-8). Peter skriver: “Gud har ikke engang vist skånsel mot falne engler, men styrtet dem ned i underverdenen, inn i helvetes huler, hvor de blir holdt så lenge inntil de igjen vender seg til Gud.” (2. Pet 2,4).”

“Beretningen om skapelsen av åndene og en del av ånde verdenens frafall var den første fortellingen i urbibelen - slik som jeg har fortalt den her. Senere ble den tatt bort.”

“Når en stor del av ånde verdenen kunne falle fra, oppstår for dere mennesker med rette spørsmålet: Hvordan var det overhode mulig at høytstående og lykkelige Guds ånder kunne falle fra? Grunnen var den samme hos disse åndevesener som for dere når dere begår feiltrinn: **Streben etter mer**. Den som har mye, vil gjerne ha enda mer. Og den som har mye makt, vil gjerne se at makten øker, selv med fare for å miste alt med ett slag. Ser dere ikke dette hos de store i menneskehetens historie og hos de små i det daglige liv?”

“I gripende ordelag og på oppdrag fra Gud skildrer Esekiel i en klagesang om kongen av Tyrus grunnen til sitt frafall som ånd. Han hadde deltatt som medløper i den store ånderevolusjonen under Lucifers ledelse, og derfor var han blitt styrtet: “Du som var fullkommenhetens bilde, full av visdom og fullkommen av skjønnhet. Du befant deg i Eden, Guds hage. Mangslags edelsteiner bedekte din kledning: karneol, topas og jaspis, krysolit, beryll og onyx, rubin og smaragd. Innfatningen og utsmykningen om deg var laget av gull; de ble forberedt da du ble

født. Du var en salvet kjerub, som hadde til oppgave å beskytte; jeg hadde eslet deg til det. På det hellige Gudefjellet holdt du til, og vandret mellom ildsteiner. Rettskaffen var du i alt du gjorde fra du ble skapt til skyld ble funnet hos deg. Som følge av dine nære forbindelser (med Lucifer) fylte ditt indre seg med urett. Og da du hadde syndet, drev jeg deg bort fra Gudefjellet og støtte deg bort, - du skjermende kjerub midt blant ildsteinene. **Ditt sinn var blitt hovmodig som følge av din skjønnhet**, og du hadde neglisjert din visdom på grunn av din glans. Derfor styrtet jeg deg ned på Jorden. .... På grunn av skyldens omfang og dine gjerningers troløshet har du skjendet dine helligdommer. Derfor har jeg latt en ild fremgå av din midte som har fortært deg og gjort deg til støv på Jorden for øynene til alle som så deg. Du har tatt en ende med skrekk og er der for uoverskuelige tider.” (Esek. 28,11-19).”

““Ditt sinn var blitt hovmodig” - med disse ordene er grunnen til ånde verdenens frafall gjengitt på den mest korrekte måten. Dette “Jeg vil ikke tjene, jeg vil herske” har forårsaket fallet.”

“Og hva skjedde med det store antallet medløpere? De var jo på langt nær så skyldige som gruppen av opprørsledere. Gud straffer bare i samsvar med skyld. Det ville derfor ikke vært rett, hvis Gud hadde kastet dem i det samme mørkets dyp som Lucifer ble styrtet ned i.”

“Gud behandlet dem svært nådig. Han påla dem en forholdsvis liten straff. Han utelukket dem riktignok fra den herlighet de hittil hadde hatt, men satte dem i en sfære som dere ville sett på som himmelen, hvis dere hadde kunnet se den. Denne himmelen kan riktignok ikke sammenlignes med den herlighet som medløperne tidligere hadde i Guds rike, men likevel slik at dere ville forbinde begrepet **paradis** med den. For den sfæren de ble satt i, er “Paradiset” i deres Bibel. Paradiset var altså ikke på denne Jorden, slik dere tolker det. **For en materiell verden fantes ennå ikke dengang.** Den bibelske skildringen av Paradiset som en vakker hage med elver, blomster og frukter har gjort at dere har plassert den på Jorden. Dere vet ikke noe om at alt det dere ser i **materiell form** på Jorden, også finnes i **åndelig form** i de hinsidige sfærer. Der finnes skikkelser, boliger, elver, trær, busker, blomster, frukter, mat og drikke, gull og edelsteiner, fjell og daler, musikk og sang, dufter og toner. Du finner mine opplysninger bekreftet mange steder i Den hellige skrift. Der blir Guds by skildret for dere med sine murer og porter, med strømmende vann, med blomstrende vekster og alle de kostbarheter som hjertet kan glede seg over. Dere mener at dette bare må forstås billedlig. **Det er ikke noe bilde, det er virkelighet.** Har ikke Kristus selv sagt: “I min fars hus er det mange **boliger**; hvis det ikke var slik, ville jeg ha sagt det til dere. For jeg går hen og forbereder et sted for dere. Og når jeg er gått bort og har forberedt et sted for dere, da kommer jeg igjen og tar dere til meg, slik at der hvor jeg er, der er også dere.” (Joh. 14,2-4)? - Har ikke Kristus videre sagt: “Jeg vil fra nå av ikke drikke mer av **vinstokkens frukt** inntil den dag,

da jeg påny drikker det i min fars rike.” (Mark. 14,25)? - Og sa ikke engelen Rafael allerede i den gamle pakt til Tobias: “Jeg nyter en usynlig **mat** og en **drikk** som menneskene ikke kan se.” (Tobias 12,19)? - Og er ikke den herlige åndelige kledning som den høye ånd var kledd i før han falt - besatt med edelstener og pyntet med gull - dessuten utrykkelig nevnt i profeten Esekiels skildring av den falne skjerub? Har jeg ikke - da jeg inngående fortalte deg om od’et - lært deg at hver ånd har et od-legeme som åndelig legeme, og at de jordiske legemer bare er en fortetning av od-legemene? Den mest fullkomne form av od’et er altså ikke den som er fortettet til materie, men den åndelige. Det materielle legemet er ikke det vakreste, men det åndelige. Det er ikke den materielle edelstenen som er den mest praktfulle, men den åndelige; ikke det materielle gullet det mest verdifulle, men det åndelige. For gull og edelstener er såvel i materiell som i åndelig form ikke noe annet enn vidunderlig foredlet od som i det ene tilfellet befinner seg i fortettet, i det andre tilfellet i ufortettet tilstand. Det kan synes vanskelig for dere å forstå, fordi dere har ikke begreper for annet enn det materielle. Dere har ingen forestilling om åndelige tilstander. Man har heller ikke lært dere noe om det dengang dere var unge. Men de klarsynte, som kan se det åndelige med åndelige øyne, forstår det som er sagt fullt og helt. De forstår også skildringen av Paradiset med trær, planter, frukter og elver som en **åndelig sfære**. Det du opplever, ser og hører i drømme, oppfatter du ikke på en materiell måte, men alt dette fremstår i åndelig form og skikkelse for den som drømmer.”

“Medløperne fra ånderevolusjonen ble altså hensatt til denne åndelige sfæren kalt Paradiset. Men ikke bare til **straff**, men også til **fornytt prøve**. Gud handlet av godhet og rettferdighet og gav disse åndene en ny anledning - ved å bestå en prøve - til å gjøre godt igjen det feiltrinn de hadde begått i sin svakhet. De var medløpere, og deres synd hadde ikke sitt utspring i **ondskap** i deres sinnelag. I et svakt øyeblikk var de forført til synd av forføreren. Ytre sett hadde de sagt seg fri fra Kristi kongedømme. Men i sitt indre var de halvveis på Kristi side og halvveis på Lucifers, slik det jo også er idag hos mange mennesker. De halter på en måte til begge sider. Men Guds rettferdighet forlangte at de også i sitt indre tok et entydig standpunkt. Ved å forvise dem til Paradisets sfære hensatte han dem i en “nøytral sone”. Her skulle de bestemme seg. Nå hadde ikke den avgjørelsen vært vanskelig for dem, hvis de hadde hatt de samme åndelige evnene fullt og helt, som de hadde i Guds rike. Men det var ikke tilfellet. For - som jeg fortalte deg i forbindelse med odlæren: ethvert motsetningsforhold som en ånd opplever med Gud, fører til en endring av dens od-legeme. Od’et blir uklart, mister sin rent åndelige form og får en større fortetning. Denne demper ikke bare oppfatningsevnen, men fratår fremfor alt ånden erindringen om dens tidligere tilværelse. Derfor kunne ikke åndene i paradissfæren huske den herlighet de hadde i Guds rike før de falt. Ellers hadde jo en prøving av disse åndene i Paradiset ikke vært mulig. For hadde de husket sin tidligere lykkelige tilstand og sammenlignet den med den nåværende, hadde de ikke

nølt et øyeblikk med å bestemme seg og velge side. Men verken den tapte herligheten, åndekampen, eller deres eget frafall husket de lenger. De kjente bare sitt nåværende liv, slik dere mennesker også **bare kjenner deres nåværende liv** og ikke lenger har noe minne om deres tidligere utviklingstrinn, slik at de fleste mennesker tror at de kom inn i livet for første gang da de ble født som menneske. De vet ikke noe verken om sine tidligere opphold hos Gud eller om de etterfølgende jordiske inkarnasjoner av deres ånd. Bare noen få har en dunkel anelse om at de har levd før.”

“Den prøven som åndene i Paradiset måtte igjennom, besto i at Gud forbød dem noe de ikke kunne forstå. Bibelen fremstiller dette forbudet billedlig som en forbuden frukt. Forbudet gjaldt for alle medløperne, som - i likhet med Adam - hadde falt, og som befant seg i den samme sfæren som han og var iklædd det samme odlegemet.”

“Både de gudstro skarene i himmelen og dypets mørke krefter var nå opptatt av disse åndene. De førstnevnte prøvde å påvirke dem til å være standhaftige og til å overholde det guddommelige forbudet; de siste vek ikke tilbake for - ved forlockende løfter - å fremstille det som det klokeste å ignorere hele forbudet. Det var denne kampen som også idag utkjemper om hvert eneste menneske. På den ene siden hvisker det onde og oppfordrer til brudd på den guddommelige lov og viser hvor fristende og nyttig synden er. På den annen side det godes indre stemme som maner og advarer mot å gi etter for det onde. Det er mennesket selv som må avgjøre hvem han vil følge.”

“Også når dere i det jordiske liv vil vinne folkemassene over på deres side, så sørger dere for å få personer over på deres side som folk ser opp til, folk hvis handlinger og meninger er utslagsgivende for hvordan folkemassene lar seg påvirke.”

“Slik skjedde det også med skarene i Paradisets sfære. Adam - den tidligere høye himmelsfyrsten - pekte seg særlig ut blant dem på grunn av sine store åndelige evner. Det var derfor naturlig at hans standpunkt til Guds forbud ble utslagsgivende også for de øvrige åndene i Paradiset. Derfor var det ham det onde i første rekke nærmet seg for å bringe ham til fall. For å oppnå sitt mål brukte den onde den kvinnelige ånden som hørte til Adam som dual, og som dere kaller “Eva”. Eva falt for det ondes fristelser og bragte også Adam til å falle. Alle åndeskarene som oppholdt seg i Paradisets sfære, fulgte nå dette eksemplet.”

“Gjennom dette andre syndefallet ble Adam og de øvrige medløperne det ondes eiendom og befant seg nærmest på samme nivå som Lucifer. Fra Paradisets sfærer sank de ned i mørkets dyp. Fra nå av var Lucifer også disse åndenes fyrste. I sitt rike var han en selvstendig hersker. Riktignok var også han under Guds makt og kunne således ikke gjøre hva han ville. Men Gud innskrenket ikke utøvelsen av hans myndighet som hersker over dem som **frivillig** var blitt hans undersåtter. Det var en fryktelig følge av Guds rettferdighet at Lucifer fikk lov å beholde som sin

eiendom de som var gått over til ham. For dem var det ikke lenger mulig å unnslipe. Selv om de etterpå skulle angre sitt frafall til det onde, var der ingen vei tilbake for dem. De hadde for alltid forskrevet seg til helvetes hersker. Det er det skyld-brevet som Paulus snakker om i sine brev, og som han betegner som en “uovervinnelig hindring” for de falnes redning.”

“I deres stater på Jorden er det jo ikke annerledes. Er man blitt undersått i et land, så må man føye seg etter dette landets regjering. Uten regjeringens tillatelse kan han ikke forlate landet. Og er landet i krig med et annet land, så blir det aldri gitt tillatelse til å gå over til fienden. Slik også i Lucifers rike. Det er i konstant krig mot Guds rike. Derfor var det utelukket at Lucifer ville gi en av sine undersåtter tillatelse til å vende tilbake til Guds rike.”

“Et annet eksempel: En som frivillig går inn i Fremmedlegionen, blir holdt fast der. Selv om han etterpå angre tusen ganger - han kan gråte og klage over det han må gjennomgå der - det hjelper ham ikke. Her hersker et hardt regime som ikke kjenner barmhjertighet. Han må bli. Forsøker han å flykte, blir han innhentet av legionærene og bragt tilbake, og hans lodd blir enda verre. Det fører ingen bro over til fedrelandet og hjemmet som han har forlatt av egen fri vilje.”

“Satans rike er en slik fremmedlegion. Den som gikk inn til ham, kunne ikke mer tilbake. Det fantes ingen bro over den avgrunnsdype kløften som hadde åpnet seg mellom mørkets fremmedlegion og Guds rike. Denne broen ble først bygget senere gjennom Kristi frelse.”

“I lignelsen om den rike mann og den fattige Lasarus - lar Kristus derfor den samme sannhet bli uttalt gjennom Abrahams munn: “Og dessuten er det en stor kløft mellom oss og dere, slik at de som vil over fra oss til dere, ikke kan, og man heller ikke kan komme derfra og over til oss.” (Luk 16,26).”

“Et tredje eksempel: Betrakt skjebnen til en soldat som i krig forlater sin egen hær og går over til fienden. Selv om han etterpå bittært skulle angre sin faneflukt og ønske seg aldri så mye tilbake til sitt fedreland, - fienden gir ham ikke fri.”

“I min undervisning har jeg nå ført deg til det punktet, hvor to riker befinner seg i en uovervinnelig motsetning til hverandre: De utstøttes rike, eller “dødsriket” - og Guds rike. Mørkets rike mot lysets rike. Lucifers kongedømme mot Kristi kongedømme. Her Lucifer - der Kristus.”

“Men Gud elsker alle sine barn, også de som var skilt fra farshuset ved egen skyld. Og på samme måte som han hadde skapt dem gjennom sin sønns formidling og føyet dem inn som åndelige lemmer i Kristi legeme, så ville han igjen forene de atskilte lemmene i sin sønns åndelige legeme, - “de nemlig som ikke blir værende i sitt frafall, men blir innpodet igjen; Gud har jo rett til å innpode dem igjen” (Rom. 11,23).”

“Men gjen-innpodingen av de avrevne lemmene i Kristi livgivende legeme kunne bare skje gjennom en **fri viljesbeslutning** fra de utstøtte åndene. Gud hadde

gitt dem fri vilje. Av fri vilje var noen gått inn i rekken av opprørere, noen som ledere, andre som medløpere. I Paradiset hadde medløperne - ved sin frie vilje falt for annen gang, da de ble prøvet i Paradisets sfære. De skulle også av fri vilje løfte seg igjen og vende tilbake til faderhuset.”

“Men det syntes umulig.”

“I utgangspunktet måtte det antas å være utelukket at Lucifer og hans medsam- mensvorne kunne vende tilbake. For styrtet hovmod forvandler seg til forstokket ondskap, som heller forblir ulykkelig enn å ydmyke seg.”

“De skarene av ånder som engang ble forført til å bli medløpere, hadde et helt annet sinnelag enn de som dominerte dem. Men de så ikke noe håp om redning fra dypet. Og der hvor håpet om redning mangler, der mangler også enhver vilje til å finne den. Og hvor denne viljen mangler, der blir heller ingenting gjort for å lete frem veien til redning.”

“Men selv om de hadde hatt viljen til å vende tilbake, så lå der en uoverstigelig hindring i det at Lucifer hadde fått rett til å herske over disse åndene, en rett som heller ikke Gud kunne redusere, fordi han allerede hadde innrømmet Lucifer denne retten.”

“Men Guds veier er vidunderlige, og hans visdom kjenner midlene som fører til målet. “Du er skånselsfull mot alt, fordi det er din eiendom, o Herre, du venn av alt liv. For din uforgjengelige ånd er i alt.” (Visdom 11,26).”

“Etter åndenes frafall la derfor Gud den planen som skulle føre de utstøtte tilbake til ham.”

“Guds frelsesplan er den store hemmeligheten som ble meddelt apostelen Paulus og de øvrige apostlene gjennom åndene som Kristus sendte dem. Men heller ikke apostlene våget å åpenbare hele sannheten om frelsesplanen for de første kristne menighetene. For det meste i den var ubegripelig for dem. Også for dem måtte det derfor overlates til Guds ånder - som talte gjennom mediene i de kristne menighetene - å føre dem in i hele sannheten litt etter litt. Det skjedde på den samme måten som jeg nå underviser deg om sannhetene.”

“I begynnelsen vil det heller ikke være lett for deg å fatte hele sannheten om Guds redningsplan. Som Paulus skriver til de første kristne, kan dere ikke tåle fast føde. Man kan bare gi dere melk, slik man gir umyndige barn. Sannheten i dens helhet og fulle omfang er den faste åndelige føde som bare de kan tåle som er sterke i ånden. Et **lettforståelig utvalg** av sannheter er den **melken** som man gir dem som ennå er spedbarn i troens og sannhetens liv.”

“I den følgende undervisningen gir jeg deg ikke melk, men fast føde, slik det også er en god del fast føde i det jeg allerede har meddelt deg. Jeg nøyer meg ikke

med å formidle deg **kunnskap** om sannheten omkring de store spørsmål vedrørende det hinsidige. Du skal snarere få en **forståelse av årsakssammenhengene mellom de enkelte sannheter. For det er bare erkjennelsen av årsakene til det som skjer, som tilfredsstillende ånden.**”

* * *

Guds frelsesplan

Det vi meddeler, er ikke denne verdens visdom, men visdom for de modne... Vi meddeler Guds hemmelighetsfulle, skjulte visdom som Gud har bestemt til vår forherligelse før all tid.

1. Kor. 2,6-7

“Etter at en stor del av ånde verdenen hadde falt fra, fastla Gud den planen han ville følge for å redde de ulykkelige som var sunket i dypet, og tilbakeføre dem til sitt rike.”

“Hans barmhjertighet gjaldt i første omgang de som var mindre skyldige. Det var de utallige skarer som ble prøvet på nytt i Paradis og dermed begikk den synd som det uopprettelige frafall er. Først når de hadde funnet redning, skulle forførerne - Lucifer og hans medsamsvorne - få anledning til å vende tilbake til Guds faderhus.”

“Gud er rettferdig. Forførerne hadde begått ondskapens synd, de forførte hadde begått svakhetens synd. Slik synden var vesensforskjellig, slik skulle også straffen og veien tilbake fra dypet være forskjellig.”

“Det første skrittet mot redning besto i at Gud skapte **forbedringsfærer** på ulike nivåer og etter lover som er ubegripelige for dere, og som bare Guds visdom er i stand til å tenke ut. I sitt brev til efeserne henviser Paulus til hvordan de falne åndene kan stige fra trinn til trinn, idet han taler om utviklingstrinn som Gud har anordnet for å gjennomføre sin plan om å gjenforene alt med Sønnen. På dette stedet bruker urteksten bildet av et hus som bygges med ulike etasjer. Tar du dette bildet åndelig, vil du lettere forstå læren om de falne åndenes “forbedringsfærer”.”

“Det dere kaller “helvete” er den dypeste avgrunnen som alle de falne åndene kom i. Men også helvete inneholder et antall forbedringsfærer som en ånd kan arbeide seg opp gjennom ved å bedre sitt sinnelag - opp til den første **jordiske** sfæren. Disse begynner på nivå med de laveststående dyrene, og videreutvikles til stenenes, plantenes, urtenes, blomstenes og de høyere dyrenes nivå. De avsluttes på det nivået som tilhører det høyeste dyret, det dyret som dere kaller “mennesket”. Disse jordiske nivåene eksisterer ikke bare på deres Jord, men også på andre himmellegemer. Det finnes altså mange paralleller til nivåene på deres Jord. De jordiske nivåene eksisterer heller ikke bare i sin materielle form, slik dere ser dem i dyreriket, planteriket og mineralriket, men også i en tilsvarende **åndelig** form. Slik finnes det også et åndelig dyrerike, planterike og mineralrike med ulike arter og ulike typer av levende vesener. Og de som befinner seg i disse rikene, er innhyllet i **od-legemer** som ligner de dere ser som **materielle legemer** på Jorden. De åndene som ved sin død blir skilt fra sine materielle legemer, trer inn igjen på disse nivåene som er

parallele til jordens og blir der inntil de blir inkarnert på Jorden gjennom en ny fødsel. Hvis ånden ikke forbedrer seg, blir han så ofte gjenfødt på samme nivå til han er moden for en inkarnering på et høyere trinn.”

“For den planlagte utformingen av åndenes legeme på hvert av de enkelte forbedringsnivåene var det nødvendig med et spesielt inngrep fra Guds side. Det besto i at han skapte åndeparenes od-skikkelser tilsvarende vedkommende nivåets form og satte dem i stand til å forplante dette nivåets legeme gjennom avl. Men åndene selv blir inkarnert i de avlede legemene etter faste lover i ånde verdenen.”

“Dere mennesker kan riktignok ikke forstå hvordan alle disse hendelsene finner sted, på samme måte som dere heller ikke skjønner noe av det som foregår i den naturen som dere daglig har for deres øyne.”

“Deres vitenskap er opptatt av spørsmålet om avstamningen, særlig hvorvidt mennesket stammer fra apen.”

“Et høyere nivåets legemlige avstamning fra et lavere eksisterer ikke. Planter frembringer ingen dyr og lavere dyr ingen høyere. Hver art av de levende vesener frembringer sin egen art. Men i hver art finnes mange raser. Organismer av forskjellig rase innen en og samme art er avlsdyktige med hverandre.”

“Mennesket hører til ape-arten. Det utgjør den høyeste rasen innen denne arten. Man kan derfor med rette si at apen er det laveststående mennesket og mennesket den edleste apen. Mennesket er altså det høyeststående dyret på Jorden. Men det nedstammer ikke kroppslig fra apen, selv om apen står ham nærmest i den jordiske utviklingen.”

“Menneskets ånd var i en dyrekropp før den **for første gang** ble inkarnert i en menneskekropp. Det er derfor den samme ånden som stiger opp gjennom de forskjellige naturtrinnene i stadig mer fullkommen utforming.”

“Naturnivåene selv underligger ingen forandring i sin materielle eksistens. De er idag slik de var for tusener av år siden. Men i tidenes løp har mang en art på de forskjellige trinnene dødd ut, fordi ingen ånder ble inkarnert i dem lenger. Gud skapte derfor andre, høyere arter for de åndene som før var tiltenkt de utdødde artene. De utdødde artene var mellomstasjoner i den oppadgående utviklingen. Etter hvert som de falt bort, og høyere arter kom i deres sted, måtte de åndene det gjaldt, vente lenger før de rykket inn i de nye, høyere artene.”

“Slik finner dere ennå idag legemlige levninger etter utdødde arter fra tidligere epokers plante- og dyreverden.”

“Det er ikke mulig for en ånd å synke tilbake fra et høyere forbedringsnivå til et dypere. Derimot er en stillstand på samme trinn mulig. Som jeg allerede har sagt deg, må et åndevesen som ved sin jordiske død ikke er kommet videre på vedkommende nivå, bli så ofte inkarnert på samme nivå til han er moden for neste høyere nivå. Det gjelder også mennesket. Har menneskets ånd - i løpet av livet på Jorden -

ikke blitt mer fullkommen på veien til Gud, så blir han menneske igjen. Hvert liv er en eksamen. Den som stryker, må gå opp igjen til han består. Det er Guddommelige lover som har den samme gyldighet i hele skapelsen. Det finnes ingen vilkårlighet hos Gud.”

“Da jeg sa at det ikke er mulig for en ånd å synke tilbake til et lavere trinn, så er grunnen den at en ånd som på ett punkt blir dårligere enn han var, til gjengjeld forbedrer seg på et annet punkt og på den måten skaper en balanse. Også her råder en Guddommelig lov.”

“Dere kan ikke forestille dere hvor lang tid som er gått mellom åndenes frafall og den dagen da den første falne ånden var moden for å bli inkarnert som menneske. “Hos Gud er tusen år som en dag.” (2. Pet. 3,8).”

“Dagens kristne vet intet om disse sannhetene. De strider også imot det du hittil har tenkt. Men skulle jeg holde sannheten borte fra deg, fordi den synes utrolig for deg, og fordi dine medmennesker vil le av den? Ved åndenes manifestasjoner i de forskjelligste spiritistiske gudstjenestene har du jo anledning til å spørre om disse sannhetene, og du vil se at de blir bekreftet overalt.”

“Dessverre er denne viktige læren som jeg nettopp har beskrevet for deg, også fjernet fra Bibelens skapelsesberetning. Skapelsesberetningen inneholder nesten ikke noe om den. Her står det ingenting om at ånder ble skapt av Gud, ingenting om åndenes kamp og om frafallet, ingenting om forbedrings-sfærene og utformingen av de falnes od-legemer på de enkelte nivåene, ingenting om inkarnasjonen av od-legemet til Jordens materie. Der hvor deres Bibel forteller om den jordiske skapelsen, fremstiller den det som om den skulle være en ny og fullkomment selvstendig skapelse som ikke står i noen slags forbindelse med åndeskapelsen og frafallet til en del av ånde verdenen.”

“Urbibelen inneholdt alle disse sannhetene. Ved den senere utformingen av Den hellige skrift var det ondes makt virksom for å holde sammenhengene i Guds frelsesplan borte fra menneskenes kunnskap. Den trøsterike sannheten at **alt kommer til Gud igjen**, skulle holdes skjult for menneskeheten. “For Gud vil at alle vil bli reddet og få sannhetens erkjennelse.” (1.Tim. 2,3). **Å føre alt tilbake til Gud igjen er også hensikten med den materielle skapelsen.**”

“Mørkets herskere var riktignok mye bedre tjent med læren om håpløshet og motløshet - med læren om det “evige helvete”, hvor en av deres diktere har skrevet de fryktelige ordene: “Dere som trer inn her, la alt håp fare!”” [Dante i Divina Comedia]

“Disse ordene klang mye behageligere i ørene på helvetes herskere enn læren om Guds barmhjertighet - Gud som i sin rettferdighet riktignok er fylt av vrede og som straffer, men som ikke er fylt av vrede og straff i evighet - men som tilgir alle sine barn igjen og kaller dem hjem. Med avskrekkingsmiddelet om den “evige

straffen i helvete” som bare hadde til hensikt å skape frykt, har man vanæret det sanne gudsbegrepet. Dermed har man gjort det vanskelig å gjennomføre redningsplanen til den Gud som har ropt til det syndige og lidende menneske disse ord av allforbarmende kjærlighet: “Selv om en mor kan glemme sitt barn, så vil jeg aldri glemme deg.” (Jes. 49,15).”

“Det har gått med mange avsnitt i Bibelen deres som det har gått med de gamle mestrenes malerier som var anbragt på veggene i de gamle kirkene. Senere kom de såkalte “kirkemalerne” og malte sine dagligdagse figurer over dem. Og når dere idag forsiktig fjerner det kalklaget som er blitt lagt på i ettertid, da kommer det gamle maleriet til syne igjen, og dere står beundrende foran den store mesters kunstverk.”

“Slik er også det bildet av sannheten, som den opprinnelige Bibelen inneholdt, senere blitt forvrengt. Forvirrede mennesker endret Bibelens fortellinger. Det de ikke forsto, utelot de, eller forsynte det med feilaktige forklaringer. De som kom etter, foretok påny “forbedringer”, gjorde tilføyelser og strykninger. Slik ble ikke bare sannheten fortrent, men det snek seg mange ting inn i Bibelen som er egnet til å latterliggjøre Guds ord. En av deres diktere har sagt: “Også bøker har sine skjebner.” Ja, dessverre har også Bibelen hatt sin skjebne. Mye som hører hjemme der, er forsvunnet, og mangt er satt inn som ikke skulle ha vært der, fordi det strider mot sannheten.”

“Når noen “kirker” ikke vil innrømme dette faktum, men anser den Bibelen dere nå har, for å være “uforfalsket”, så tjener de med dette ikke Guds sak. De skader den. For selv en person med lav utdannelse må - ved oppmerksom lesning av de hellige skriftene, fremfor alt skapelsesberetningen - komme til den erkjennelse at mye som fortelles der, ikke kan være riktig.”

“Gjennom profeten Jeremias beklager Gud seg over de forfalskningene som forekommer i Det gamle testamentet: “Hvordan kan dere si: “Vi er vise, vi har den guddommelige lov hos oss?” **Avskriverne har jo forfalsket den med sin løgngriffel.** Derfor må de vise stå der skamfulle og bestyrret. For de har fanget seg selv. De har forkastet Herrens ord. Hva slags visdom har de da?” (Jer. 8,8).”

“På andre steder i Den hellige skrift er sannheten blitt skadelidende ved at deres oversettere har gjengitt ord og uttrykk i urteksten så feilaktig at den riktige meningen ikke er til å kjenne igjen.”

“I det som er sagt, finner du grunnen til den store forvirringen og til fordreiningen av sannheten som du finner i skapelsesberetningen, slik den foreligger idag. Bare fra noen få enkeltopplysninger trenger et svakt skinn av sannheten igjennom. Slik er ganske riktig noen utviklingsperioder i den materielle skapelsen antydnet. Men de stemmer ikke overens med virkeligheten verken hva angår tall eller rekkefølge. Det samme gjelder skapelsen av det første mennesket. Her er skapelsen av åndene sammenblandet med inkarnasjonen av de første åndene i den materielle menneskekroppen.”

“I Bibelens første kapittel blir det sagt at Gud kalte mennesket inn i tilværelsen som sin siste skapning. Jord, planter og dyr var der allerede. Så heter det: “Nå skapte Gud mennesket i sitt bilde, i sitt bilde skapte han det; som mann og kvinne skapte han dem. Gud velsignet dem så og sa: Vær fruktbare og former dere!” (1. Mos. 1,27).”

“Det er riktig at Gud dengang - før deres frafall - hadde skapt de to åndene som bar navnene “Adam” og “Eva” i sitt bilde, og som ble legemliggjort som de første menneskene. Det er også riktig at han hadde skapt dem som mannlig og kvinnelig ånd og gitt dem sin velsignelse til å formere seg. Men det skjedde ikke etter skapelsen av Jorden, plantene og dyrene, men refererer seg til deres skapelse som ånder. Når Gud skaper noe i sitt bilde, da kan det bare være ånd. For Gud er ånd og bare ånd, altså ikke materie. Og det han skaper i sitt bilde, er likeledes bare ånd og ikke dels ånd og dels materie, slik Jordens mennesker er.”

“Enda større selvmotsigelser finnes i enkelte deler av Bibelens videre beretning om skapelsen av mennesket. For noen linjer senere blir det sagt at Gud skapte mennesket - sågar bare et mannlig menneske - og det på et tidspunkt, da det ellers ikke fantes noe levende på Jorden - mens mennesket ifølge den andre beretningen skal være skapt **etter** alle andre levende vesener. Etter den andre beretningen skulle altså Gud ha satt mennesket på den golde Jorden. Først etterpå skal Gud ha skapt en hage i Eden som han bragte mennesket inn i. Og først da skal alle slags trær med velsmakende frukter ha vokst frem i dette “Paradiset” som dere kaller hagen. Han skal ha gitt mennesket i oppdrag å bebygge og beskytte denne hagen. Man kan slett ikke tenke seg hvem mennesket skulle beskytte hagen mot. Ifølge den samme fortellingen fantes det jo intet annet på Jorden! - Så mange setninger, så mange selvmotsigelser!”

“Sammenlign nå dette uforståelige bildet med det sanne bildet du har fått! Da ser du Paradiset som en **åndelig sfære**, dit hvor Gud forviste de mindre skyldige medløperne etter ånderevolusjonen som straff, men samtidig til fornyet prøve. Her sto det åndelige treet til kunnskap om det gode og det onde. Det var ikke noe annet enn Guds påbud som var prøven som Gud hadde satt dem på i denne sfæren, og de kjente ikke rekkevidden av påbudet. Ved å følge eller ikke følge dette påbudet eller forbudet skulle det vise seg om åndene i paradissfæren var villige til å stå på Guds side eller å slutte seg til Lucifer med endelig virkning. Hvis de besto denne prøven ved å være lydige mot Gud, så ble påbudet, for dem, til livets tre i Guds herlighet. Hvis de derimot overtrådte forbudet, ble det til dødens tre. Da ville de også bli kastet ut av dette paradiset og ned i Lucifers sfærer. Det ville være dagen for den fullstendige atskillelsen fra Gud. Det ville være dagen da de døde den åndelige “død”. “Den dagen dere spiser av det, må dere dø.” (1. Mos 2,17).”

“Nå forstår du også hvorfor Adam skulle beskytte Paradiset. Beskytte seg og de andre for å gi etter for fristelsene til synd og ulydighet mot Gud. Nå forstår du

også Bibelens henvisning til at de troløse åndene - etter at de var fordrevet - ble forhindret i å vende tilbake av kjerubene med flammende sverd. For avgjørelsen hadde falt. De hadde vært lydige mot dypets makthaver. Mørkets sfærer ble nå deres lodd. De hadde ingen rett lenger til Paradisets enger, som blir nektet inntil den dagen kommer, da de falne åndene igjen når denne lykkens åndesfære som et forstadium til himmelens sfære på veien tilbake til Gud. Da får de igjen tre inn i den åndelige hagen kalt Eden, for ut fra den igjen å stige opp til den herligheten som de engang ved egen skyld ble støtt ut av.”

“Derfor er det også det motsatte av sannheten det Gud - ifølge Bibelens beretning - spottende skal ha sagt. I det øyeblikk umåtelige skarer av hans barn ble støtt ut i den usigelige ulykken det er å være fullstendig atskilt fra Guds rike, skal han nemlig ha sagt: “Nå er mennesket blitt som en av oss, slik at han vet hva som er godt og ondt. Men nå skal han heller ikke strekke ut hånden og ta frukter fra livets tre og spise dem og bli udødelig.” (1. Mos. 3,22). - Slik snakker en djevel, men ikke en uendelig god Gud. Og i virkeligheten var det disse ordene Satan spottet de forførte åndene med. - Det er jo Guds vilje at de også etter sitt fall strekker ut sin hånd etter livets tre i lydighet mot Gud, idet de vender tilbake til ham.”

“Men dypets makter vil for all fremtid forhindre at de åndene - som i første omgang nøt godt av Guds barmhjertighet ved at han skapte “forbedringssfærer” - strekker ut sin hånd etter livets tre og vender tilbake til Gud. Hadde det gått etter Lucifers vilje, ville disse oppadgående trinnene for åndelig utvikling aldri blitt skapt, og en materiell verden heller aldri blitt til. Da hadde han med uinnskrenket makt hersket over disse åndene uten å måtte være redd for å miste én eneste av dem.”

“Jeg må også ta stilling til hvordan skapelsen av det første kvinnelige menneske blir fremstilt i Bibelen deres.”

“I Bibelens beretning heter det at Gud ville gi den første ensomme mannen en kvinnelig hjelper. Derfor skal han av jord ha skapt alle markens dyr og alle himmelens fugler og ført dem til mannen, slik at han kunne søke seg ut en kvinne blant disse. Men det var ingen blant dem som var egnet. For å avhjelpe denne ugunstige omstendighet skal Gud ha latt mannen falle i dyp søvn, tatt et ribben fra hans side og fylt igjen det hullet som derved oppsto, med kjøtt. Av ribbenet skal han ha skapt et kvinnelig menneske og ført det til mannen som hans kone.”

“Du vet at denne fremstillingen er blitt gjenstand for spott, særlig blant dem som er motstanderne av troen på Gud. Det er smertelig å se Guds skaperdåd så forvrengt og prisgitt menneskenes spott. Også her har det onde - ved hjelp av mennesker som verktøy - forvrengt bildet av sannheten til en frastøtende grimase for at begrepet om en allmechtig og allvis Gud skal bli latterliggjort. For å utlevere noe til latter vil si å smi det mest dødelige våpen for å tilintetgjøre det. Gud forhindret ikke slike forvrengninger av sannheten, slik han overhode ikke griper inn når mennesker vil gjøre noe ondt. Sannhetssøkerne og de troende hadde jo stadig et

middel - også når det gjaldt de forfalskede hellige skriftene - for å skjelne det sanne fra det feilaktige. Forbindelsen med den gode ånde verden var åpen for dem, hvor de til enhver tid kunne få greie på sannheten.”

“Hva er nå det sanne hendelsesforløpet ved skapelsen av det første menneskeparet på Jorden?”

“Adam var den første ånd som ble moden til å inkarneres som menneske fra den høyere dyreverden. Men det gikk ikke slik for seg som dere tenker - ut fra den uriktige fremstillingen i Bibelen. Gud skapte ikke en mann av leire og blåste livets od inn i ham gjennom nesen, og på den måten gjorde ham til et menneske. Inkarnasjonen av den første menneskeånden skjedde etter de samme lovene som kommer til anvendelse ved materialisasjon av ånder idag.”

“Jeg har forklart deg tilstrekkelig om materialisasjoner av ånder. Du vet at man trenger od’et til såkalte “materialisasjonsmedier” som åndens skikkelse blir materielt fortettet med.”

“Gud anvendte den samme loven ved legemliggjørelsen av den første menneskeånden. Nå fantes det dengang ennå ikke et menneskelig materialisasjonsmedium, hvis od kunne bli brukt. Derfor tok han Jordens od i en slik blanding at den tilsvarte menneskekroppens oppbygning. Det var den samme od-blanding som også idag danner menneskenes kropp når de vokser. Allerede Paulus sier: “Gud gir hver art av de levende vesener et spesielt legeme. Ikke alt kjøtt har den samme beskaffenhet. Annerledes hos mennesket, annertledes hos firbente dyr, annertledes hos fuglene, annertledes hos fiskene.” (1. Kor. 15,38-39). Tilberedningen av od-et som skulle inkarnere det første mennesket, ble utført av Guds ånde verden.”

“Kroppen til det første mennesket, som dere kaller “Adam”, er altså virkelig tatt “fra jorden”, selv om det skjedde på en annen måte enn dere hittil har antatt. Det ble ikke dannet en mann av leire, men de åndelige deler av vedkommende åndevesen ble omgitt av et materielt hylster ved hjelp av det fortettede od-et fra jorden. Og Adams kropp som var dannet på denne måten, løste seg senere - ved hans død - igjen opp i jordens od. I form av od var han tatt fra jorden, og i den samme formen vendte han også tilbake til jorden. Det er loven for alle materielle vesener.”

“Det første mannlige mennesket som på denne måten var blitt til, var nå det eneste i sin art. Han var ensom, slik deres Bibel ganske riktig sier. Han var bare omgitt av plante- og dyreverdenen. Han lengtet etter den timen, da den neste ånden hadde kjempet seg frem og blitt moden for en inkarnering som menneske. Han holdt utkikk blant de høyere dyrene som omga ham om ikke Gud også ville finne en eller annen dyreånd verdig til å bli menneske ved sin død. En gjenklang av dette ligger i fortellingen i Bibelen om at Gud skulle ha ført alle dyrene frem for det første mennesket for at han kunne se seg om etter en kvinnelig ledsager.”

“Da - endelig kom dagen, da en ånd igjen hadde nådd menneskets nivå. Denne gangen var det en kvinnelig ånd. Det var den samme ånden som hadde vært Adams følgesvenn i Guds rike, og som også var i Paradissfæren; hun som først ble ulydig, og som hadde forledet Adam til den samme ulydigheten.”

“Denne åndens skyld var større, og derfor var også straffen større. Oppstigningen fra dypet varte derfor lenger, og denne ånden nådde ikke nivået, som tilsvarer den jordiske tilværelsen som menneske, samtidig med den mannlige dual-ånden.”

“Den nåværende Bibelens skildring av hvordan denne kvinnelige ånden ble inkarnert i et materielt menneske, gir et lite gjenskinn av sannheten om hvordan det virkelig foregikk.”

“Inkarneringen av “Eva” som Bibelen deres kaller den første kvinnen, forløp slik alle materialisasjoner av ånder forløper. Når det gjaldt Eva, behøvde Gud ikke lenger ta od fra jorden, men han hadde et “materialisasjonsmedium” til disposisjon. Det var Adam. At han hadde ekstraordinære mediale krefter, lar seg forklare av det forhold at ånde verdenen hadde materialisert kroppen hans og stadig sto i forbindelse med ham på medial måte.”

“Den gang som nå, er en materialisasjon av en ånd bare mulig når et materialisasjonsmedium befinner seg i “dyp-trance”. Tilstanden av “dyp-trance” hos Adam skildrer Bibelen med ordene: “Gud lot en **dyp søvn** falle på Adam.” (1. Mos. 2,21). Det var den “mediale søvnen”; ved den trådte Adams ånd ut av legemet. Slik som materialisasjonsmediets od heller ikke idag er tilstrekkelig ved en fullstendig materialisasjon av en ånd, men at også materie fra mediet må løses opp, så løste ånde verdenen også opp materie fra Adams legeme til od og benyttet det til å danne Evas legeme. Denne fremgangsmåten har foranlediget Bibelens beretning til å si at ett av Adams ribben ble tatt bort: “Da Adam hadde sovnet, tok Gud ett av ribbenene hans og skapte det til en kvinne.” (1. Mos. 2,21-22).”

“Ved de øvrige legemliggjørrelser av ånder varer materialisasjonen bare en bestemt tid. Så løser den seg opp igjen, og mediet får alt det tilbake som det måtte gi fra seg av od og kroppslig materie. Men hos Eva måtte legemliggjøringen være **varig**. Derfor kunne ikke Adam som medium få tilbake igjen verken det od han hadde avgitt eller den del av sin kroppslige materie som han hadde avgitt i od-form. Derfor måtte ånde verdenen gi ham erstatning for dette. Den skaffet de fra jordens od på samme måte som de først hadde dannet Adams legeme. Det henviser Bibelen til med de ordene som hittil har vært så uforståelige for dere: “**Stedet der ribbenet var blitt fjernet, lukket han igjen med kjøtt.**””

“Så var det første menneskeparet skapt. Gjennom avl skulle hele menneskeslekten stamme fra dem.”

“Ved jordisk avl blir bare kimen til oppbygningen av det vordende barnets materielle kropp overført. Ånden blir - ifølge lover dere ikke kjenner - først forenet med barnekroppen få øyeblikk før fødselen. Barnets liv i morens kropp stammer

derfor fra moren. Morens blod strømmer gjennom barnekroppen og setter organene i bevegelse så snart de er tilstrekkelig utviklet. Det er vanligvis tilfelle i femte måned i det menneskelige svangerskapet. Bevegelsen til barnets organer i morslivet er nødvendig for at de tidlig skal venne seg til sine funksjoner. Bevegelsen kommer altså ikke fra barnets egen ånd, som først blir inkorporert senere, men fra moren. Dette kan sammenlignes med en maskin som er satt sammen og ferdig. Den blir først satt igang av en ytre drivkraft før den utstyres med den kraften som er bestemt for den, og som den senere må arbeide med. Den må altså først kjøres inn før den kan settes i drift. Slik er det også med kroppene til de vordende jordiske vesener.”

“Ikke på noe område viser Guds allmakt og visdom seg mer opphøyet for den tenkende menneskeånd enn nettopp ved naturens store hemmelighet: når et nytt menneske blir til. Det gjelder selvsagt på samme måte også for forplantningen på de andre naturnivåene. Overalt er det falne ånder som blir inkorporert i materielle kroppar som er dannet ved avl, og dette skjer etter så vise Guds lover at deres menneskeforstand ikke ville være istand til å forstå denne guddommelige hemmeligheten, selv hvis jeg forsøkte å forklare det for deg.”

“Adam og hans kvinne fikk sønner og døtre (1. Mos. 5,4). Brødrene tok sine søstre til koner. Når det derfor fortelles i Bibelen at Kain flyktet til et annet land etter mordet på Abel og der **“erkjente”** sin kvinne, så betyr det ikke at han først der lærte sin kvinne å kjenne, som om det der hadde vært andre mennesker som ikke stammet fra Adam og Eva. Ifølge hebraisk språkbruk uttrykker ordet **“erkjenne”**: å ha kjønnslig omgang med. Det sies om Kain: **“Og Kain erkjente sin kvinne; hun ble svanger og fødte Enok.”** (1. Mos. 4,17). De samme ordene blir også brukt om Adam: **“Og Adam erkjente sin kvinne Eva, og hun ble svanger og fødte Kain.”** (1. Mos. 4,1).”

“Hele menneskeheten nedstammer altså fra det første menneskeparet. De utgjorde det høyeste jordiske forbedringsnivået under de falne åndenes oppadstigning. Her var grensen til området for Lucifers herredømme. **Før frelsen kunne ingen fallen ånd komme ut over denne grensen.** For ingen kunne unndra seg Lucifers herredømme, fordi alle var hans rettmessige undersåtter. Og Lucifer ga ikke avkall på sine herskerrettigheter, selv ikke når det gjaldt de falne åndene som angret og ville tilbake til Guds rike. **Han måtte tvinges til å gi avkall på sin makt av en frelser.** Før denne frelseren kom, måtte alle menneskeånder forbli i menneskesfæren - det være seg som materielt inkorporerte mennesker, eller som ånder i en åndelig sfære som svarte til det jordiske menneskets nivå. Videre var det den store kløften som skilte Lucifers rike fra Guds rike. Den kunne bare slås bro over gjennom en seier over Lucifer. Senere skal jeg undervise deg utførlig om begrepet frelse og frelsens forløp.”

“Var frelsen gjennomført, da hadde Gud planlagt å skape **“åndesfærer”** som menneskeåndene - etter døden på Jorden - kunne bruke for å stige opp til

himmelens sfære. Å skape disse før frelsen hadde ingen hensikt, fordi ingen av de falne åndene kunne stige opp til disse sfærene og komme til himmelen gjennom dem.”

“I denne forbindelse vil jeg gjøre deg oppmerksom på en annen viktig sannhet. Før frelsen fantes det nemlig svært mange mennesker som **ikke** hadde inkorporert **en fallen ånd**. Der var ånder fra himmelen som Gud hadde gitt tillatelse til å fødes som mennesker for å hjelpe andre mennesker til sann gudstro, slik at de kunne modnes for frelsen. Slike himmelske ånder som var blitt til mennesker, var for eksempel Enok, Abraham, Isak, Jakob, Moses, Josua, Kaleb, de fleste profetene, Maria, Jesu mor og mange andre, hvis navn ikke finnes i dokumentene til Den hellige skrift. Disse åndene vendte tilbake til Guds rike igjen etter sin jordiske død. De var jo ikke under Lucifers herredømme da de ikke hadde deltatt i frafallet fra Guds rike.”

“Det finnes **tretten** “åndesfærer” som inngår i Guds frelsesplan. I dem skal menneskeåndene etter frelsen stige opp til Gud. Jeg behøver ikke skildre de enkelte nærmere for deg. Det du som menneske kan forstå av dette, har du allerede personlig erfart gjennom meddelelser fra disse sfærenes ånder, som i stort antall kom til deg og belærte deg gjennom mediene. Ut fra hvordan disse åndene opptrådte, og ut fra det de sa, kunne du erkjenne hva som er åndenes lodd i de enkelte sfærene, og hvordan det ser ut i sfærene selv.”

“Du har lært de sterkt lidende menneskeåndene å kjenne som etter sin jordiske død var kommet i de dypeste av de tretten åndesfærene. Hos dem ser du Kristi ord oppfylt: “Kast ham i det ytterste mørke, hvor der er skrik og tenners gnissel.” Også det andre bibelordet om dem ble klart for deg: “De døde vet intet.” Disse åndene, som var atskilt fra Gud på grunn av sin ulydighet og hjemfalne til den åndelige død, visste intet. De visste verken hvem de hadde vært som mennesker, hvor de hadde levd tidligere, hvor de befant seg nå, eller hva dette skrekkelige hadde å bety som de opplevde i dette mørket, som gjorde dem så ulykkelige.”

“Du kunne iaktta hvordan erkjennelsen ble tilsvarende større og motsetningene til Gud ble stadig mindre hos åndene mens de steg opp gjennom sfærene. Av informasjonen om de enkelte sfærene kunne du også erkjenne lysets fargevirkninger. Fargene i disse sfærene beveger seg fra det dypeste sort på det nederste trinnet, gjennom alle fargene til det mest strålende hvitt i den øverste sfæren. I den trettende sfæren er det så blendende hvitt at et jordisk øye ikke kunne tåle det. Det er sfæren til Guds rene ånder. Det er det dere kaller “himmel”.”

“Av det du har opplevd med åndene fra de nederste sfærene vil du ha sett, hvor vanskelig det er for disse åndevesnene å arbeide seg opp av sin beklagelige tilstand. Å stige opp fra disse sfærene er bare mulig for dem, hvis de vender seg til Gud. Men nå har du selv erfart hvor stor motstand tanken på Gud vekker hos nettopp disse

åndene. For dem er det derfor en stor Guds nåde hvis de snarest mulig blir menneske igjen. For som mennesker kan disse åndene lettere komme til gudstro gjennom det de ser i Guds skaperverk, gjennom å tenke seg om, gjennom andres belæring eller eksempel - enn de kan der nede i de dype åndesfærene.”

“De fleste mennesker må gjentatte ganger tilbake til Jorden. For den måten de avslutter sine dennesidige liv på, er hele tiden ugunstig og fører dem tilbake i de dype ånde-sfærene i stedet for å gjøre dem modne for de høyere nivåene. - Se på livet til de fleste mennesker! Er ikke all deres tanke og streben innstilt på det jordiske? Hvor mange tenker overhode på Gud, tror fast på ham og gjør det som er godt? Etter at de onde makter bragte pengene inn blant menneskene, har de et middel til uinnskrenket makt over størstedelen av menneskeheten.”

“Den tiden som åndene i de dypere sfærene må tilbringe i det hinsidige, før de kan bli inkarnert som mennesker igjen, er forskjellig for hver ånd. Den avhenger også av hva den enkelte må bøte som straff for sitt siste jordiske liv. Gud er rettferdig, og hver forseelse medfører soning. Men Gud er også god og straffer ikke så hardt som hans skapninger fortjener.”

“Meddelelsene fra åndene som ga deg kunnskap om de tretten ånde-sfærene mottok du gjennom de **forskjelligste** medier. Det ble ordnet slik. Det skulle tjene deg som sannhetsbevis. For hvis du hadde fått opplysningene om disse sfærene gjennom ett og samme medium, ville du kanskje fått den tanken at opplysningene stammet fra mediets underbevissthet. Den moderne vitenskap har jo ordet “underbevissthet” på rede hånd når de skal forklare noe på dette området; noe som dere rent menneskelig ikke kan forklare, men som dere heller ikke ønsker å forklare som virkning av ånder.”

“Skapelsen av de tretten åndesfærene var siste del av Guds frelsesplan. Men før det kunne skje, måtte en mye vanskeligere oppgave løses. For hva nyttet de planlagte forbedringstrinnene fra helvetes dypeste sfære og opp til det øverste jordiske nivået - menneskets nivå, - hva nyttet de planlagte tretten åndesfærene for videre oppstigning på høyde med Gud - hvis Lucifer ikke ga fri noen av de åndene som engang gikk over til ham, men stadig gjorde gjeldende den retten som Gud hadde gitt ham til å herske over dem!?”

“Men hvem skulle tvinge Satan til i det minste å gi avkall på sine rettigheter overfor dem som i anger ville tilbake til Gud? Det er sikkert, Gud kunne ha tvunget ham. Men Guds rettferdighet hadde gitt ham denne retten, og derfor forbød den samme rettferdigheten ham å innsnevre den.”

“Bare en ånd som begav seg inn på territoriet til mørkets fyrste og derved påtok seg alle prøvelser som var forbundet med det, hadde rett til å ta opp kampen med ham. Slik er det jo også i deres internasjonale rett at et folk, som er undertrykt og plaget, selv kan reise seg mot sine undertrykkere og prøve å riste åket av seg.”

“Men en slik ånd måtte ikke falle fra Gud og bli Lucifers undersått. For da ville han være redningsløst i hans vold.”

“Det måtte være en himmelens ånd som bare i det ytre trådte inn på Satans område ved å bli menneske. For alt som er legemliggjort i materie, står under de onde krefters innflytelse. Derfor har det onde en så stor makt over alle jordiske vesen, selv om de ut fra sitt sinnelag ikke tilhører det onde. Også troende mennesker opplever daglig det ondes makt i seg selv og snubler ofte under innflytelse av det onde.”

“Derfor var det et stort vågestykke for denne spesielle himmelens ånd. Etter fødselen som menneske var han jo som alle andre mennesker. Han hadde ingen erindring om sin tidligere tilværelse som ånd i himmelen. Han visste altså ikke hvem han var, og kjente i første omgang heller ikke hvilken oppgave han skulle løse ved å bli menneske. Og han ble fristet til det onde og av det onde som alle andre mennesker. Gud ga ham heller ikke mer åndelig hjelp enn hvilken som helst annen. Det hadde vært imot Guds rettferdighet. Den ytterligere hjelpen fra Gud ut over dette, som denne himmelånden, som var blitt menneske, trengte for å løse sin oppgave, den hjelpen måtte han gjøre seg fortjent til ved å stå imot det ondes angrep. I den utstrekning han forble fast under det ondes store fristelser, mottok han stadig større hjelp fra Gud. Det er slik hos alle mennesker. Men i den utstrekning Guds hjelp økte, fikk på den annen side det onde lov til å forsterke sine angrep. For Gud tillater ikke at noen blir fristet ut over sine krefter. Barnet får ikke bli så sterkt angrepet som den voksne. Man får ikke lov å legge en hundrekiloslast på skuldrene til en som bare har krefter til å bære femti kilo.”

“Slik fikk heller ikke denne himmelske ånd - som barn - bli angrepet så sterkt av det onde som i hans mer modne år. Og først da han hadde fått kjennskap til hvem han var og hensikten med å bli menneske, fikk helvete lov å gå frem mot ham med alle maktmidler. Da begynte tilintetgjørelseskampen. For denne inkorporerte ånden var det altså en **forsvarskamp** mot det onde som prøvde å bringe ham til frafall fra Gud. For denne himmelsånden måtte det bli en kamp som - hvis han holdt stand til slutt - endte med en pinefull jordisk død. For det er de onde makters vanligste kampstrategi, at de forsøker å tvinge til overgivelse den festningen, som de ikke kan innta med små og middelstore våpen, ved å kjøre frem det groveste kaliber av jordiske lidelser. Til dette formål finner de hele tiden nok av verktøy og hjelpere blant menneskene.”

“Hvis denne ånden - trots de største lidelsene helvetesmaktene og deres menneskelige hjelpere påførte ham fysisk og psykisk - hvis han forble standhaftig til siste åndedrett i sin troskap mot Gud, da hadde han - gjennom denne forsvarskampen mot det onde - gjort seg fortjent til den største hjelp og kraft fra Gud som en ånd kan oppnå. Utstyrt med denne Guds kraft kunne han etter sin jordiske død - som ånd - gå til **angrepskamp** mot dette helvete som han - som menneske - bare

hadde kunnet kjempe en forsvarskamp mot. Hans seier over Lucifer var da gitt på forhånd. For himmelens stridende legioner sto til hans rådighet.”

“Det måtte bli en kamp, slik den raste i himmelen dengang da Michael med sine legioner styrtet Lucifer og hans tilhengere.”

“Kampen skulle foregå i helvete der den himmelske frelser-ånden steg ned for å overmanne Lucifer i hans eget rike. Denne skulle ikke frarøves herredømmet over de frafalne åndene eller dømmes til fullstendig avmakt. Seierherren skulle bare **innskrenke** hans herskermakt. For hittil utøvet Lucifer sitt voldsherredømme ikke bare over dem som tilhørte ham ut ifra sitt sinnelag, men også over dem som riktignok engang hadde gått over til ham av egen vilje, men som angret det de hadde gjort, og som ville vekk fra Satans fremmedlegion og hjem igjen til Gud. Gjennom denne høye himmelsfyrstes seier skulle Satan nå tvinges til å gi slipp på de som **angret**. Likevel beholdt han retten til å anvende alle forføringsmidler mot dem for å friste dem til andre tanker og å binde dem til seg. Men han skulle ikke lenger ha rett til å bøye dem under sitt septer **med makt**, slik han hittil hadde gjort. På en måte måtte han trekke sine grenseposter tilbake fra den broen frelseren hadde bygget til Guds rike, slik at de ikke med makt kunne hindre noen ånd som ville tilbake til sitt tidligere fedreland.”

“Ville mørkets fyrste gå med på denne begrensningen av sine rettigheter - og som beseiret måtte han gå med på det - og var dette avgjort som fredsbebinding, da **måtte** han også holde det. For Gud var den allmektige og rettferdige vokter av denne fredsavtalen. Også helvete er underlagt hans makt. Mot hans arm er helvete kraftløst.”

“Følgene av en slik fredsavtale måtte på lengre sikt bli skjebnesvanger for Lucifer og hans rike. For på denne måten ville alle hans undersåtter etter hvert bli tatt fra ham og til slutt delte han skjebnen til den feltherren, hvis soldater, alle som én, hadde gått over til fienden. Eneste utvei for ham er da å erkjenne sin avmakt og underkaste seg.”

“Senere ville da også Lucifer - etter at alle hadde gått fra ham - innse sin avmakt overfor Gud og som den siste frivillig tilby sin underkastelse.”

“Ifølge Guds frelsesplan ville det være den dagen da det ikke lenger finnes noen atskillelse fra Gud, altså ikke lenger noen “død”. Det ville være den dagen da alle grener, som tidligere var revet av livets tre, var podet inn igjen - dagen da det ikke lenger finnes jammer og klage - dagen da Gud vil viske bort alle tårene som er grått av barna som gikk seg vill på den lange veien atskilt fra Gud. Det vil være dagen da Guds rike igjen vil stråle i samme omfang som det gjorde før åndenes fall. Da ville de tilbakevendte Guds barn innta de samme plassene i faderhuset som de engang hadde.”

“Også Lucifer, han, som går som den siste over seierherrens bro med hjertet fylt av den tyngste anger, han blir igjen den herrlige lysbæreren ved Kristi side, Kristi

kongelige bror, han som engang full av forakt fornektet Kristi kjærlighetsfulle og kloke regjeringsmyndighet. Og det ville runge en gledesjubel gjennom himmelens rike.”

“Gud åpenbarte denne frelsesplanen bare for sin førstefødte sønn og noen av de høyeste himmelsfyrstene. Det skjedde etter Lucifers og hans tilhengers frafall. **Når tiden var moden**, skulle en av dem frivillig påta seg den farefulle oppgaven å beseire mørkets fyrste gjennom å bli menneske. Alle visste hva det innebar for dem å bli menneske. De visste at som mennesker utsatte de seg for faren **selv å bli beseiret** av den fienden de ville bekjempe, og at den tilstrebt frelsen i så fall ikke kunne finne sted. Videre var det kjent for dem at det ville bli nødvendig å sende en annen, hvis den første ånden som steg ned til Jorden som frelser, mislyktes, og at dette måtte fortsette inntil frelsen var fullført. - Hver av de høye himmelsåndene erklærte seg med glede beredt til å våge forsøket.”

“Men Kristus - den høyeste skapte ånd og den Gud hadde innsatt som konge over ånde verdenen - ba først om tillatelse til å overta denne oppgaven. Det var jo ham Lucifer hadde reist seg mot under den store ånderevolusjonen. Det store skisma hadde jo kommet på grunn av ham. På grunn av ham hadde den uovervinnelige kløften oppstått mellom Guds rike og mørkets rike. Derfor ville han bygge broen over denne kløften, slik at alle Guds barn som hadde gått seg vill, kunne vende hjem.”

“Gud ga sin tillatelse til at hans Sønn skulle bli menneske. Det skulle skje når de frafalne åndene i det minste til en viss del hadde arbeidet seg opp gjennom forbedringsfærene til det siste jordiske nivået - menneskenivået - hvor de som mennesker ville lengte etter å vende tilbake til Gud.”

“Guds frelsesplan ble holdt skjult for alle de andre åndene i Guds rike og også for mørkets makter. Det ble gjort for å hindre at helvete kunne forpurre planen. Hvis de onde makter hadde visst hva den egentlige hensikten var med at Guds sønn skulle bli menneske, hadde de visst at hans lidelsesfulle kamp mot det onde og hans pinefulle død var den nødvendige forutsetningen for hans seier som ånd over Lucifer, da hadde de overhode ikke fristet ham. Da hadde de med alle midler forhindret en død på korset i stedet for med all kraft å frembringe den.”

“Først etter Kristi frelsesdød var tiden kommet for å åpenbare Guds frelsesplan i sin ufattelige størrelse for hele skapelsen. Nå kunne bekjentgjørelsen ikke anrette noen skade mer, men bare virke godt. Råbygget til redningsverket var fullført og kunne ikke lenger ødelegges. Den indre fullbyrdelsen ble bare tilskyndet ved at planen ble gjort kjent. Denne fullbyrdelsen besto jo i at de åndene, som tidligere hadde avvekke fra Gud, vendte tilbake til sitt gamle hjem over den broen som Frelseren hadde bygget.”

“Det av Guds frelsesplan som kunne gjøres kjent for menneskeheten som et håpets anker, fantes i urbibelen. Det var sannhetene om åndskapelsen, åndekampen, frafallet, skapelsen av forbedringstrinnene for en gradvis oppadstigning fra dypet, og sannheten om at det skulle komme et veldig stort sendebud som befrier. Unntatt bebudelsen om den kommende Messias, er i tidens løp alt sammen fjernet fra de hellige skriftene i Det gamle testamentet. Menneskeheten forsto ikke disse sannhetene mer. Og det de ikke forstår, pleier de å anse som dårskap og slette det fra sin hukommelse.”

“Slik var det også på Kristi tid. Det som gikk ut over det dagligdagse, eller som sto i motsetning til den trosbekjennelsen de hadde arvet fra fedrene, kunne man like lite bibringe menneskene dengang som nå. Derfor gikk heller ikke Kristus nærmere inn på disse sannhetene, men begrenset sin lære til å forkynne sannheten om Gud, oppfyllelsen av Guds vilje, og det at han selv var utsendt av Faderen. Alt det øvrige overlot han til sannhetens ånder som han ville sende menneskeheten.”

“Men også da Guds ånde verden opptrådte som læremestere - var det bare de viderekomne i sannhetens erkjennelse som oppfattet Guds frelsesplan. For de andre var det en tungt fordøyelig kost som de ikke tålte. Selv mange kristne mente apostelen Paulus var gal når han talte om dette (2. Kor. 5,13). - Og da Paulus snakket til kong Agrippa om åpenbaringene han hadde fått, ropte stattholderen Festus som var til stede, med høy røst: “Paulus, du er gal, all studeringen bringer deg fra forstanden!” (Apg. 26,25).”

“Man vil også si til deg, når du gjør min undervisning kjent for dine medmennesker, at det er latterlige fantasier, og at du har mistet forstanden. Til alle tider har det vært sannhetens lodd å bli sett på som usannhet og dårskap, mens på den annen side åpenbare usannheter i forestillingene om det hinsidige tankeløst blir antatt som sanne. De blir prediket offentlig og opphøyet til trosbekjennelser.”

“Det jeg har meddelt deg om Guds frelsesplan vil du finne bekreftet i alle enkelt-deler, når jeg senere foreleser hele Kristi lære i sammenheng for deg, dels slik den er blitt forkynt for de troende av Kristus selv, dels av sannhetens ånder gjennom apostlene og mediene. Deretter vil vi også foreta en sammenligning mellom Kristi virkelige lære og dagens kristendom som vil være særlig lærerik for deg og dine medmennesker.”

* * *

Kristus - hans liv og hans verk

*For oss kristne er det bare én Gud, Faderen.
Av ham er alle ting, og vi er skapt til ham; og det er
bare én Herre, Jesus Kristus. Ved hans formidling er
alle ting, og vi lever takket være ham. 1. Kor. 8,6*

“Hva mener dere om Kristus?” - Dette spørsmålet sto i flammeskrift over livet mitt fra den dagen av da jeg hadde bestemt meg for å bli prest. Jeg skulle jo ikke bare forkynde Kristi lære for mine trosfrender, men også sannheten om personen Kristus, hans liv og hans verk.

Hvem var Kristus? Hvem var han før han ble menneske? Hva var han som menneske? - Var han Gud eller bare sønn av Gud? Etter sin fødsel som menneske; var han et menneske, som oss - i sitt indre og i sitt ytre? Ble han avlet og født som alle mennesker? Måtte han skaffe seg kunnskaper som alle menneskebarn? Måtte også han litt etter litt komme til erkjennelse av en Gud og bli klar over Guds vesen og vilje på samme måte som alle mennesker, når de vil erkjenne Gud? Måtte også han oppleve det ondes prøvelser med alle de skjebesvangre valg, slik vi mennesker daglig opplever det? Kunne han - som ethvert annet menneske - gi etter for fristelsene? Kunne også han - på samme måte som millioner andre mennesker - gjennom det ondes makt bringes til frafall fra Gud? Og hvis han skulle frelse menneskene - hva besto så denne frelsen i? Hvordan kunne alle disse sammenhengene forklares?

Etter at jeg - i de spiritistiske gudstjenestene - hadde fått visshet om at Guds ånder snakket gjennom mediene, som i de første kristne menighetene, var det derfor, og fremfor alt “Kristus-spørsmålet” jeg søkte inngående opplysning om. Den opplysningen fikk jeg ned til minste detalj. For mitt religiøse liv var dette det mest verdifulle. I det følgende gjengir jeg sannheten om Kristus, hans liv og hans frelsesverk, slik jeg har fått kunnskap om.

Og slik talte ånden som underviste meg:

“Du vil ha klarhet om personen Kristus, hvordan han ble menneske, hans liv som menneske, hans lidelse og død og om sammenhengene som gjelder frelsen.”

“En liten del av disse spørsmålene har jeg allerede svart på, da jeg underviste deg om Guds skaperverk og dets skjebne og om Guds frelsesplan.”

“Dengang fikk du høre at Kristus er den første og høyeste ånd Gud har skapt, den eneste skapning som direkte er skapt av Gud; at hele den øvrige ånde verden er blitt til gjennom Kristus, en ånde verden som - sammen med ham -

utgjorde et stort åndelig fellesskap - et åndelig kongerike hvor Kristus - etter Guds vilje - var konge. På en måte var Kristus Guds stedfortreder i dette riket. Han selv var ikke gud. Han var bare den første sønnen til Gud. Sin makt og storhet og sitt kongedømme hadde han fått av Gud. Han var bare en Guds skapning og derfor ikke evig, slik Gud er. Det var mot Kristi kongedømme ånderevolusjonen under Lucifer var rettet. Etter at en del av ånde verdenen hadde falt fra og var kastet i dypets sfærer, tilbød Kristus seg å føre de frafalne tilbake til Guds rike i samsvar med den frelsesplanen Gud hadde bestemt.”

“Kristi frelsesverk begynte straks etter åndeskarenes frafall. Det var Kristus som skapte de forbedringstrinnene Gud hadde bestemt, og som jeg har undervist deg utførlig om i forbindelse med Guds frelsesplan. Derved ble Kristus skaperen av hele det materielle univers som danner den trinnvise stigen opp fra dypet for de falne åndene og opp til gudsríkets nivå.”

“Da åndene fra dypet var kommet opp til menneskenivået i sin utvikling, ble Kristus leder for menneskeheten fra første menneskedag. Menneskets sinnelag var vendt mot det onde, og Kristus forsøkte å vende det mot Gud. Men også helvetes herskere gjorde hva de kunne for å beholde den samme menneskeheten i sitt grep. Så foregikk den voldsomme kampen mellom Kristus og Lucifers rike om de åndene som var inkarnert som mennesker, og denne kampen danner hovedinnholdet i det som dere har fått overlevert i skriftene til Det gamle testamente.”

“I denne kampen ble Kristus støttet av den gode ånde verden som var underlagt ham. Mange av dem tilbød seg frivillig selv å bli mennesker for - ved å forkynne sannheten og gjennom det gudfryktige livs eksempel - å føre menneskene til det gode.”

“Enok var en slik ånd fra himmelen som fikk tillatelse til å dra til Jorden som menneske. Han underviste sine samtidige om den sanne Gud og den rette vei til erkjennelse av Gud; fremfor alt også om samkvemmet med Guds ånde verden som han jo selv sto i daglig forbindelse med. For nesten alle mennesker var dengang henfalne til samkvem med de onde åndene og ble av dem forledet til all slags last og skammelig avgudsdyrkelse.”

“Men han lyktes ikke lenge. Det ondes makt var så voldsom at det på den tiden ble begått redselsgjerninger som dere ikke har noen forestilling om idag. De høyeste helvetesåndene benyttet de menneskelige dyprance-mediene ikke bare til å snakke, men også til å avle med kroppene deres. For slik som mediets egen ånd er forplantningsdyktig med sin menneskelige kropp, kan et fremmed åndevesen tre inn i et dyprance-medium og avle avkom. Og den fordervede kvinnelige slekt på den tiden så på det som en ære å bli misbrukt på denne måten under avgudsdyrkelsene. Det bekrefter Bibelen som forteller at gudesønnene sluttet seg til menneskedøtrene, og at disse fødte dem barn (1. Mos 6,4). - De som her blir kalt “gudesønner” er de

ledende himmelåndene som var frafalne, og som dengang var ledere av opprøret. Det er de samme åndene som i Jobs bok omtales slik: “Så hendte det en dag at “gudesønnene” kom og trådte frem for Gud, Herren, og blant dem var også Satan.” (Job 1,6). Også her var det bare de frafalne gudesønnene. Satan var jo den andre av Guds sønner. Disse gudesønnene kan ikke agere som de vil som herskere i mørkets rike, men de står under Guds herredømme og blir fra tid til annen trukket til ansvar av ham.”

“Å påvirke en menneskehet som var så henfallen til det onde, ga ingen resultater for Kristus og hans gode ånde verden. Denne menneskeslekten måtte derfor tilintetgjøres og bli erstattet av en ny menneskehet. Tilintetgjørelsen kom med syndfloden hvor bare én familie ble reddet for å bli stamfamilien til en bedre menneskehet. Det var Noas familie.”

“Men allerede kort tid etter den store syndfloden hevet det onde sitt hode igjen blant Noas etterkommere. Det ser dere med byene Sodoma og Gomorra og Lots familie. Og jo mer menneskene spredte seg utover, desto større ble djeveldyrkelsen i form av last og avgudsdyrkelse.”

“For å nå sitt mål på tross av det ondes fryktelige makt over menneskene prøvde Kristus - lenge før han ble menneske - å vinne i det minste en liten brøkdel av menneskeslekten for Guds sak. Denne brøkdelen skulle bli bærer av gudstroen og av frelseshåpet for de kommende slekter. Den skulle være surdeigen som menneskeslekten store masse litt etter litt skulle gjennomsyres av. Den skulle være sennepskornet som skulle vokse opp og bli det store tre av gudstro og gudslengsel - det store treet som gjennom årtusener skulle samle menneskene under sine grener. Hadde dette treet nådd en viss utvikling, da var “tidens fylde” kommet da frelseren steg til Jorden som “Menneskesønn” for å oppfylle siste del av frelsesverket. Da lønte det seg for ham å bygge broen for de gudstro menneskeåndene - hvor de kunne gå fra Lucifers rike til Guds rike. Dere bygger jo heller ikke broer før et tilstrekkelig antall mennesker vil gå over.”

“Abraham ble valgt til å være gudstroens og frelseshåpets surdeig og sennepskorn. Han var mannen med den sterke gudstroen. Kristus tok noen ganger selv kontakt med ham, andre ganger gjennom sine ånder. For også Abraham var en himmelens ånd som var blitt menneske.”

“Abrahams gudstro ble stilt på en svært hard prøve. For enhver som Gud vil betro en stor oppgave, blir først underkastet en belastningsprøve. Når dere bygger en jernbanebro for gods- og persontransport, så tester dere først bæreevnen før dere tar den i bruk. Blir den funnet for svak, forsterker dere den. Men er den fortsatt for svak, så er broen ubrukelig og dere må bygge en annen. Slik gjør også Gud med de menneskene som skal oppfylle viktige oppgaver for Guds rike. Viser de seg å være uegnet ved belastningsprøven, og nytter heller ikke alle tiltakene for å gjøre dem sterkere, da blir de skjøvet til side som ubrukelige og andre valgt ut for disse

oppgavene. Ofte er mange i og for seg brukbare for Guds store hensikter. Men på grunn av selvforskyldte feil som de ikke legger av seg, må de kobles ut. For på grunn av slike mangler har de utilstrekkelig bæreevne, - mange er kallet, men bare få er utvalgt.”

“Hvor stor var ikke belastningsprøven som Abraham ble underkastet med ofringen av sin sønn! Den som elsker far eller mor, bror eller søster, sønn eller datter eller venn mer enn Gud, er ikke verdig Guds store gaver og oppgaver.”

“Abraham besto den vanskelige oppgaven og fikk derfor Guds løfte: “Fordi du har handlet slik, og ikke ville unnså meg din eneste sønn, vil jeg velsigne deg rikelig og la dine etterkommere bli tallrike som stjernene på himmelen og sanden ved havets bredd . . . og gjennom dine etterkommere skal alle Jordens folk bli velsignet.”

(1. Mos. 16-18). Den etterslekt som ble lovet ham her, var ingen legemlig etterslekt. Den hadde jo ikke kunnet omfatte alle Jordens folk og ville ikke være så tallrik som stjernene på himmelen og havets sand. Gud overdriver ikke. Det han sier, er alltid den fulle sannhet. Abrahams etterslekt var åndelig. Den skulle omfatte hele den frafalne ånde verden, idet Abrahams trofasthet og gudstro etter hvert skulle utbre seg til alle dem som hadde vendt seg fra Gud. For Abraham ville det i sannhet ikke være noen velsignelse, hvis mange, som legemlig stammet fra ham, ville henfalle til det onde, slik jo hele generasjoner som hadde Abraham til stamfar, virkelig gjorde da de vendte den sanne gudstro ryggen og hengav seg til avgudsdyrkelse.”

“Abrahams andre menneskelige etterslekt, Jakob og hans sønner ble ført til Egypt. Der - i Gosens fruktbare landskap - skulle de utvikle seg til et stort folk og - avsondret fra Egypts avgudsdyrkende innbyggere - skulle de bli bevart som bærere av den sanne gudstro.”

“Men jordisk velstand utgjør i lengden alltid en fare for menneskenes gudstro. Derfor tillot Gud at hebreernes folk - som Abrahams etterkommere ble kalt - ble undertrykket og holdt som slaver av faraoene.”

“Det var ikke Gud som fikk farao til å gripe til denne handlemåten, men de onde åndemaktene. For disse hadde innsett at hebreernes folk - med sin sanne gudstro - var et farlig verktøy i Kristi hånd, for den gudsfientlige ånde verden. Derfor skulle hebreerne tilintetgjøres. Og da det ikke kunne oppnås med hardt slavearbeid, drev de demoniske maktene faraoene til å utrydde det hebraiske folket på den enkleste, men sikreste måten. Alle nyfødte guttebarn i dette folket skulle drepes. Som begrunnelse hadde helvetesmaktene inngitt den egyptiske kongen den tanken at dette hebreerfolket, som bodde i landet hans, og som allerede var blitt svært sterkt, kunne inngå en pakt med Egypts fiender og bli farlig for faraos rike. Det onde vet å angripe menneskene - og særlig deres herskere - på deres svakeste punkter. En konges svakeste punkt er alltid hans frykt for tronen. Så ble farao offer for det ondes påvirkning og begynte å drepe hebreernes nyfødte guttebarn. Som følge av

dette ville - ifølge faraos plan - alle menn i det hebraiske folket dø ut i løpet av en ikke altfor lang tid. Alle av kvinnekjønn ville da også bli opptatt blant landets folk som egypternes kvinner og slavinner og henfalle til avgudsdyrkelsen. Da ville alt det arbeidet Kristus og hans ånde verden hittil hadde gjort for å sikre en menneskelig bærer av den sanne gudstroen, med ett slag være tilintetgjort.”

“Men ondskaperen var også her - som så ofte i skaperverket og i menneskenes liv - den kraften som vil det onde, men som hjelper frem det gode. For det tidspunktet da et folk blir drevet til den største fortvilelse ved at herskeren dreper deres barn, er det gunstigste for å få folket til å forlate stedet hvor de lider. Også av en annen og mye viktigere grunn var det på høy tid at hebreerfolket ble ført bort fra faraoenes land. I løpet av de 400 årene de hadde oppholdt seg der, var de nemlig kommet mer og mer i kontakt med den egyptiske avgudsdyrkelsen og ikke få deltok allerede i den. Denne uhyrlige faren for det hebraiske folkets gudtro kunne bare forebygges ved at det drog ut av Egyptens land. Det gunstigste øyeblikket for dette var nå kommet. For barnedrapene gjorde det fortsatte oppholdet i Egypt til helvete for hebreerne.”

“For å lede et så tallrikt folk - som i og for seg også var vanskelig å håndtere - var det behov for en stor menneskelig leder. Kristus valgte til dette en av sine høye himmelsånder og lot han bli født som menneske. - Det var Moses. Som sønn av hebraiske foreldre ble han reddet fra døden av faraos datter. Hun lot ham få utdanning i all datidens vitenskaper, slik at han - også som menneske - hadde de kunnskaper han hadde behov for som leder av et stort folk.”

“Da han var blitt en voksen mann, trådte Kristus i forbindelse med ham i den brennende tornebusken og utnevnte han til lederen av “Guds folk”. I første omgang måtte Moses oppfylle to oppgaver. Den første var å legitimere seg overfor det undertrykte hebraiske folket som utsendt av Gud med det oppdrag å lede dem ut av Egypt. Den andre oppgaven besto i å bringe farao dithen at han tillot hebreerne å dra ut av landet.”

“Kristus utstyrte ham med overmenneskelige krefter for disse to oppgavene. Men også de onde åndene, som så sine planer om tilintetgjørelse forpurret, innfant seg med hele sin makt på kampplassen og gjorde bruk av de egyptiske trollmennene.”

“Nå utspant den største åndekamp seg som noen gang er utkjempet på Jorden. På den ene siden sto Kristus med den gode ånde verden og Moses som sitt synlige verktøy. På den annen side sto helvete med de egyptiske trollmennene som hjelpere. Ved hjelp av Guds usynlige ånder utførte Moses de største undere som - bortsett fra Kristus - er utført. Med det ville han overbevise både hebreerfolket og farao om sitt guddommelige oppdrag. Gjennom det som utspilte seg for deres øyne, skulle Guds folk bli overbevist om at de skulle følge Moses som sin leder. Og farao skulle beveges til å la folket dra.”

“Men til å begynne med utførte de onde åndemaktene ved hjelp av trollmennene lignende under som Moses forat folket og farao ikke skulle feste lit til Moses. Men snart svant det ondes makt, og trollmennene måtte selv bekjenne: “Her er Guds finger”. Aldri har slike ånde-materialisasjoner funnet sted som ved denne kampen. Hos Moses forvandlet en god ånd seg til en slange, mens staven ble oppløst. Blant trollmennene gjorde de onde åndene det samme. Hos Moses forvandlet hele åndeskarer seg til frosker. Hos trollmennene skjedde det samme med hjelp fra de lavtstående åndene. Hos Moses forvandlet Guds ånder vannet til blod. Trollmennene gjorde det samme ved hjelp av helvetesmaktene. Gud lot de onde utøve sine kunnskaper så langt de maktet for så å kunne vise sin allmakt i all sin fylde for derved fremfor alt å befeste troen til israelittene. For i denne kampen handlet det om hebreernes være eller ikke være som Guds folk. Israel var gudstroens førstefødte. Ble dette folket et offer for helvetesmaktene, da ville det vare lenge før et folk igjen hadde vokst frem til å være bærere av gudstroen i menneskeheten. Kristus, Guds førstefødte, kjemper med helvetes førstefødte om den førstefødte jordiske bærer av gudstroen og frelseshåpet. Kristus seiret. Guds straffende engel slo alle de mannlige førstefødte i Egypten. Det bragte avgjørelsen. Farao og foket hans ble redde, og hans egne undersåtter presset farao til å la hebreerfolket forlate landet. Kristus dro foran Israel i skysøylen, og ut av den snakket han med Moses. Han beskyttet Guds folk mot egypterne som fulgte etter dem. Den gode ånde verden delte havet og holdt bølgene tilbake. Folket stolte på den som talte gjennom skysøylen, og gikk uten frykt mellom bølgene. De mottok den første dåpen i Kristus i tro og tillit til **“Herrens Engel”**. For han var Kristus. Gud og Kristus førte Israel gjennom ørkenen. Ånde verdenen lot vann strømme ut av klippene og skaffet dem manna. Derfor skriver Paulus med rette: “Jeg vil ikke la dere være uvitende om at alle våre fedre var under skyens beskyttelse, at alle gikk gjennom havet, og at alle har mottatt dåpen ved Moses i skyen og i havet,. Og alle har spist den samme maten og drukket den samme åndelige drikken. **De drakk nemlig av en åndelig klippe som ledsaget dem. Og denne klippen var Kristus.**” (1. Kor. 10,1-4).”

“Gud og Kristus - sammen med den gode ånde verden - ga folket all nødvendig undervisning og belæring. Gud selv ga lovene på Sinais fjell.”

“Oppholdet i ørkenen var nødvendig for å prøve folket. Det skulle vise om dets tro og tillit til Gud var sterk nok til å motstå de farene som truet fra det avgudsdyrkende folket som levde i det landet de senere skulle innta. For dette folkets gudstro måtte ikke mer bli ødelagt, da alt det arbeidet som hittil var gjort, ellers ville vært forgjeves.”

“Også en annen fare for gudstroen måtte fjernes. Det var trangen til jordisk gods og den overdrevne hengivenhet til det materielle som stadig driver menneskene i armene på det onde.”

“Kristus traff alle nødvendige tiltak for å fjerne eller redusere disse farene. Derfor lot han dette folket, som han hadde valgt, gjennomgå en radikal kur. Han innførte en lovgivning som lot israelittene - som hebreerfolket senere ble kalt - betale en ti-del av alt de eide. Videre måtte de avlevere det første av alt, eller utløse det mot en annen avgift. Dessuten måtte de bringe tallrike offer av dyr og frukt som brennoffer, matoffer, fredsoffer, syndoffer og skyldoffer - alt som ble avlevert, skulle være uten lyte. Ved innhøstningen fikk de ikke lov til å høste inn alt, og heller ikke holde etterhøst, men måtte la resten være til de fattige og fremmede. I det syvende året fikk de ikke lov til å dyrke jorden. Hvert femtiende år måtte enhver få tilbake sin tidligere eiendom. Endelig sørget loven om renteforbud for at åger på forhånd ble gjort umulig.”

“Holdt Israels folk disse forordningene, var ikke faren stor for at dette folket i for stor grad ville knytte sitt hjerte til gods og gull og bryte sin troskap til Gud av kjærlighet til Mammon.”

“Men den andre faren som truet gudstroen var mye større. Det var avgudsdyrkelsen til de folkene de ville treffe i det såkalte “Lovede landet”. Den var så farlig fordi den - som enhver avgudsdyrkelse - besto i en forbindelse med den onde ånde verdenen som kunne sanses av menneskene. For menneskene er ånderiket noe hemmelighetsfullt. Og det hemmelighetsfulle utøver en uimotståelig tiltrekningskraft på enhver. Dere mennesker vier fortellinger om åndehistorier den største oppmerksomhet. Og der hvor det virkelig eller formentlig foregår noe hemmelighetsfullt og spøkelsesaktig, der strømmer alle til.”

“Slik følte også israelittene seg allerede tidligere tiltrukket av de hemmelighetsfulle hendelsene ved egypternes avgudsdyrkelse. Også apostelen Paulus bekrefter dette overfor korinterne med ordene: “Dere vet jo fra hedningetiden deres, da var det de døde avgudene som dere ble dradd til med uimotståelig kraft.” (1. Kor. 12,2). - At det da ikke bare dreide seg om å se på gudebilder, vil dere vel - som tenkende mennesker - kunne innse selv. Død stein og dødt tre fengslet menneskene like lite dengang som nå. Det som var tiltrekkende ved avgudsdyrkelsen, besto i det reelle samkvemet med den lavtstående ånde verdenen. At ånder snakket gjennom gudebildene og gjorde andre forbausende ting, det var dét som tiltrakk menneskene. Her fikk de vite så mange hemmelighetsfulle ting. Her fikk de svar på spørsmålene sine om sin materielle fremgang. Her fikk de tilsynelatende opplysning om fremtiden, som hvert menneske så gjerne vil vite. I tillegg ble mye fortalt dem som smigret deres menneskelige lidenskaper. Her ble lasten fremstilt som dyd og dyden som last. Den som en gang var henfallen til denne åndeforbindelsen, kunne ikke så lett gi slipp på den igjen.”

“Kristus - som gudsfolkets leder - hadde to forholdsregler for å beskytte sine myndlinger fra å falle for avgudsdyrkelsen.”

“Det ene tiltaket besto i at han formidlet samkvem med den gode ånde verdenen som erstatning for det forbudte samkvemmet med den onde ånde verden. Han ga dem åpenbaringsteltet, orakelskiltet og de gode mediene som dere kjenner under betegnelsen “profeter”. Om dette har jeg jo undervist deg inngående tidligere.”

“Det andre tiltaket besto i Herrens påbud om fullstendig å tilintetgjøre bestemte folkegrupper i det landet israelittene skulle dra inn i. Det var seks av dem som til de grader var henfalne til avgudsdyrkelsen og dens laster, at det syntes utelukket å omvende dem til troen på Gud. På den annen side var det hevet over tvil at Israels folk - hvis de levde blant dem - på kort tid ville blitt forført til frafall fra Gud.”

“Mange av dere beskylder den “gammeltestamentlige Gud” for grusomhet, fordi disse folkene ble utryddet. De mener at forfatterne av Det gamle testamentet ennå ikke hadde vært i stand til å nå opp til høyden av Kristi gudsbegrep, for ellers ville de ikke ha beskrevet en så grusom fremferd som forordnet av Gud. Da tar dere feil. Det var den samme Kristus som både prediket Det nye testamentets gudsbegrep og som foreskrev tilintetgjørelsen av de nevnte avgudsdyrkende folk. I det ene- som i det andre tilfellet står Kristus der som redningsmann. Ved at han lot disse folkene utslette, bevarte han dem fra å synke enda dypere ned i vantro og last. Han ga dem derimot anledning til å arbeide seg opp fra det dypet de befant seg i og til en ny tilværelse. Her forelå den samme begrunnelse som for lenge siden hadde medført tilintetgjørelsen av hele menneskeheten gjennom oversvømmelsen og ødeleggelsen av byene Sodoma og Gomorra.”

“I tillegg kom den grunnen som var enda viktigere, og som besto i å opprettholde gudstroen i Guds folk. I krig pleier dere mennesker å skyte enhver som prøver å forlede soldatene deres til faneflukt. Det finner dere selvfølgelig. Skulle ikke Gud da ha den samme retten til å la dem drepe, som ville forføre det folket, som han hadde valgt ut til å være bærere av gudstroen, som ville forlede folket til faneflukt og til frafall til mørkets makter? Med dette gudsfolket skulle i tillegg tidspunktet for frelsen av hele menneskeheten blir forberedt. Skulle Kristus la denne på forhånd så vanskelige forberedelsen bli forpurret av dem som var Guds fiender og Lucifers verktøy? Hvor dere mennesker straks blir så fintfølede når Gud - i sin visdom og rettferdighet - tilintetgjør mennesker, som er fullstendig og håpløst henfalne til det onde, forat de ikke skal gjøre millioner av andre mennesker ulykkelige, og forat de selv - som ånder - blir bragt tilbake på redningens vei. Og dessuten er det Gud som gjør dette, herren over liv og død, som med ufattelig tålmodighet har vært barmhjertig mot disse folkegruppene, selv om de i sin avgudsdyrkelse har gjort alt det som var en gru for Herren og sågar brent sine barn til ære for avgudene. (5. Mos. 12,30)”

“Mot andre folkeslag skulle israelittene gå menneskelig frem. “Når du kommer til en annen by for å beleire den, så skal du oppfordre dem til en fredelig avtale.” (5. Mos. 20,10). - Ved beleiringen av en by har de ikke engang lov til å

skade et frukttre. Beleiringsredskapene deres måtte de lage av veden fra trær som ikke bærer spiselige frukter.”

“Moses hadde fått et forvarsel om hvor farlig avgudsdyrkelsen var for folket hans - første gang med historien om gullkalven. Men også kort tid etter, da de nærmet seg moabiternes område: “Da israelittene hadde slått seg ned i Sittim, begynte de å drive utukt med moabiternes kvinner. Disse inviterte dem nemlig med til offerfestene til [ære for] sine avguder, og Israels folk deltok i deres offermåltider og tilba disse avgudene.” (4. Mos. 25,1-2). Den utukten som er nevnt her, hørte til avgudsdyrkelsen; demonene forlangte det gjennom medienes mund som noe gudene satte pris på. Den var en del av avgudsdyrkelsen som hos alle andre hedenske folk.”

“Med avgudsdyrkelsen som våpen og de lastene som nødvendigvis hørte til, påførte de onde åndemaktene Guds folk stor skade i tidene etterpå, og derved også skade på forberedelsene til frelserverket. Nesten hele generasjoner av det folket Gud hadde valgt, falt senere fra den sanne gudstroen. For å føre dem tilbake idømte Gud dem fryktelige straffer. Kristus sendte også profeter for igjen å vinne dem for det gode. Profetene var medier for den gode ånde verdenen, og det ble ikke lett for dem å kjempe mot de demoniske medienes innflytelse - mot “Baals profeter”. Det var ånder fra himmelen som var inkarnert i Guds profeter, selv om de - som mennesker - ble like mye utsatt for det onde som andre mennesker. Ved at de grep inn, ble det i det minste oppnådd at troen på den sanne Gud og den kommende frelser ikke helt ble utryddet i den fremtidige menneskeheten.”

“Endelig var tidspunktet kommet da en stor del av menneskeheten - i det minste i sin lengsel etter redning - var moden for å ta imot Kristi frelsergjerning i troen, og til å gå over den broen som Kristus skulle slå over avgrunnen mellom dypets rike og Guds rike. Utallige menneskeånder var allerede klare til overgangen.”

“Nå var tidens fylde kommet som - ifølge Guds frelsesplan - var bestemt for frelserens komme. Kort tid før Kristus selv ble menneske, sendte han en herold som skulle forberede hans ankomst og gjøre hans komme kjent. Det var igjen en ånd fra himmelen. Det var Elias - altså den samme ånden som på oppdrag fra Kristus hadde gått til Jordan i de vanskelige tider da avgudsdyrkelsen hersket overalt, og som hadde tatt kampen opp mot de onde maktenes redskap og lyktes. Etter at han hadde fullført sitt oppdrag, var han gått tilbake til himmelen uten å ha smakt den jordiske død. Nå ble han - som Kristi forløper - menneske for annen gang, ble født som sønn av Sakkarias og fikk navnet - “Johannes”.”

“Før Johannes ble født, ble det forkynt at Guds Salvete skulle bli menneske. Erkeengelen Gabriel som hadde overbragt Sakkarias budskapet om Johannes’ fødsel som Kristi forløper, ble også betrodd oppdraget med å forkynne at frelseren skulle bli menneske. Han ble sendt til en jomfru i Nasaret som het Maria. Hun var utvalgt til å bli frelserens mor.”

Jesu fødsel som menneske

“Avl og fødsel foregår i Guds skaperverk etter uforanderlige lover. Forbindelsen av det mannlige og det kvinnelige frø er nødvendig overalt forat avl skal finne sted. **Et unntak fra denne loven eksisterer ikke.** Menneskelig avl kan derfor bare komme i stand når frøet til en mann forener seg med frøet til en kvinne. Følgelig kan ingen ånd uten legeme - verken en himmelens ånd eller en ånd fra helvete - foreta menneskelig avl uten å benytte legemet til et menneske med et menneskes sæd.”

“Bibelens beretning om Kristi avl oppfatter dere slik at en himmelens ånd skulle ha skapt livsspiren til det blivende barnet i skjødets til en menneskelig jomfru **uten** å ha benyttet et mannlige menneskelig legeme og mannlige sæd. Denne oppfatningen er uriktig og foranlediger med rette tallrike mennesker - troende og ikke troende - til å fornekte, eller i det minste å betvile at Guds sønn skulle ha blitt menneske på denne måten. Her stilles det vidunderlige og uvanlige - som likevel stemmer overens med naturlovene - nær sammen med det fornuftstridige og derfor utrolige.”

“Jeg vil også i dette meddele deg den fulle sannhet, da jeg vet du vil forstå den.”

“Dersom den egne ånden har trådt ut av et dyptrance-medium, og et fremmed åndevesen har tatt hans legeme i besittelse, så kan den fremmede ånden bruke kroppens organer på samme måte som den egne ånden. Følgelig er en fremmed ånd, som befinner seg i legemet til et mannlige medium, det være seg en god eller ond ånd, også i stand til å drive avl med en kvinne. Har jeg ikke, da jeg skildret avgudsdyrkelsen i tidene før syndfloden, uttrykkelig gjort deg oppmerksom på det kjønnslige samkvem som de onde åndene hadde med menneskenes døtre gjennom mannlige medier, og at de ifølge Bibelens vitnemål avlet barn? Skulle ikke det de onde ånder kan gjøre gjennom menneskelige medier, i samme grad være mulig for de gode åndene? Når de frafalne “gudssønner” - til menneskenes fornedrelse - kunne gi liv til barn gjennom mannlige medier, skulle da ikke gudssønnene, som var forblitt trofaste, kunne gjøre det samme for å redde menneskeheten?”

“Nå vil Kristi menneskelige avl uten videre være klar for deg. Det menneskelige medium var Josef som Maria var forlovet med. Guds ånder hadde allerede ofte snakket til Maria gjennom Josef som medium om frelsen som skulle komme. Det var altså ikke noe uvanlig for henne at ånden ga seg til kjenne på denne måten, slik som jødefolket overhode visste god beskjed om samkvemmet med ånde verdenen. Det ser du av Bibelens beretning om engelen som viste seg for Sakarja. Da Sakarja kom ut av helligdommen og ikke lenger kunne snakke, da merket folket at et Guds sendebud hadde vist seg for ham. (Luk. 1.22).”

“Derfor ble Maria heller ikke redd da en ånd en dag trådte inn i Josef som medium og bragte henne et budskap. Hun ble bare bestyrtet over tiltalen som ånden rettet mot henne. Han kalte henne den velsignede blant kvinnene. Med det antydte han at hun skulle bli mor. Hun kunne ikke begripe hvordan han mente det, for hun hadde jo ikke hatt noen slags kjønnslig omgang og kunne derfor ikke bli mor. Som forklaring ble det nå meddelt henne, at en hellig ånd ville komme til henne, og at kraften til en svært høytstående ånd ville overskygge henne. Derfor skulle også det hellige som skulle fødes av henne, bli kalt en Guds sønn. Ånden forklarte henne også nærmere hvordan det ville skje, noe Bibelen deres riktignok ikke forteller. Han sa henne at straks han hadde trådt ut av mediets legeme, ville en meget høy ånd fra himmelen tre inn i mediet, og at hun gjennom ham ville bli mor etter den allmenngyldige lov om forplantning. Maria ga derpå sitt samtykke. Etterat Gabriel var trådt ut av mediet, og før Josef våknet av den mediale søvnen, trådte Kristus selv inn i hans legeme, og Maria ble mor gjennom ham ifølge samme naturlov som alle menneskelige mødre blir svangre. Og få øyeblikk før barnet ble født, trådte Kristi ånd inn i barnekroppen, altså til samme tid som en ånd blir menneske hos alle mødre ved at ånden trer inn i barnets kropp.”

“De første kristne kjente til den måten Kristus var unnfanget på. Den ble meddelt dem på samme måte som jeg fortalte deg. De visste altså at Kristi menneskelige legeme er blitt avlet av Kristus selv som ånd ved å benytte Josef som medium, at altså den hellige ånd, som ifølge Gabriels ord skulle komme på Maria, var Kristus selv. For han ville selv gjøre alt han mente var nødvendig for å fullføre frelsen. Han hadde fra første dag selv tatt hånd om det vanskelige arbeidet blant menneskene med å forberede frelsen. Han hadde valgt gudsfolket som bærere av gudstroen, ført det, belært, manet, advart og straffet det. Han hadde sendt høye himmels-ånder som profeter. Hans siste forberedelse var nå å skape det menneskelige hylsteret som han etter få måneder i morslivet ville tre inn i, for - ved å bli født som menneske - å vandre som menneske blant mennesker.”

“Etter at Josef hadde våknet av dyptrancen, fortalte Maria ham straks det som hadde hendt. Det var en svært hard prøve som Josef så seg satt på. Skulle han tro på det hans forlovede sa? En fryktelig indre kamp begynte. Josef var jo et menneske som alle andre. Det onde gikk nå innpå ham med de kraftigste angrep. Helvetesmaktene hadde nå bare det ene mål for øye å la Josef ta feil av Maria, slik at han skulle støte henne fra seg. For etter den jødiske lov måtte en jomfru som var forlovet, lide steningsdøden så snart hun forgikk seg med en annen. Det onde hamret nå den tanken inn i Josef at Maria hadde innladt seg med en annen og nå brukte den utflukten at en Guds ånd hadde brukt Josef til avl i medial tilstand. Alt hva dere mennesker kan måtte gjennomgå av misstro, sjalusi og bitterhet over opplevde skuffelser, det har de onde makter inngitt Josef. Det tok fryktelig på ham. Denne belastningsprøven så ut til å være for hard for ham. Halvt om halvt var han tilbøyelig til å slå opp med sin forlovede i all hemmelighet. Det skulle være en

hemmelig avskjed, da han ikke var sikker i sin sak, og som et rettferdig menneske ville han ikke føre noen i døden uten fullt bevis for skylden. På den annen side kunne han ikke ta sin forlovede til kone med denne nagende tvilen på hennes troskap. Maria sa bare at Gud sikkert ville oppklare sannheten for ham på en eller annen måte. Også hun led usigelig under forlovedens tvil. - Da, allerede samme natt sto et Guds sendebud foran Josef, som hadde fått klarsynets gave, og skaffet klarhet i alt. Dermed var kampen over.”

“Jeg vet at denne sannheten - og det er sannheten - forekommer dere små mennesker å være altfor menneskelig og for mye i overensstemmelse med naturlovene. Den er ikke underlig og hemmlighetsfull nok for dere. Den menneskelige avl forekommer mange å være noe nedrig, og de så å si bebreider Gud for at han overhode har innført noe slikt i skaperverket sitt. Gud er ikke kysk nok for dere. - Å, dere elendige mennesker som anser de herligste lovene fra Guds allmakt og visdom - slik de fremstår ved barnets tilblivelse og fødsel - for å være mindreverdige! For Kristus, den høyeste skapte ånd, var det ikke for mindreverdig å danne sitt menneskelige hylster etter de eviggyldige lovene for avl, for å kunne bo, lide og dø blant dere. Selv om sannheten om hans menneskelige tilblivelse ikke er underlig nok for dere, så er - for han - alt det som skjer etter hans himmelske Fars hellige lover, vidunderlig. Om dette sier forkynneren: “Jeg har erkjent at alt som Gud har bestemt, **har evig gyldighet**. Til det kan man verken tilføye eller ta vekk noe. Og det har Gud innrettet slik forat man skal ha ærefrykt for ham.” (Fork. 3.14). - Denne ærefrykt har dere dessverre ikke. Derfor spekulerer dere ut forklaringer på hvordan Kristus ble menneske, forklaringer som på grunn av sin angivelige under-karakter er full av selvmotsigelser, og som med rette foranlediger de vantro til å håne dette første skritt Kristi til å bli menneske.”

“Hvis Kristus ikke hadde blitt menneske i samsvar med lovene for menneskelig forplantning, kunne Paulus ikke ha sagt: “Kristus er blitt oss lik i alt.” For da ville han, hva hans tilblivelse angår, ha vært vesentlig forskjellig fra dere mennesker. Hans legeme ville ikke ha oppstått av menneskelig sæd. Men Paulus har rett. Kristus ble dere lik i alt, også når det gjelder tilblivelsen av hans menneskelige hylster.”

“Nå kommer jeg til ditt ønske om å snakke om noen av den katolske kirkes læresetninger som hører hjemme her. Du var jo prest i denne kirken. Det er derfor forståelig at det ligger deg særlig på hjertet å få vite hvilke deler av denne læren som tilsvarende sannheten, og hva som er feil.”

“Den katolske kirke lærer at Jesu mor var uten “**arvesynd**”. Det er riktig. Men grunnen som din tidligere kirke angir, er ikke riktig. Også i Maria var en himmelens ånd inkarnert, slik som i mange mennesker i tidligere tider, som hadde en stor oppgave fra Gud å oppfylle. Slik var det med Enok, Abraham, Moses, Elias og de andre som jeg allerede har nevnt for deg. Slik var det med Johannes, Kristi

forløper; i han var Elias igjen kommet til Jorden. I Maria var altså ikke en av åndene som tidligere hadde falt fra Gud, men en ånd som var forblitt tro mot Gud. Frafallets synd, som belaster alle andre jordiske vesener, hadde hun ikke på seg. Fra denne "arvesynden" var hun fri."

"Men helt uriktig er den katolske lære om at Maria - som menneske - skulle ha vært fri for enhver- selv den minste synd. Intet menneske er uten det dere kaller menneskelige synder, som ikke har noe til felles med **synden**, som Kristus skulle frelse verden fra - nemlig synden som er frafallet fra Gud. **Det er den egentlige synden**. Alt annet er menneskelig snubling, som heller ikke Maria var fri for. På tross av dette ble hun trofast mot sin Gud, slik jo også Moses, denne høye himmelske ånd, forble tro mot Gud, selv om han, som menneske, snublet mer enn en gang, og som straff for dette, ikke fikk lov til å dra inn i det lovede land."

"Den katolske kirke tar også feil når den sier at Maria etter Jesu unnfangelse og fødsel **fremdeles skal ha vært jomfru**. Like lite som enhver annen jomfru fremdeles er jomfru etter unnfangelsen og etter å ha født et barn, like lite var Maria det. Bare **før** hun unnfanget Kristus, var hun jomfru. Frelseren skulle ikke bli født av en mor som allerede en gang tidligere hadde født eller var blitt besvangret. Det er meningen med ordene hos Mattæus: "Se, "jomfruen" vil bli besvangret og føde en sønn.""

"Det er heller ikke sant når den katolske kirke hevder at Maria etter Jesu fødsel ikke fødte flere barn. Av hvilken grunn skulle hun, etter at den førstefødte var født, gi avkall på sin rett til å bli mor og Josef på sine rettigheter som far og mann? De søsken som ble født etter Kristus, forringet jo ikke på noen måte verken Kristi person eller hans liv, hans lære eller hans verk."

"Når det på forskjellige steder i Det nye testamentets skrifter er tale om Jesu brødre og søstre, så er det hans **kjødelige** brødre og søstre som er ment og ingen "slektninger", slik katolikkene krampaktig prøver å bevise. Hvis det hadde vært Kristi "slektninger", så ville det ikke ha stått "brødre" og "søstre", men "slektninger." Eller mener dere at det språket de hadde dengang, ikke hadde ord som uttrykte betegnelsen "slektninger"? Det vil dere vel ikke for alvor påstå. For i fortellingen om den tolvårige Jesus i templet blir det jo sagt at foreldrene hans lette etter ham hos "slektninger" og kjente. Altså her, hvor det dreier seg om **virkelige "slektninger"**, brukte også evangelisten ordet "slektninger". Når den samme evangelist siden skriver: "Hans mor og hans brødre kom til ham." (Luk. 8.9), så vil han sikkert ikke si at disse brødrene bare skulle ha vært "slektninger" som kom med moren. Og folkene som sa til Jesus, at hans mor og hans brødre kom, sa også: "Din mor og dine "brødre" står utenfor og ønsker å snakke med deg." Og Mattæus og Markus forteller på samme måte at hans "mor" og "brødre" kom til ham. Skulle alle de tre evangelistene ha brukt ordet "brødre", hvor det var snakk om "slektninger", selv om det hadde vært korrekt med ordet slektninger? Det er tåpelig å anta noe slikt."

“Videre forteller Matteus om Jesu opptreden i sin hjemby Nasaret: “Da han var kommet til sin hjemby, gjorde han - ved sin lære - slikt inntrykk på dem som var i bedehuset, at de undret seg og spurte: “Hvor har denne mannen slik visdom og underkraft fra? Er han ikke tømmermannens sønn? Heter ikke hans mor Maria og hans brødre Jakob, Josef, Simon og Judas? Lever ikke også alle hans søstre her hos oss? Hvor har han da alt dette fra?” (Mat. 13, 53-57)” - Kan noen med sunn menneskeforstand påstå at i denne opptellingen av Jesu far, mor, brødre og søstre dreier det seg bare om slektninger? Her er det ment Jesu virkelige far og virkelige mor, på samme måte er det Jesu virkelige brødre og søstre. Og hvilken hensikt skulle det overhode ha å telle opp “slektninger”? Nasarets innbyggere var forbauset over Jesu lære og undere. Og da spurte de, slik også dere mange ganger spør i lignende tilfeller: Hvem har han da alt dette fra? Hans far, tømmermannen, er jo en enkel mann. Hans mor, Maria, er en enkel, liketil kvinne, og hans søsken skiller seg heller ikke ut på noen påfallende måte. For hans brødre, Jakob og Josef og Simon og Judas er jo daglig sammen med oss. Men hos dem har vi hittil ikke merket noe uvanlig. Heller ikke søstrene hans, som alle er her på stedet, skiller seg i noe ut fra de andre kvinnene som bor i Nasaret. Hvordan har så Jesus - og han alene blant alle sine søsken - fått slike usedvanlige egenskaper? Å hevde at det bare er ment “slektninger” med betegnelsene Jesu “brødre” og “søstre” er så tåpelig at ingen kan komme med en slik påstand, hvis han ikke av andre grunner føler seg tvunget til det. Men her ser du hvordan det går når man skal beskytte en usannhet med en annen. Den katolske kirke har fortsatt den meningsløse læren at Maria er blitt værende jomfru på tross av Jesu fødsel. Da kunne hun jo selvsagt ikke ha andre barn i tillegg. Nå forteller Bibelen flere steder om Jesu brødre og søstre. Men da dette står i strid med læren om Marias vedvarende jomfruelighet, så må Jesu virkelige brødre og søstre, bli fremstilt som “slektninger”. For ellers ville både dogmet om Marias vedvarende jomfruelighet og dogmet om pavedømmets ufeilbarlighet være ugyldig.”

“For mor og barn forløp Jesu fødsel som enhver annen menneskelig fødsel. Det nyfødte barnet ble matet, pleiet og siden avvendt fra morsmelken som ethvert annet barn.”

“Englenes budskap til gjeterne, deres hilsen til menneskenes redningsmann, Jesu fremstilling i templet og magiernes ankomst fra Morgenlandet forløp slik som deres nytestamentlige Bibel forteller. Magierne var Guds redskap med store mediale gaver. I sitt hjemland var de forkynnere av den sanne gudstro, og gjennom sitt samkvem med den gode ånde verden hadde de fått utstrakt kjennskap til sannheten om frelsen. Gjennom den samme ånde verden, som hadde forkynt frelserens fødsel for gjeterne, fikk også magierne budskap om den gledelige hendelse. Allerede tidligere hadde Guds sendebud kommet til dem og åpenbart at hendelsen var nært forestående. De ble så oppfordret til å begi seg i vei for å finne barnet som Guds

sønn hadde tatt bolig i. Stedet selv ble ikke nevnt for dem. De fikk bare vite at et lysskinn ville gå foran dem for å vise veien. Ikke bare magierne, men alle og enhver så dette lysskinnet som så ut som en strålende stjerne som gikk foran dem. Magierne ble ført av denne stjernen på samme måte som Moses og Israels folk ble ført av skysøylen. De kom først til Herodes i Jerusalem. Det var Guds styrelse. På den måten skulle den jordiske fyrsten få vite om verdenskongens fødsel, slik at skjebnen til barna i Betlehem, som var forutsagt av profeten, ble fullbyrdet. Også her var det de kristusfiendtlige åndemakter som grep inn. Ved å inngi ham frykt for å miste tronen - fikk de den jordiske fyrsten til å begå barnemordet for derved å tilintetgjøre den nyfødte sannhetens lærer.”

“Magierne kom til Betlehem **etter** Jesu fremstilling i templet. Barnets foreldre hadde gått fra Jerusalem til Betlehem igjen med barnet. De ville ennå bli der noen tid og så vende tilbake til Nasaret. Mens de oppholdt seg i Betlehem, kom magierne. Etter at disse hadde begynt sin tilbakereise, gjorde også barnets foreldre seg klar til å vende hjem. Da kom et sendebud fra Gud til Josef og rådet ham til å flykte til Egypt med mor og barn. For Herodes, som allerede første gang han hørte om fødselen til den nye jødenes konge, hadde bestemt seg for å rydde ham av veien, han - Herodes - ville nå straks utføre det han hadde fore.”

“Etter at Jesusbarnet hadde vokset seg ut av spedbarnsalderen, artet hans barneår seg som andre barns. Han lærte å gå og snakke og lekte som barn flest. Han gjorde barnslige feil på samme måte som dere opplever det hos alle andre barn. Gutten kom så i den alderen da fornuften våkner. Da den høyeste av alle skapte ånder var inkarnet i ham, hadde han også en stor begavelse som menneske. Men likevel måtte han begynne å lære, slik som alle andre - også den mest begavede - må. Som barn kom han til erkjenneslen av en Gud på samme måte som du - i første omgang ved foreldrenes og lærernes undervisning. Han hørte preknene om Gud i bedehuset i den lille hjembyen. Han snakket om det han hadde hørt med foreldrene og lærerne sine og lot seg oppklare av dem om det han ikke hadde forstått, eller det som forekom ham ikke å være riktig.”

“Også fristelsen til å gjøre det onde kom til gutten, som til alle menneskebarn, og i den styrke som tilsvarte hans barnlige kraft. Han overvant fristelsene til å synde ut fra en erkjennelse av det onde som tilsvarte hans alder. Men også han snublet og begikk feil som følge av menneskelig svakhet, slik også det beste barnet gjør. For hver gang han overvant en fristelse til det onde, økte Gud guttens indre kraft og åndelige erkjennelse. Men i den grad den indre motstandskraft vokste hos ham, fikk også de onde makter lov å forsterke angrepene sine mot ham. Slik er det også med alle mennesker. Når det gjaldt Jesusbarnet, ble det altså heller ikke i dette gjort noe unntak. For det er en allmenngyldig lov i menneskelivet at hver gang et menneske beseirer det onde, får det større motstandskraft mot synden, men samtidig får det onde anledning til å angripe ham med tilsvarende større makt, slik at det gudfryktige

menneskes liv blir en stadig kamp mot de gudsfjendtlige maktene. “Et menneskes liv på Jorden er et liv i krig”.

“Med økende alder forårsaket de mange feiltagelser i den jødiske religion - som var hans foreldres religion - en stor indre kamp i Jesus. Det var alle de feiltagelser som i tidens løp var innført av den jødiske kirke som menneskelagde forskrifter og som angivelige suppleringer til Guds lov.”

“Da han var kommet så langt at han selv kunne lese og forstå Det gamle testamentets skrifter, følte han at de jødiske lov-lærdes tolkning av mange bibelsteder var uriktig. Og når han i sin barnlige frimodighet uttrykte sin overbevisning overfor sine foreldre eller lærere, fikk han mang en hard irettesettelse. Det var denne overbevisningen, som stred mot den jødiske kirkes lære, som den tolvårige - til prestenes store forbauselse - bar frem i templet i Jerusalem. Om denne læren spurte han dem, og om dette svarte han på deres spørsmål i samsvar med sin egen erkjennelse.”

“Det stemmer, han var i denne henseende det dere kaller et “vidunderbarn”. Det finnes vidunderbarn på forskjellige områder når det gjelder menneskelig kunnskap og evner. Denne gutten var et vidunderbarn i erkjennelsen av Guds sannheter om frelsen. Men han var menneske som alle andre mennesker. **Han visste først ikke hvem han var og hvilken oppgave han hadde å oppfylle som menneske.**”

“Men allerede i fornuftens første år hadde det begynt å utvikle seg store mediale gaver hos denne gutten. Det var gaven å kunne være klarsynt og klarhørt som så smått begynte å komme, og som litt etter litt tiltok og ble fullkommen. Det satte ham i stand til å tre i forbindelse med ånde verdenen, å se åndene klart og å høre deres ord tydelig. Det denne ungdommen fikk som gave, var ikke noe usedvanlig. Mange mennesker før ham hadde hatt den. Men hos dette Guds sendebud ble gaven utviklet til den høyeste grad som overhode er mulig hos mennesker.”

“Gjennom denne forbindelsen med Guds ånde verden ble han i løpet av livet på Jorden undervist om alt som var nødvendig for ham å vite for å oppfylle sin oppgave. For som menneske visste han like lite om dette som andre mennesker. En erindring om sin tidligere tilværelse som Guds høyeste ånd hadde han ikke, da enhver inkarnasjon av en ånd i et materielt legeme sletter erindringen bakover.”

“Det Kristus lærte i løpet av sitt liv som menneske, hadde han gjennom denne forbindelsen med ånde verdenen, slik også Moses på forhånd hadde fått vite alt han sa til folket ved å spørre Gud i åpenbaringsteltet.”

“Så vokste gutten opp til å bli ungdom og mann. Med tiltagende alder tiltok også hans erkjennelse, ikke bare den erkjennelse som ethvert menneske får med tiltagende alder, men fremfor alt den viten han fikk formidlet gjennom Guds ånder. I

samme grad tiltok også hans vekst i det gode, noe Bibelen uttrykker med ordene: “Han tok til i alder og visdom og velbehag for Gud og menneskene.” (Luk. 2.52).”

“Det var en virkelig vekst og ikke bare en overfladisk tilsynekomst som din tidligere religion påstår. Kristus var som menneske ikke fullkommen på forhånd, for ingen ånd i menneskelegeme kan være fullkommen. For materien er i seg selv ufullkommen og lavtstående. Også den ånd som kommer ren og fullkommen inn i det materielle hylsteret, må som menneske kjempe seg gjennom til fullkommenhet litt etter litt i stadig kamp mot det onde som trekker ham ned. Den inkarnerte ånd blir bundet til menneskekroppens svakheter og ufullkommenheter, som også den mest fullkomne ånd må kjempe med, og som han ikke kan fri seg fra så lenge han er menneske. Dette hører til menneskets natur. Heller ikke Kristus var noe unntak. Han måtte kjempe med disse ufullkommenhetene til sitt siste åndedrett, og han lå mer enn en gang under for den menneskelige svakhet i kampen mot det onde. I Getsemanes hage ble han, som var det ondes store beseirer, som menneske, likevel svak og ufullkommen, da han ba Faderen ta lidelsens kalk fra ham; selv om han tilføyde: Dog ikke min, men din vilje skje! Han visste at det var Faderens vilje at han skulle tåle lidelsen. Her taler altså det svake, ufullkomne menneske, som ifølge sin menneskenatur skjelver for en pinefull død, og som kvier seg for den. Den fullkomne ville ha sagt: “Far, gi meg så mye lidelse som du vil og finner for godt. Jeg tar dem gjerne på meg”. Han ville ikke ha sagt: Ta dem vekk! - Og det svake menneske talte på korset, da han beklaget seg overfor Gud med ordene: “Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?” Denne klagen hadde et menneske som var fullkomment i alle deler, ikke uttalt. Men et så fullkomment menneske finnes ikke. Da måtte mennesket opphøre å være menneske, og legemet opphøre å være materie.”

“Paulus har gjengitt denne sannheten i sitt brev til hebreerne med ord som klinger meget ubehagelig for dem som bekjenner Kristus ene og alene som Gud, og derfor forneker enhver mulighet for at Kristus kunne begå synd og falle fra Gud. Han skriver: “Den gang Kristus levde på Jorden, ba og tryglet han med høye skrik og tårer ham som var i stand til å redde ham fra døden. Og han er også blitt bønnhørt og befridd fra angsten. Selv om han var Guds Sønn, har han gjennom sin lidelse **lært lydighet**. Da han hadde nådd fullendelsen, ble han opphavsmann til den evige frelse for alle dem som adlyder ham.” (Hebr. 5,7-9).”

“I disse ordene finner du bekreftet i detalj alt det jeg har fortalt deg tidligere.”

“Da jeg forklarte Guds frelsesplan for deg, gjorde jeg deg oppmerksom på det meget viktige faktum at også den høyeste skapte ånd, ved å bli menneske, utsatte seg for faren å bli beseiret av det onde og bli forledet til å falle fra Gud. Denne faren truet også Kristus. Han erkjente den i sin fulle størrelse. Mer enn en gang var han nær ved å gi etter for Satans angrep. Paulus henviser til dette i ovenfor siterte brev når han sier at Kristus har ropt til Gud under tårer og bedt ham redde ham fra døden. At

Paulus med dette ikke mente den legemlige døden, fremgår av at Paulus uttrykkelig sier at Gud hadde hørt Kristi bønn. Han har altså bevart ham for den døden Kristus følte så stor angst for. Har Gud bevart ham fra den jordiske død og den jordiske dødsangst? Tvert imot. Gud har latt ham tømme den jordiske dødsangstens og den jordiske døds kalk til bunns. Det må altså ha vært en annen død Kristus ble reddet fra som følge av sin trygling. - Du vet at ordet "død" betegner den "åndelige død" eller fallet fra Gud nesten alle steder i Bibelen og fremfor alt i Pauli brev. Kristus skalv for dette frafallet allerede på et tidspunkt da han ennå ikke visste noe om sin død på korset. Så fryktelig har Satan fart med ham. Bibelen deres vet ikke noe om den daglige kamp Kristus hadde med helvetesmaktene som oppbød all sin makt for å gjøre ham svak og derved bringe ham til fall fra Gud: At han ropte til Gud under tårer og tryglet ham om hjelp når Satan var på ham med hele sin horde, at han skalv av angst over at han kanskje ikke i lengden kunne motstå helvete - gjennom det vet dere at muligheten for å falle fra Gud også var til stede hos Kristus. For hvis han ikke var i stand å falle fra Gud, da behøvde han ikke skjelve for helvetes angrep, enda mindre trygle Gud om redning under skrik og tårer. - Og Satan, som jo visste nøyaktig hvem han hadde foran seg i Kristus, ville ikke ha vært så dum å føre hele sitt maktapparat til felts mot ham, hvis han ikke hadde hatt utsikt til å beseire ham. Derfor retter han angrepet aldri mot Gud selv, men bare mot Guds skapninger. Og når Lucifer - som den nest høyeste av de skapte ånder - falt fra Gud, hvorfor skulle ikke den første blant disse åndene likeledes kunne falle, særlig nå, hvor han som svakt menneske sto overfor helvetes makter. Satan vet nøyaktig hva han gjør, og han gjør intet som ikke kan lykkes."

"Også den sannhet at Kristus hadde menneskelige svakheter og gjorde menneskelige feil, har Paulus gitt uttrykk for i det angitte verset. For han sier at Kristus - selv om han var Guds sønn - hadde **lært lydighet** - av det han måtte gjennomgå. Også Kristus måtte altså - som menneske - lære lydighet. Heller ikke han fulgte alltid de ytre og indre impulser til det gode. Men gjennom straffen som han fikk for den minste ulydighet, som han gjorde av svakhet, **lærte** han etter hvert lydighet. Og slik kom han til fullbyrdelsen, og dét gjennom den største lydighetshandling - døden på korset."

"Det er det store og vidunderlige ved Kristus at han - selv om han var Guds sønn - som menneske hadde å kjempe med de samme svakhetene og ufullkommenhetene som også alle andre mennesker må, og at han - på tross av dette - holdt stand mot helvetes makt. Han har utstått de verste angrepene fra det onde vel vitende om at han **kunne** beseires, og av skrekk for at han kunne tape, har han ropt til Gud i bønn. Derfor vet han også av egen erfaring hvordan dere svake mennesker opplever det. "Vi har jo ikke en øversteprest som ikke kan ha medfølelse med oss i våre svakheter, men én som i alle deler er fristet på samme måte, - bare uten synden." (Hebr. 4,15). Med "synd" er her ikke ment at mennesker snubler på grunn av svakhet - som alle

mennesker gjør, og som heller ikke Kristus var fri for, - men med "synd" er her ment de overtredelser som skiller oss fra Gud. Det gjelder synden som skaper den døden som følger av fallet fra Gud. Kristus tilhørte aldri dem som var falt fra Gud, og som menneske lot han seg heller ikke skille fra Gud. Han begikk ikke det apostelen Johannes kalte "dødssynden". Ellers ble han i alle deler lik menneskene, også hva angår menneskenes svakhet og snubling. For svakheten viser seg i snublingen. Den som ikke snubler, er heller ikke svak."

"Tidspunktet da Johannes døperen opptrådte offentlig som botspredikant, skulle også bli av avgjørende betydning for Kristus. For inntil da visste han ikke at han var den lovede Messias. Men da han oppsøkte Johannes, og denne fremstilte ham for folkemengden som Guds lam som skulle ta bort verdens synd, da skjønnte han hvem han var, og mottok også straks bekräftelsen fra Gud: "Du er min elskede sønn som jeg har velbehag i.""

"Nå var øyeblikket kommet, da også Guds ånde verden forklarte Kristus hvilken livsoppgave han hadde. De fortalte ham at han var den høyeste av de skapte ånder, den førstefødte Guds sønn. De fortalte ham at han skulle gjøre Guds sannheter kjent, at han måtte motstå Satans angrep, at Satan ville gjøre sitt ytterste i kampen mot ham, og drive han inn i døden på korset, slik det var forutsagt av profetene. Hva den endelige seier over Satan besto i, fikk Kristus riktignok først vite da hans ånd hadde skilt seg fra den jordiske kroppen ved døden på korset."

"Helvete erkjente Kristus som Guds sønn og sendebud, som gjennom sin lære ville føre menneskene til Gud, og som skulle være beredt til å dø for sannheten. Den virkelige sammenheng mellom Kristi død på korset og seieren over helvete kjente heller ikke Satan. Hadde han kjent denne sannheten, hadde han verken fristet Kristus eller ført ham i døden. Han oppfattet ham bare som en forkynner av sannheten. På den måten ville han gjøre Kristus uskadelig så fort som mulig. I den grad han ikke lyktes i å få Kristus til å falle fra Gud, håpte han å gjøre ende på hans virksomhet som sannhetsforkynner ved å berede ham den skjendige døden på korset. Satan regnet med at læren til en som var hengt, snart ble glemt av menneskene. For folk ville forvente at en gudssønn - som Kristus utga seg for å være - ville få så mye makt fra Gud at han kunne forhindre den forsmadelige døden hans fiender påførte ham. Klarte han ikke det, da var hans lære - sammen med ham selv - dømt til glemsel. Det var den beregning Satan gjorde seg."

"Kristus visste nå hvem han var, og hvilken stor oppgave han skulle gjennomføre. Men før han begynte på oppgaven, måtte også han - i likhet med alle Guds redskaper hittil - bestå en belastningsprøve. Han måtte vise at han var sin viktige og skjebnesvangre oppgave voksen. Derfor førte Guds ånd han ut i ørkenen."

"Her måtte han tåle et stormangrep fra helvetesmaktene. Ingen sto støttende og hjelpende ved hans side. Ikke et trøstens ord fra mor, søsken eller venner nådde

ham her, selv om mennesket nettopp i tung sjelelig kamp lengter etter et medfølende menneskehjerte. Ingenting av dette fikk han ha i ørkenen. Ville dyr hylte omkring ham, og ånder fra helvete sto foran hans klarsynte øyne. De kom og gikk uten stans. Han hørte deres fristelser, løfter og trusler. Denne menneskesønnen ble fristet til det ytterste av alt det et menneske kan bli fristet med. Satan har jo sine spesialister på alle ondskapens områder. Det kom ånder som bragte motløshet og følelsen av mindreverd samt tvilsånder som ville ta fra ham troen på hans guddommelige oppgave, troen på at han var Guds sønn, og som ville bringe ham til å fortvile over seg selv. Det kom hat-ånder som prøvde å inngi ham bitterhet overfor Gud som overga ham til en slik jammer her i ørkenen. Det kom livsglade ånder som viste ham forlokkende bilder av forskjellen mellom denne skrekkelige ørkenen og det menneskelige vellevnet i glede og lyst. - Alle kom i form av lysets engler og utga seg for å være hans venner.”

“Disse forføringsspesialistene hadde fordelt rollene sine godt. Tvilens ånder var de mektigste og viste seg påny og påny. Hvordan kunne en Gud sende sin førstefødte sønn ut i en slik ørken og prisgi ham til sult og utsette ham for slike sjelekvaler? Var alt han hadde hørt om formentlige gode ånder - var døperen Johannes’ ord - var gudestemmen ved Jordan til syvende og sist en eneste stor feiltagelse skapt av det onde? Var ikke troen på at han var Guds sønn bare en stor vrangforestilling, som han var blitt offer for?”

“Hovedangrepet fra helvetes side dreide seg om dette punktet. Overbevisningen om at han var Guds sønn, skulle tilintetgjøres i denne menneskesønnen. Var man kommet så langt, hadde Satan vunnet spillet. For den som tviler på sin oppgave, kaster den selv bort.”

“Førti dager og førti netter varte helvetes spektakkel. Og offeret var utlevert til dem uten hjelp og beskyttelse - skjelvende på alle lemmer på grunn av sjelelig opphisselse og legemlig elendighet som følge av sult og mangel på søvn. Her fantes jo ikke mat i ørkenen. Han fastet, ikke frivillig, men fordi intet spisende fantes. Intet, uten sand og stein så langt man kunne se.”

“Men alle helvetes spesialister strevde forgjeves med å bringe denne skjelvende Jesus fra Nasaret til fall, selv om han ikke lenger kunne holde seg oppreist på grunn av sult og tørst og feber. Påny og påny ropte han under tårer om hjelp fra sin himmelske far, om at han måtte bevare ham fra frafallets død og gi ham kraft til å gå seirende ut av kampen med det onde.”

“Da, på den siste dagen, etter at alle helvetes makter med alle sine forføringskunster hadde mislyktes overfor sitt utpinte offer, kom han selv - han, mørkets fyrste. Han er spesialist på mange områder. Fremfor alt er han ånden som behersker helvetes tryllekunster. Slik står han foran Jesus som skjelver av sult, og sier: “Du mener du er Guds sønn? Hvis du er det, da behøver du ikke sulte, da kan du forvandle disse steinene til brød. Men det kan du ikke, du villfarne mann, så derfor

må du sulte ihjel her på grunn av dette vanviddet. Under kan du ikke gjøre. Du har ikke gjort noen og vil heller ikke komme til å gjøre det. Og likevel innbiller du deg at du skulle være en Guds sønn. Se på meg, jeg er en Guds sønn, men er gått bort fra den Gud som er så grusom at han lar deg bli så elendig. Jeg kan gjøre under. Den evnen kan ikke denne Gud ta fra meg. Jeg kan lage brød av disse steinene. Jeg vil gi deg noe å spise. Du vil se at jeg kan. Si deg løs fra den som lar deg sulte ihjel her! Kom til meg, og verdens herligste retter blir satt frem for deg.”

“Vik fra meg Satan, jeg vil ikke ha brødet ditt, og ville heller ikke ha noe, hvis jeg kunne lage det av disse steinene. Jeg venter på mirakelordet som kommer fra Guds munn. Det ordet vil komme til rett tid og gi meg å spise, og jeg vil bevare livet.”

“Men så lett lar ikke Satan seg avvise.”

“Vel! - sier han - “hvis du ikke vil gjøre et under i mitt nærvær, og ikke vil ha brød av meg, som jeg bare tilbød deg av medlidenhet, da kann du jo velge en annen fremgangsmåte for å overbevise deg om hvorvidt du er en Guds sønn. For jeg vil bevise for deg at du ikke er en Guds sønn. Jeg vil befri deg fra denne illusjonen. Se, her er spiret på tempelet. Jeg vil føre deg dit, slik at du kan kaste deg ned fra det. For Guds sønner har jo fått løfte om i slike tilfeller å bli båret av englehender. Så, forsøk det! At jeg ikke vil hjelpe deg med det, det vet du. For jeg vil jo nettopp bevise for deg at du ikke tilhører Guds sønner. Og jeg er sikker at du ved dette fallet vil bli liggende - knust. Men du skal forsøke det. Heller ikke Gud kan forlange at du skal tro blindt at du er Guds sønn. I det minste må du gjøre én prøve på om du er Guds sønn, hvis du ikke vil gi avkall på enhver fornuftig tenkning. Kommer du hel og uskadd ned, da vil også jeg tro på deg. Hvis du derimot dør, da kan du være glad for at du - gjennom døden - er befridd fra hele det bedraget som man har forespeilet deg - i stedet for at du nå ofrer hele livet ditt til et slikt vanvidd og til slutt går til grunne - skuffet i din tro og fordømt av menneskene.”

“Idet han samler all sin kraft, svarer [Jesus -] dette offer som var blitt pint i ukevis: “Jeg setter ikke min Gud på prøve. Ikke på denne måten vil jeg sanne at jeg er Guds sønn. Jeg overlater det til min far å vise meg hvordan jeg er hans sønn. Han vil bringe beviset, og du vil selv få føle beviset.”

“For disse ord vek Lucifer, den andre- men falne Guds sønn, et øyeblikk tilbake fra sin eldste, men gudstro bror. Han kunne ikke utrette noe med sine tryllekunstner, fordi hans offer ikke ville ta imot noe under og heller ikke kunne beveges til det formastelige, selv å gjøre et under.”

“Men Satan oppga ennå ikke håpet. Han hadde enda et lokkemiddel som han hittil hadde hatt strålende suksess med: Verden var hans. Alt det materielle står under hans herredømme. Han kunne gi Jordens riker til hvem han ville. Om han ga et rike til babylonieren Nebukadnesar eller romeren Tiberius eller Jesus fra Nasaret - det var

opp til ham å bestemme. Alle som hittil hadde fått land og riker av ham, hadde blitt hans vasaller, og hadde gjort som han forlangte. ... “Se, alt dette vil jeg gi deg. Vil du ha alt, så er det ditt. Vil du bare ha det ene eller det andre - velg bare; du skal eie det. Men meg må du anerkjenne som din herre. I disse rikene, som du har sett, er og blir jeg den første. Men du skal være nummer to.””

“Vik fra meg, Satan! - Jeg anerkjenner bare én som min Herre - min Gud.”

“Satan hadde tapt kampen. Han trodde sikkert at han skulle vinne den, da han i de seneste dagene hørte sitt offer rope så ofte til Faderen og så hans angst. Og da arbeidet bare Lucifers underordnete. Nå var han kommet selv, for - som han trodde - å ta den festningen som var moden for å bli stormet, og hvor sulten hadde etablert seg som den sterkeste forbundsfelle. Likevel - han hadde tatt feil. Han hadde ikke klart å overvinne denne Menneskesønnen verken med åndelige våpen eller menneskelige lokkemidler. - Men ett kampmiddel hadde han fremdeles som fikk alle mennekser til å skjelve og gi etter. Det var legemlig smerte. De verste ville han hente frem. Bødler hadde han jo nok av i sin tjeneste: Lærde og ulærde, konger og landarbeidere, geistlige og verdslige makthavere. Han måtte lykkes. Han ville nok finne den beste anledning. Derfor sier Bibelen deres: “Da djevelen var ferdig med alle fristelsene, lot han ham være til en senere anledning.” (Luk. 4,13).”

“Det var det ondes stormangrep på Jesus i ørkenen Paulus fremfor alt hadde for øyet da han skrev at Jesus ropte og bad under tårer om hjelp fra den som kunne redde ham fra den død som frafallet innebar.”

“Som du ser, Gud gir ikke bort sine verdifulle gaver. De må tilkjempes under harde prøvelser. Også Kristus måtte, som menneske, bittert fortjene den kraften han behøvde for sin veldige oppgave. Han fikk ingenting kastet i fanget. Men hver gang han gikk seirende ut av kampen med det onde, kom Guds kraft som lønn over ham. Himmelen åpnet seg, og Guds åndevesener omga ham. Slik skjedde det også etter kampen i ørkenen. “Engler kom og tjente ham” (Mat. 4,11). De skaffet ham også jordens brød som han hadde måttet unnvære i førti dager. Nå, som Guds ånder forvandlet steinene til brød, tok han imot det med takk til Gud. Han måtte avvise det, da han ble tilbudt det under Satans innflytelse.”

“Etter at Jesus hadde bestått den første prøven, begynte han sin offentlige lærergjerning. Han samlet noen fattige, enkle menn om seg, menn som var mottagelige for sannheten, og som dere kaller “apostler”. Disse ville han føre dypere inn i forståelsen av frelsen. Men snart viste det seg at også de var svake barn av sin tid, og bare var sterke nok til å bære en brøkdell av sannheten.”

“Til å begynne med måtte Jesus - både overfor sine disipler og for folket - bevise at han var Guds sendebud. Han måtte si dem hvem han var og hva han ville. Han gav

seg ut for å være sendebud fra en annen og måtte bevise sine ord gjennom hans kraft.”

“Slik var det jo også med Moses, hvis oppgave var nøyaktig lik oppgaven til den kommende Kristus. Moses henviste også uttrykkelig til ham med ordene: “En profet, som meg, vil Gud, Herren vekke opp av deres midte” (5. Mos. 18,15). - Moses skulle - som Guds sendebud - føre et enkelt folk ut av trelldommens land og til det lovede land. De som var underkuet, var israelittene. Mishandlerne var egypterne under farao. De underkuede som Kristus skulle befri fra trelldommen, var de ånder som hadde vært forledet til å falle fra Gud. Deres herskere var helvetes makter under Lucifer. Moses kunne bare løse sin oppgave hvis han lyktes med to ting: Først måtte de underkuede være rede til å forlate trelldommens land og stole på Moses’ ledelse. Når Moses hadde oppnådd dette, så gjensto en annen og langt vanskeligere oppgave. Han måtte tvinge egypterne under kong Farao til å la Israels folk - som de inntil da hadde undertrykt - dra ut av Egypt. For det var en selvfølge at Farao og hans folk ikke **frivillig** ville gi avkall på de billige slavene og slavinnene.”

“Slik avhang også frelsen ved Kristus av to ting: Først måtte han bringe åndene som led i det ondes trelldom, og som var inkarnert som mennesker, dithen at de var rede til å gi avkall på det onde. Da gjensto som den vanskeligste oppgaven å tvinge det ondes makter under Lucifer til å gi dem fri som ville til Gud.”

“Begge oppgavene var skarpt atskilt fra hverandre både hos Moses og hos Kristus.”

“Moses måtte - når det gjalt ham selv - fremfor alt sørge for at han holdt seg sterk overfor Farao og ikke gav etter, ikke lot seg true eller lokke bort fra sin gudегitte oppgave - slik at han ødela Guds frelsesplan gjennom egen skyld. Israels folk hadde sitt å gjøre ved å erklære seg rede til å dra og å holde seg i beredskap. Det var Gud som sørget for den endelige seieren over Farao, og som gjorde befrielsen av Israels folk til et fullendt faktum. Det var verken Moses’ eller folkets sak å spørre hvordan Gud ga denne seieren. Det var alene Guds sak.”

“Slik også hos Kristus. Også for ham var det verdiløst å fortelle folket hvordan frelsen skulle finne sted. Han skulle bare forklare dem at befrielsens tid var nær, at de skulle gjøre seg befrielsen verdig, og at han selv var den som var sendt av Gud som deres redningsmann.”

“Kristus måtte sørge for at han selv ikke lå under for det ondes makthavere, som ikke lot noe middel uprøvd for å bringe ham til fall fra Gud og dermed fra oppgaven som han hadde fått av Gud. Som Moses, måtte Kristus være på vakt for ikke å bli beseiret av den han ville beseire. Forble han fast i sitt forsvar mot det ondes angrep, da var det Guds sak å bestemme hvordan han selv skulle angripe og vinne over Satan. Det var jo klart at Kristus - som menneske - ikke kunne gå til **angrep** mot ånder. Mennesker har bare mulighet å verge seg mot de onde maktens

angrep, når disse gjennom overtalelser, fristelser, inngytelse av frykt eller også gjennom åpenbaringer og menneskelige hjelpere prøver å forlede dem til å gjøre det onde. Derfor kunne Kristus bare som ånd og etter sin jordiske død gå [til angrep] mot Satan. Først da kunne det hete: "Fôr ned til helvete."

"Jeg har fortalt deg at Kristus kunne ha tapt for Satan. Da hadde underverdenens fyrste også gjort denne første Guds sønn til sin vasall. I dette tilfelle hadde Gud latt en annen av de høyeste himmelsfyrstene bli menneske for å fullbringe det frelsesverket som den første Guds sønn ikke hadde lyktes med på grunn av sin svakhet som menneske."

"Du grøsser ved tanken på at Kristus kunne ha gitt tapt for Satans angrep. Likevel er det slik. Dere vet slett ikke å verdsette den umåtelige kjærligheten til deres himmelske Far som ikke skånte sin enbårne sønn, men også - av kjærlighet til dere - risikerte å miste også ham, slik han hadde mistet sin andre sønn. Og dere klarer ikke å forestille dere den skrekkinngytende kampen som Kristus måtte gå igjennom og bestå mot hele helvete da han ville frelse dere. For dere er en av de minste djevlene tilstrekkelig for å få dere til å falle fra Gud i løpet av et blunk. Han behøver bare å holde en håndfull penger, en æresbevisning eller en sanselig nytelse frem for dere, og han har vunnet. - Men hele helvete med Lucifer i spissen gikk løs på Kristus, deres eldste bror. Og det ikke bare én gang eller for et par øyeblikk, men igjen og igjen gjennom hele hans liv som menneske. Angrepsrekke på angrepsrekke fra de mørke maktene rykket dag etter dag frem mot denne Menneskesønnen, og til sist tok de i bruk den verste pine inntil den mishandlede forblødde på korset, drept som menneske, men ikke bragt til fall fra Gud. Hos ham hadde Satan ikke kunnet urette noe. Og likevel var han, som hele helvetesmakten hadde angrepet på denne måten, et menneske, slik som dere, lik dere i alle deler."

"Det er det sanne bilde av Frelseren, og slik skulle frelsesverket skje."

"Slik det var Moses' første oppgave å fremstille seg for israelittene som Guds sendebud og som redningsmann sendt av Gud, og bevise det ved å gjøre undere - så skyldte Kristus i første omgang folket å si hvem han var, og hvilken oppgave han skulle utføre. Også han måtte bekrefte sin oppgave som frelser ved å gjøre undere."

"Hvem var Kristus, og hvordan forklarte han seg selv? "Jeg er Kristus, sønn av den levende Gud." - Det er hans vitnemål om seg selv. Og dette vitnemål fikk han av Gud: "Denne er min elskede sønn; i ham har jeg velbehag." - Kristus var altså **Guds sønn**, og det var bare det han ville være. Han var ikke gud. Han sa aldri: Jeg er gud. Han påsto aldri å være Gud lik på noe punkt. Han blir ikke trett av å understreke at han ikke kan noe av seg selv, ikke taler ut fra seg selv, ikke kan gjøre under av seg selv. Det er Faderen som har gitt ham oppdrag. Det er fra Faderen at han får all

sannhet. Det er Faderen som gir ham kraft til å helbrede syke og oppvekke døde. Alt gjør han slik som Faderen vil og til det tidspunkt Faderen har bestemt.”

“På samme måte som en stattholder bare utøver sitt mandat i herskerens navn og på hans oppdrag og bare har lov til å handle innenfor grensene av tildelt myndighet, slik var det også med Kristus. Og hvis en hersker overdrar all sin makt til en stattholder, den makt som han har i egenskap av hersker, så har stattholderen likevel ikke noe av seg selv. Han er ikke herskeren, men avhengig av denne i alt. Han kan til enhver tid bli løst fra stillingen. Slik var Josef Faraos stattholder. Josef hadde fått ubegrenset makt til å redde landet. Som tegn på hans kongelige makt, hadde Farao gitt Josef en ring med segl og iført ham kongelige klær. Med å bruke seglet viste Josef at hans dokumenter var kongelige dokumenter. I klædrakt lignet han Farao. Men han var ikke den øverste hersker. Herskeren var og ble Farao. Josef var bare den som var utnevnt av den egyptiske herskeren, selv om det var som stattholder med full kongemakt. Denne fulle kongemakten hadde han ikke av seg selv. Han hadde fått den, fordi kongen hadde bestemt det av fri vilje. Kongen kunne begrense den eller fjerne den helt, eller overdra den til en annen.”

“På den enkleste og klareste måten har du her et bilde på Kristus i hans forhold til Gud. Gud er herren og skaper av alle ting. Også herre og skaper av Guds sønn. Gud er **av seg selv** evig, allmektig og allvitende. Ikke Guds sønn. Faderen har satt sønnen til stattholder over skapelsen og fremfor alt salvet han for oppgaven som frelser. Men **av seg selv** har Sønnen intet, verken sin eksistens eller stillingen som stattholder eller noensomhelst kraft. Alt har Faderen **gitt** ham. Selv om Sønnen er kledd i guddommelige gevanter i himmelen, og opptrer med guddommelige fullmakter, så er han like lite Gud som Josef var Farao.”

“Denne sannhet er så klart formulert i de hellige skrifter at man må undre seg over hvordan menneskene har kunnet gjøre Kristus til “Gud”, mens Faderen og herren over alt som er skapt, sverger: **“Jeg alene er Gud og ingen andre.”**”

“De kristne religionene som bekjenner Kristus som Gud og likestiller ham i alt med Faderen, våger ikke selv å påstå at Kristus har sagt at han skulle være “Gud”. Men de slutter seg til det, fordi han sa han var “Guds sønn”. De dømmer slik yppersteprestene, de skriftlærde og fariseerne dømte, når det i Bibelen heter: “De traktet ham desto mer etter livet, fordi han ikke bare brøt sabbaten, men også fordi han på en spesiell måte kalte Gud sin far og gjorde seg derved lik Gud” (Joh. 5,18).”

“Kristus forsvarte seg ikke mot det, når han ble bebreidet for å kalle Gud for sin far på en spesiell måte. For han var på en måte en “Guds sønn”, som ingen annen av “gudssønnene” eller Guds ånder. Han var ikke bare den høyeste av åndene Gud hadde skapt, men også **den eneste ånden** som - hva angår hans himmelske legeme - var skapt av Gud. De andre Guds sønner hadde bare fått sin eksistens hva angår **deres ånd** fra Gud, mens deres himmelske legemer stamte fra den førstefødte sønnen. Kristus var altså ikke bare Guds “førstefødte”, men også

den eneste som - hva angår **hele hans eksistens** - var **skapt direkte** av Gud. Han var den eneste i sitt slag. Han var Faderens **“enborne”**.”

“Også av en annen grunn var han på en spesiell måte Guds sønn. Han alene hadde fått stattholderembetet over skapelsen av Faderen. Faderen hadde innrømmet ham den samme stillingen i sitt rike, som Faraos hadde innrømmet den egyptiske Josef i det egyptiske riket.”

“Her hadde altså jødene rett: Kristus kalte seg en Guds sønn med en spesiell betydning. Han var **sønnen** til Gud.”

“Men Kristus forsvarte seg til det ytterste mot påstanden fra hans jødiske fiender, at han gjorde seg selv lik Gud. Han forsikret igjen og igjen at han ikke hadde noen makt av seg selv, og at han av seg selv ikke kunne gjøre den minste ting. Når en person ikke kan gjøre noe av seg selv, da er det ugjendrivelig bevist at han ikke kan være Gud. Såpass logisk tenkeevne måtte også yppersteprestene og de skriftlærde ha. Og de forsto også meget godt hva Jesus mente med “Guds sønn”. Men utad ville de ikke forstå det. De søkte jo en grunn for å drepe ham. Og da kunne de ikke finne noe bedre enn å påstå at han gjorde seg til gud ved å kalle seg Guds sønn. Denne skinnårsaken måtte de ikke gi fra seg for noen pris. Derfor var enhver forklaring fra Kristi side hensiktsløs.”

“Det er sant at Kristus hadde all makt i himmel og på Jord. Men han hadde den like lite av seg selv, som den egyptiske Josef hadde all makt over Egypt av seg selv. Slik Josef ikke var faraos, slik var heller ikke Kristus Gud.”

“Bare Faderen er Gud, og ingen annen. Faderen har all makt, ingen annen. Faderen kan overdra denne makten til hvilken som helst av de skapte åndene etter eget forgodtbefinnende, idet han virker i denne og gjennom denne. Gud kunne derfor ha gitt den makten som han ga til Kristus, til en annen skapt ånd. Det måtte ikke være hans førstefødte sønn. Og de store undere som Kristus gjorde, kunne også ethvert annet menneske gjøre, hvis Gud ga kraften til det. Kristus sier jo selv at ikke bare han, men også enhver annen kan gjøre undere, såsnart han blir troende. “Den som tror på meg, vil også gjøre de gjerninger jeg gjør, ja - han vil gjøre enda større gjerninger enn disse.” (Joh. 14.12). Å tro på Kristus betyr å tro på Gud, men ikke fordi Kristus selv er gud, men fordi han forkynner Guds lære. “Jeg har ikke talt ut fra meg selv, men Faderen, som har sendt meg, har pålagt meg hva jeg skal si, og hva jeg skal lære.” (Joh. 12.49).”

“Mellom Faderen og Kristus hersker kjærlighetens store enhet. Enhver Guds skapning kan bli ett med Faderen. Kristus ber jo Gud om dette for disiplene sine. “De skal være ett, slik som vi er ett: jeg i dem og du i meg, for at de fullt og helt kan være ett.” (Joh. 17.22-23).”

“Du ser hvor tåpelig det er, når den kirken du hittil har tilhørt, henviser til følgende setning når den vil bevise at Kristus er gud: “Jeg og Faderen er ett” - når også de troende skal få del i den samme enhet som hersker mellom Sønnen og Faderen.”

“Samler du sammen alle Kristi utsagn hvor han forklarer forholdet til sin Far, så vil du innse hvor forkastelig det er å si at Kristus er gud, å fremstille han som giveren, hvor han bare er den som mottar, og bare kan gi andre det han selv har fått av Gud. - Den store gudsbespottelsen som jødene anklaget Kristus for, idet de feilaktig påsto at han gjorde seg lik Gud - den begår idag de som gjør Kristus til gud, mens Kristus selv sterkt avviste likhet med Gud.”

“ Kristi lære om egen person, om lærens opprinnelse og om den makt og kraft han besitter, gikk altså ut på at han hadde fått absolutt alt fra Faderen. Av seg selv har han intet. **Han er ikke gud.**”

“Faderen har ikke overlatt alt til ham. Visse ting har Faderen forbeholdt seg selv. Kristus sa til Sebedeus’ sønner: “Mitt beger skal dere få drikke, men hvem som skal sitte ved min høyre og venstre side er det ikke min sak å avgjøre. Der må de sitte som min Far har bestemt til det.” (Mat. 20,23).”

“Sønnen kjenner heller ikke dagen for den generelle dommen, det gjør bare Faderen. “Men den dag og time kjenner ingen, ikke englene i himmelen og **heller ikke Sønnen, men bare Faderen.**” (Mat. 24,36).”

“Kristus fikk heller ikke lov av Gud til å slippe korsfestelsens pine. Derfor ble han ikke bønnhørt i Getsemanes hage da han ba Faderen om å la denne lidelsens kalk gå ham forbi.”

“Såvel Jesu nærmeste som apostlene og de troende blant folket så bare “profeten” i ham - den som var sendt av Gud. Hans mor visste av engelens forkyn- nelse før han ble født, at en av “Guds sønner” var blitt menneske i ham. Men hun visste også at han var et menneske med menneskelige svakheter. Hun var ikke enig i måten han opptrådte på offentlig og i den læren han forkynte. Hun visste godt at hans overbevisning på troens område avvek vesentlig fra den jødiske religionens lære. Men at han nå forkynte alt dette offentlig for folket, det lå tungt på henne. Hun hadde tenkt seg oppgaven hans ganske annerledes. Og da hun hørte at Jesus i preknene sine brukte så skarpe ord mot det jødiske folkets åndelige ledere, og i all offentlighet betegnet så mye av det hun hadde lært i sin religion som uriktig, da prøvde hun - sammen med de andre sønnene sine - å forhindre det. Hun ville tvinge ham tilbake til barndomshjemmet. På den måten trodde hun at hun kunne fjerne det anstøtet som hans handlemåte hadde foranlediget hos prestene, de skriftlærde og fariseerne. “Da hans nærmeste hørte det, gikk de avsted for å hente ham. For de sa: Han er helt fra seg.” (Mark. 3,21). - “For heller ikke brødrene hans trodde på ham.” (Joh. 7,5).”

“Det er forståelig - rent menneskelig sett - at hans mor og brødre hadde denne innstillingen til hans offentlige opptreden. De mente at den jødiske kirkens

lære var den riktige. Slik var de oppdradd fra de var barn. Deres forfedre hadde levd i denne troen og hadde dødd i den. Og nå skulle sønn og bror offentlig predike at denne religionen var feil på mange punkter - det var for disse enkle og uerfarne menneskene uutholdelig. Det prestene deres sa til dem, var deres rettesnor. Men frykt for mennesker spilte også en rolle. Folk pekte på dem som familien til en mann som angrep sine fedres religion. Ofte måtte de av den grunn også tåle bebreidelser fra sin egen synagoges forstander. Dette kunne også gå ut over deres næringsvirksomhet. Særlig hardt traff det dem da de hørte at den øverste ledelsen i kirken hadde lyst Jesus i bann. Og alle de som fulgte ham og bekjente at Jesus var Messias, ble truet med å bli lyst i bann. "De hadde allerede avtalt at den som bekjente Jesus som Messias skulle utstøtes av synagogen." (Joh. 9,22)."

"Den jødiske geistligheten advarte folket mot Jesus og hans lære. De gjorde rikelig bruk av bakvaskelse som våpen. De kalte ham en "falsk profet", en som var "besatt av djevelen", en "folkeoppvigler" en "drukkent" og et "moralsk vrak" som omgav seg med skjøger, og som var gjest hos dem som var anerkjent som syndere. Intet middel var for simpelt når det gjaldt å uskadeliggjøre den som truet deres innflytelse over folket. De kunne ikke tåle at den store masse godtok noe annet som religiøs sannhet enn det de selv sa. Folket hadde å føye seg etter dem. Det de ikke trodde selv, fikk folket ikke lov å tro, ellers ville forbannelsen treffe dem. "Har kanskje noen av det høye råd eller en fariseer kommet til tro på ham? Nei, bare denne hopen som ikke vet noe om loven - forbannet er den!" (Joh. 7,48)."

"Det er det gamle omkvedet som presteskaper i alle religioner alltid pleier å istemme når de ser sin innflytelse over folket truet av en eller annen sannhetspredikant."

"Også du vil lære dette omkvedet i mye større grad enn hittil så snart du har offentliggjort de sannhetene du får av meg. Da vil du se at alt som skjedde dengang, gjentar seg. For knekten er ikke over mesteren. Man vil kalle deg en frafallen prest, en falsk profet, en sinnsyk, en som er besatt av djevelen, en forkommen person. Også dine nærmeste vil bebreide deg. De vil si at du skulle ha latt alt være ved det gamle, og det som var godt nok for andre geistlige, kunne også du ha vært tilfreds med. Men frykt ikke! Håp på Gud! Hva kan menneskene gjøre deg? Men ved å formidle sannheten vil du også gjøre mange den største velgjerning. Også mange geistlige som leser boken din, vil bli overbevist om at den inneholder sannheten, selv om de ikke våger å innrømme det åpent. Slik var det også på Kristi tid. "Likevel var det mange, også fra Det høye råd som trodde på ham, men på grunn av fariseerne våget de ikke å bekjenne det, for ikke å bli lyst i bann. For de la mer vekt på ære av mennesker enn ære av Gud." (Joh. 12,42-43)."

"Også apostlene tvilte mer enn én gang på sin mester. De hadde også tenkt seg Messias annerledes. De visste heller ikke at Jesus fra Nasaret var "Guds sønn" som

var kommet til Jorden, før det ble klart for dem en dag gjennom Peters bekjennelse: “Du er Kristus, den levende Guds sønn.” (Mat. 16,16). Riktignok hadde Peter kommet til denne overbevisningen verken gjennom Kristi ord og gjerninger eller gjennom egne tanker. Den var inngitt ham ved en åpenbaring fra Gud: “Ikke kjøtt og blod har åpenbart det for deg, men min himmelske Far.” (Mat. 16,17).”

“Jeg har allerede antydnet overfor deg hvordan Guds åpenbaringer kom til Kristus. Men jeg vil gå nærmere inn på dette, fordi det er nødvendig for fullt ut å forstå Kristi liv og virke. Da vil du forstå at det heller ikke på dette punktet kom noe med Kristus som var fullstendig nytt, og som aldri hadde eksistert før.”

“Du trenger bare å forestille deg hvordan Gud tidligere gav de nødvendige åpenbaringer og oppdrag til dem som skulle virke som hans redskaper. Hvordan gjorde han det overfor Abraham, Isak og Jakob? Hvordan overfor Moses og Josua? Hvordan når det gjaldt dommerne, kongene og profetene? Og Sakarias, Maria og Josef? Slik skjedde det også med Jesus. Her hadde han altså ikke noe fremfor de tidligere Guds sendebud og redskap. Som med alle andre, lot Gud sin ånde verden tre i forbindelse med ham og lot dem formidle alt dét Kristus trengte for å oppfylle sin oppgave.”

“I utgangspunktet var betingelsene for en forbindelse med ånde verdenen de samme for ham som for ethvert menneske som åndene trer i forbindelse med. At hans mediale evne var spesielt stor, er naturlig. Fordi når det gjaldt ham, dreide det seg om den høyeste og reneste ånd i menneskelig skikkelse som Gud hadde skapt. Den indre samling og åndelige fordypning, som jeg snakket om da jeg underviste deg om utdannelsen av mediene, den var tilstede hos Kristus i en grad som aldri før i noe menneske. Et menneskelig medium hadde heller aldri et så rent kroppslig od, som Kristus hadde. Betingelsene for forbindelsen med Guds ånder var til stede for ham i et omfang som ikke kan oppnås av noe annet menneske.”

“Kristus måtte løse den største oppgaven for Guds rike som noen gang var tildelt et menneske. Derfor måtte Gud også sende ham rikelig med ånder, ikke bare rike i antall, men også i kraft og evner.”

“Til ham kom styrkende ånder for å gi ham ny kraft, når han hadde uttømt sine egne krefter i kampen mot de onde maktene. Sammen med dem kom ofte ånder for håp, glede og sjelefred. Videre trådte kampengler fra Mikael's legioner til på hans side, når Satan mobiliserte sine legioner for å bringe Jesus til fall, og styrken i den ondes angrep truet med å overmanne enhver menneskelig motstandskraft. Når han skulle undervises i læren, var det sannhetens og erkjennelsens ånder som gjorde det. Det gjaldt læren som han skulle forkynne for folket. De samme ånder kom når han selv skulle få klarhet i personlige spørsmål og oppgaver. Visdommens ånder viste ham den rette vei for å utføre de enkelte oppgavene; men bare da, når han hadde anspent sine egne åndskrefter til det ytterste uten å finne det rette. Det gjaldt også

for ham som for ethvert annet menneske: Hjelp deg selv, så hjelper Gud deg! Bruk først dine egne krefter for å komme til det gode mål, og hvis disse ikke strekker til, først da griper Gud inn med sin ånde verden. Gud kaster ikke det gode og det godes seier i fanget på noen. Han forlanger at enhver først gjør full bruk av sine personlige krefter. Det forlangte han også av Kristus.”

“Dreide det seg om å helbrede syke, var det helbredende ånder som trådte i hans tjeneste, hvis hans egen naturlige helbredende kraft ikke strakk til for å gjøre det syke od friskt hos den som led. Hans egen personlige helbredende kraft var i svært mange tilfeller sterk nok til å gjøre pasienten frisk uten at helbredende ånder behøvde å gripe inn.”

“Men Jesus helbredet ikke alle som ville bli helbredet. Hos mange er sykdommen en Guds straff som den syke må bære en kortere eller lengre tid. Gjennom sine gaver som klarsynt eller “klarfølt” innså Kristus i hvert tilfelle om en helbredelse skulle skje eller ikke. Troen på Gud og på Kristus, som den som var sendt av Gud, var også betingelsen for enhver helbredelse.”

“Helbredelsen varte heller ikke hos alle. Mange falt tilbake igjen til sitt tidligere liv, såsnart de kom bort fra troen på Gud og Kristus. For helbredelsene skulle jo først og fremst være en bekreftelse på sannheten som Kristus forkynte.”

“Når det gjelder “oppvekkelsene fra de døde” som Kristus gjorde, må jeg si deg noe som antagelig vil overraske deg mye. Ved alle de såkalte “oppvekkelsene fra de døde” - både de som er nevnt i Det gamle testamentet og de som Kristus gjorde - dreide det seg ikke om mennesker hvis ånd allerede var gått over i det hinsidige. En som virkelig er død, kan ikke komme fra det hinsidige og tilbake til denne verden igjen. Hans ånd kan heller ikke ta tilbake den kroppen igjen som han har forlatt gjennom den jordiske død. Det er en Guds lov som det ikke finnes unntak fra. Så snart en ånd befinner seg i det hinsidige, er hans jordiske løpebane avsluttet med endelig virkning. Hans skjebne her er ugjenkallelig forbi. Deretter kan han bare bli menneske igjen gjennom en ny fødsel.”

“I alle de tilfellene hvor Kristus oppvakte mennesker til livet, dreide det seg om slike - hvor ånden riktignok var løst fra kroppen - men hvor den likevel var forbundet med kroppen gjennom et meget svakt od-bånd. Dette od-båndet var så svakt at ånden - som altså var ute av kroppen - verken av egen kraft eller ved hjelp av gjenopplivingsforsøk kunne ha vendt tilbake i kroppen. Følgelig ville den virkelige døden snart ha inntruffet ved at od-båndet hadde blitt brutt. Hos Lasarus var dette od-båndet så svakt at ikke engang tilstrekkelig livskraft kunne tilføres kroppen til å forhindre forråtnelsesprosessen. Verken råtten lukt eller de såkalte dødsflekkene på liket er altså ugjendrivelige tegn på at døden virkelig er inntrådt.”

“At det dreide seg om skinndøde ved disse oppvekkelsene, antyder Kristus klart da han kalte Jarius’ datter tilbake til livet: “Piken er ikke død, hun sover bare.”

(Mat. 9,24). Dere forklarer dette utsagnet som en spøk. Slik spøkte ikke Kristus når det dreide seg om å gi folket bevis for sitt guddommelige oppdrag. - Også hos Lasarus forklarer han apostlene at det ikke dreier seg om en virkelig død. For da han hørte om Lasarus' sykdom, sa han til dem: "Hensikten med denne sykdommen er ikke døden, men den tjener til å forherrlige Gud." (Joh. 11,4). Og da Lasarus etter menneskelig vurdering var død, sa Jesus igjen: "Vår venn Lasarus er sovnet inn, og jeg går bort og vekker han opp." Da hans apostler ikke riktig forsto ham, og han mente det ikke hadde noen hensikt å komme med lengre forklaringer, som de likevel ikke hadde forstått, sa han: "Lasarus er død." Dermed brukte han riktignok ikke den riktige betegnelsen på Lasarus' tilstand. Men det var den eneste han kunne gjøre seg forståelig med. For i dette øyeblikk lå Lasarus allerede i graven og ble av menneskene sett på som død. Hadde det vært den virkelige døden, da hadde Kristus ikke kunnet si noen dager tidligere at hensikten med Lasarus' sykdom ikke var at han skulle dø. Etter begravelsen hadde han heller ikke hatt lov til å bruke ordene: "Vår venn er sovnet inn." I begge tilfeller snakket Kristus sant, siden det i realiteten ikke dreide seg om den virkelige døden, men om en "skinndød".

"Men at Jesus vakte opp fra de døde er av den grunn slett ikke av mindre betydning. For det kunne ikke skje ved menneskelige anstrengelser, men bare ved Guds kraft. Slik var det ved alle tilfellene der Kristus vakte opp døde. Menneskekrefter kom her fullstendig til kort. Guds ånder grep inn. De gjorde alt som var nødvendig for at ånden skulle bli forenet med kroppen igjen. Med sitt klarsyn så Kristus ånde verdenens arbeid, og på hans ord trådte så ånden til den skinndøde inn i kroppen igjen, og den skinndøde våknet opp."

"Dere mennesker tenker ikke på at slike virkninger skjer etter lover gitt av Gud. Det gjelder ikke bare for oppvekkelsen av døde, men for alle Jesu undergjerninger. Da han forvandlet vann til vin, var det likeledes Guds ånde verden som fullførte det. Derfor kunne ikke Kristus foreta denne forvandlingen i det øyeblikk hans mor ønsket det. Hans time var ikke kommet ennå, fordi det nødvendige arbeid fra ånde verdenens side ikke var ferdig. Også åndenes arbeid krever tid."

"Siden dere ikke forstår hvordan dette foregår, er meningen med mange utsagn i Bibelen uklare for dere, og dere oversetter dem derfor feilaktig til språkene deres. Bibelens fortelling om oppvekkelsen av Lasarus inneholder i deres oversettelse en setning som må synes ganske uforståelig for dere. Den lyder: "Da Jesus så hvordan Maria gråt, og hvordan også jødene, som var kommet sammen med henne, gråt, følte han seg **i ånden opprørt og rystet.**" (Joh. 11,33). Andre oversetter med: "**Han ble forbitret.**" Men hvorfor skulle Kristus bli forbitret eller oppbragt når han ser søstre og venner til en død gråte? - Nei, det heter: "Et gys kom over hans ånd, og han følte seg rystet." For når ånder nærmer seg dere og deres sterke od-stråling virker på dere, da føler dere et gys risle gjennom dere, slik at dere grøsser. Det er et velgjørende gys når det er gode ånde vesener som innvirker på dere, og en

ubehagelig følelse hvis påvirkningen stammer fra et lavtstående åndevesen. Et slikt gys rant også gjennom Kristus. Det var den veldige od-strålingen fra åndene som omga ham, og som lot kraften strømme til ham. Og det var den kraften han lot virke på den skinndøde - som en sluttsten på åndenes arbeid - da han ropte: "Lasarus, kom ut!"

"Slik oppvekking fra de døde kunne Kristus bare foreta når han gjennom Guds sendebud hadde fått vite at det var Guds vilje. For Gud viste bare sin kraft når det på spesiell måte var tjenlig for utbredelsen av Guds rike eller for bekreftelsen av hans sendebud og hans lære."

"Kristus talte aldri offentlig om sin forbindelse med Guds ånde verdenen. Bare når han måtte, nevnte han den. Slik sa han til jødene - som anklaget ham for å drive åndene ut av besatte ved hjelp av det onde - at han drev ut de onde åndene med **en Guds ånd**. "Når jeg driver de onde ånder ut ved en Guds ånd, da er jo Guds rike allerede kommet til dere." (Mat. 12,28)."

"Det hang også sammen med den høyeste grad av klarsyn, som var egen for Jesus, at han hadde evnen til å se den åndelige tilstanden til et menneske og til å se hans tanker. Det har til alle tider funnets mennesker som har hatt en lignende gave. Nå, i deres tid forstår dere det ikke, og dere vet fremfor alt ikke at det her dreier seg om evig gyldige lover som regulerer slike forhold."

"Også med Jesus skjedde alt etter disse lovene. Dette tok han også hensyn til ved å velge sted og tid for samkvemmet med ånde verdenen, slik at forutsetningene for det var så gunstige som mulig. Han, som oppfordret sine tilhengere til å oppsøke det stille kammer for å be, gikk selv på løvkledte høyder i de kjølige aften- og nattetimer. For lys og varme og dagens larm virker svært ugunstig for den dannelsen av od som er nødvendig for samkvemmet med åndene. Derfor valgte han ensomhet i skog eller hage og nattens mørke og svalhet."

"Alt det Kristus forutsa om fremtiden, visste han også bare gjennom sin forbindelse med sin Fars åndelige sendebud."

"Dere har hittil pleid å anse Jesu undere og forutsigelser **som bevis på hans guddommelighet**. Derved gjorde dere en stor feilslutning. Dere forveksler den virkende med redskapet. Den virkende er Gud. Det **synlige redskap** for hans virke kan hvilket som helst vesen være, mens Guds ånder er de **usynlige redskaper** som blir tildelt vedkommende vesen. Hvis dere ville tenke litt etter, måtte dere finne ut dette av dere selv. Når du talte om "Kristi guddommelighet", og prøvde å bevise dette med hans undere og spådommer, tenke du da ikke på å sammenligne med Guds tidligere sendebud? Har ikke de gjort lignende tegn og undere som Kristus? Var Moses' undere mindre viktige enn Jesu undere? Var forvandlingen av staven til en slange og vannet til blod, drapet på de egyptiske førstefødte, passasjen gjennom Det røde hav, drikkevannet som vellet frem da Moses slo med stokken og mange

andre av Moses' tegn noe ringere enn da Jesus forvandlet vann til vin, gikk på vannet og stillet stormen på havet, slik Jesus gjorde? Da måtte dere jo også betrakte Moses som gud, når dere ser et bevis for Jesu guddom i det Jesus gjorde. Og ble ikke syke helbredet og "døde" oppvakt gjennom mange mennesker som var Guds redskaper? Da måtte også alle disse være gud. Da var på samme måte Josua, Elia, Elisa, og de andre av Guds store profeter gud. Da var også apostlene gud, da de jo gjorde de samme undere som Kristus, og ifølge hans ord skulle de utføre enda større [undere] enn han selv. Dere kan ikke vise til noen av Jesu undere, som ikke ble gjort på lignende måte av andre mennesker som var Guds sendebud. Dere misoppfatter fullstendig Guds hensikt med disse underne som ble utført av hans sendebud. Dere tenker for lite på at Gud må bekrefte sine redskaper gjennom slike ualminnelige gjerninger før han kan forlange at menneskene skal anerkjenne disse redskapene som sendt med oppdrag av Gud."

"Alle Guds sendebud har måttet tåle mye vondt fra menneskene når de har utført sitt oppdrag. Alle måtte gå en bitter lidelsens vei. De var de kar som Guds lys og sannhet skinte i. Men menneskene som ligger i mørkets bann, tåler ikke lyset. Lyset var for sterkt for øyne som var syke av synd. De vendte seg bort fra lyset, og prøvde å tilintetgjøre de menneskelige kar som tjente som lysbærere for Gud. Slik har det vært til alle tider. Slik er det også idag, og slik vil det bli så lenge det finnes menneskeøyne som er syke av synd, og som verker når de blir utsatt for sannhetens lys. De onde maktene og menneskene, som de har underkuet, hater lyset og lysbærerne og samler all sin kraft for å tilintetgjøre dem."

"Og fremfor alt - hvor fryktelig måtte da ondskapens raseri være for å uskadeliggjøre den største lysbærer som noen gang kom til Jorden! Hvor bitter måtte lidelsesveien bli som Kristus måtte gå!"

"Det Kristus måtte tåle sjelelig under det ondes fristelser, unndrog seg menneskenes øyne. Derfor forteller ikke Bibelen noe om dette. Den bringer bare fortellingen om Jesu fristelse i ørkenen, som ikke sier så mye. Likevel var disse angrepene fra Satan så fryktelige at alle tidligere Guds sendebud hadde blitt bragt til fall fra Gud, hvis Gud hadde tillatt helvetes makter å gå frem mot dem med slik styrke som han tillot dem å gjøre med Jesus."

"Men også de legemlige lidelsene som han måtte tåle til siste åndedrett på korset, var slik at ingen andre av Guds sendebud hadde kunnet holde stand - og slett ikke samtidig som de led slike sjelekvaler."

"Riktignok hadde lidelsesveien en vesentlig viktigere betydning for Kristus enn for Guds øvrige profeter. For dem var oppgaven utført da menneskelivet deres tok slutt, hvis de hadde vært tro mot Gud. For Kristus var lidelsen som menneske bare oppfyllelsen av en del av oppgaven. Hoveddelen av oppgaven måtte han løse som ånd - etter sin jordiske død - gjennom en seier over mørkets makter. Døden på korset

var bare betingelsen for denne seieren. Riktignok ikke døden på korset som sådan, men ved å tåle døden på korset uten å falle fra Gud. Kristus kunne - i siste øyeblikk på korset - ha fortvilt overfor Gud og gitt etter for det onde. Da hadde han riktignok dødd på korset, men som en som var beseiret av Satan og frafallen fra Gud. Inntil da sto han fast mot den fryktelige trommeilden fra helvetes angrep. Hadde Kristus gitt etter for disse angrepene, da var alt slutt. Frelsesforsøket hadde strandet, og Kristus var fange hos mørkets fyrste.”

“Men hvis Kristus verken kunne nedkjempes av helvetesmaktene gjennom sjelelige fristelser eller fryktelige legemlige lidelser, da begynte den andre delen av befrielseskampen, straks Jesu jordiske død hadde inntruffet. Han, som forsvarte seg mot helvetesmaktene så lenge han var menneske, gikk nå - som ånd - til angrep på dem for å oppnå den endelige seieren over dem. Han steg ned til den avgjørende kampen i helvete. “Fôr ned til dødsriket!””

“Men først vil jeg oppholde meg noe lenger ved første delen av denne viktigste kampen som noen gang er utkjempet. Jeg vil gjennomgå med deg de timene av lidelse han gjennomgikk som menneske, og som dere kaller “pasjon”. Dere mennesker verdsetter altfor lite de usigelige lidelsene som denne gudesendte korsbærer måtte tåle for å frelse dere.”

“Kvelden før hans død var han sammen med disiplene sine til kveldsmåltid. Påskemåltidet deres var også hans avskjedsmåltid. Men hvem formår å forestille seg og med-føle den sjelens smerte som skalv gjennom ham her! - Gjennom Guds sendebud visste han at alt allerede var forberedt for hans arrestasjon og raske henrettelse. Han visste at en av disiplene hans hadde ført forhandlinger med øversteprestene og sagt seg villig til å utlevere sin mester i deres hender for en forrederlønn på 30 sølvpenner. Og denne forrederen lå i dette øyeblikk ved samme bord som han. De satt nemlig ikke ved et langt bord, slik dere antar og bildene deres viser, men de lå på dyreskinn hvis hoder utgjorde et hvilepolster - tre og tre rundt små, lave bord. Med den ene armen støttet de seg på polsteret, og med den andre tok de for seg av maten som sto foran dem. Ved samme bord som Kristus lå Johannes og Judas: Johannes på venstre side og med hodet nær mesterens bryst, og Judas på den andre siden. Denne våget ikke å heve blikket til mesteren og lengtet etter det øyeblikk hvor han ubemerket kunne forlate salen.”

“Hvor skar det ikke mesteren i hjertet å se denne disippelen foran seg som forreder; han kjente allerede hans fryktelige død. “Det hadde vært bedre for ham, hadde han ikke blitt født.” - Jesu øyne fyltes med tårer mens han stadig måtte se på ham. Hans hjerte vendte seg også med kjærlighet til denne fortapte bror. For sitt indre blikk så Jesus det som allerede om få timer skulle bli virkelighet: Judas i fortvilelse - idet han forstår sin ugjerning - med et rep i hånden foran treet der han vil henge seg - og ved siden av ham, Lucifer, som skal ta den sjelen han har forført, med seg ned i dypet. Mesteren skalv av forferdelse over dette bildet.”

“Og de andre apostlene? Vil de stå ham bi - trøste og hjelpe ham gjennom lidelsens timer? Han så de neste 12 timers skjebnefilm avspilt for sitt indre blikk. Han så dem alle flykte fra ham av angst for sitt eget liv, så en Peter som skjelvende av dødsangst og under ed fornektet sin mester overfor en kvinnelig dørvokter. Han så hvordan djevlene allerede trengte seg på ved døren til spisesalen for å ta imot disiplene hans når de forlot salen - for i denne natt å få dem til å tvile på sin mester, slik at de ikke kunne være til støtte for ham som skulle dø, og ute av stand til å yte ham noen hjelp. - “Satan har forlangt å få sikte dere, som hvetemel.” - Hvorfor hadde Satan forlangt dette? - Først nå hadde han, Lucifer, gjennom en åpenbaring fra Gud fått vite hva som sto på spill for ham ved denne avgjørende kampen. Guds rettferdighet overfor Lucifer kunne ikke lenger la ham være uvitende om at det i den kampen som nå begynte mellom ham og Kristus, dreide seg om helvetes herredømme over de falne åndene. Gud åpenbarte for ham at Kristus - hvis han holdt stand i dødens lidelser som nå begynte - etterpå, som ånd, og sammen med himmelens legioner ville angripe helvete, beseire ham - helvetes fyrste - og frata ham en stor del av hans herskerrettigheter. Satan skalv da han fikk høre dette. Nå forlangte han av den samme Guds rettferdighet, som engang hadde innrømmet ham uinnskrenket makt over de falne ånder, at Gud skulle forholde seg fullstendig nøytral i denne avgjørende kampen. Gud skulle ta sin hånd bort fra Jesus og heller ikke innrømme ham noen menneskelig hjelp. Og på den annen side skulle han gi helvete full handlefrihet. Hvis Gud ville gi etter for dette kravet, så håpet Lucifer at han - ved å mobilisere alle sine krefter - kunne bløtgjøre denne Jesus fra Nasaret i siste øyeblikk, og bringe ham til fortvilelse.”

“Gud oppfylte Satans krav med det ene unntak at han forbeholdt seg å kunne styrke den rent kroppslige livskraften til Jesus. For uten denne livskraften hadde Jesus dødd allerede i Getsemane hage, og hans lidelsesfulle skjebne kunne ikke bli fullbyrdet.”

“All Jordens sjelelige og legemlige smerte skulle etter Lucifers ordre trenges sammen til noen få timer og falle over hodet på hans motstander. Og samtidig skulle helvete få lov til å trenge inn i ham og hans nærmeste med hele sin makt. Slik skulle han, som nå sto alene, forrådt av sine disipler og latt i stikken av alle de andre, uten Guds hjelp bli prisgitt helvetet og ende opp som en Judas.”

“Allerede nå, som Jesus - etter at Judas hadde gått - overrakte brødet og vinen til apostlene som symbol på sin død og fremsa avskjedsordene til dem, da blødde hjertet hans fra tusen sår. Han var menneske, slik som dere, og hadde heller ikke i denne og de følgende timene noe fremfor andre mennesker. Tvert imot manglet han i tillegg alt det som ellers pleier å tjene lidende mennesker til trøst og indre styrking.”

“Nå går han ut i den mørke natten til Getsemane hage. Natten er intet menneskes venn, særlig ikke dem som er pint av sorg. Disiplene, som de onde

åndsmakter allerede bearbeider, går tause ved hans side i angst for det som skal komme. Også han tier under trykket av den dypeste sjelekval.”

“På det ensomme stedet i hagen som han velger for å be om kraft, venter allerede Lucifer med sine sterkeste helveteskrefter for å sjelelig nedkjempe den som kom. Timen som Gud innrømmer mørkets fyrste, er nå.”

“Menneskers ord kan ikke gjengi de forferdeligheter som helvete utgjød over sitt offer. Slik som den samme Lucifer dengang, ved fristelsene i ørkenen viste Menneskesønnen verdens riker i all deres herlighet, for å lokke ham til fall, so viste han ham nå - i samme hensikt - det frykteligste og hesligste som finnes i menneskeheten. Han lar den gudsbespottende - og den til det onde henfalne menneskeheten - passere for hans øyne med alle detaljer i vantro og utsvevelser. Bilde følger bilde . . . grusomt! Så viser han Jesus de angivelige “fruktene” av hans arbeid blant det jødiske folket, Guds folk - viser hånflirende til disiplene hans, hvor den ene - forræderen - nærmer seg med en horde, mens de andre ligger og sover i nærheten og ikke har et vennlig ord til sin mester i denne pinefulle stunden, og som ikke kan våke en time med ham. “Og for en slik menneskehet er du villig til å dø for å stadfeste din lære?” - hører han Lucifer spotte. “For denne menneskeheten, som spotter din far, og som vil håne deg som en narr, når du gir ditt liv for slike forbrytere. - Og hvordan vil du dø?” - Og nå kjører Lucifer lidelsesfilmen for offerets klarsynte øyne mens han skjelver på alle lemmer: Når han blir tatt til fange, disiplenes flukt, Peters fornektelse, de blodtørstige hylene til det samme folket som få dager tidligere hadde ropt hosianna til ham, dødsdommen, piskingen, den fryktelige mishandlingen, torne kroningen, korsveien, korsfestelsen - alt i de skrekkeligste bilder, bare for å bringe ham til fortvilelse og sjelelig sammenbrudd. Og samtidig hamret trøstesløshetens og fortvilelsens ånder fryktelige tanker inn i denne mannens ånd som var forlatt av alle. Pulsene raste, hele kroppen skalv i feber, hjertet truet med å bryte. Dødsangst kom over ham, og med angstens svette ble også blodråper presset gjennom porene og falt til jorden. Disiplene sov mens dette fryktelige foregikk med mesteren.”

“Med få streker har deres Bibel tegnet bildet av Jesu lidelseshistorie, et bilde som ikke virkelig gjengir opplevelsen av frelserens sjelelige og legemlige pine. Flere av de verste kvalene er overhode ikke nevnt i deres Bibel. Slik er de forferdelige timene, som Jesus måtte tilbringe i de underjordiske kjellerne i stattholderiet, forbigått i stillhet. Etter at Jesus var blitt pisket og påsatt tornekrone og bespottet, hadde soldatene slept han ned i dette våte og innestengte underjordiske fengselet, hvor det vrimlet av avskyelige kryp, men først etter at de hadde strødd sårene etter piskeslagene fulle av salt og bakkbundet hendene hans, slik at han ikke kunne skaffe seg lindring for de umenneskelige kvalene ved å fjerne saltet fra de utallige dype sårene etter piskeslagene.”

“Aldri har et menneske måttet tåle en slik tortur som denne Guds sønn som var blitt menneske. Ved hjelp av sine menneskelige redskaper har helvete forsøkt sitt ytterste med ham, fordi de i ham så den største motstander som kunne komme til Jorden. Men det de påførte ham av fysisk smerte, kom ikke opp mot det han måtte tåle av sjelelig smerte. Og dét slik at den kroppslige og den sjelelige smerten belastet ham samtidig. I tillegg hadde han inntil det siste øyeblikk ingen menneskelig trøst, og hva som var enda verre - ingen hjelp fra Gud. Gud trakk sin styrkende hånd vekk fra ham og overlot han hjelpeløs til helvetes makter. Ropet hans, “Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?” der han kjempet med døden på korset, viser i hvilken utstrekning han i dette øyeblikket av største jordisk pine måtte tåle følelsen av å være totalt forlatt. Satan skulle ikke kunne si at han ikke hadde kunnet beseire dette mennesket, fordi Kristus hadde fått for mye hjelp fra annet hold. Han skulle måtte innrømme at han ikke hadde klart å bringe et menneske - som var totalt overlatt til seg selv - til fall fra Gud på tross av den voldsomste sjelelige og legemlige torturr som han utsatte ham for.”

“Det er ikke riktig når Biblene deres forteller at Jesu mor hadde stått under korset sammen med Johannes. Også denne ytre trøsten var nektet ham. Ingen av dem som elsket ham mest, var tilstede ved korsfestelsen. De hadde ikke klart å se på. Eller hvor finnes en mor blant mennesker som kunne se på at hennes barn blir naglet til korset. Og i tillegg skal Maria etter deres mening sågar ha stått under korset. Hadde hun vært der, hadde hun sikkert ikke stått, men hadde brutt sammen og besvimt.”

“Derfor stemmer det heller ikke at Jesus skal ha sagt fra korset til sin mor og til Johannes: “Mor, se din sønn - sønn, se din mor!” - Riktignok ytret han lignende ord til sin mor og til Johannes da han etter Pilatus’ dødsdom gikk ut av stattholdergården og hans mor og Johannes klamret seg til ham i den dypeste sjelekval - til soldatene rev dem vekk fra ham. Moren og disiplene var kommet til rettergangen. Moren hadde fremdeles håpet på en gunstig utgang. Hun måtte stadig tenke på Abrahams offer, da Gud reddet sønnen fra døden i siste øyeblikk, etter at slaktekniven allerede var trukket. Heller ikke hos dere uteblir en mor fra rettsalen når det dreier seg om liv eller død for hennes barn. Men heller ingen mor går med til retterstedet for å se sitt barn bli henrettet.”

“Synet av moren som vaklet av smerte og forferdelse skar Jesus dypt i sjelen. Han ville ikke utsette henne lenger for smerten ved å se sønnens lidelser. Derfor ba han Johannes ta henne med seg til sitt hus til alt var over; og oppfordret sin mor kjærlig til å gå med Johannes og be Gud om styrke i denne tunge stund. For det som nå skjedde med ham, var slik hans himmelske Far ville. Hun ville se ham igjen om tre dager.”

“Johannes etterkom mesterens ønske og bragte denne moren, som følte en smerte som gjennomboret av tusen sverd, og som bare med den ytterste kraftan-

strengelse kunne holde seg oppreist - til sin bolig. Han tok henne ikke til seg fra denne stund - slik deres oversettelse lyder, men han hjalp henne ut av denne pinefulle time og med til sitt hus. Dit kom etter hvert alle som var trofaste mot Jesus. Senere, når man kunne anta at korsfestelsen var over, gikk noen - deriblant Maria Magdalena - til et sted hvor de kunne se retterstedet, og de fortalte etterpå at Jesus var død.”

“Jesu mor var bare hos Johannes så lenge hun var i Jerusalem. Etterpå dro hun til Nazaret. Der var jo hennes øvrige barn, og der hadde hun sitt hjem. Selvsagt dro hun ofte til Jerusalem, til apostlene, så lenge de bodde der, særlig til Johannes.”

“Slik Kristus ble bekreftet som Guds sendebud gjennom Guds kraft mens han levde, slik var det også etter hans død. Solen ble formørket tre timer. Det var ingen naturlig solformørkelse, men en som ble til ved Guds kraft. Og i det øyeblikk Kristus utåndet, revnet forhenget i tempelet fra øverst til nederst til tegn på at skilleveggen mellom Guds rike og Satans rike - gjennom Jesu død - var falt. Jorden bevet og klippene revnet. Men det Bibelen deres sier i Mattheusevangeliet, nemlig at de døde skulle være kommet ut av gravene, og at de viste seg for mange i Jerusalem, er en forfalskning av den opprinnelig riktige teksten. Den lyder: “Da revnet forhenget i tempelet fra øverst til nederst i to stykker. Jorden bevet, klippene raste, gravene revnet, og mange lik fra dem som hadde sovnet inn, ble kastet ut. Mange som var kommet ut av byen kunne se likene ligge der.” - I denne riktige teksten blir altså den naturlige hendelsen fortalt, nemlig at gravkamrene, som var hugget ut i klippene, raste ut på grunn av jordskjelvene og likene ble kastet ut. Da mye folk hadde strømt ut av byen for å se på det skuespillet som korsfestelsen var for dem, kunne de se de istykkersprengte gravstedene og likene som var kastet ut.”

“Her har du igjen ett av de tallrike eksemplene på hvordan man i fortiden forfalsket de hellige dokumentene i en bestemt hensikt. Man hadde fremstilt den falske læren at også menneskenes jordiske legemer ville oppstå senere. For å skaffe et sted i Bibelen som bevis for denne læren, har man - ved siden av andre steder - forfalsket dette stedet i bibelteksten, idet man foretok følgende endring av den riktige teksten: I stedet for ordene: “Legemene til dem som var sovnet inn, ble kastet ut”, satte man ordene: “Legemene til de **hellige** som var sovnet inn, ble **vekket opp**.” Ordet “hellige” måtte man allerede av den grunn sette inn, fordi man ikke kunne si at kroppene til ikke-hellige avdøde ble vekket opp ved Kristi død. - Men man måtte overvinne en enda større vanskelighet når man begikk denne forfalskningen. Det var nemlig ikke mulig etter kirkens lære at kroppene av avdøde kunne oppstå før Kristus var oppstått. For Kristus oppsto jo som den første fra de døde. Derfor tilføyde man: “**Etter hans oppstandelse** kom de i Den hellige stad og ble sett av mange.” Forfalskerne har jo ikke tenkt på at det tidligere var sagt uttrykkelig at kroppene til de avdøde var oppstått allerede på Langfredag, altså tre dager før Kristi oppstandelse. Da spiller det ingen rolle om de skulle ha vist seg for folkene på

Langfredag eller Påskemorgen. Og videre - hvor har de oppholdt seg de følgende dagene, disse kroppene som angivelig skulle ha stått opp fra de døde på Langfredag? Og hvor gikk de hen etter Påskemorgen? Vendte de tilbake til gravene sine, eller hvor er det blitt av dem? - Det er merkelig at de tre andre evangeliene ikke vet noe om oppstandelsen av de avdødes kroppar på Langfredag. Men heller ikke Matteus har i virkeligheten fortalt noe slikt, som du ser av mine rettelsar.

“Kristus var død. Hans ånd hadde skilt seg fra det materielle hylster gjennom den jordiske døden. Som menneske hadde han holdt stand mot alle helvetes angrep. Slik hadde han løst den første og viktigste delen av sin oppgave som Messias. Han var ikke beseiret av helvete. Men han var likevel ikke seierherre over den fienden som han hadde holdt stand imot. For når to kjemper med hverandre, og den ene slår den andres angrep tilbake, så er han fremdeles ikke den seirende. Det blir han ikke før han har angrepet motstanderen og nedkjempet ham slik at han innrømmer nederlaget og erklærer seg beseiret.”

“Slik var det også med Kristus. Som menneske hadde han avverget alle angrepene fra sin mektige motstander. Det var alt han kunne gjøre som menneske. Men nå, som han var fri fra sitt jordiske legeme, kunne han, som ånd, også gå til angrep på sin fiende, mørkets fyrste. Han fór ned til helvete i tillit til Guds altovervinnende kraft som han hadde gjort seg fortjent til ved å være standhaftig i sin troskap mot Gud da han var menneske. Gud sendte ham nå de himmelske hærskarer som kampfeller. Nå startet en kamp som lignet den som raste dengang Lucifer med sine tilhengere kjempet mot himmelens legioner. Det var den dagen da den store revolusjonen skjedde i Guds ånderike. Denne gangen fant kampen sted i Satans rike. Det var en tvekamp mellom Kristus og Lucifer og en massekamp mellom de himmelske legioner og mørkets hærskarer. Denne enorme kampen forplantet seg til helvetes dypeste sfærer, hvor Lucifer og hans tilhengere måtte trekke seg tilbake. Derpå - da det ikke lenger var tvil om helvetesmaktenes nederlag, gikk mange av de som var vasaller, men som angret stitt frafall fra Gud, over på de himmelske hærskarerens side, og kjempet sammen med dem mot sine tidligere undertrykkere. Og antallet overløpere økte fra sekund til sekund.”

“Da Lucifer så at alt var tapt, tryglet han om å bli forskånet. Han som dengang ved fristelsen i ørkenen hadde tilbudt Guds Sønn all verdens riker, sto nå skjelvende foran den, som han i ørkenen ville frata troen på at han var Guds sønn. Nå skalv han ved tanken på at denne Jesus fra Nasaret ville frata ham hele herredømmet, og at øyeblikket nå var kommet da han og hans tilhengere skulle bli låst inne i mørkets dybder. For han kjente til profetien som gikk ut på at det skulle komme en tid da han som dødsrikets fyrste skulle kastes i dypet med sine helvetesmakter, dømt til fullstendig vanmakt og berøvet herredømmet over Guds falne skapninger.”

“Men Kristus meddelte ham at han ikke skulle fratras hele herredømmet, men at det skulle begrenses til dem som gjennom sitt sinnelag tilhørte ham. Men de som ville ut av hans rike og tilbake til Gud, de måtte han gi fri. Han fikk ikke lenger lov til å betrakte dem som sine undersåtter. Men det skulle - som hittil - stå ham fritt å knytte dem til seg ved å forlede og forføre dem, men ikke lenger med makt.”

“Satan samtykket - måtte samtykke. Han hadde ventet mye hardere betingelser. Dokumentet med hans herskerrettigheter som Gud dengang utferdiget - ble endret slik Kristus, som seierherre, ville. Og Gud - i hvis navn seierherren gjorde avtalene med Lucifer - er den rettferdige og allmektige vokter som garanterer den nøyaktige overholdelse av denne fredsavtalen. Alt er jo underordnet hans makt. Også helvete. Hans ordre må også de rette seg etter, som er fiendtlig innstilt overfor ham.”

“Dermed var frelsen - den store redningsdåden - gjennomført. Guds frelsesplan var i alle vesentlige deler realisert. Det var lagt en bro over kløften mellom mørkets rike og Guds rike. Enhver som fra nå av ville vende tilbake fra Satans fremmedlegion og til det gamle hjemmet hos Gud, kunne gå over denne broen. Ingen vokter fra helvete hadde lov til å hindre ham i å overskride grensen.”

“Tiljublet av sin åndehær dro Kristus fra Satans residens og inn i det forhenværende paradises sfære. Og kjerubene som siden den gang hadde holdt vakt i paradises sfæren, senkte sine flammende sverd for å hilse velkommen sin konge og herre, Kristus og hans seierrike åndehær. Her i paradiset ble de værende til dagen da de med Kristus i spissen dro inn til de himmelske egner.”

“Men verken Kristus eller hans åndeskare var uvirksomme i denne tiden. Det gjaldt - allerede fra nå av - å forkynne frelserens seier for hele Guds skaperverk, og bevege alle som var av god vilje, til å vende hjem. Det enorme antall lidende ånder fra de nederste åndesfærene ble særlig oppsøkt, belært, oppmuntret, trøstet og tilskyndet til å reise seg opp for å begi seg på veien til Faderhuset, den veien som Kristus nå hadde gjort åpen for dem. Kristus ledet selv undervisningen av disse tall-løse søsknene for at flest mulig av dem skulle finne veien hjem allerede nå. Peter henviser til dette i sitt brev med ordene: “Som ånd er Kristus gått bort og har bragt budskapet til åndene som var i fangenskap, slike som dengang var ulydige, som Guds langmodighet ventet tålmodig på i Noas dager, mens arken ble laget.” (1.Pet. 3,19-20).”

“Kristus viste seg materialisert i menneskelig skikkelse for dem som hadde stått ham nærmest da han var menneske, og som hadde lidd mye med ham og for hans skyld; hans mor, apostlene hans og venner.”

“Etter at han hadde tatt farvel med sine venner på Jorden og hadde tildelt dem deres oppdrag, kom dagen da Kristus steg opp til sin åndehær som ventet i

Paradiset. Det var dagen for hans himmelfart. Som seierherre dro han inn i Guds rike i spissen for en stor åndehær.”

“Etter Kristi store frelsergjerning er det nå overlatt de skapningene som har falt fra Gud, om de vil gjøre bruk av frelsen. Satans fangeleire er åpnet gjennom Kristi seier. Fangene kan dra hjem. Om de drar eller ikke, avhenger av dem selv. Kristus har bygget broen som fører hjem. Men den enkeltes fri vilje avgjør om de vender hjem eller ikke. Han må ikke vike tilbake for den møye som er forbundet med å vende hjem. Hva måtte ikke fangene tåle for å kunne komme hjem etter fredsslutningen etter at verdenskrigen var over! De vandret uke etter uke med blødende føtter fra Sibirs fjerneste stepper for å nå fedrelandets grenser.”

“Slik må også Satans fanger begi seg avgårde for å finne veien som fører hjem til Gud. Underveis og gjennom strabasene er Kristus ved siden av dem med sin ånde verden, til hjelp og støtte. Hans sendebud viser dem veien, styrker, oppmuntrer, trøster dem, hjelper dem alltid opp igjen når de blir utmattet og snubler. De må bare ikke falle igjen fra Gud og vende tilbake til fiendens undertrykkelse; da vil det vare desto lenger før de igjen vil tenke: “Jeg vil begi meg av sted og gå til min Far!” - Men den dagen vil komme for alle da de ikke lenger kan stille sin sult etter lykke og fred ved det ondes traue. Til slutt vil de vende om og begi seg på veien hjem.”

“Noen trenger bare ett eneste menneskeliv for denne veien hjem. Andre pinner seg i hundrevis, andre igjen i tusenvis av år fjernt fra Gud på leting etter lykkens gull i mørkets falskmyntneri, lokket av Satans blendverk til et liv på stadig nye avveier. Det er deres egen skyld at de ofte må bli menneske igjen, og at de så sent finner lysets vei, veien som er bygget av Guds kjærlighet og av hans Sønn - den falne del av skaperverkets store redningsmann.”

* * *

Kristi lære og kristendommen av idag

Se til at ingen tar dere til fange gjennom den såkalte "vitenskap", og de tåpelige og villedende lærene som støtter seg på menneskelige overleveringer, og som stammer fra de onde åndsmakter som behersker verden, men som ikke har noe til felles med Kristi lære. Kol. 2,8

I den første spiritistiske seansen jeg var med på, spurte jeg ånden som snakket gjennom mediet: "Hvordan kan det ha seg at Kristi lære ikke synes å ha noen innflytelse lenger på kristendommen av idag?" - Jeg fikk til svar at vi ikke lenger har Kristi lære i dens opprinnelige renhet og klarhet, men at mange menneskelige feiltagelser har sneket seg inn i kristendommen i tidens løp. Senere fikk jeg en inngående undervisning om dette, og i denne ble Kristi virkelige lære sammenlignet med trosbekjennelsene i de kristne kirkene av idag, og særlig med den katolske kirkes, hvor jeg selv var prest. Denne undervisningen lød som følger:

"Hvor er vannet i en bekk renest og klarest? - Sikkert er det ved kilden. Renner kildevannet videre som en liten bekk, da mister det sin friskhet, men også sin renhet og klarhet. Grumset vann kommer fra høyre og venstre og blander seg med kildevannet nedover bekkeløpet. Bekken tar imot avløpsvann fra husholdninger og blir forurenset av mennesker, dyr og virksomheter. Og den som da vil slukke sin tørst, blir ikke lesket. Han drikker bare motvillig og i ytterste nød, hvis det ikke finnes kildevann."

"Slik er det også med sannheten. Hentet fra kilden er den en forfriskende, styrkende og livgivende drikk for menneskeånden. Men er den øst fra den bekken som har flytt på bunden av menneskelige villfarelser og jordisk lidenskap, er den verken ren eller frisk lenger. Gjennom blandingen av usannhet og feil har den fått en vond smak. Den som tørster etter sannhet, drikker den bare med en indre motvilje. Bare når sannhetens kildevann er utilgjengelig, henter han vann fra den grumsete bekken."

"Også Kristi lære fikk den skjebnen som kildevann får, når det blir bekk og renner gjennom boligområdene på Jorden. Den ble under sitt løp også forurenset av menneskene. Det onde i mennesket og de onde maktene som omgir det, har grumset til Kristi lære og gjort den så uspiselig at den har tapt sin livgivende kraft."

"Gud er sannhetens kilde. Mennesket som jordisk vesen kan ikke stige opp til denne kilden. Mennesket er henvist til sannhetens vannbærere som øser av denne kilden. De er Guds sendebud. Bare de har tilgang til denne kilden. Og bare de har de rene karene hvorfra den friske og ubesudlede sannhet kan bringes til menneskene."

“Den første og største formidler av sannhet var Kristus **som ånd** i tiden før han ble menneske. Det var han som rakte de første menneskene sannhetens drikk. Dels gjorde han det selv, dels gjennom den ånde verden som var underlagt ham. Derfor den livlige forbindelsen med åndene i den gamle pakts trette og syke verden. Derfor sannhetsåndenes opp- og nedstigning i begynnelsen av den nye pakt som igjen og igjen øste sannhetens vann fra Guds kilde og ga det til de sannhetssøkende menneskesjelenes på oppdrag fra Kristus.”

“Det er derfor en grunnleggende lære i den sanne kristendom, at mennesker ikke av seg selv kan være sannhetsforkynnere. Mennesker kan bare tjene som redskap for Guds ånde verden.”

“Heller ikke da han var **menneske**, kunne Kristus stige opp til sannhetens kilde av seg selv. Som menneske visste han - ut fra seg selv - ikke mer om sannheten enn andre mennesker. Hans viten fra tiden da han oppholdt seg hos Gud som den førstskapte ånd, var slettet ved at han ble innhyllet i det materielle legemet da han ble menneske. Denne viten var slettet hos ham som hos alle andre mennesker, selv om også disse tidligere oppholdt seg hos Faderen som åndevesener. Materiens egenskap, nemlig å slette erindringen om den tidligere eksistensen, virket på samme måte hos mennesket Kristus som hos enhver annen ånd som blir inkarnert som menneske.”

“Derfor var også Kristus henvist til de åndelige budbringerne som Faderen sendte ham etter at han var blitt menneske. Det bekreftet han med ordene: “Dere vil se Guds sendebud stige opp og ned over menneskesønnen.” (Joh. 1.51). Han var bare et Guds sendebud og var på dette punktet ikke noe mer enn Guds tidligere sendebud. For også disse var undervist av Guds ånder. En Enok, en Abraham, en Moses, alle profetene i den gamle pakten har ikke talt ut fra seg selv. For alle gjelder Peters ord; “Ledet av en hellig ånd har disse mennene talt ut fra Gud.” En Guds ånd innga dem hva de skulle si.”

“Kristus viser stadig til at han ikke taler ut ifra seg selv, men bare sier det han har hørt fra sin Far. Faderen ga ham den nødvendige undervisning gjennom sine åndelige sendebud som stadig steg opp og ned over Menneskesønnen. “Dere vil erkjenne at jeg ikke gjør noe av meg selv, men taler slik min Far har lært meg.” (Joh. 8,28). “Det jeg har hørt fra ham, taler jeg til verden.” (Joh. 8,26).”

“Alle som utbredte hans lære, skulle alltid øse av den samme sannhetens kilde som Kristus øste av. I første omgang hans apostler. De skulle ikke bare formidle videre etter egen oppfatning det de hadde hørt av Kristus. For det sniker seg lett misoppfatninger inn når mennesker skal formidle videre det de har hørt fra andre. Hvis hundre mennesker hører det samme fortalt, så vil hver av disse hundre - når han gjengir det han har hørt - på ett eller annet punkt avvike fra det den som talte, har

sagt eller ment. Derfor skulle sannhetens ånder påny undervise apostlene, slik at det ikke skulle snike seg inn feil og misforståelser i det de hadde oppfattet av Kristi tale, da han var blant dem som menneske. Gjennom Guds ånder skulle de både få en bekreftelse på den læren Kristus hadde forkynt, og dessuten bli innført i nye sannheter som Kristus hadde måttet holde tilbake for dem, enten fordi disse sannhetene - ifølge Guds frelsesplan - ikke måtte forkynnes før frelserens død, eller fordi apostlene ennå ikke var modne for disse sannhetene og derfor ikke ville ha forstått dem.”

“At dette er riktig finner du bekreftet av Kristi egne ord: “Jeg vil be Faderen sende dere en annen bistand [talsmann] for at han skal bli hos dere for all tid, sannhetens ånde verden.” (Joh. 14,16). - “Jeg har enda mer å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når talsmannen kommer, da vil han innføre dere i hele sannheten.” (Joh. 16,12-13). - “Men talsmannen, den hellige ånde verden som Faderen vil sende i mitt navn, han vil lære dere alt og minne dere om alt jeg har sagt dere.” (Joh. 14,25-26). - Ifølge disse ordene hadde altså sannhetens ånder en dobbelt oppgave. Først skulle de minne de troende om alt det Kristus hadde lært dem da han var menneske. De skulle bekrefte at det var sant. Men så skulle de videreføre den undervisningen som Kristus hadde begynt og også forkynne de sannheter som Kristus - av tidligere nevnte grunner - med hensikt hadde forbigått. Videre skulle Guds ånder bli værende hos dem for alltid. For faren for feiltagelser var alltid til stede på grunn av det ondes makt og menneskenes svakhet. De kommende generasjoner skulle ikke være henvist til den religiøse overleveringen fra sine forfedre. For slike menneskelige oveleveringer gir ingen garanti for sannheten. De vil ikke kunne erkjenne hva av dette som kommer fra Guds sannhetskilde og hva som stammer fra menneskelige feiltagelser.”

“Etter Kristi død på Jorden kom da også - i samsvar med hans løfte - Guds sendebud som sannhetsånder. Apostlene støtter seg hele tiden til dem når de krever at menneskene skal tro på deres lære. Særlig hos Paulus finner dere gjentatte ganger henvisning til sannhetsbringerne: “Min tale og min preken fant ikke sted med overbevisende visdomsord, men med bevis **fra en Guds ånd** og Guds kraft. For deres tro skulle ikke baseres på menneskeklokskap, men på Guds kraft. Men Gud har åpenbart dette for oss **gjennom sin ånd**. ... Vi har ikke mottatt en ånd fra denne verden, men en ånd som stammer fra Gud. Vi taler ikke med ord, slik menneskelig klokskap lærer, men med ord slik en Guds ånd lærer, idet vi forbinder innhold skapt av ånd med tale skapt av ånd. Et verdslig innstilt menneske antar riktignok ikke noe som kommer fra **en Guds ånd**. Han ser på det som dårskap. Han er ikke i stand til å forstå det, fordi det må bedømmes åndelig.” (1. Kor. 2,10-14). - “Dere er et Kristi brev som er skrevet av oss som hans tjenere, ikke skrevet med blekk, men med **en av den levende Guds ånder**.” (2. Kor. 3,3). - “Jeg gjør dere oppmerksom på, kjære brødre, at den læren jeg forkynner, ikke er menneskeverk. Jeg har da heller ikke fått

den av noe menneske og ikke lært den gjennom noen undervisning, men ved en Jesu Kristi åpenbaring”. (Gal. 2,12).”

“Men ikke bare apostlene fikk læren sin fra Guds ånder, men også “mediene” som var å treffe overalt i menighetene. Som du vet, kalte man dem “profeter”. Paulus skriver at Kristi hemmeligheter er blitt åpenbart “for hans hellige apostler og **profeter** gjennom en Guds ånd.” (Ef. 3,5). - Gjennom disse mediene som redskap for de gode åndene, kunne de troende til enhver tid få visshet om hvorvidt en lære var riktig, og hvordan den skulle forstås. Derfor skriver Paulus til filipperne: “Hvis dere er av en annen oppfatning om noe, så vil Gud gi dere klarhet om det.” (Fil. 3,15). De kunne spørre Gud når de møttes til sine gudstjenester og fikk svar gjennom Guds ånder som talte gjennom mediene.”

“Peter sier både om de tidlige profetene og om dem som forkynte frelsesbudskapet på hans egen tid, at de “hadde talt i kraft av en hellig ånd som var sendt fra himmelen.” (1. Pet. 1,12). Og han tilføyer i et annet brev: “For aldri er en spådom kommet i stand fordi et menneske ville det, men ledet av en hellig ånd talte menneskene ord fra Gud.” (2. Pet. 1,21). Ordet “profeti” som brukes så ofte i Bibelen, betyr ikke forutsigelse av en fremtidig hendelse, slik dere mener, men enhver tale fra en Guds ånd gjennom et menneskelig medium.”

“I den gamle pakt oppfordret Gud menneskene til å søke sannheten hos ham. “Spør meg!” - og han ga dem sannheten gjennom sine budbringer-ånder. Etter eget utsagn fikk Kristus - da han var menneske - sannheten fra Guds ånder. Han lover sine apostler at de skal bli innført i all sannhet gjennom sannhetens ånder. Apostlene bevitner at dette Kristi løfte er gått i oppfyllelse hos dem, at de altså har mottatt sin lære fra Guds ånder.”

“Og hvor henter dagens kristendom sannheten fra? Kan de kristne predikanter i de forskjellige menighetene også si om seg selv at en Guds ånd snakker gjennom dem? Kan de - med Paulus - bekjenne at de ikke har fått sin lære fra mennesker eller menneskelig undervisning, men gjennom en åpenbaring fra Kristus? - Nei, det kan de ikke. De er ansatte i kirkene sine. Disse trossamfunnenes religiøse lære har de lært gjennom menneskelig undervisning, i skoler, seminarer, universiteter. Menneskevisdom - professorvisdom med alle feil og misforståelser har de tatt opp i seg og forkynner for sine troende. De vet intet om ånder som Guds sendebud og sannhetsforkynnere. Slik Paulus sier det, anser de det for dårskap at en lære enda idag skulle kunne komme fra en Guds ånd. Etter deres mening er det i våre dager ikke lenger nødvendig. Det var - mener de - riktignok nødvendig tidligere, da menneskeheten angivelig var langt mer uvitende enn i den moderne og opplyste tidsalder. En mann som Moses måtte fremdeles vende seg til Guds ånde verden og “spørre Gud” for å få vite sannheten. De store profetene måtte det, Kristus måtte det, såvel som apostlene. Men idag anses alt dette for å være foreldet og avlegs. Dere har jo nådd så langt i kunnskap og vitenskap, alle kan lese og skrive, og dere

har millioner av bøker som dere øser av. Og i tillegg har dere jo så mange lærde teologer, doktorer og professorer. Disse må jo vite hva som er sannhet. I virkeligheten er det nettopp disse doktorene og professorene i “den hellige teologi” som har innført den læren som Paulus advarer mot med ordene: “Se til at ingen får fanget dere gjennom vitenskapen og den forfengelige villfarelse som bygger på menneskelig overlevering og verdens åndsmakter, men som ikke har noe med Kristi lære å gjøre.” (Kol. 2,8). - “De vil være lovlærere; men de forstår verken det de sier selv eller de spørsmål de uttaler seg så selvsikkert om.” (1. Tim. 1,7). - “Dét er de folkene som skaper splittelse, rene sansemennesker som ikke har mottatt en hellig ånd.” (Jud. 19).”

“Det er lenge siden Guds ånde verden ble stengt ute fra de kristne kirkene. Kirkens ledere har slukket den hellige ånd. Der hvor Guds ånder har måttet trekke seg tilbake, der overtar andre åndemakter som Paulus skriver om til Timoteus: “Men Guds ånd sier uttrykkelig at mange vil falle fra den rette tro i senere tider; de skal holde seg til ånder som fører vill og [en] lære som stammer fra onde makter.” (1. Tim. 4,1-2).”

“I stedet for de gode åndene ble de onde maktene virksomme. De har jo den største interesse av å formørke sannheten og å vende den til det motsatte. De benytter alle de menneskelige svakhetene for å nå sitt mål. Menneskelig forfengelse og jordisk stolthet over å være lærd, menneskelig higen etter makt, ære, penger og vellevnet. Alt dette tjener til å forfalske visdommens sannheter, Guds kjærlighet og barmhjertighet for på denne måten å smi de lenker som kirkens ledere bruker for å holde det stakkars, uopplyste folket fanget og lydig.”

“Det ondes rot er have syken - kjærligheten til penger. Også i deres kristne kirker spiller pengene en stor rolle. Satan visste hva han gjorde da han også innførte pengene - som lokkemiddel - i religionene. Han visste at det var den beste måten å binde de åndelige lederne så fast som mulig til villfarelsen. Han visste at ingen av dem da lett ville oppgi sin godt betalte livslange ansettelse som religionens tjener, selv [ikke] hvis han skulle innse det gale i den læren han forkynner.”

“I tiden etter at man gav avkall på forbindelsen med Guds ånde verden som den eneste vei til sannhet, snek de forskjelligste og mest skjebnesvangre feil seg inn i kristendommen. Det ble verre fra århundre til århundre. Den ene sannheten etter den andre ble infisert av feil og gjort ubrukbar. Og hva var følgen? - **Idag står dere foran en kristendom som er spaltet i hundrevis av deler, med utallige tros-samfunn som alle forkynner ulike “sannheter”, og som utgir sin trosbekjennelse som den sanne Kristi lære.** Og så forundrer det dere at en så forfalsket og oppsplittet kristendom ikke har noen innflytelse mer over menneskene? Gi folket tilbake de første kristnes kristendom! Fjern den åndelige byrden fra folkets skuldre, den byrden som dere i deres herskesyke har lagt på dem gjennom menneskelover og mennesketolkninger - og vend dem igjen mot Guds sannhetsbud - og dere vil bli

forbauset over hvilken virkning den ekte kristendommen er i stand til å utøve også på menneskene av idag.”

“Den katolske kirken forsøker å forklare oppsplittingen i så mange kristne “sekt” som den kaller det, med at alle andre kristne samfunn har avveket fra den katolske kirken som den eneste sanne og saliggjørende. Men jeg kommer til å vise deg at også når det gjelder den katolske kirken er der nesten ikke mer igjen av Kristi og apostlenes kristendom.”

“Den katolske kirke har riktignok forstått å skaffe en menneskelig erstatning for åndene som virket i den første kristendommen. Den innførte et “ufeilbarlig” pavedømme. Det var den enkleste løsningen på sannhetsspørsmålet. Nå slapp Kristus bryet med å sende sannhetens ånder til de villfarne menneskene, slik han hadde lovet. Han behøvde heller ikke å innfri sitt løfte om selv å bli hos sine troende alle dager inntil verdens ende. For det fantes jo en “Kristi stedfortreder” på Jorden. Der hvor det finnes en stedfortreder, behøver ikke den å være til stede, som blir representert.”

“Gjennom læren om en ufeilbarlig Kristi stedfortreder på Jorden ble formidlingen av guddommelige sannheter lagt helt i hendene på feilende og syndige mennesker - mens Guds sannhetsbud ble utestengt. Slik sto nå døren vidåpen for menneskelig villkårlighet og jordisk kamp om makt. Dere erklærer riktignok at den “hellige ånd” medvirker ved valget av pave. Men dere kan ikke angi ett eneste tilfelle, hvor en pave er bestemt for sitt embete av en Guds ånd. Har det noen gang skjedd ved pavevalgene at en Guds ånd - som Guds redskap - har talt gjennom en av dem som skulle velge, og sagt hvem som skulle bli pave, slik som Guds ånder gjorde det gjennom medier i de første kristne menigheter når de skulle velge en mann som eldste eller biskop? Se etter i pavedømmets historie hvordan pavene ble valgt. Foregikk det ikke ofte ganske djevlesk? Ikke sjelden hadde alle menneskelige intriger fritt spillerom. Har man ikke sågar brukt våpenmakt for å sette tiaraen på hodet til tilhengere og yndlinger i visse familier? Var det ikke en rekke paver som gjennom sine handlinger og hele sin livsførsel heller var et verktøy for helvete enn en “Kristi stedfortreder”? - Men - for å fjerne denne innvendingen har dere kommet med en merkelig forklaring. Dere skiller mellom paven som menneske og paven som “Kristi stedfortreder”. Dere påstår at selv det dårligste menneske representerer Kristus og har ufeilbarlighetens gave straks han er pave. Altså et Satans redskap og samtidig Kristi stedfortreder! Er det ikke den største bespottelse som dere kan tilføye Kristus og Gud? Ville et menneske gjøre sin verste fiende til stedfortreder, om det så bare var for en time? Sikkert ikke. Men Gud og Kristus skulle gjøre det? Gud skulle altså betro sine gaver, som tilhører hans frelsesplan, til en tjener fra helvetet? Deres sunde menneskeforstand må si dere at det er umulig. Guds ånder kommer bare til det gudstro menneske med sine gaver og blir bare så lenge hos ham som troskapen varer. Det ser du av historien til kong Saul. Så lenge denne benådede kongen var lydlig mot Gud, sto han daglig i forbindelse med Guds ånde verden og kunne “spørre

Gud” når han på et eller annet punkt ikke forsto sannheten. Og han fikk hele tiden svar fra Gud gjennom sannhetens ånder. Men da han brøt troskapen mot Gud, stoppet i samme øyeblikk forbindelsen med Guds ånde verden. Han fikk ikke lenger svar på spørsmålene som han stilte Gud. I stedet for Guds åndebud tok de onde åndene herredømme over ham. Alle Guds gaver var tatt fra ham.”

“Et dårlig menneske kan aldri i evighet være bærer av Guds hellige gaver - heller ikke en dårlig pave. Følgelig hadde i hvert fall ikke de dårlige pavene på noen måte ufeilbarlighetens gave. Men da dere ikke ved noen pave eller ved noe menneske kan være sikre på om han i sitt indre er en venn eller fiende av Gud, så kan dere heller aldri vite om en paves lære er sannhet eller villfarelse.”

“Følgelig er det bare Gud som velger ut de menneskene som han sender sannhetens ånder til. Et valg gjort av mennesker kan ikke gjøre et menneske til bærer av Guds sannheter. Ikke engang Kristus valgte apostlene sine etter eget forgodtbefinnende. For Apostlenes gjerninger sier entydig at han hadde valgt dem “ved en hellig ånd” (Apg. 1,2). Av dette følger at Gud slett ikke kan knytte ufeilbarlighetens gave til et menneskelig embete, slik som pavestolen.”

“Derfor [er] også mange tolkninger helt feil som dere gjør av steder i Det nye testamente for å bevise læren om pavedømmets ufeilbarlighet. Dere henviser til Kristi ord til Peter: “Du er Peter, og på denne klippen vil jeg bygge min kirke, og helvetes porter skal ikke overmanne den. Dessuten vil jeg gi deg nøkkelen til himmelriket; og det du binder på Jorden, vil også være bundet i himmelen; og hva du løser på Jorden vil også være løst i himmelen.” (Mat. 16,18-19). - Av disse ordene slutter dere at mennesket Peter har vært fundamentet til Kristi kirke; at han som leder av denne kirken ikke kunne ta feil i forkynnelsen av sannhet, og at han hadde fått makt over kirkens medlemmer til å binde og løse. Nå skulle Peters embete være overført på hans etterfølgere. Og disse etterfølgerne skulle være de romerske pavene. Følgelig skulle også disse ha de samme gaver og den samme makt som en Peter hadde.”

“Alt sammen er store feilslutninger.”

“Kristus betegnet ikke mennesket Peter som den klippen han ville bygge sin kirke på. Det var **bare Peters tro** han ga dette løftet. Peters tro på Kristus som den Messias som var sendt av Gud er det varige, uforgjengelige som ikke kan beseires av helvete - ikke personen Peter. Denne Peter hadde helvete allerede kort tid etter overmannet da han ved ed fornektet Kristus tre ganger. Nettopp Peter viser hvor lite Gud kan stole på et menneske, og at han ikke kan bygge en frelsesplan på et menneske. Det ville bety å bygge på sand. Bare ett er uforanderlig: Sannheten og troen på den sannheten som er overlevert av Guds ånder. Også Peter hadde fått sannheten om at Kristus var Messias, fra Guds sendebud. For Kristus sa til ham: “Ikke kjøtt og blod har åpenbart dette for deg, men min himmelske Far.” Og fordi

Peter hadde fått denne sannheten fra Guds ånder, trodde han dem. Med denne troen sto han på urokkelig fjellgrunn. For Guds ånde verden lyver ikke. Og alle, som gjør som Peter, står på den samme fjellgrunn som Peter med sin tro. Den som tar imot Guds sannheter fra Guds sendebud og er rede til å tro på dem, tilhører Kristi kirke. **Den er derfor en åndelig kirke.** Den kjenner ikke noen ytre tilhørighet i form av medlemskap i en jordisk kirkeorganisasjon. Den kjenner ingen prester og biskopper med den maktfullkommenhet som geistligheten i den katolske kirken gjør krav på. Den kjenner ingen ufeilbarlig pave. **Kristus har ingen stedfortreder på Jorden.** Mennesker fra alle verdens religioner tilhører Kristi kirke.”

“Denne åndelige Kristi kirke kan aldri bli overvunnet av det onde. For den er sannhetens kilde, og sannheten er uovervinnelig. Sannhetens budbringere er ikke mennesker - ikke paver, biskopper eller prester - men Guds ånder.”

“**“Himmelrikets nøkler”** som Kristus lovet å gi Peter på grunn av hans tro, er Guds sannheter. Med dem skulle han “binde og løse”, idet han overrakte sannhetens nøkler til dem som var fanget i villfarelse. Den som ikke tok imot nøklene, men motsatte seg sannheten med vantro, ble bundet enda fastere til sin villfarelse. Den som derimot grep villig etter den fremrakte nøkkel, ble løst fra villfarelsens lenker. Det å bli bundet og det å bli løst hadde sin virkning både for det jordiske og særlig for det hinsidige livet.”

“Det samme bildet av “himmelrikets nøkler” bruker Kristus dengang overfor det jødiske folkets åndelige lederne. De hadde gjennom sin feilaktige lære gitt folket **feil nøkkel.** Den kunne man ikke åpne døren til Guds rike med. Og den rette nøkkelen som en Johannes døperen og Kristus selv tilbød, og som folket også var rede til å ta imot, rev de jødiske geistlige ut av hånden hans. Derfor ropte Kristus: “Pass dere, dere skriftlærde og fariseere, hyklere! Dere lukker himmelriket igjen for folket. Selv går dere ikke inn, men dere lar heller ikke de komme inn som ønsker å gå inn.” (Mat. 23,13)”.

“Ordene: “Fø mine lam, fø mine sauer!” - som Kristus sa til Peter etter sin oppstandelse, tolker dere også som en begunstigelse av Peter. Med urette! Peter hadde fornektet sin mester offentlig under ed tre ganger. Etter menneskelig mål måtte man anta at Kristus hadde avskjediget den utro disippelen og fratatt ham apostelembetet. Peter var selv overbevist om at mesteren ville støtte ham fra seg i samsvar med hans egne ord: “Den som fornekte meg for mennesker, den vil jeg fornekte for min himmelske Far.” - Dere mennesker ville i all fall gjort det i lignende tilfeller. - Men Kristus hadde medlidenhet med den angrende Peter. Han satte ham på lik linje med de øvrige apostlene og ga ham også hyrde-embetet. Også han skulle - i likhet med sine tidligere med-apostler - føre sine medmennesker på sannhetens marker selv om han tidligere hadde vært utro. Hans tre ganger gjentatte spørsmål: “Peter, elsker du meg?” skulle minne Peter, som hadde falt så dypt, om hans fornektelse tre ganger, og gjøre ham bevisst på hvor stor Guds godhet mot ham var

som - til tross for det som hadde hendt - ville beholde ham som forkynner av Guds rike og redskap for Guds ånder.”

“Du ser hvor feil den kirken du hittil har tilhørt, har tolket de nevnte bibelstedene, og at det ikke kan utledes noe bevis av dem for at Peter skulle ha en foretrukket posisjon, og for ufeilbarligheten til den romerske paven. Helvete har for lenge siden overvunnet denne kirken, og det onde er også opphavet til læren om ufeilbarligheten. For da de fleste læresetningene i denne kirken er store feiltagelser, bestreber helvete seg på å beholde disse feiltagelsene lengst mulig blant menneskene. Det oppnår de best med ufeilbarlighetens maktmiddel. Kirken kan jo ikke korrigere feilene, siden de blir forkynt under ufeilbarlighetens segl. Å oppgi dette, ville bety å ødelegge seg selv.”

“I deres pavelære tårner usannhet seg på usannhet. Slik er det også en historisk usannhet at den romerske biskop er en direkte etterfølger etter Peter i apostel-embetet. For biskoppene i de første kristne menigheter ble verken utnevnt til sitt embete av en apostel eller valgt av en forsamling. Deres utnevning ble åpenbart av Guds ånder. Og hvis en apostel eller apostelelev i enkelte tilfeller innførte en person i sitt embete, så gjorde han det først etter at en Guds ånd hadde bestemt at vedkommende skulle være biskop. Dessuten hadde jo ingen biskop noen fordel fremfor andre, og ingen apostel hadde større makt enn hans med-apostler. “Det er likegyldig for meg” - sier Paulus - “hvor stor apostlenes anseelse var. For Gud tar ikke hensyn til et menneskes anseelse.” (Gal. 2,6). Og samme sted skildrer han hvordan han engang gikk skarpt i rette med apostelen Peter foran hele menigheten og bebreidet ham, fordi han ikke levde i samsvar med evangeliets sannhet.”

“Hvis det hadde vært tilstrekkelig at Gud åpenbarte frelsessannhetene for apostelen Peter som den første ufeilbarlige paven, da behøvde Guds ånder slett ikke komme til de første kristne menighetene. Da ville de jo i Peter hatt en ufeilbarlig kilde til sannhet. Og hvorfor ble da ikke Paulus sendt til Peter for å få sannheten fra ham? Han var jo ganske i nærheten. Hvorfor ble han i stedet belært av Kristus, slik han selv forteller?”

“Nå vil jeg i store trekk legge frem for deg de enkelte sannheter i Kristi lære. I den forbindelse vil jeg sammenligne dem med kristendommens lære av idag, fremfor alt med den læren du hittil har forkynt som prest i den katolske kirken. Slik oppfyller jeg et ønske du lenge har hatt. Dermed vil også feiltagelsene i de øvrige kristne kirkenes lære bli vist som avvik fra Kristi sanne lære.”

1. “Kristus lærte **en personlig Gud**, skaperen av himmel og Jord. Han kjenner ingen gud i tre personer, slik den katolske kirken og andre kristne kirker lærer. Bare Faderen er Gud. Ingen andre er ham lik, verken Sønnen eller det dere kaller “Hellig ånd”. Etter sin oppstandelse sa Kristus: “Jeg farer opp til min Far og til deres Far, til

min Gud og deres Gud.” (Joh. 20,17). - Ifølge Kristi ord står Faderen over alt. “Min Far som har gitt meg fårene, er **større enn alt**, og ingen kan rive dem ut av Faderens hånd.” (Joh. 10,29). - Når Faderen er større enn alt, finnes intet som er hans like. Da er han også større enn Sønnen. Det bekrefter Kristus med ordene: “Faderen er større enn jeg.” (Joh. 14,28). Han betegner også Faderen som **den som alene er god**. Når noen tiltalte Jesus med “gode mester” pleide han si: “Hvorfor kaller du meg god? Ingen er god, uten Gud alene.””

“Fordi Gud står over alt, kan han også gi makt til hvem han vil. Han har gitt all makt til Sønnen. “Du har gitt Sønnen makt over alt kjød, for at han skal gi evig liv til alt du har gitt ham.” (Joh. 17,2).”

“Jeg har forklart deg utførlig på grunnlag av Den hellige skrift, at Kristus ikke er Gud. Det gjorde jeg da jeg underviste deg om hans liv og hans verk.”

“Også ifølge apostlenes lære er bare Faderen Gud og ikke Sønnen. For Paulus skriver: “Vi vet at det ikke finnes en annen Gud enn den ene. Så kan det også finnes såkalte guder - det være seg i himmelen eller på Jorden - det finnes jo mange slike guder og mange herrer. **Men for oss kristne er det bare én Gud, Faderen**. Av ham er alle ting, og vi er skapt til ham.” (1. Kor. 8,4-6).”

“Videre kaller Paulus Faderen for **“Kristi Gud”**. “.... at vår herre Jesu Kristi Gud ... må la dere få den ånd som gir visdom [og åpenbaring].” (Ef. 1,17). Ifølge ham opplever vi Jesu Kristi tilsynekomst “gjennom den alene mektige, som alene eier udødelighet, som bor i utilgjengelig lys.” (1. Tim. 6,15-16). Når Faderen alene eier udødelighet, så eier ikke Sønnen det. Når Faderen er den alene mektige, så er Sønnen det ikke. Så har Sønnen ingen allmakt ut fra seg selv. Følgelig er Sønnen ikke gud. Han er det han selv kaller seg, og det apostlene enstemmig tar ham for - han er “Guds Sønn”, ringere enn Faderen, en Guds skapning.”

“Hele Bibelen - både Det gamle og Det nye testamente - kjenner bare **én Gud i én person**. Faderen er Gud - alene Gud. Ingen av Guds sønner, verken den førstefødte eller de andre Guds sønner er gud. Ved at dere gjør Kristus til gud, får dere uovervinnelige vanskeligheter med å forstå Jesu personlighet, liv, lidelse og død. Det hindrer dere i å forstå hva han klart og tydelig lærer om sin stilling i forhold til Faderen - slik det virkelig er: I forhold til Gud er han en av hans skapninger - selv om han er den høyeste av hans skapninger.”

“Hvor mye tåpelig må ikke teologene deres gripe til for å bringe de ugjen-drivelige fakta i Jesu liv og samtidig hans egne ord i samsvar med hans angivelige guddom. Man konstruerer personen Jesu på den måten at det skal ha vært to ånder i mennesket Kristus: Den guddommelige ånden pluss en menneskelig ånd. Derfor skal Kristus ha hatt to slags viljer og to slags kunnskap: en guddommelig og en menneskelig vilje, en guddommelig og en menneskelig kunnskap. Likevel utgjør altså de to åndene bare **én** personlighet. - Alt dette er vrangforestillinger. Enhver ånd er en selvstendig personlighet, og selv Gud kan ikke smelte sammen to ånder til **én**

personlighet, slik han heller ikke kan smelte sammen to mennesker til ett menneske. Det kan han ikke trass i sin allmakt, fordi det i seg selv er en motsigelse at to skal være lik én. Deres sunde menneskeforstand må si dere at Kristus ikke kunne ha ropt på korset: "Min Gud, hvorfor har du forlatt meg?", hvis han hadde vært gud. Gud kan jo ikke forlate seg selv. Og når det står i Den hellige skrift at Kristus ble oppvekket fra de døde gjennom Faderens kraft, hvorfor var da Faderens kraft nødvendig, hvis Kristus selv var gud? Etter sin jordiske død hadde han jo lagt bort alt det menneskelige og var bare gud - og på den måten Faderen lik i alt, slik dere lærer. Han hadde altså den samme kraften som Faderen. Hvorfor ha behov for kraften til en annen, hvis man har den selv? Dette er uløselige selvmotsigelser. - Hvordan kan dere videre forklare at Kristus ikke en eneste gang sier: "Jeg er gud - lik Faderen i alt." Han har jo på mange steder talt om sitt forhold til Gud. Og han skulle ikke på ett eneste sted ha sagt sannheten, nemlig at han selv er gud? Men han kaller seg bare "Guds Sønn" og bedyrer at **han er avhengig av Faderen i alt**. Han erklærer høytidelig: "Deri består det evige liv, at de **erkjenner deg, den alene sanne Gud** og den du har sendt, Jesus Kristus." Han er bare Guds utsending - ikke Gud. Paulus kaller ham "skaperverkets ypperste.". Han er altså skapt av Gud og således en Guds skapning, og like lite gud som alle andre Guds skapninger."

"Da man ikke kunne finne noe holdepunkt i Det nye testamente for den falske læren at Kristus var gud, så gikk man over til å forfalske flere bibelsteder for å skaffe seg beviser for at Kristus var gud. Jeg vil vise deg noen av dem."

"I brevet til romerne skriver Paulus (9,3-5): "Gjerne ville jeg selv være utstøtt av fellesskapet med Kristus, hvis jeg derved kunne redde mine brødre, mine slektninger etter kjødet. De er jo israelitter som har fått godkjennelsen som Guds folk og herligheten, pakten og lovene, gudstjenesten og løftene; folket som erkefedrene tilhører og ut fra deres midte er den legemlige Messias utgått. Den Gud som råder over alt, være prisert i evighet. Amen." - Av inderlig takknemlighet over at Messias - som menneske - har utgått fra det samme folk som han, uttaler Paulus her en lovprisning av Gud, slik han ofte gjør i sine brev. Nå har man benyttet dette stedet til en forfalskning, idet man oversatte: ".. fra deres midte er den legemlige Messias utgått, han, som er den Gud som råder over alt, være prisert i evighet." Gjennom denne forfalskningen har man stemplet Messias som Gud."

"En lignende forfalskning foretok man på følgende sted i Paulus' brev til Titus (2,13): "Derved skal vi vente på at vårt håp får sin salige oppfyllelse, og på at vår store Guds herlighet og den til vår frelser Jesus Kristus kommer til syne." - Her snakker Paulus om den store Guds herlighet. Hele den materielle skapelsens mål er å komme til ham. Han snakker dessuten om herligheten til vår frelser Kristus Jesus. Gjennom ham blir vi innført i Guds herlighet ved Jesu ord: "Ingen kommer til Faderen uten gjennom meg." - Paulus skiller altså her mellom Faderens herlighet og Kristi herlighet. Dette stedet har man forfalsket slik: "Derved skal vi vente på at vårt håp får sin salige oppfyllelse, og på at vår store Gud og frelser Kristus Jesus skal

komme til syne i herligheten.” Gjennom denne oversettelsen skal leseren få inntrykk av at Kristus er den store Gud, hvis herlighet vi skal vente på.”

“Den som er fortrolig med apostelen Paulus’ brev, blir riktignok straks klar over slike forfalskninger. For han vet hvor skarpt denne apostelen skiller mellom Kristi person og Guds person i alle sine brev; hvordan han betegner Faderen som “Kristi Gud” og bare betegner Kristus som den “herre” Gud har bestemt; videre hvordan han lærer at Gud skal få alle fiender til å underkaste seg Sønnen, og som den siste fiende, dødsfyrsten Lucifer selv; men derpå kommer Sønnen selv til å underordne seg ham, som har fått alt til å underkaste seg ham - **forat Gud skal være alt i alle.**” (1. Kor. 15,27-28). - Hans hilsen lyder stadig: “Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far - og fra herren Jesus Kristus.” Han sier aldri: “Og fra Gud, Sønnen.” - Derfor, hvis dere fra ett eller annet sted i deres nåværende Bibel leser noe annet enn sannheten om at bare Faderen er Gud, da er enten oversettelsen til deres språk feil, eller det foreligger allerede en forfalskning i den greske teksten som ligger til grunn for deres oversettelse. Noen ganger foreligger det både en forfalskning av den greske teksten og en gal oversettelse til deres språk av ett og samme sted. Et slikt tilfelle har du i brevet til Filippene som i deres oversettelse av idag lyder: “La enhver ha et sinnelag som Jesus hadde. Selv om denne var i guddommelig skikkelse, holdt han det ikke for å være et rov å **være lik Gud**, men ga avkall på seg selv og tok på seg en tjeners skikkelse.” (Fil. 2,5-6). Den riktige teksten lyder: “La det samme sinnelaget være i dere alle, som det var i Kristus Jesus; for selv om han i sitt ytre så ut som en gud, har han ikke ansett det for å være et rov mot seg selv å ydmyke seg overfor Gud, men han har gitt avkall på seg selv og antatt en slaves skikkelse.” Det er sant at Kristus som ånd og iklædd sitt himmelske legeme så ut som en gud, og alle ånder som ser ham for første gang, mener å se Gud - så herlig har Gud utstyrt sin førstefødte. Den store forfalskningen i denne teksten består i at ordene “være Gud lik” ble skjøvet inn i stedet for “å ydmyke seg for Gud”.

“Ettersom uttrykket “Se ut som en gud” nettopp ble brukt, vil jeg her fortsette med det stedet i begynnelsen av Johannes-evangeliet, som dere også anfører som bevis for Kristi guddom: “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Gud var Ordet.” For det første heter det ikke: Gud var Ordet, men “**en Gud**” var Ordet. Her bruker Johannes betegnelsen “en Gud”, slik man den gang betegnet dem som var Guds spesielle redskaper, og som sto i en spesiell forbindelse - som sendebud - med den ene sanne Gud. Den samme uttrykksmåten brukte engang Gud overfor Moses, det store Guds sendebud og Kristi forbilde, da han sa til Moses: “Aron skal i ditt sted tale til folket; han skal være din mund - og **du skal være hans “gud”**” (2. Mos. 4,16). - Kristus bekrefter det samme overfor jødene som bebreidet ham for at han gjorde seg lik Gud ved å kalle seg “Guds sønn”. Han spurte dem: “Står det ikke i deres lov: Jeg har sagt: Dere er **guder**? Når skriften kaller dem som Gud har gitt et oppdrag, for guder, hvordan kan dere da beskyldte meg for gudspottelse, fordi jeg har sagt: Jeg er Guds sønn, jeg som er viet av Faderen og sendt til

verden?” - Kristus sier altså her: “Hvordan kan dere påstå at jeg gjør meg lik Gud, ved at jeg utgir meg for å være Guds sønn? Selv om jeg hadde kalt meg “en gud”, hadde det ikke vært en gudsbespottelse. For de som hittil har opptrådt som Guds sendebud, ble kalt “guder”, fordi de forkynte på oppdrag fra Gud. Hvor mye mer kunne ikke jeg da kalle meg “en gud”, siden jeg har fått det største oppdraget som et Guds sendebud noengang er blitt tildelt. Men jeg unngår med hensikt betegnelsen “Gud”, for ikke å gi foranledning til feil tolkning av dette ordet, og kaller meg “Guds sønn”, noe jeg også virkelig er.” - Likeså skriver Paulus: “Det finnes nok også såkalte “guder” det være seg i himmelen og på jorden - det finnes jo mange slike guder og mange herrer - så finnes dog for oss kristne bare **en Gud, Faderen** ... og bare en Herre, Jesus Kristus.” (1. Kor. 8,5-6). Paulus ville altså ikke at den uegentlige betydningen av ordet “Gud” - som hittil også hadde omfattet Guds skapninger - skulle brukes lenger av de kristne. De skulle bare bruke betegnelsen “Gud” når de mente den ene sanne Gud **“Faderen”** og ikke kalle noen for “herre” uten Jesus Kristus. Følgelig skulle de heller ikke kalle Jesus Kristus for “Gud”.”

“I brevet til Johannes finnes en annen forfalskning. Den riktige teksten lyder på vedkommende sted: “Vi vet at Guds sønn er kommet og har gitt oss innsikt for å erkjenne Den Sannferdige. Og vi står i forbund med Den Sannferdige i og med at vi står i forbund med hans sønn. Han er sannferdig og evig liv.” (1. Joh. 5,20). Her har man ved siden av andre feil tilføyd ordet “gud” i siste setning, slik at den lyder: “Han er den sannferdige Gud og evig liv.” - Johannes lærer her det samme som Kristus og apostlene har uttalt på så mange steder, nemlig: Gud er Den Sannferdige. Men også Sønnen er sannferdig, for han taler Guds ord. Han lærer jo bare det som Faderen har gitt ham i oppdrag å lære. Han er altså i alt han forkynner like sannferdig som Faderen selv. Derfor er de som står i forbund med Sønnen, derigjennom også i forbund med den sannferdige Gud. Og da Gud har gitt sin sønn evig liv, så er Sønnen evig liv for alle som står i forbund med ham.”

“I brevet til apostelen Johannes finnes den store forfalskningen som utgjør hovedbeviset for at **Gud er tre personer** som tilsammen **utgjør en Gud**. Den riktige teksten lyder: “For det er tre som vitner: Ånden, vannet og blodet; og disse tre stemmer overens i sitt vitneutsagn.” (1. Joh. 5,7). Forfalskerne har her tilføyd setningen: “Og det er tre i himmelen som avlegger vitnesbyrd: Faderen, ordet og ånden, og disse tre er ett.” Deres katolske teologer vet at hele denne siste setningen er en oppfunnet tilføyelse. På tross av dette er den fremdeles i de katolske bibelutgavene, mens andre kristne kirker har fjernet den.”

“Bortsett fra denne forfalskningen har dere ikke engang et tilsynelatende holdepunkt i hele Det nye testamente for at læren om det dere kaller “hellig ånd” skal være gud på linje med Faderen. Dét Det nye testamente kaller “hellig ånd” betyr **den gode ånde verden i sin helhet**. Gud er en hellig ånd. Han er den høyeste og helligste av alle ånder. Guds sønn er en hellig ånd. Han er den høyeste og helligste av alle **skapte** ånder. De høye himmelsfyrstene, som Mikael, Gabriel, Rafael

og mange andre er hellige ånder. Alle Guds hærskarer er hellige ånder. Også Lucifer var en hellig ånd før sitt fall. Alle mennesker og hele den materielle skapelsen var engang hellige ånder. - Den store misforståelsen som oppsto med betegnelsen "den hellige ånd" stammer fra den feilaktige oversettelsen av den greske teksten til Det nye testamente. Der hvor det står å lese "en" hellig ånd, har deres oversettere utrolig nok skrevet "den" hellige ånd. Man må derfor undre seg, fordi oversetterne jo var menn som behersket gresk, og som meget vel visste hvor strengt nettopp det greske språket skiller mellom bruken av bestemt og ubestemt artikkel."

"Du har jo også lært gresk da du studerte. Og det er fra gresk at dere har fått overlevert avskrifter av Det nye testamente. Såpass forstår du vel ennå av dette språket at du kan overprøve min påstand ved hjelp av en gresk utgave av Det nye testamente. Jeg vil bare ta frem noen få av de mange stedene."

"Jeg tar Mattheusevangeliet. Her står det allerede i de første kapitler om Maria at hun var svanger ved "en" hellig ånd - ikke ved "den" hellige ånd. Og noen linjer videre: Det barnet hun ventet stammer fra "en" hellig ånd - ikke fra "den" hellige ånd, som om det bare fantes en hellig ånd."

"Slår du opp i Lukasevangeliet, vil du finne det samme. Også her heter det: "en" hellig ånd vil komme over deg, og kraften til "en" meget høy ånd vil overskygge deg - og ikke slik deres oversettelse lyder: "Den" hellige ånd vil komme over deg og kraften til "den aller høyeste" vil overskygge deg. Det var ikke den aller høyeste som overskygget henne, men en av Guds høyeste ånder. - Likeledes heter det allerede tidligere om Johannes' fødsel: Fra fødselen vil han være fylt av "en" hellig ånd. Og etterpå om Elisabeth: Hun ble fylt med "en" hellig ånd. Slik også med Sakarias: Han ble fylt med "en" hellig ånd. - Kristus sier: Men hvis jeg driver ut de onde ånder ved hjelp av "en" Guds ånd ... (Mat. 12,28). Og Johannes, døperen sier: Den som kommer etter meg, vil døpe dere med "en" hellig ånd (Mark. 1,8). - Apostlenes gjerninger sier i de første linjene om Jesus at han har valgt ut apostlene i kraft av "en" hellig ånd, og skildrer hvordan "en" hellig ånd kom på hver av de tilstedeværende på pinsefesten, og at de ble fylt av "en" hellig ånd."

"Allerede da jeg forklarte det 12. og 14. kapittel i det første Korinterbrevet for deg, gjorde jeg deg oppmerksom på denne skjebnesvangre feilen i oversettelsen, som gjør at dere får inntrykk av at det bare eksisterer en eneste hellig ånd, og videre at denne er en guddommelig person med samme vesen som Faderen, slik kirken du hittil har tilhørt, lærer."

"På alle steder der den greske teksten sier "en" hellig ånd eller "en" ånd, har deres oversettere skrevet "den" hellige ånd eller "ånden"."

"Når det i de greske bibeldokumentene heter "en" ånd, da menes en av mange. Dere begår derfor en feil som fordreier meningen, når dere i stedet setter "den" hellige ånd. Det finnes riktignok også steder i disse dokumentene der det heter "den" hellige ånd eller "ånden". Her betyr det enten ånden i motsetning til materien, som i denne setningen: "Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig" - eller

det betyr Guds ånd, altså Gud selv, eller **en bestemt type ånder**, slik som: Lysets ånd, mørkets ånd, sannhetens ånd, trøstens ånd. Dermed er ikke sagt at det bare finnes en eneste lysets ånd, mørkets ånd, sannhetens ånd, trøstens ånd eller kraftens ånd. Her står entall i flertallets sted. Det er den samme uttrykksmåten som dere også bruker i dagens språk. Også dere sier til den syke: "Jeg vil hente "legen" til deg." Dere gir jo dermed ikke uttrykk for at det bare finnes en eneste lege. Slik sier dere også: "Bonden" hadde et godt år i år, og mener med det hele bondestanden. Slik bruker dere "håndverkeren", "juristen", "kunstneren" og "teologen" når dere mener **alle** håndverkere, jurister, kunstnere og teologer."

"Når altså Kristus sier: Jeg vil sende dere "sannhetens ånd", - så mener han "sannhetens ånder". For du vet allerede at Guds ånder er inndelt i yrker i samsvar med deres oppgaver. Det finnes beskyttelsesånder, kampånder, trøste-ånder, styrke-ånder, visdomsånder og talløse andre typer. En sannhetens ånd har helt andre oppgaver og derfor også andre evner enn en ånd fra Mikael's legioner. En ånd fra stridshæren kan ikke overta oppgaven til en trøste-ånd eller en visdoms ånd eller en sannhets-ånd. Enhver ånd har sitt bestemte yrke og de nødvendige gaver og krefter til å utøve dette yrket. Også Lucifer har inndelt sine åndeskarer etter bestemte oppgaver. Også han har sin stridshær, sine ånder som sprer løgn, trøstesløshet, grådighet, stolthet, misunnelse, hevnløst, utukt og enhver annen ondskap. - De forskjellige typene - både av de gode og onde åndene - er spesialister i sitt fag og vet hva som må gjøres innenfor deres spesielle område for å gjøre de, som de arbeider med, modne for det gode eller det onde innenfor deres spesielle fag."

"Du ser hvordan læren om den trepersonlige Gud ikke bare strider mot den sunde tanke, men heller ikke har noen støtte i Den hellige skrift."

"Selv om bare Faderen er Gud, mens Sønnen og de øvrige ånder er hans skapninger, så består det mellom dem et inderlig fellesskap og en enhet mellom Faderen, Sønnen og den gode ånde verden. Det er viljens og handlingens enhet. Det Faderen vil, det vil også Sønnen, og det vil også de skarer av ånder som er underlagt Sønnen. Gud er herren, og han eier hele det åndelige og materielle skaperverk. Alt tilhører ham. Han har overdradd ledelsen av skaperverket til Sønnen på lignende måte som deres jordiske fabrikkherrer ikke sjelden overlater ledelsen av fabrikk og ansvaret for hele fabrikkpersonalet til sin eldste sønn. I et slikt tilfelle får vedkommende sønn oppdrag og instruksjoner fra sin far og er avhengig av ham i alt. For faren er og blir fabrikkens herre og eier, og sønnen kan, når han leder virksomheten, bare handle i samsvar med instruksjonene fra faren. Men overfor de ansatte og arbeiderne i bedriften er sønnen "herre", hvis disposisjoner de må følge. Og alle ønsker som de vil fremføre for faren som eier, må de kanalisere gjennom sønnen som har myndighet som fabrikk-eierens stedfortreder. - Overfør dette eksempelet fra menneskelivet på forholdet mellom Gud og Guds sønn, så vil alle Kristi utsagn om sin stilling i hans

forhold til Gud, hans Far, bli klare for deg. All makt som Sønnen trenger for å lede Guds skaperverk i Faderens sted, har han fått av Faderen. Han har den ikke av seg selv. Alt er underlagt Sønnen, men bare på Faderens befaling. Alt det Faderen vil gjøre i sin eiendom - skaperverket - gjør han gjennom sin Sønn som har fått dette oppdraget av ham. Og alt som skal komme til Faderen, kan bare komme til ham gjennom Sønnen. Derfor Kristi utsagn: "Ingen kommer til Faderen uten gjennom meg." Sønnen mottar oppdragene fra Gud. De som han ikke skal utføre selv, gir han videre til de åndene som har ansvar ut fra sine spesielle yrker. Disse utfører sine oppgaver i direkte oppdrag fra Sønnen og i indirekte oppdrag fra Faderen. Det er også meningen med ordene som Kristus brukte da han sendte ut apostlene, og som ikke er gjengitt helt nøyaktig i Bibelen deres. Han sa: "Gå hen og lær alle folk og døb dem i Faderens og Sønnens navn, i en hellig ånd." (Mat. 28,19). Oppdraget som Kristus ga til apostlene, hadde han fått av Faderen. Når de utførte oppdraget, handlet apostlene derfor indirekte i Faderens navn. Men siden de hadde fått det direkte gjennom Sønnen, ble oppdraget utført i Sønnens navn. Men fordi utførelsen av oppdraget bare var mulig når en Guds ånd hjalp dem med sin kraft, så skjedde det i kraften til en hellig ånd eller "i en hellig ånd". De hellige ånder som de da hadde bruk for, ble tilvist av Kristus selv. Apostlene henviser stadig til de hellige åndene i sin forkynnelse av læren og understreker at de hadde fått sannhetene gjennom **meddelelsen fra en hellig ånd**. - Slik er det også med alt dere gjør i samsvar med Guds vilje. Når dere gjør det, oppfyller dere Guds vilje - altså i Faderens navn. Guds vilje er gjort kjent gjennom Sønnen, slik at dere også handler i Sønnens navn; og kraften som dere trenger for det, får dere gjennom en hellig ånd. Dere utfører altså oppdraget i en hellig ånd."

2. "Det nye testamente inneholder ikke mye om **Guds skaperverk og dets skjebne**. Sannheten om ånde verdenens skapelse, en del av ånde verdenens frafall under Lucifers ledelse, om forbedringstrinnene som Gud skapte, hvor de falne åndene blir tilbakeført til Gud, om innhyllingen av åndene i materien - alt dette var like vanskelig å forstå for datiden som det er for dere nå. - Heller ikke finner dere mye om dette i apostlenes brever. For disse sannheter egnert seg svært dårlig for en undervisning per brev. Det kunne bare gjøres bedre forståelig for de troende gjennom muntlig formidling."

"Likevel hentyder Paulus i det minste til denne sannheten flere steder i brevene sine. Dere forstår ikke hva han sier, fordi de er blitt fremmed for deres religiøse oppfatning. Så skriver han i brevet til romerne (8,19-24): "**Alt som er skapt** lengter utålmodig, som Guds barn, etter å ta av seg hylsteret. For det som er skapt, er underkastet den materielle forgjengelighet, ikke frivillig, men som følge av det som har forårsaket underkastelsen. De lengter på grunn av håpet om redning, fordi jo også skapelsen skal bli frigjort fra fordervelsens trelldom og derved få del i den friheten som Guds barn skal eie i herrligheten. Vi vet jo at alt som er skapt, sukker og

venter med smerte på en ny fødsel helt til denne dag. Og ikke den alene, men også vi selv, som jo allerede eier ånden som førstegave, sukker likeledes i vårt indre etter å bli Guds barn, idet vi venter på oppløsningen av vårt legeme.” - Fra min undervisning kjenner du sammenhengene som det tales om her. Paulus sier at **hele** skapelsen venter med lengsel på å legge av seg hylsteret. På dette venter også stenene, plantene, urtene, blomstene, dyrene, menneskene. En venting med lengsel er bare mulig i et vesen hvor en ånd er inkarnert. I hele skapelsen er derfor ånder legemliggjort i materiens forskjellige typer. Det er de åndene som dengang falt og som før det skjedde, sto i glans og herlighet som lydige Guds barn og hellige ånder, men som ble ulydige barn, og derved utelukket seg selv fra Guds faderhus. Men Guds barn er de fremdeles, selv om de er utstøtte barn. De lengter tilbake til faderhuset og strever for å bli fri fra det materielle hylsteret som de ble sperret inne i - slik barnet under fødselsveene strever med å bli fri morens skjød. Disse åndene har ikke selv bestemt å ta på seg dette hylsteret, men det var Gud som ga dem det av medlidenhet, for å redde dem ved lutring og prøvelser. Alle materielle vesen lengter etter denne redningen, selv om de ikke kjenner denne redningens retning og mål. Og de ønsker den dagen velkommen da det materielle hylsteret blir tatt av dem etter fullført lutring, for at de igjen kan være Guds barn. Denne lengselen har fremfor alt de menneskene som tror på Gud. For selv om de allerede - slik det var tilfelle med de første kristne - står i daglig forbindelse med de åndelige sendebudene fra det himmelske faderhus og har fått de førstefødtes gave og en forsmak på Guds rike, så er de ikke delaktig i dette riket så lenge de ennå lever i den materielle kroppen.”

3. “I brevet til efeserne hentyder Paulus til **utviklingen oppover i naturtrinnene** med ordene: “Den beslutning som Gud hadde fattet, og som han ville gjennomføre når **den utvikling han hadde forordnet** var moden for det, gikk ut på følgende: Han ville sammenfatte alt som er i himmelen og på Jorden til et hele igjen med Kristus som overhode.” (Ef. 1,9-10). Men det er ikke bare menneskene som er på Jorden. De utgjør bare en ganske liten brøkdel av det som eksisterer på Jorden. Når Gud vil forene alt som finnes på Jorden med Kristus som overhode, så følger av det at det finnes ånder i alt - ånder som stadig stiger høyere i den utviklingen som Gud har sørget for - inntil de, som rene ånder blir innlemmet i fellesskapet med Kristus som de engang tilhørte før fallet.”

“At det ligger i Guds frelsesplan å tilbakeføre alt til Gud - og ikke bare menneskene, men også hele den øvrige skapelsen - det sier Paulus i Romerbrevet (11,25-32): “Brødre, jeg vil si dere en hemmelighet, så dere ikke tror dere er vise og har egne meninger: En del av israelittene er blitt forstokket inntil den dag da **alle** hedningene vil ha gått inn i Guds rike. Deretter vil **hele Israel** bli reddet . . . For, på grunn av ulydigheten har Gud innhyllet **alt**, fordi han vil øve barmhjertighet mot **alt**.” - Jeg har gjengitt dette stedet slik det virkelig er. Når siste setning i den oversettelsen du har foran deg, lyder: “For Gud har **latt** hele **menneskeheten falle** i

ulydighet for å øve barmhjertighet mot alle” - så har oversetteren her gjort to feil: For det første har han skrevet “hele menneskeheten” selv om det står “alt” i den greske teksten. Videre har han oversatt: “Latt falle i ulydighet” - mens det heter: “Han har innhyllet alt med henblikk på ulydigheten.” Han har nemlig sperret alt inne i det materielle hylsteret som tilsvarer de enkelte forbedringstrinnene. Gud låser ingen inne i ulydighet. Tvert imot vil han at alle, som dengang måtte utelukkes fra Guds rike på grunn av sin ulydighet, vender tilbake til lydighet. Israel var det folk som i de tidligste årtusen hadde fått overbragt den rene gudstro. Dette folket skulle overføre denne gudstroen til menneskeheten og således virke som en surdeig for sannheten. Etter trofast å ha fylt denne oppgaven, skulle dette folket - etter at de hadde oppnådd frelsen - som de første gå inn i Guds rike, som frelseren hadde åpnet for dem. Men største delen av Israels folk har gjort seg uverdige for denne oppgaven. Derfor blir frelsen først ikke-israelittene til del, altså de som tidligere ikke visste noe om Gud. Og først når alle ikke-israelittene er kommet til Gud, blir de som hadde gudstroen tidlig, men som ikke levde deretter, reddet. “De første skal være de siste.” Men alt uten unntak vil bli reddet.”

“I det første brevet til korinterne kommer apostelen Paulus med korte, men klare opplysninger om forløpet til Guds redningsverk (15,22-28): “Slik som **alle** døde ved Adams skyld, så vil omvendt **alle** igjen komme til liv gjennom Kristi fortjeneste, enhver når turen til ham kommer: Kristus, som den første. Deretter de som tilhører Kristus når han kommer igjen. Etter det kommer enden, når han overgir riket til Faderen etter at han har gjort ende på ethvert annet herredømme og enhver annen makt. For han skal herske som konge inntil han har lagt alle fiender under Guds føtter. Den siste fiende som blir tilintetgjort er “Døden”. For alt har han lagt under hans føtter. Men når han vil si: “Alt er underlagt!” så er selvsagt den unntatt, som har underlagt alt under Sønnen (nemlig Gud). Men når alt er underlagt ham (Gud), da vil også Sønnen underkaste seg den som har lagt alt under ham, slik at Gud er alt i alle.” - Alt vil altså komme til Gud igjen, alt som var atskilt fra Gud, som var åndelig “dødt” og underkastet den åndelige døds fyrste. Kristus vil føre alt tilbake til Gud. Han var også den første som kom ut igjen fra helvete, dødsfyrstens rike etter at han hadde fart ned dit, hadde kjempet med Lucifer og beseiret ham. Det var den **første oppstandelsen fra de åndelig døde**. Litt etter litt vil alle de åndelig døde følge etter, idet de kommer til erkjennelse av Gud og hans kjærlighet - enhver i sin orden når turen kommer til ham. Rekkefølgen avhenger av dem selv, de som er åndelig døde. Den som skynder seg og beflitter seg på å søke Gud og leve etter Guds vilje, kommer snarere for tur enn den som overhode ikke tenker på å vende tilbake eller gjør det langsomt og skjodesløst. Alt avhenger av hans frie vilje. Den som stadig stryker til eksamen, vil først sent komme til målet. Slik er det i deres liv som mennesker. Og slik er det i det hinsidige. - Den siste som kommer til Gud, er dødsfyrsten selv - Lucifer. Paulus kaller ham “Døden”. Han er jo årsaken til fallet fra Guds rike og derigjennom også til den åndelige død. Han er “den opphavelige

morderen” som er skyld i den åndelige døden til alle dem som er atskilt fra Gud, og det er han som gjennom millioner av år har gjort alt for å forhindre at hans undersåtter skulle vende tilbake til livets rike i Gud. Han er derfor den personifiserte atskillelse fra Gud - den **personifiserte død**. Når det derfor heter i Johannes Åpenbaring (20,13): “Døden gav sine døde tilbake” - så betyr det intet annet enn at: “Dødsfyrsten Lucifer måtte gi fra seg igjen de åndelige døde som tilhørte hans rike.” - Når jeg sa deg at rekkefølgen de vendte tilbake i, avhang av de falne åndenes fri vilje, så må jeg gjøre ett forbehold på dette punktet: **Lucifer - som den eneste** - kan nemlig ikke komme til Gud igjen før den siste av de åndene som han forførte, har nådd målet - Gud. Han kan det ikke, selv om han med et endret sinnelag ville tilstrebe det. Selv om han kommer til bedre innsikt på et tidligere tidspunkt, får han ikke lov til å skynde på noen av de falne åndene til å bli bedre, eller å hjelpe dem til rett erkjennelse, for derved selv å komme fortere til Gud. Det er den rettferdige skjebne som laster på ham som engang ledet opprøret, en skjebne han ikke kan endre.”

“Redningen for alle som falt fra Gud - også Lucifers - er det store gledesbudskap som ikke bare blir forkynt i brevene til apostelen Paulus, men som også ble åpenbart for profetene i den gamle pakt i deres visjoner. Det er dette gledesbudskap som Johannes Åpenbaring viser til med ordene: “Når den syvende engels stemme lyder, så snart han forbereder seg til å blåse i basunen, i de dager er også Guds hemmelige plan fullført, den som han har meddelt profetene som et **gladesbudskap**.” (Åp. 10,7). - Hvis det hadde vært sant at helvete var evig, slik dere lærer idag, hva skulle da “gladesbudskapet” bestå i som Gud stiller i utsikt på den siste dag som avslutning på frelsesplanen? En avslutning med evig fordømmelse av utallige ånder ville i sannhet ikke være en gledens dag, men en skrekkens dag for hele Guds skapelse. - Hvor ville det da bli av **alles** frelse som Paulus så ofte og så inntrengende henviser til? Hvor ble det av sannheten i det ordet som Gud svor overfor profeten Jesaia: nemlig at den dagen vil komme da **hvert** kne vil bøye seg og **hver** tunge vil sverge, og **alle** komme til ham, også de som hatefullt hadde motarbeidet ham? Hvor ble det da av oppfyllelsen av alle de stedene i Skriften som jeg tidligere har nevnt for deg? **Alle** Guds **fiender** blir gjennom Kristus lagt for Faderens føtter, ikke med makt, men gjennom barmhjertig kjærlighet som heller ikke en Lucifer kan motstå i lengden. Gud tvinger ingen fallen ånd med makt for sine føtter. Ville han det, trengte han ikke ha ventet så lenge. Det hadde han kunnet gjøre for lenge siden. Helvete har alltid stått under Guds allmakt. Når helvete engang vil ydmyke seg for Gud, da skjer det av **fri vilje** i angrende erkjennelse av Guds rettferdighet, kjærlighet og langmodighet.”

“Med forbløffende utholdenhet holder dere fast ved læren om et “**evig helvete**”, en lære de første kristne ikke kjente. Dere synes ikke å ville gi avkall på

dette skremselet. Tror dere da at dere oppnår mer hos stakkars mennesker med en grufull usannhet enn med sannheten om kjærlighet og barmhjertighet? Og hvilke anstrengelser gjør dere ikke for å begrunne denne usanne læren! Dere sier at en såkalt “dødssynd” må ha en **evig straff** til følge. For en dødssynd skal være en uendelig fornærmelse av Gud. Dette er feilaktige begrep som dere har funnet på selv. En person som Gud har skapt, kan ikke fornærme Gud uendelig og derfor heller ikke fortjene en uendelig straff for sin brøde. Jo lavere vedkommende står som fornærmer deg, desto mindre vekt legger du på fornærmelsen. Hva er så en stakkars skapning overfor sin skaper? Et lite støv. - Deres fornærmelse når overhode ikke opp til Gud. Dere tilføyer ham intet ondt, bare dere selv. - Og videre - hvis en dødssynd hadde vært en uendelig fornærmelse mot Gud, da kunne den jo heller ikke bli tilgitt i deres jordiske liv. Når de jordiske menneskene - ifølge deres lære - kan bli tilgitt, hvorfor skulle da ikke åndene i det hinsidige kunne tilgis? Det er jo de samme åndene, om de befinner seg i et materielt legeme, eller om de - ved døden - har forlatt legemet. Det er det samme “jeg” på denne siden og i det hinsidige, med de samme åndelige evnene. I det hinsidige er det derfor mulig for en ånd å endre sitt sinnelag, slik det er i livet på Jorden.”

“Man henviser til Bibelen for å bevise at straffen i helvete varer evig. Man klamrer seg til ordet “evig” som - i deres oversettelse av Det nye testamente - blir brukt i forbindelse med de hinsidige straffene. Men hvordan lyder så det ordet som dere har oversatt med “evig”, i den greske urteksten? For det kommer ikke an på deres oversettelse, men på meningen av det ordet som står i urteksten. - På alle steder der deres tyske [norske] bibeloversettelser bruker ordene “evighet” eller “evig” finner du det greske ordet “aeon” i den greske teksten. Også dere benytter det samme ordet og snakker om “aeoner”. Med det mener dere store tidsrom. Heller ikke på gresk betyr ordet “aeon” på noen måte “evighet” eller begrepet “evig”. Også der betyr det et tidsrom av ubestemt varighet. Oldtiden var et “aeon”, middelalderen var et “aeon”, nytiden er et “aeon”. Romerne anså et “aeon” for å være et tidsrom på 100 år.”

“Et “aeon” er altså en tids varighet hvis grenser snart ligger langt fra hverandre - snart nærmere sammen. En menneskealder blir mange ganger sågar betegnet som et “aeon”. Men en tidsperiode uten ende kan aldri bli uttrykt med dette ordet. Du må derfor aldri oversette ordet “aeon” med “evighet” eller det avledete adjektivet med “evig”, men må bruke betegnelsene “tid, tidsalder” og “forgjengelig, jordisk”.”

“Nå vil jeg først gjøre deg oppmerksom på det merkelige forhold at deres oversettere på tallrike steder i Bibelen gjengir ordet “aeon” riktig med “tid” og “forgjengelig”, fordi ordet “evig” ville være meningsløst på disse stedene. Bare der hvor det er tale om en hinsidig straff, bruker de ordet “evig”. Man merker tydelig at de her står under innflytelse av de kristne religionene som lærer en evig straff i helvete.”

“La oss nå ta frem noen av de tallrike stedene i Bibelen, hvor ordet “aeon” må oversettes med “tidsalder” eller “forgjengelig”. Slik heter det om synden mot ånden at den verken blir tilgitt i dette eller i det andre “aeon”, altså verken i denne tidsalder eller i den følgende, eller verken i dette liv eller i det kommende. Man kunne jo ikke oversette: Den blir ikke tilgitt verken i denne evigheten eller den kommende. For det finnes jo ikke to evigheter. - I lignelsen om såmannen blir det sagt at blant noen mennesker blir frøet kvalt av bekymringene i denne “aeon”, hva dere riktig oversetter med “jordiske bekymringer”. Heller ikke her kan begrepet “evig” komme på tale. - I lignelsen om ugresset blant hveten sier Kristus at høsten er slutten på dette “aeon”, altså slutten på denne tidsalder eller denne verden. Heller ikke her kan det hete “evighet”. På dette stedet forekommer ordet “aeon” endatil to ganger i betydningen forgjengelig. - Jeg tar enda noen steder fra apostelen Paulus’ brever. “Innrett ikke deres livsførsel etter den nåværende “aeon” (nåtiden)”. Det vi forkynner, er ikke denne “aeons” visdom eller makthavernes visdom i denne “aeon”, men skjult visdom som Gud har bestemt før alle “aeoner”.”

“Av disse stedene som kunne suppleres med tallrike lignende steder, kan du se at ordet “aeon” ikke betyr “evigheten”, men et begrenset tidsavsnitt. Nå står det samme ordet “aeon” også på de stedene hvor det er tale om en hinsidig straff. Hvem gir dere da retten til å bruke oversettelsen “evig” - dette ordet som dere på tallrike andre steder har oversatt med “tidsalder” eller “forgjengelig” - akkurat på de stedene hvor det handler om straff i helvete? Man skulle nesten mene at dere hadde en spesiell glede av et evig helvete.”

“I deres oversettelse sier Kristus: “Det er bedre for deg å gå lam og lemlestet inn til livet enn at du har to hender og to føtter og blir kastet i den “evige” ild.” - Det som her blir betegnet som “evig” ild, er også bare en ild som varer en “aeon”, altså tidsbegrenset. Og merkelig nok sto her ikke engang “aeon”, det er satt inn som en forfalskning. For i urteksten het det: “I helvetes ild” og ikke: “I den evige ild.” Også andre steder har man i ettertid foretatt lignende forfalskninger. Så heter det i deres nåværende oversettelse: “Vik fra meg, dere forbannede, i den evige ild.” - mens det i den riktige teksten heter: “Vik fra meg, dere forbannede, i det ytterste mørke!” - Jeg tenker at mine eksempler har overbevist deg om at dere ikke kan finne noe holdepunkt i Bibelen for denne usanne og grusomme læren om et “evig” helvete.”

“Hvor lenge straffen varer for de enkelte ånder, avhenger fremfor alt av åndene selv. Jo lenger de blir værende i sitt frafall, desto lenger varer atskillelsen og straffen ved å være atskilt. Selv Gud vet ikke når de enkelte åndene vender tilbake til ham, siden omvendelsen avhenger av åndens frie avgjørelse; og jeg har jo sagt deg at kunnskapen om åndenes fremtidige avgjørelser ikke engang er tilgjengelig for Gud.”

“Også det dere feilaktig har oversatt med “evig liv” - idet dere også her bruker ordet “evig” for “aeon” - er bare et liv i fremtidige “aeoner” eller i fremtidige tider. Hvor lenge dette livet i Gud vil vare for dere, avhenger av dere selv. Hvis dere hele tiden forblir trofaste mot Gud, da blir dette livet uten ende, altså virkelig “evig”. Men hvem vet om det ikke en gang i fremtiden vil komme nok et frafall fra Gud som dere vil delta i, slik dere var med i det første frafallet under Lucifer. For viljens frihet er fremdeles den samme hos himmelens ånder som den var dengang, og muligheten for å misbruke denne viljens frihet er likeledes til stede, som ved det første frafallet. Om et slikt fall vil skje igjen, vet heller ikke Gud av den grunn jeg allerede har forklart.”

“Dere kan altså like lite snakke om en “evig belønning” som en “evig straff”.”

“Når det i Bibelen blir snakket om en “ild” i helvete, så skal dette være et symbol på den umåtelige smerten som de må utstå som utsettes for helvetes straffer. Også dere snakker om en brennende smerte, uten at dere dermed mener en virkelig ild. - Pinen i helvetet er så stor at dere ikke kan danne dere noen menneskelig forestilling om den. Kristus sier: “De fordømte vil bli “saltet” med ild.” Slik saltet gjennomtrenger alt, slik gjennomstrømmer smerten disse åndene. Men Kristus føyer til: “Saltet er noe godt.” Slik er pinen i virkeligheten noe godt, fordi den beforder deres frelse, selv om den er enda så grusom å se på og ikke blir forstått av menneskene, fordi den ikke synes å harmonere med Guds barmhjertighet. Og likevel er det bare Guds kjærlighet som også taler i helvetes kvaler. Når en mor overgir sitt barn til legens kniv, forat han gjennom en smertefull operasjon skal helbrede barnet som har fått et dødelig sår, da er det morskjærligheten som driver henne til det. Hun må velge dette smertefulle helbredelsesmiddel, fordi det ikke finnes noe annet. Slik blir også sinnelaget til dypets ånder lutret gjennom smerten. Et annet middel finnes ikke. Men for alle, også de mest forstokkede, vil timen komme da de, som smerten har gjort til ulykkelige barn, begir seg på vei hjem til Faderen.”

“Kristenheten av idag er så rådløs når det gjelder de store spørsmål om det hinsidige, fordi den ikke forstår de store hendelsene i verden. Derfor kan den verken forklare menneskeåndens opprinnelse, eller synden knyttet til menneskeåndens fall fra Gud, eller hensikten med den materielle skapelsen. På alle disse områdene lager den en fullstendig uriktig lære.”

4. “Ber man de kristne religionene av idag forklare **menneskeåndens opprinnelse**, så svarer de: “Menneskeånden blir skapt av Gud i samme øyeblikk som den menneskelige unnfangelsen. Men den er belastet med en synd, den såkalte “arvesynden” fordi den jordiske stamfaren Adam har syndet i et jordisk paradiset, og denne synden går over på alle hans etterkommere.””

“De tenker ikke over hvor tåpelig en slik lære er. De tenker ikke over at alt Gud skaper, forlater hans hånd rent og uten lyte, og at en ånd bare kan bli uren gjennom **personlig skyld**; at også menneskeånden, hvis den var blitt skapt av Gud ved den menneskelige unnfangelsen, ville vært ren og uten lyte. Det kunne i dette tilfelle ikke være tale om en “arvesynd”. For hvordan skulle Adams etterkommere bli straffet av Gud med syndens åk og utelukkelse fra Guds rike, fordi stamfaren hadde syndet? - Og det av den samme Gud som har sagt: “Enhver som synder skal dø, men **en sønn skal ikke være med å bære farens skyld**?” (Esek. 18,20). Følgelig kan ikke Adams etterkommere bli straffet på grunn av stamfarens fall, **hvis de ikke selv hadde deltatt i dette fallet**. Som jeg har fortalt deg tidligere, er de i virkeligheten **blitt personlig frafalne** idet de fulgte ånden Adams eksempel og - i likhet med ham - ved egen skyld pådro seg utelukkelsen fra Guds rike med alle de fryktelige følger det hadde.”

“Det er altså riktig at menneskeånden fra fødselen av har en synd på seg som dere kaller “arvesynd”. Men deres lære er ikke riktig når dere sier at menneskets ånd først kommer inn i livet ved den menneskelige unnfangelsen, og at den bærer en synd uten personlig å ha syndet.”

“Hvordan vil dere videre forklare **lidelsen i verden** ut fra deres feilaktige lære om menneskeåndens opprinnelse? Skulle Gud kalle skapninger til live for å la dem lide og dø i smerte uten at de personlig har gjort noe urett? Se på **de millioner av barn** som årlig dør under de største kvaler. Hvorfor har de fortjent dette? Har de kanskje fornærmet Gud i sitt nåværende liv, slik at han straffer dem så hardt? De kunne jo slett ikke synde; de kunne ennå ikke skille godt fra ondt. Likevel skulle den uendelig gode og rettferdige Gud pine uskyldige barn? Hvor ble det da av hans godhet og fremfor alt hans rettferdighet? Så grusom og urettferdig er ikke engang den mest brutale far på Jorden at han forgriper seg på et harmløst barn som ikke har gjort ham noe vondt. Og det skulle Gud gjøre? Dere kan søke alle tenkelige utflukter for å forklare dette - dere vil ikke lykkes i å diskutere vekk den grusomme urettferdigheten som ville ligge i disse barnas skjebne. - Det gjelder menneskenes skjebne overhodet. - Men når dere vet at deres ånd kommer skyldbelastet fra en tidligere tilværelse og inn i denne, da er alle skjebnens slag med en gang løst. Da øyner dere både det store fallet fra Gud som menneskeånden dengang gjorde, og at mulige, tidligere menneskeliv kan ha belastet mennesket med ugjerninger, og at soning og straff for disse belaster det nåværende livet. Når dere tenker over dette, vil dere ikke lenger spørre “Hvordan har jeg gjort meg fortjent til dette?” slik dere pleier å klage i tider med stor lidelse. Hvis Gud som svar på dette spørsmålet ville ha vist dere hele deres forgangne tilværelse i ett bilde, da ville dere forstumme av gru.”

“Dere ville også ha forstått mye fra de bibelske skriftene, mye som hittil har ligget i mørke. Da ville dere selv kunnet løse den **tilsynelatende selvmotsigelsen** som ligger i ordene i Det gamle testamente, hvor det et sted heter: “En sønn skal ikke være med å bære farens skyld” - og en annen gang: “Jeg vil straffe fedrenes

synder på barna inntil tredje eller fjerde ledd.” Når Gud straffer fedrenes synder på barna, så skjer det ikke slik at han lar uskyldige barn lide for farens overtredelser. Det ville være en urett. Derimot inkarnerer han i denne farens barn slike ånder som **ut fra seg selv** har fortjent en tung skjebne, men som på grunn av denne skjebnen også vil være en synlig straff for faren. Og da en far i høyden opplever sine etterkommere i det tredje eller fjerde ledd, så kan straffen hans vare til fjerde ledd.”

“Hvordan forklarer du dette utsagnet i Bibelen ut fra den læren du hittil har forkynt om at menneskeånden blir skapt i unnfangelsesøyeblikket: “Av disse stenene kan Gud oppvekke barn av Abraham?” Du sier kanskje at Gud - i sin allmakt - kan skape mennesker av stenene. Men slike mennesker ville jo ikke være Abrahams barn. For mennesker kan bare bli Abrahams barn gjennom avl, idet de stammer fra sine menneskelige forfedre. Men hvordan kan stener bli Abrahams barn gjennom avl? Med all deres teologiske kløkt klarer dere ikke å forklare dette. Men når du vet at ånder er materialisert i stenene - som i all materie - da gir forklaringen seg selv. Da forstår du at Gud kan avkle åndene - som er materialisert i steinene - deres hylster og kan inkarnere dem i barnekropper som - gjennom avl - kommer inn i tilværelsen som Abrahams etterkommere.”

“Det samme gjelder for Kristi ord: “Jeg sier dere: Dersom de tier, skal stenene rope” (Luk. 19,40). Stener kan selvsagt bare rope når en ånd lever i dem”.

5. “Slik dere har konstruert en helt feilaktig lære om arvesynden, slik er også deres **oppfatning om synden som sådan feil.**”

“Bibelen skiller mellom synden som “frafall fra Gud” og synder knyttet til de troendes feiltrinn.”

“I apostelen Johannes’ første brev står noe som dere har store vanskeligheter med å forklare. Stedet lyder: “Når noen ser sin bror synde, og det ikke er en dødssynd, så skal han be for ham og på den måten gi ham livskraft; det gjelder dem som ikke begår noen dødssynd. Det finnes også en dødssynd. Hvis noen begår en slik synd, sier jeg ikke at man skal be for ham. Enhver urett er synd, men enhver synd fører ikke til døden.” (1. Joh. 5,16-17). Her skiller altså Johannes mellom synden som fører til døden og de syndene som ikke fører til døden. Og - det mest uforståelige av det apostelen sier: dere behøver ikke engang å be for en som begår dødssynden.”

“Meningen med disse ordene forklarer jeg best for deg ved et eksempel. Når soldatene går inn i det militære, må de avlegge en flagg-ed. Derved blir de fedrelandets soldater. Nå forekommer det også at soldatene gjør feil som de blir straffet for etter militære lover uten at de derved opphører å være fedrelandets soldater. Men det finnes en soldatsynd som fører til at man **opphever** å være fedrelandets soldat og som straffes med døden. Den begår man ved faneflukt, hvis man går over til fedrelandets fiender. Derved gjelder han som død i sitt eget hjem. Militært sett er det “dødssynden”. Og hvis moren til en slik desertør ville be landets regjering om

nåde for sin sønn, så ville det være uten hensikt. For han står ikke lenger under den egne statens herredømme, men har begitt seg inn under herredømmet til den fiendtlige staten og underkastet seg dens lover. Denne staten gir ham ikke fri, selv om desertøren ville vende tilbake. Men han vil jo slett ikke tilbake til sitt gamle hjem. - Morens bønneskriv om nåde hos den hjemlige regjering ville altså være fullstendig uten hensikt.”

“Anvend dette eksempelet på deres forhold til Gud. Som troende mennesker er dere undersåtter i Guds rike. Selv om dere - som svake pilegrimmer på Jorden - begår større eller mindre feil hver dag som blir straffet av Gud, så opphører dere ikke - som følge av disse syndene - å være undersåtter i Guds rike. Hvis dere derimot vender Gud ryggen gjennom vantro, gudsfornektelse, eller ved å leve som om det ikke fantes en Gud, så er dét den synden som er kalt faneflukt. Det er den synden som innebærer at dere skiller dere fra Guds rike og går over i riket til de onde makter som er Guds fiender. Dere oppgir fullstendig lydigheten mot Gud, slik en desertør fornekter lydigheten mot sitt land ved faneflukten. Dere er døde for Guds rike. Dere har begått **“dødssynden”**. - Hvilken nytte ville en slik overløper da ha av en annens bønn? Vedkommende vil jo ikke vite noe av Gud og ikke vende tilbake til ham. Foranlediget av deres bønn måtte altså Gud tvinge ham til å vende tilbake. Det kan ikke Gud, fordi han har gitt oss alle en fri vilje og griper aldri inn med tvang i en skapnings frie avgjørelser. Enhver må arbeide for sin frelse gjennom å bruke sin egen frie vilje.”

“Den første faneflukten ble begått under den store ånderevolusjonen under ledelse av Lucifer. Det var den første “dødssynden”.”

6. **“Oppstandelsen fra de døde** består altså i at åndene som befinner seg i de åndelig dødes rike, stiger angrende opp til Guds rike igjen. Som tidligere desertører vender de tilbake til sitt gamle hjem. At de kan vende tilbake og ikke lenger holdes fast med makt av Lucifer - fyrsten i det gudsfjendtlige riket - kan de takke frelseren for. Gjennom seieren over dødsrikets fyrste har han fremtvunget frigivelsen av dem som angrer sitt fall og ønsker å vende tilbake til Gud. Han selv var den første som hadde steget ned til de døde i helvete uten selv å tilhøre dem som hadde falt fra Gud. Han var også den første som steg opp til himmelen fra helvete. Tidligere var dét ikke mulig for noen av dypets ånder. Den som først var i helvete, kunne ikke komme til det høye lenger. Kristi tilbakevending fra helvete var den første “oppstandelsen fra de døde”. Dette henviser Paulus så ofte til i brevene sine. Slik skriver han til efeserne: “At Kristus er oppstanden, hva betyr det annet enn at han også først var steget ned til de steder som er dypere enn Jorden (Ef. 4,9).” Med det mener han helvetes sfærer. Som jeg har fortalt deg tidligere i en annen sammenheng, er de dypere enn de jordiske. - Og til kolosserne skriver han (2,15): “Etter at han hadde overvunnet maktene og myndighetene, triumferte han over dem.” Det var helvetes

makter han - ved å stige ned - kjempet mot sammen med de himmelske legioner, og som han overvant. Og gjennom sin seier tvang han deres fyrste Lucifer til å frigi alle dem som ikke lenger ville være undersåtter i dødsriket. I sitt brev til kolosserne henviser Paulus til dette med ordene: "Fordi dere hører til Kristus, er dere også reist opp med ham. ... Også dere, som engang var døde, har Gud - sammen med ham - gjort levende" (Kol. 2,12-15). Kolosserne som Paulus skriver til, var tidligere også åndelig døde og Lucifers undersåtter. Men senere kom de til tro på Kristus og Guds rike. Gjennom denne troen tilhørte de Kristus og ble delaktig i Guds rike sammen med ham. Når det her heter om Kristus at Gud hadde gjort han levende, så er det ikke slik å forstå at også Kristus hadde vært åndelig død. Men han var i riket til de åndelig døde og i det ytre atskilt fra Guds rike. Det kunne synes som om Kristus i disse helvetes sfærer var lik en åndelig død, selv om han selv ikke var åndelig død. Og Gud gjorde han igjen levende på den måten at han ga ham kraften til å seire over dødsrikets makter og førte ham derved tilbake til det himmelske livs rike."

““Oppstandelsen fra de døde” har altså ingenting å gjøre med gjenoppvekking av **jordiske legemer**. En “**kjødets oppstandelse**” som det heter i de kristne trosbekjennelser, eksisterer ikke. I de første århundredene av kristendommen het det heller ikke “kjødets oppstandelse” men “de dødes oppstandelse”. Dette uttrykket betydde intet annet enn den trøstesrike sannhet at alle de åndelig døde, også de som tilhørte Lucifer, ville vende tilbake til Gud igjen. Senere har man endret disse ordene da den uriktige læren ble innført om at de avdøde jordiske legemer ville bli levende igjen. Men Paulus gjengir den riktige læren med ordene: “Det blir sådd et **naturlig legeme**, og oppvakt et **åndelig legeme**.” (1. Kor. 15,44).”

“**Kristi jordiske legeme ble heller ikke oppvakt**. Som alle materielle menneskelegemer var det dannet av jordens od og vendte som dem tilbake til jorden igjen. Bare at det ikke ble oppløst til jordisk od gjennom forråtnelse, men ved en dematerialisasjon utført av ånde verdenen. På samme måte som Kristi lik var også legemet til en Enok og en Elias blitt oppløst til od. Enhver menneskekropp er dannet av jordens od, og til jordens od oppløses også enhver menneskekropp igjen. Det finnes ikke noe unntak fra denne lov.”

“De kristne av idag tenker seg med begrepet “oppstandelse fra de døde” en gjenopprettelse av det jordiske legemet. Og Kristi oppstandelse på 1. påskedag er for dem gjenforeningen av hans ånd med det legemet som hadde ligget tre dager i graven. Det er alt sammen store feiltagelser. For Kristi oppstandelse er - for å gjenta det enda en gang - bare hans tilbakevenning fra riket til de åndelig døde, en tilbakevenning fra helvete, som han hadde steget ned i som ånd. Den apostolske trosbekjennelsen uttrykker dette riktig med ordene: “Steget ned til helvete, oppstått fra de døde tredje dag.” Klarere ville ordlyden være: “Steget ned til de døde, og vendt tilbake fra de døde på den tredje dag.””

“Uttrykket “de dødes oppstandelse” virker så forvirrende på dere, fordi dere med ordet “død” bare er vant til å tenke på den jordiske døden og ved ordet “døde” tenker på lik, graver og kirkegårder. Dere legger ikke merke til Bibelens språkbruk hvor ordet “død” betegner atskillelsen fra Gud, og “døde” betyr de som er atskilt fra Gud.”

“Gal oversettelse av enkelte bibelsteder har også bidradd mye til denne misforståelsen. Det gjelder også følgende sted i Jobs bok (19,25-26): “Jeg vet at min frelser lever og vil som den siste stå frem på Jorden; og deretter vil jeg se min Gud, selv om min hud skulle være fullstendig opprevet og jeg skulle være **uten mitt kjød.**” Disse ordene har man fordreid til sin motsats og skrevet: “Jeg vet at min frelser lever, og han vil etterpå **oppvekke meg ut av jorden, og jeg blir derpå omgitt med min hud og vil se Gud i mitt kjød.**”

“En annen forfalskning har jeg allerede forklart. Det er det stedet i Matteus-evangeliet, hvor det fortelles at da Jesus døde, skulle de være kommet ut av gravene, mens det i virkeligheten heter at lik ble kastet ut av gravene under jordskjelvet.”

“Et sted i Johannes-evangeliet hører også med her: (5,28): “Timen kommer, ja den er allerede kommet, da alle de som er i **gravene**, skal høre stemmen til Guds Sønn.” Det som her betegnes med “graver” er det samme som Peter kaller “fengsel” idet han skriver: “I ånden er Kristus gått hen og har bragt budskapet til åndene som var i fengselet.” (1. Pet. 3,19), - og på det andre stedet: “Gud har støtt de falne englene ned i underverdenen, inn i mørkets “huler”” (2. Pet. 2,4). At det ikke er gravene på kirkegården som er ment på det tidligere nevnte stedet hos Johannes, fremgår allerede av at Kristus sier at timen allerede var kommet, da de døde i gravene skulle høre hans stemme. Følgelig måtte de avdødes legemer allerede dengang ha kommet ut av sine graver. Men Kristus mener med disse ordene de “åndelig døde” i Satans fengsler, de som skulle befris når han steg ned i helvete, i den grad de ville høre på frelserens stemme.”

“Også det faktum at Kristus - etter sin jordiske død - viste seg i materiell skikkelse for sine trofaste, har ført til den feilaktige oppfatningen at han igjen hadde ikledt seg sitt menneskelige legeme. I virkeligheten gjorde han seg synlig på samme måte som ånder alltid gjør seg synlige, nemlig gjennom materialisasjon av deres åndelige legeme. Er det ikke mange andre ånder som har gjort det før Kristus? Kom ikke en dag tre ånder i menneskelig skikkelse til Abraham og spiste med ham på samme måte som Kristus gikk til bords med sine disipler etter sin død? Og har ikke erkeengelen Rafael ledsaget den unge Tobias gjennom mange uker, spist og drukket med ham iført en menneskelig skikkelse, slik at han holdt ham for å være et vanlig menneske? Var det da noe spesielt at Kristus viste seg for disiplene sine etter sin død og snakket, spiste og drakk med dem? Slike materialisasjoner av ånder opplever dere ennå idag. Også onde ånder kan legemliggjøre seg på denne måten.”

“Den sanne meningen med “oppstandelsen fra de døde” ble først etter Kristi himmelfart forklart for apostlene og de troende av Guds engler. For når Kristus talte

til apostlene om sin "oppstandelse fra de døde" mens han levde på Jorden, så forsto de ikke hva han mente. "De snakket sammen om hva som kunne være ment med "oppstandelse fra de døde." (Mark. 9,10). - Apostlenes gjerninger forteller om hva jødefolkets religiøse ledere dengang mente om "oppstandelsen fra de døde": "Sadduseerne påstår at det ikke finnes noen oppstandelse, heller ingen engler eller ånder, mens fariseerne godtar begge deler." (Apg. 23,8)."

"For å vende tilbake til Guds rike fra de åndelig dødes rike behøver ingen noen form for menneskelige innretninger, ingen ytre kirkeorganisasjoner, ingen prester, slik de finnes i dagens religioner, fremfor alt i den katolske. Den som er kommet på avveie fra Gud, kan når som helst sette seg i forbindelse med Gud, sin far, i sitt indre og får av ham tilgivelse og kraft til et liv etter Guds vilje uten menneskelige mellomledd."

7. "I motsetning til dette lærer den kirken du hittil har tilhørt, at såkalte "**sakramenter**" er nødvendige for å oppnå frelse. Og da disse sakramentene bare kan gis av prester som er viet av biskopper, så har den katolske kirken gjennom sakramentene det sterkeste maktmiddel til å lenke de troende til kirkens organisasjon. For etter denne kirkens lære er det ikke mulig å komme til Gud uten gjennom formidling av en prest."

"Når du leser Det nye testamente, vil du legge merke til at det ikke finnes et eneste ord i læren til Kristus og apostlene som kan begrunne sakrament-læren. Som jeg nå vil vise deg, er sakramentene deres - med den betydningen dere gir dem - menneskelige oppfinnelser."

a. "**Vandåpen** gjelder for dere å være det første og nødvendigste sakramentet. Dere påstår at dåpen i seg selv, altså uten medvirkning av den som skal døpes, kan gjøre en fiende av Gud til et Guds barn, idet den både sletter den såkalte arvesynden og alle personlige synder. Derfor døper dere også barna som ikke engang vet at de mottar dåpen. - Dette er ganske feilaktige forestillinger om dåpens betydning. For i den første kristne tid var dåpen ikke noe annet enn gjennomføringen av en ytre handling som tegn på et indre sinnelag. Gjennom dåpen ble det altså ikke skapt noe nytt, slik dere lærer, men bare utad gitt uttrykk for det sinnelag som den dømte hadde. Således var dåpen ved Johannes - for dem som mottok den - et offentlig vitnesbyrd om at de trodde på den store botspredikantens ord, og at de ville vende om og bort fra sin dårlige vandel. Det vesentlige var at dåpen ble utført i offentlighet. Alle skulle kunne se hvem som mottok dåpen."

"Nå kunne du tenke at et ytre tegn på et indre sinnelag ikke skulle være nødvendig. Men dere mennesker bedrar dere selv så ofte når det gjelder deres virkelige sinnelag, og blir først helt klar over det når dere viser det åpent for offentligheten. Da viser det seg ikke sjelden at det formentlig gode i dere ikke er så stort som dere i det stille hadde trodd."

“Blant dem som kom til Johannes og hørte prekenen hans, var også mange som **mente** å kjenne en forandring av sitt sinnelag. Men når de skulle motta dåpen som ytre bekjennelse av det endrede sinnelaget, da vek de tilbake. Da kom menneskefrykten, og den var sterkere enn det gode i dem. De fryktet medmenneskenes spott, fremfor alt den jødiske geistligheten, som jo ikke anerkjente Johannes som et Guds sendebud. Av menneskefrykt av slo de altså dåpen. Hadde det ikke vært for dette ytre tegn - som de ble konfrontert med for å ta imot eller avvise - da hadde de aldri blitt seg bevisst at de ikke var modne for Guds rike. For den som av menneskelige hensyn ikke våger å gå åpent inn for det han har anerkjent som sant og rett - og ikke våger å påta seg følgene av sin bekjennelse i sitt jordiske liv, han kan man ikke stole på. Han er ikke brukbar for Guds sak; for han setter det jordiske høyest.”

“Av samme grunn lot også Kristus seg døpe av Johannes. Også han ville tilkjennegi offentlig at han gikk inn for den sannhet Johannes forkynte.”

“Som ytre tegn på at man anerkjente hans lære og ville forbedre sitt liv, valgte Johannes dåp ved å dukke den som skulle døpes, under i vann. Han kunne også ha valgt et annet tegn. Men ved å dukke mennesket under i vann oppnådde han det vakreste symbol på det han ønsket å oppnå med talene sine. Han lærte renselse fra synd gjennom å endre det dårlige sinnelag man hittil hadde hatt. Slik den dømte ble rensert fra ytre smuss ved å bli dukket under, og på en måte steg opp av vannet som et nytt menneske, så skulle det å motta sannheten rens det indre og sette vedkommende i stand til - som et nytt menneske - å leve et liv i lydighet mot Gud.”

“Av samme symbolske grunn har også Kristus bibeholdt vanndåpen som ytre tegn på at man har mottatt hans lære.”

“Dere kan ikke riktig forestille dere lenger hvilke følger **den offentlige dåpen** som tegn på bekjennelse til kristendommen hadde for menneskene i de første kristne tider. De jøder som gikk over til kristendommen, utsatte seg for hat, forfølgelse og økonomisk skade fra sine tidligere trosfrender, særlig fra den jødiske geistligheten. Av historien om Paulus og Stefanus kan du skjønne hvor fanatisk jødedommen dengang forfulgte de jødekristne. - Like ille var hedenskapets forfølgelse av de kristne. Den hedenske religionen var statsreligion. Å ære gudene og holde avgudsfester og ofring til avgudene var foreskrevet i statens lover. Det ble betraktet som en av de største forbrytelser mot staten og herskeren å holde seg borte fra avgudsdyrkelsen og offerfestene. Strafferammen var tap av eiendommen og døden. Nå kunne en kristen selvsagt ikke lenger delta på avgudsfestene og i offermåltidene. Ble han anmeldt, måtte han være forberedt på det verste. Skrekkhistoriene fra hedendommens kristenforfølgelser kjenner du jo. Død og inndragning av eiendom var mange kristnes lodd.”

“Hvor mange av de såkalte kristne av idag ville vel være rede til å motta en dåp som var forbundet med slike følger for liv og eiendom? Likevel - den som ikke har mot til å bekjenne sin tro under slike offer, den er ingen sann kristen.”

“Dåpen ga altså den døyte ikke noe spesielt av nåde, men var bare tegnet på at han var rede til å påta seg alle følgene av en slik offentlig bekjennelse.”

“Hva følger av dette? - Fremfor alt at dåpen av umyndige barn er verdiløs. De kan jo verken erkjenne sannheten eller bekjenne den. Derfor har de kristne gjennom de første århundrene aldri døytt barn. Derfor påbød også Kristus apostlene sine først å lære og deretter å døyte de som var rede til å motta sannheten. Dessuten følger av dette de kristne kirkers feilaktige lære som påstår at dåpen rensar et barn fra arvesynden, og at de barn som dør uten å være døytt, for alltid går glipp av Guds rike. En renselse fra synd kan bare skje ved å vende viljen bort fra det onde og ikke gjennom en eller annen ytre handling.”

“Paulus forteller om noen kristne i hans tid at de lot seg døyte for dem som allerede var døde. Det var overivrige kristne blant nykommerne i troen. Ingen kan la seg døyte for en annen. Enhver må selv arbeide for sin frelse. For det finnes ingen stedfortredelse. Disse kristne mente det godt. De ville med dette gi uttrykk for at deres døde - hvis de hadde levd - også ville ha antatt Kristi lære og latt seg døyte som ytre tegn på sin bekjennelse. De gjorde det av kjærlighet til sine døde.”

b. “Som det andre sakramentet oppgir kirken din **“konfirmasjonen”**. Når biskoppen gir dette “sakramentet”, legger han hånden på konfirmanten, salver ham og ber over ham. Disse ytre handlingene skal nå føre til at “den hellige ånd” kommer over konfirmanten, slik den kom over apostlene på pinsefesten.”

“Det er riktig at Kristus har lovet å sende ånder fra Faderen til de troende etter sin oppstandelse. Men han knyttet ikke denne utsendelsen av Guds ånder til ytre seremonier foretatt av en biskop. Guds sendebud skulle komme til alle som i sitt indre var verdige til å motta dem. Og når en håndspåleggelse blir nevnt i en fortelling i Apostlenes gjerninger i forbindelse med utsendelsen av åndene, så var disse sammenhenger ganske annerledes enn dere antar idag. Som tegn på å være opptatt i menigheten la de eldste sin hånd på de døyte og de ny-omvendte. Da de eldste hadde en stor medial kraft, ble od-kraften til de døyte som hadde mediale evner, styrket gjennom håndpåleggelsen, slik at meddelelser fra Guds ånder ikke sjelden fant sted gjennom dem. I den forbindelse behøver ikke en egentlig trance-tilstand å inntreffe hos dem, men ånde verdenens innvirkning på dem var ofte slik du har lært den å kjenne hos de såkalte “inspirasjonsmediene”. De som sto under denne påvirkningen, lovet og priste Gud, noe som skjedde i de første kristne århundrene, og som dere i dag kjenner som å “be i ånden”. Ofte var det også belærende og formanene ord, som rystet tilhørerne dypt. - Hos dem som hadde en spesiell oppgave å fylle i de kristne menigheter, ble det også foretatt håndspåleg-

gelse for å tilkjenne at de var å anse som Guds redskap, etter at de var bestemt til dette av Guds sendebud.”

“Derfor: Når apostelen Paulus nevner for sin medarbeider Timoteus, at han ikke forhastet skulle gi håndspåleggelse til noen, så mener han to ting med det: Han skulle ikke være noen behjelpelig med å utdanne seg til medium før han hadde prøvet hans indre sinnelag og standhaftighet i troen, slik at det ikke var fare for at mediet etterpå falt for det onde og derved ble til stor åndelig skade for menigheten. Videre skulle han ikke foreta håndspåleggelse på noen som tegn på en offentlig anerkjennelse av at han var et verktøy for en bestemt oppgave, hvis ikke en Guds ånd uttrykkelig hadde utnevnt ham til denne oppgaven. En som bare hadde fått kraften til å helbrede, måtte bare brukes til helbredelse av syke, og f.eks. ikke til lærer-embetet. For til det var han verken kallet eller kvalifisert. - “Er alle apostler?” - spør Paulus i Korinterbrevet - “Er alle åndelige talere? Er alle lærere? Har alle kraften til å gjøre undere? Har alle gaven til å helbrede? Taler alle fremmede språk? Kan alle oversette de fremmede språkene til morsmålet?” (1. Kor. 12,29-30). - Og når Paulus formaner den samme Timoteus om å la Guds nådegave slå ut i lys lue, så mente han gaven å være forkynner. På anvisning av en Guds ånd hadde Paulus - ved håndspåleggelse - høytidelig anerkjent Timoteus som forkynner av sannhetene om frelsen og sendt han ut. Men han ble motløs og nedslått på grunn av de store vanskelighetene som han møtte i sin lærergjerning.”

“Hvis du sammenligner det åndene gjorde i den første kristne tiden, med det dere lærer om dette idag, da vil du finne hvor langt dere også på dette punktet har forvillet dere bort fra sannheten. Mennesker kan ikke dele ut Guds ånd gjennom ytre handlinger etter forgodtbefinnede. Han kommer til dem som ut fra sitt indre fortjener ham, og som bærer en lengsel etter ham - uten biskop og biskoppelig salvelse. Guds ånd blåser hvor den vil og ikke hvor menneskene vil at den skal blåse.”

“Før Kristi frelse var mørkets ånd uttømt over hele menneskeslekten. Den virkningen de onde makter forårsaket hos menneskene, var fryktelig. Det forstår du ut fra de mange tilfellene av besettelse som blir nevnt i Bibelen i forbindelse med Kristi helbredelser. Andre ble påført store kroppslige skader av de onde åndene. Dere leser i evangeliene om slike som ved en ond ånd var blitt stumme, døvstumme, blinde, epileptiske. Snart var det en enkelt av de onde åndene som kastet seg over sitt offer, snart var det en hel hær. “Mitt navn er Legion; for vi er mange.” (Mar 5,9) - bekjenner en av disse åndene.”

“Når flertallet av menneskene ikke opplevde det ondes makt så åpenlyst som de som ble plaget **kroppslig**, så var likevel det onde så overmektig til stede også hos dem, at de forhindret erkjennelsen av sannheten og det gode - og forstokket hjertene.”

“Frelsen har heller ikke endret de onde ånders innvirkning på dem, som på grunn av sin vantro frivillig forblir henfalte til det onde. Satan utøver fremdeles sin makt i samme omfang som tidligere på dem som gjennom sitt sinnelag tilhører ham. Også dere har mange besatte. Dere kaller dem gale, i alle fall de som er besatte uten at en hjernefeil foreligger.”

“Hos dem som er kommet til troen på Gud, og som vender tilbake til ham i lydighet, er det ondes makt brutt etter frelsen. Riktignok må også disse fremdeles kjempe og trenger, slik Paulus sier det, Guds våpenrustning, for at de skal holde stand mot djevelens listige angrep. “For vi må ikke kjempe mot vesen av kjøtt og blod, men mot utenomjordiske makter og krefter, mot mørkets herskere, mot ondskapens åndehær i universet.” (Ef. 6,12).”

c. “Den katolske kirkens tredje sakrament er kalt “**Alterets sakrament**”. Andre kristne kirker kaller det “**Nattverd**”. Paulus kaller det “**Herrens måltid**”. I løpet av århundrene har man også gjort noe helt annet ut av dette, enn det som Kristus hadde tilsiktet.”

“Det var vanlig med offermåltider i tilknytning til jødernes og hedningenes gudstjenester. De utgjorde en vesentlig del av gudstjenesten. På viet grunn slaktet de dyr, helte dyreblodet ut foran guddommen, brente en del av offerkjøttet til guddommens ære og spiste resten i form av et felles måltid. Men de ofret ikke bare dyr, men også frukt, brød, olje og vin og lignende ting. Også av dette ble en del tilintetgjort til guddommens ære, og resten spist ved offermåltidet. Det som ble brent og uttømt foran guddommen, tjente, som du vet, til å skape den kraftstrømmen som var nødvendig for at åndene kunne gi seg til kjenne.”

“Men også det som ble spist av guddommens tilbedere, gikk for å være viet og helliget av guddommen. Å spise og drikke restene etter ofringen var **symbolet** på det indre fellesskap med guddommen selv. Slik som den viede maten og den viede drikken ble ett med vedkommende person ved at maten og drikken ble tatt opp av legemet, så skulle deltagerne i offermåltidet også bli ett med guddommen i ånd og sinnelag og utføre hans vilje. Denne betydningen hadde offermåltidet både hos jødene og hedningene.”

“Jødernes paschamåltid kvelden før utvandringen fra Egypt var symbolet på at de ville bli værende i fellesskap med den Gud som gjennom Moses hadde vist seg for dem som befrier. Hans pålegg ville de lyde i fremtiden.”

“Israelittenes paschamåltid var altså symbolet på at Gud reddet dem ut av trelldommen i Egypt under ledelse av Moses som Guds sendemann.”

“Kristus var den som var utsendt av Gud. Han var varslet og forutsagt av Moses, og skulle føre menneskeheten ut av Satans, helvetes faraos, trelldom. Om kvelden før dagen da han skulle fullende befrielsen av menneskeheten gjennom sin død og seieren over helvete, feiret han det samme måltidet med sine trofaste, slik Moses dengang feiret kvelden før befrielsen av jødefolket. Med dette måltidet ville

han symbolisere to ting for dem: Sin avskjed gjennom den fysiske død - og sin vedvarende forening med dem i ånden.”

“Som symboler valgte han brød og vin. Han tok et stykke brød, brøt det i stykker og ga sine disipler å spise med ordene: “Ta det og spis, det er symbolet på mitt legeme som blir gitt i døden for dere. Gjør dette til minne om meg!” - Slik som han nå brøt brødet i stykker, slik ble hans jordiske legeme dagen etter brudt i døden og skilt fra livet.”

“Likeledes tok han begeret med vin, lot hver og en drikke av det idet han sa: “Dette begeret er symbolet på den nye pakt i mitt blod, som blir utgydt for dere. Tenk på meg så ofte dere drikker av det!” - Slik vinen rant ut av begeret mens de drakk, slik rant Kristi blod ut av hans legeme den dagen Kristus døde.”

“Men i hovedsak var dette måltidet **symbolet på det åndelige fellesskapet** som Kristus ville opprettholde med sine trofaste, på tross av sin atskillelse fra det jordiske. Slik brødet som ble fordelt blant disiplene, opprinnelig var et eneste stykke brød, og de enkelte munnfuller vin tidligere hadde utgjort et hele i begeret, så skulle disiplene være ett i ånd og kjærlighet både med Kristus og med hverandre. Så inderlig og gripende bad Kristus om denne enhet den aftenen. De skulle bevare kjærligheten til sin mester i sine hjerter og derved forbli forbundet med ham til et åndelig legeme: Kristus er hodet og de lemmene. Dette skulle disiplene fra nå av tenke på så ofte de kom sammen og gjentok dette måltidet til minne om ham, slik han hadde feiret med dem til avskjed. De skulle ikke glemme at det var et kjærlighetens måltid som deres herre og mester hadde feiret med dem kvelden før hans jordiske avskjed; at bare de får lov å delta ved gjentagelsen av dette måltidet, som er forbundet med Gud og menneskene gjennom kjærlighetens bånd. Den som ikke bærer denne kjærligheten med seg i sitt hjerte, kan ikke motta kjærlighetens minnemåltid. Den som i sitt indre nærer hat, fiendskap, sinne, misunnelse og andre synder mot nestekjærligheten når han mottar dette måltidet, vil begå det største hykleri. Det ville være den største fornærmelse mot ham som har innstiftet dette måltidet til **minne om kjærligheten**. Derfor må enhver som vil motta dette kjærlighetens måltid, først prøve seg selv om han har denne kjærligheten til Gud og sin neste, da dette måltidet ellers vil være en bespottelse av Kristus.”

“Dette er den sanne betydning av Kristi nattverd og gjentagelsen av det til minne om ham.”

“Og hva har man gjort med dette måltidet i løpet av århundrene? - Man har frembragt den læren at Kristus - gjennom ordene som han fremsa da han overrakte brødet og begeret - forvandlet brødet til sitt virkelige legeme og vinen til sitt virkelige blod. Brød og vin skulle derfor ikke bare være symboler, men brødet skulle være blitt til Kristi levende legeme og vinen til hans levende blod. Riktignok kunne man ikke sanne denne forvandlingen ytre sett. Denne forvandlingen skal også finne sted idag hver gang presten uttaler Kristi ord om brød og vin.”

“Denne læren er vel den mest absurde som man noensinne har forlangt at menneskeånden skulle tro på. Etter denne læren skulle altså personen Kristus samtidig ha vært til stede 23 ganger ved det siste måltidet om kvelden i salen i Jerusalem. Denne personen satt foran apostlene i sin menneskelige skikkelse; hvert stykke brød som de elleve disiplene spiste, var den samme levende Kristi person, og videre var hver munnfull vin som de elleve drakk, den samme levende Kristi person med liv og sjel, med kjøtt og blod.”

“Det er ubegripelig hvordan mennesker kan skape et slikt vanvidd. Intet menneske og ingen ånd kan mangfoldiggjøre seg selv. Heller ikke Gud. Ingen, heller ikke Gud, kan som person være samtidig på flere steder. Ingen kan forvandle seg i noe annet og samtidig bli værende det han er. Kristus kunne ikke sitte foran apostlene sine som menneske og samtidig bli inntatt av dem i form av brød og vin. Kristus kunne ikke spise seg selv. For siden også Kristus selv spiste av det brødet som han rakte sine disipler, så fortærte han - etter deres lære - seg selv.”

“Jeg finner ikke uttrykk i deres språk for å brennemerke denne læren som uttrykk for den høyeste menneskelige forblindelse.”

“I tillegg lærer dere at prestene påny og påny foretar denne forvandlingen. Når de uttaler over brødet og vinen: “Dette er mitt legeme - dette er mitt blod!” - skal alle deler av brødet og vinen bli forvandlet til Kristi person. Prestene tiltar seg derved en makt som selv Gud ikke har, fordi heller ikke han kan gjøre dét mulig som i seg selv er umulig.”

“Dere kan bedyre så ofte dere vil at dette er en ubegripelig troens hemmelighet, det endrer likevel ikke noe ved denne lærens usannhet. Med ordet “hemmelighet” kan man tildekke hvilket som helst menneskelig vanvidd. Ord finner man alltid, også når de ikke betyr noe fornuftig.”

“Det er et forhold ved denne læren som får meg til å undres spesielt: Dere leser jo Bibelen. Har dere ikke lagt merke til at det ikke finnes det minste spor i hele Det nye testamente av denne meningsløse læren? Hvis brødet og vinen hadde blitt forvandlet til den virkelige Kristus ved herrens nattverd, så ville apostlene aldri blitt trette av alltid å komme tilbake til denne ubegripelige hendelsen. Både evangelistene ville ha fortalt utførlig om dette under over alle under, og også apostlene ville stadig ha minnet de første kristne om dette minne-måltidet i sine brev. Men ikke noe sted blir dette nevnt. Apostelen Johannes, som hvilte ved mesterens side under nattverdsmåltidet, og som var den første som mottok et stykke av det vigslete brødet, forteller overhode intet om Kristi utdeling av vin og brød i sitt evangelium. Han forteller om fotvasken. Han forteller om Judas' forræderi. Og så skulle han ha telt om denne ubegripeligste og mektigste hendelsen i Jesu liv? Apostlene nevner ingenting i brevene sine om nattverden. Apostlenes gjerninger forteller bare at de første kristne holdt fast ved apostlenes lære; ved fellesskapet, ved **brytingen av**

brødet og ved bønner. Her blir altså feiringen av nattverden nevnt som en “bryting av brødet” og ikke som det dere nå har gjort det til. De brøt brødet som tegn på Kristi død og den kjærlighet som de pleiet seg imellom og med Kristus. Det de brøt og spiste, var brød. Men mens de tok til seg dette brødet, var de i sine tanker og bønner hos ham som hadde lovet dem: “Selv hvor bare to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt blant dem.” Inntaket av brødet og vinen var for dem et hellig symbol på det åndelige fellesskapet med deres frelser.”

“Apostelen Paulus som har skrevet flest brev til menighetene, er den eneste som nevner nattverden i det første brevet til korinterne. Men heller ikke han hadde sagt noe om dette, hvis han ikke var blitt tvunget til det av ytre omstendigheter. Man hadde nemlig meddelt ham at det gikk svært ille for seg ved nattverden i korinternes menighet.”

“De første kristne arrangerte nattverdsfeiringen som et fullstendig måltid, slik det også var tilfelle med Kristi nattverdsmåltid i Jerusalem. For før Kristus rakte sine disipler brød og vin til minne om ham, hadde han sammen med dem spist påskelammet og alt som hørte med og drukket vin til. Slik spiste ved nattverden også de første kristne først kjøttretter med forskjellig tilbehør, også drakk de vin til. Og først som avslutning på dette måltidet brøt de brød og drakk vin av et felles beger til minne om Kristus.”

“Også disse kristne var svake mennesker med de samme feil som dere. Det viste seg dessverre også ved nattverdsfeiringen i Korint. Festlighetene ble avholdt i private hus. Nå forholdt det seg slik at husets eier, der feiringen fant sted, ofte ikke var i stand til å skaffe til veie hele måltidet for alle deltagerne. For de første kristne var for det meste fattige folk. Derfor måtte enhver selv ta med seg sin mat og sin vin til det vanlige måltidet som de inntok før nattverdsfeiringen. Nå forekom det at de fattige bare hadde en tarvelig mat med seg eller ikke spiste noe, men bare deltok til slutt ved den egentlige nattverdsfeiringen. Derfor måtte de ofte se på hvordan de bedrestilte spiste sitt rikholdige måltid med vin til. Og av og til overskred de de tillatte grenser for vinkonsumet og drakk seg fulle. Slike tilstander kunne selvsagt ikke bli tålt; ikke bare fordi de fattige som var tilstede, tok anstøt av det, men fordi dette var uforenlig med nattverdsfeiringens ånd.”

“Derfor, da Paulus hørte at slike ting forekom i menigheten i Korint, grep han inn, og bebreidet korinterne i skarpe ordelag. I den forbindelse måtte han nødvendigvis også snakke til dem om nattverdens egentlige mening. Først irettesatte han dem for oppførselen ved nattverdsfeiringen. “Når dere kommer sammen på et felles sted, så kaller jeg ikke det dere gjør å feire Herrens måltid. For enhver inntar først sitt eget måltid; og ved det sulter den ene og den andre drikker seg full. Har dere ikke deres egne hus, hvor dere kan spise og drikke? Eller mener dere at dere ikke behøver ta hensyn til Guds menighet, og at dere har lov til å gjøre de fattige skamfulle? Hva skal jeg si til slike ting? Skal jeg kanskje rose? For dette sikkert ikke.” (1. Kor. 11,17-22). - Og så gjør han dem oppmerksom på nattverdets

betydning. Han behøvde ikke å forklare dem mye om dette, for han hadde allerede tidligere undervist dem muntlig om dette. Han siterer Kristi ord ved den første nattverden og sammenfatter deres betydning slik: "Så ofte dere spiser brødet og drikker av begeret, forkynner dere Herrens død, inntil han kommer." - Nattverds-måltidet innebærer altså å spise brødet og drikke vinen som symbol på Kristi død, han som ga sitt liv av kjærlighet til de falne ånder. Derfor, han som behandler symbolene på frelserens legeme og blod på en så uverdige måte når de feirer minnet om Kristus, slik mange kristne i Korint gjorde, han synder ikke bare mot disse symbolene, men også mot Kristus selv. For, den som skjender feiringen til ære for en hersker, vanærer herskeren selv og blir straffet for majestetsfornærmelse. Derfor, den som spiser brødet og drikker Herrens beger på en uverdige måte, den synder mot Herrens legeme og blod. Derfor skal ingen innta brød og vin som symbol på Kristi legeme og blod som ikke først har funnet hos seg selv at hans sinnelag ligner frelserens. Enhver bør derfor prøve seg selv og først etterpå spise brødet og drikke av begeret. For den som spiser og drikker, pådrar seg en guddommelig straffefølgelse, hvis han ikke ærer Herrens legeme på en tilbørlig måte når han spiser og drikker. De som behandler brød og vin som noe vanlig eller likegyldig når det er symbol på skapelsens største kjærlighetsgjerning, de som nyter måltidet i drukken-skap og under omstendigheter som vekker forargelse, de må bli straffet av Gud. For ikke engang dere mennesker tillater at noen som har fått et minne av dere, behandler det på en vanærende måte. Til denne vanærende behandling av symbolene på Kristi kjærlighet og død hører fremfor alt deltagerens uverdige sinnelag under nattverden. Der hvor et måltid til minne om kjærligheten blir feiret, der får ikke kjærlighetens motsetning lov til å finnes i deltagerens hjerter. Med trøtthet, fiendskap, bitterhet og lignende synder mot nestekjærligheten i hjertet kan man ikke innta kjærlighetens måltid. Også her hadde korinterne feilet stygt. Nattverdsfeiringen gav korinterne ingen velsignelse, bare åndelig skade, og den viktigste grunnen til det, hevder Paulus, ligger i den omstendighet at splid og stridigheter hersket blant dem slik at de forsyndet seg mot nestekjærligheten."

"Der nattverdsfeiringen ble avholdt på en så uverdige måte, både i det ytre og i det indre, som i menigheten i Korint, da må man ikke undre seg over at deltagerne, ifølge apostelens ord, var "svake og syke", og at det verste allerede var inntrått hos flere av dem, nemlig den åndelige søvnen - likegyldigheten overfor Gud."

"Som du ser, vet Paulus ikke av noe annet enn at brød og vin skal være symboler på Kristi legeme og blod. Hadde brødet ikke lenger vært brød, slik dere lærer, men Kristus selv, da ville Paulus ha sagt det med all mulig tydelighet. Hva slags ord ville vel denne ildfulle Kristi disippel ha brukt, hvis nattverdens brød hadde vært Kristus selv?"

"Paulus hadde allerede tidligere i det samme brevet nevnt de kristnes nattverd - da han drøftet avgudsøfringen. Han sammenligner deltagelsen ved

offer måltidene til avgudenes ære med deltagelsen ved nattverden til Kristi ære. Meningen med hans ord er følgende: “Ved å spise kjøttet fra avgudsoftringene setter hedningene seg i forbindelse med de onde åndene. Offerkjøttet er i seg selv ikke noe spesielt. **Det er kjøtt og blir kjøtt som ethvert annet kjøtt.** Men det er hedningenes **sinnelag** når de ofrer og spiser kjøttet, som **setter dem i forbindelse med de onde åndene.** De kristne setter seg i forbindelse med Kristus ved å innta brødet og vinen. Brød og vin blir derved ikke noe spesielt, men **forblir brød og vin.** Bare **sinnelaget** når de inntar det velsignede brødet og den velsignede vinen, er det som lar dem komme i **forbindelse med Kristus.** Derfor må ingen kristen delta ved hedningenes offermåltider, fordi han derved ville sette seg i forbindelse med de onde åndene. “Dere kan ikke drikke både Herrens beger og de onde ånders beger; dere kan ikke både være gjest ved Herrens bord og ved de onde ånders bord.” (1. Kor. 10,19-21) - **Like lite som hedningenes offerkjøtt blir forvandlet til onde ånder, like lite blir for de kristne brød og vin forvandlet til Kristus.** I begge tilfeller blir det riktignok opprettet en forbindelse med ånde verdenen; hos hedningene en forbindelse med de onde åndene med offerkjøttet og offervinen som symboler; hos de kristne en forbindelse med Kristus med brødet og vinen som symboler. Slik deltagerne ved hedningenes offermåltider ikke bare trådte i et fellesskap med en ond ånd, som man ville ære med offermåltidet, men med hele den onde ånde verden, som jo utgjør en helhet - så trådte de kristne ikke bare i forbindelse med Kristus som enkeltstående ånd, når de inntok brødet og vinen, men med alle åndene i Guds rike som har Kristus til konge. Paulus bruker uttrykket “Herrens legeme” når han gir uttrykk for dette store fellesskapet. Kristus er hodet, og hele den skapte gode ånde verden - inklusive de troende menneskene - er lemmene til dette åndelige legemet. Den som altså lever i et fellesskap med Kristus, den lever også i fellesskap med Kristi lemmer. Dette fellesskapet blir ved nattverden særlig symbolisert gjennom det hele brødet. Slik som brødet før var en helhet, så skal de mange som det blir fordelt mellom, være ett gjennom kjærlighetens bånd. “Siden det er ett eneste brød, er også vi, selv om vi er mange, ett eneste legeme; for vi deler alle ett eneste brød mellom oss.” (1. Kor. 10,17).”

“I sine brev bruker Paulus ofte bildet om at alle som tilhører Kristus, utgjør et åndelig legeme sammen med ham. Det er det samme som dere i deres trosbekjennelse kaller “**de helliges samfunn**”.”

“For å opprettholde deres falske lære om brødets og vinen forvandling til personen Kristus, klamrer dere dere i første omgang til disse ordene som Kristus angivelig skal ha brukt: “Dette er mitt legeme - dette er mitt blod.” Dere understreker at det heter “er” og ikke “betyr”. Men hvor har dere det fra at Kristus har brukt et ord i sitt språk som motsvarer deres “er”? Dere kjenner jo ikke de arameiske ordene Kristus brukte og har heller ikke lenger den opprinnelige greske teksten til Det nye

testamente. I virkeligheten har Kristus under nattverden ikke brukt ord som betyr noe annet enn en henvisning til brød og vin som symboler på sin død den neste dagen - som frelsesakt til verdens redning.”

“Likevel vil vi for engangs skyld anta at han virkelig skal ha sagt “Dette er mitt legeme - dette er mitt blod!” - så vet vel enhver kjenner av Bibelen at Kristus **bare talte i lignelser**, slik han selv bekrefter med ordene: “Dette har jeg fortalt dere i lignelser. Men den tid kommer, da jeg ikke lenger kommer til å tale til dere i lignelser.” (Joh. 16,25). Og når sa han dette? Som du kan overbevise deg om, **nettopp ved det siste aftenmåltidet**, få timer før sin død. **Som menneske sa han alt i lignelser**. “Alt dette talte Jesus til folket i lignelser og **uten lignelser talte han intet**.” (Mat. 13,34). - Også om kvelden da han tok avskjed med sine disipler, talte han ikke bare om brød og vin som symboler på sin død, men gjennom et annet symbol viste han hvilket forhold det var i livet mellom ham selv og disiplene: “Jeg er vinstokken og dere er druene.” (Joh. 15,5). Hvis dere ikke vil la brød og vin være symboler, da må dere heller ikke la ordene om vinstokken og druene være symboler, men dere måtte si: “Derved at Kristus sa: Jeg er vinstokken og dere druene - ble Kristus forvandlet til en vinstokk og disiplene til druer.” For i begge tilfeller er det den samme uttrykksmåten, og den ene forvandlingen er ikke vanskeligere enn den andre; begge er nemlig like umulige.”

“Det er forståelig at Den katolske kirken samler sammen både likt og ulikt fra Bibelen for å støtte opp under sin uhyrlige lære. Slik tar den også andre symboler i sin bokstavelige betydning, som der hvor Kristus kaller seg “brødet” som er kommet fra himmelen, og der hvor han sier at hans kjøtt i sannehet er føde og hans blod i sannhet en drikke. Det må alt sammen forstås åndelig, slik jo Kristus selv stadig understreker. “Det er ånden som skaper livet, der hjelper kjøttet intet. **Ordene som jeg har talt til dere, er ånd og liv**.” (Joh. 6,63). Han sier om seg selv at det er hans “føde” å oppfylle sin himmelske Fars vilje. Han lovet å gi den samaritanske kvinnen ved Jakobsbrønnen “vann” som skulle flyte for å gi det evige liv. Alt dette er symbolske uttrykk som aldri må tas bokstavelig, da de største dumheter ellers vil oppstå. Kristus er ikke en virkelig vinstokk, og hans disipler er ingen virkelige druer. Nattverdsbrødet er ikke hans virkelige legeme, og vinen ikke hans virkelige blod. Alt må forstås åndelig og symbolsk. Og slik forsto også apostlene det og alle kristne i de første århundrene.”

“Gudstjenesten, hvor den angivelige forvandlingen av brød og vin til Kristi person står i midtpunktet, kaller katolikkene “Messe”. Man betegner den også som fornyelsen av Kristi død på korset. Det finnes ingen fornyelse av Kristi død på korset - heller ingen uten blod. Hvordan kan dere tenke dere en ublodig fornyelse av døden på korset? Nå - i virkeligheten tenker dere overhode ikke noe med dette, fordi det ikke lar seg tenke noe fornuftig med det.”

“Messen oppsto i den første kristne tiden ved at bønnene i forbindelse med nattverdsfeiringen ble utvidet. Men i løpet av århundrene har den mistet alt det som

gjorde nattverden til et felles måltid og et måltid til minne om Herren. Så inneholder altså den såkalte messen ikke annet godt enn en rekke bønner, som enhver like godt kunne be i sitt lønnkammer. Til det trengs ingen prest. Den store tilliten som katolikkene har til virkningen av de betalte messene, er derfor - dessverre - et stort selvbedrag.”

“Gi nattverdsfeiringen fra den apostoliske tiden tilbake til folket! For denne feiringen er en hellig handling rik på velsignelse. Pass på å avholde den ofte. Kveldene før deres store fester eller selve festdagene er særlig egnet. Også på andre dager som er av betydning for dere, kan dere komme sammen til en slik feiring. Dere kan gjøre det i deres egen familie uten fremmed hjelp. Dere behøver ingen såkalt “prest” eller andre religionens tjenere, heller ingen kirke. I hver krets av troende vil det finnes en som forstår å foreta nattverdsfeiringen på en verdig måte.”

“På grunn av sakens viktighet ønsker jeg kort å skildre forløpet av en slik feiring for deg.”

“Bruk helst usyret brød - det dere på tysk kaller “Matzen”⁹. Dere fyller et glass eller krystallbeger med rødvin, eller også hvitvin. Begge deler setter dere på et bord med hvit duk. Før vinen skal brukes, dekker dere den til, slik at den ikke blir forurenset av noe. På samme måte kan man dekke til brødet med et stykke rent tøy. Etter mønster av de første kristne kan dere dessuten sette et enkelt kors uten Kristi legeme på bordet. Bak korset settes syv lys - og det slik at lyset i midten står like bak korset.”

“Når dere er samlet til avtalt tid, begynner dere med en sang som passer til denne feiringen. Så ber den som leder feiringen, en bønn med sine egne ord og leser så en eller annen salme som egner seg for denne stunden. Han kan også velge vers fra flere salmer som han finner passende. Deretter følger en tilsvarende opplesning fra Den hellige skrift. Er en av de tilstedeværende egnet til å holde en kort tale, så vil det være bra.”

“Så tilbringer deltagerne noen minutter i stille samling, idet de tenker over sine synder og feil og ber Gud om tilgivelse i sann anger. Etterpå ber lederen av forsamlingen - eller alle sammen - denne salmen: “Fra det dype roper jeg til deg” (Salme 130). Etter denne bots-salmen går lederen til bordet og ber med selvvalgte ord om at Gud må velsigne brød og vin, slik at det vil bli til frelse for alle som spiser og drikker. Derpå bryter han stykker av brødet til alle og gir det til hver enkelt med ordene: “Ta imot og spis! Dette er symbolet på Kristi legeme, vår frelser, som døde på korset for vår redning.” Dette sier han bare en gang langsomt, mens han deler ut brødet som deltagerne tar i hånden og spiser med en gang. Den som deler ut tar som den siste selv et stykke og spiser det. Likeledes rekker han begeret rundt med ordene: “Drikk alle av det! Dette er symbolet på vår herre Jesu Kristi blod som

---

⁹ En slags kjeks

engang fløt for våre synders tilgivelse.” Til sist drikker han selv av begeret. Så fremsier han en takkebønn. En sang avslutter feiringen.”

“Hvis et dyptrance-medium er til stede, vil den ånden som taler ut av ham, overta ledelsen av feiringen og gjøre alt som er nødvendig.”

“Det er slett ikke forbudt å arrangere en jordisk fest med et måltid i tilknytning til nattverden og være sammen i riktig god stemning. For dere skal være glade mennesker og også la den indre gleden synes i det ytre. Dere skal ikke bare nyte Guds åndelige gaver, men også nyte de jordiske gavene med glede og godt humør - og med takk til Gud - uten dermed å overskride grensene for det tillatte.”

d. “Den katolske kirken har også et **bots-sakrament**. Ifølge Det nye testamente betyr “bot” en **endring av sinnelaget**. Døperen Johannes forkynte bot som forutsetning for syndenes tilgivelse. Og om Kristus heter det: “Fra den tid begynte Jesus å forkynne budskapet om frelsen med ordene: “Gjør bot, for himmelriket er nær.” (Mat. 4,17). Etter ordrett oversettelse av Bibelen betyr: “Gjør bot!” “Endre deres sinnelag!” Bot er altså en åndelig omvendelse fra det onde til det gode og til Gud. Den som ikke lenger gjør det onde, slik han hittil har gjort, og begynner å gjøre det gode, som han hittil har latt være, hos ham har en endring av sinnelaget funnet sted. Han tilhører dem som gjør bot.”

“Katolikkene forbinder et mye videre begrep med botssakramentet. For dem er ikke menneskets omvendelse til et nytt sinnelag og ny gjerning tilstrekkelig. Den katolske kirken krever i tillegg som en nødvendig forutsetning for en slik omvendelse og for en forsoning med Gud, at menneskene **bekjenner hver enkelt alvorlig synd for en katolsk prest**. Etter deres lære har bare han makt til å tilgi syndene i Guds sted. Uten at presten erklærer dem løst fra syndene, finner ingen syndsforlatelse sted. Derved bindes de troende til prestskapet og kirkens organisasjon. Med dette åndelige maktmiddel utøver den en absolutt makt over sjelene.”

““Ingen uten Gud alene kan tilgi synder.” De skriftlærde hadde rett overfor Kristus med dette utsagnet. Intet menneske og ingen prest kan løse [noen] fra syndene. Kristus kunne det heller ikke. I et gitt tilfelle kan Gud riktignok gi et menneske som han bruker som verktøy, i oppdrag å meddele en synder at Gud har tilgitt ham hans synder. Et slikt oppdrag ga Gud til profeten Natan. Han sendte ham til David for å meddele ham at han hadde tilgitt ham eksteskapsbrudd og mord. I de enkelte tilfellene, hvor Kristus meddelte syndere at deres synder var dem tilgitt, hadde han på lignende måte fått et spesielt oppdrag av Gud. Han meddelte ikke syndsforlatelse ut fra seg selv og etter eget skjønn. Han forkynte det bare for dem som Gud gjennom sine åndebud hadde meddelt ham, var syndsforlatelsen verdig. Det bekrefter Kristus idet han uttrykkelig sier til sine motstandere at Faderen hadde gitt ham oppdraget. Ikke et generelt oppdrag etter Kristi eget skjønn, men et oppdrag som ble gitt i hvert enkelt tilfelle.”

“Den katolske presten påstår nå å ha fått sin makt fra biskopen til å gi - eller ikke gi de troende syndsforlatelse, og dét etter sitt eget menneskelige skjønn. Men hvordan vil han vite om Gud har tilgitt den enes synder og ikke den andres? Eller er dere så dumme å tro at Gud tilgir en synder fordi en prest har gitt syndsforlatelse og nekter en annen syndsforlatelse, fordi en prest har nektet ham den? Eller er det slik at den katolske presten får i oppdrag av Guds sendebud - på samme måte som profeten Natan og også Kristus - å gi syndsforlatelse i det ene tilfellet, men ikke i det andre? Eller har han en overjordisk evne til å erkjenne dette? Kan han lese i hjertene til skriftebarna om Gud har tilgitt dem syndene? De katolske prestene må innrømme at de ikke har noe av dette. Hvordan kan de da meddele at Gud tilgir dem syndene når de ikke har det minste holdepunkt for sannheten i budskapet? Presten kan verken se inn i synderens hjerte eller erkjenne Guds vilje. Og når dere sier at syndsforlatselsen bare gjelder hvis skriftebarnet virkelig angre sine synder og er oppriktig villig til å forbedre seg, så er prestens syndsforlatelse like tåpelig, fordi han ikke i noe tilfelle vet om denne betingelsen er oppfylt hos skriftebarnet. Han kan altså ikke i noe tilfelle si: “Jeg gir deg syndsforlatelse”. Han kan i høyden si: “Må Gud tilgi deg dine synder!” Man må ikke være prest for å uttrykke et slikt ønske overfor en synder. Det kan ethvert menneske. Det er bare et ønske uten enhver virkning. Men presten sier uttrykkelig: “Jeg gir deg syndsforlatelse.” Dermed opptrer han som dommer, og han kan ikke i noe tilfelle vite om den er rettskraftig overfor Gud eller ikke. Hva ville dere si om en dommer på Jorden som avsier dommer uten enhver rettskraft? Ikke sant, det ville være en latterlig komedie. Det er også tilfellet med prestens katolske syndsforlatelse, slik din sunde menneskeforstand må si deg. Dette er sannheten: Den som oppriktig angre sine synder og vender seg til Gud, han tilgir Gud uansett om en prest har tilgitt ham eller ikke. Og den som ikke angre får ingen tilgivelse av Gud uansett hvor ofte en prest har meddelt syndsforlatelse. Deres lære om syndsforlatelse ved en prest er derfor en av de store menneskelige feiltagelsene som i tidenes løp har sneket seg inn i kristendommen.”

“Som bevis for at den katolske presten har makt til å gi syndsforlatelse, henviser Den katolske kirken til et forfalsket skriftsted. Jeg gjorde deg oppmerksom på denne forfalskningen allerede første gang jeg kom sammen med deg. Det er stedet: “Dersom dere tilgir noen deres synder, da er de tilgitt dem. Hvis dere fastholder dem for noen, så er de fastholdt for dem.” (Joh. 20,23). Du vet allerede at et eneste lite ord på dette stedet ble utelatt i den greske teksten, og at meningen derved er fordreid. I stedet for ordet “dem” sto i urteksten “dere selv”. Stedet het altså i sin riktige form: “Dersom dere tilgir andre deres synder, så blir også deres egne synder tilgitt. Hvis dere ikke tilgir, så blir de heller ikke tilgitt dere.” Gjennom disse ordene forkynner Kristus den samme læren som finnes i bønnen i Fadervår: “Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere”, og som han i direkte tilknytning til Fadervår har uttalt med ordene: “For hvis dere tilgir menneskene som har feilet

overfor dere, så vil også deres himmelske Far tilgi dere; men hvis dere ikke tilgir menneskene, så vil deres himmelske Far heller ikke tilgi dere.” (Mat. 6,14).”

“Siden makten til å tilgi synder, slik Den katolske kirken påberoper seg, ikke eksisterer og ikke kan eksistere, ble den heller aldri forkynt eller utøvd i den første kristne tid. Derfor ble det heller aldri forlangt av de første kristne at de skulle bekjenne sine synder for en prest. Menneskene i den første kristendommen ble i samsvar med Kristi lære oppfordret til å bekjenne syndene for hverandre; nemlig de syndene de hadde gjort mot hverandre. De skulle innrømme den uretten de hadde tilføyd sine medmennesker og derved skape forsoning. Det er jo også den eneste og raskeste måten å oppnå forsoning på. Hvis en som har fornærmet deg, kommer til deg og innrømmer sin urett, da rekker du ham gjerne hånden til forsoning. Det oppfordrer jo også Kristus til med ordene: “Når du bringer din gave til alteret og kommer i hu der at din bror har noe mot deg, så la gaven bli liggende foran alteret og gå først hen og forson deg med din bror. Kom så igjen og ofre din gave.” (Mat. 5,23-24).”

“Hvis syndsforlatelsen hadde vært avhengig av bekjennelse for en prest, ville Kristus og apostlene ikke latt være stadig å gjøre oppmerksom på det. For det hadde vært det viktigste i hele den kristne læren, siden jo ingen kan gå inn i Guds rike uten syndsforlatelse. Men verken Kristus eller apostlene kjenner til skriftemålet for en prest og syndsforlatelsen i forbindelse med det.”

“Skriftemål og syndsforlatelse gitt av en prest er forskrifter laget av mennesker. De gjør ikke veien til Gud lettere for de troende, bare betydelig vanskeligere, siden den gir dem falsk sikkerhet. Han skrifter og får prestens syndsforlatelse og mener nå at alt mellom ham og Gud er i orden igjen. Derved blir han offer for en stor villfarelse. Hver villfarelse når det gjelder sannhetene om frelsen kan sammenlignes med et falsk spor som ikke bringer vandreren nærmere målet, men som fjerner ham stadig mer fra målet.”

“ I din tidligere religion spiller de såkalte **ytre “bøtsovelser”** ingen liten rolle. De foreskriver avkall på bestemt mat på bestemte dager, de anordner fastedager, holder kroppslige selvpinsler for [å være] en høyere grad av fullkommenhet. De anbefaler valfarter og krever et liv uten ekteskap av sine prester, sine ordensbrødre og -søstre - som et høyere trinn av fullkommenhet. Ingenting av dette har noe med det rette botsbegrepet å gjøre eller indre fullkommenhet. Kristus har aldri fastet frivillig eller pint seg. Da han fastet i ørkenen, var det av en tvang som han ikke kunne unndra seg. For i ørkenen fantes ikke noe å spise. Derfor vil dere ikke finne et ord i Kristi lære eller i apostlenes brever som oppfordrer menneskene til å unngå mat eller til kroppslig pine. Tvert imot blir slike ting betegnet som verdiløse. Således sier Paulus til korinterne: “Om vi spiser eller ikke spiser, betyr det ikke noe for vårt forhold til Gud.” (1. Kor. 8,8). Og til kolosserne skriver han: “Hvis dere - med Kristus - er døde for verdens åndemakter, hvorfor kan dere da - som om dere

fremdeles lever med verden - håndheve forskrifter slik som: Grip ikke det, spis ikke det, berør ikke det: Hensikten med alt slikt er at det ved bruk skal gå til grunne. Slike forskrifter er **menneskepåbud** og **menneskelære**, som riktignok har et spesielt omdømme på grunn av en selvbestaltet fromhet, en ytre ydmykhet og selvpining av legemet, men som er **uten virkelig verdi** og tjener bare kjødets tilfredsstillelse.” (Kol. 2,20-23).”

“Ingen av de ytre forskriftene som er pålagt menneskene i de kristne religionene, stammer fra Kristus, men “fra dem som er falt fra den sanne tro, idet de vender seg til ånder som fører vill og til læresetninger, som stammer fra demoner, forført av løgnaktige hyklere som bærer et brennemerke av skyld i sin egen samvittighet. Det er de folkene som **forbyr giftemål** og **forlanger avholdenhet fra mat**, mat som jo bare er skapt for å bli spist med takk av de troende og alle som helt har erkjent sannheten. For alt hva Gud har skapt, er godt, og intet er forkastelig som man tar imot med takk; det blir jo helliget ved Guds ord og bønn.” (1. Tim. 4,1-4).”

“Den katolske kirken hører også til dem som legger stor vekt på å faste på visse dager. Gjennom sine bud for fasten foreskrives det å spise seg mett [bare] en gang. Den forbyr sine prester, ordensbrødre og -søstre å gifte seg og erklærer ordensstanden som den fullkomne stand. Også den katolske kirken har vendt seg til en lære som stammer fra demonene. Dette er alt sammen menneskelagde forskrifter. Ifølge apostelens ord har de riktignok ord på seg for å være spesielt kloke - som følge av en **selvvalgt fromhet** og ytre ydmykhet og pining av legemet - men som er uten virkelig verdi. Disse påbudene er uten verdi for sjelens frelse, og derfor har ingen kirke rett til å påtvinge sine troende slike forskrifter og til å brennemerke overtredelser som “store synder”. ”

“Hva angår påbudet om sølibat for prestene og de klosterviede sier kirken din riktignok at den ikke tvinger noen til det. For den presser ingen til å bli prest eller å gå inn i ordensstanden. - Det stemmer, den tvinger ingen til å bli prest, munk eller nonne. Men når en person mener å ha erkjent det som sitt kall å forkynne sannhetene om frelsen som prest, så tvinger kirken ham til sølibat og stiller ham foran valget, enten å gi avkall på det erkjente kallet eller å velge kirkens krav om sølibat, noe Gud ikke vil. Han står altså under den største åndelige tvang som man kan utøve over et menneske. Og selv om kirken ikke øver ytre tvang på noen for å tre inn i en religiøs orden og derved leve i sølibat, så utøver den likevel det største sjelelige press ved at den erklærer livet i en orden som fullkommenhetens ideal. Og nettopp de beste menneskene anser det for sin plikt å nå fullkommenhetens ideal. Men siden dette idealet feilaktig blir fremstilt som et liv uten ekteskap i en orden, så føler de seg i sin streben etter fullkommenhet underkastet den uavvendelige tvangen til ikke å gifte seg.”

“Man må ikke si at Gud gir kraft til et uplettet sølibat hos den som føler kallet til preste- eller ordensstanden i seg. Det er et stort selvbedrag. Gud gir bare kraft til å oppfylle det som er Guds vilje, men ikke til det som mennesker mot Guds vilje

pålegger seg og andre i selvvalgt ytre såkalt fromhet. Det gode og fullkomne er alltid bare det som motsvarer Guds vilje og som **mennesket velger i frihet hvert øyeblikk**. Noe som skjer under en eller annen form for ytre tvang, er aldri godt eller fullkomment, heller ikke hvis det første skrittet var tatt av fri vilje, men som senere blir til en ytre, livslang tvang. Ikke engang Gud setter noe menneske under tvang for å få det til å oppfylle hans vilje. Og da skulle en kirke i Guds navn ha lov til å frarøve et menneske dets frihet til selv å bestemme, en frihet som Gud selv aldri begrenser? Det onde hersker gjennom tvang og underkuelse, det gode gjennom frihet. Det er bare det onde som har ført underkuelsen inn i religionene. Det er trangen til å kunne herske over andre uten begrensninger som har innført undertrykkelsen av den personlige friheten i Den katolske kirken, og det under dekke av høyere fullkommenhet. Presteskapets sølibat, ordenslivet med løftene om fattigdom, kyskheter som et liv uten ekteskap og den fullkomne lydighet mot de geistlig overordnede er den katolske religionens sterkeste ytre maktmiddel for å styrke den kirkelige organisasjonen. Verken Kristus eller apostlene kjenner noe til et presteskap, slik Den katolske kirken har; de kjenner ingen geistlig orden. De har ikke lært eller innstiftet noe slikt. De kjenner ikke noe løfte om fattigdom og kyskheter som et liv uten ekteskap eller sågar den fullkomne lydighet under en geistlig overordnet som fullkommenhetsideal.”

“De kjenner ingen **frivillig fattigdom** slik den katolske kirken forstår det. De grunnla ingen ordenssamfunn og lærte heller ikke at slike skulle opprettes for at mennesker skulle tre inn i dem og stille sin formue til disposisjon for dem. Er de klosterviede virkelig fattige? Er de ikke hele livet til og med fritatt for å sørge for sitt levebrød? Er ikke daglig bordet dekket for dem? Og det kaller dere fattigdom? Hvis alle mennesker hadde så mye, da fantes det ikke fattige mer. Hvorfor er så mange klostre så rike på jordisk gods, hvis en slik fattigdom hører til fullkommenhetsidealet? Hvis fattigdommen skal være idealet for den enkelte, da må den også være idealet for fellesskapet. Og hvorfor praktiserer ikke deres presteskap selv denne fattigdommen, et presteskap som fremstiller den frivillige fattigdommen som den høyeste grad av fullkommenhet? En som forkynner et ideal, må vel først virkeliggjøre dette idealet hos seg selv? Eller er deres presteskap fattig? Er paven fattig? Er biskoppene fattige? Er prestene fattige? Hvis alle mennesker hadde det så bra materielt som disse som forkynner fattigdomsidealet, da fantes det ikke fattigdom noen steder mer.”

“Dere støtter dere til Kristi ord til den rike yngling for å bevise at frivillig fattigdom hører til fullkommenheten. Imidlertid gir dere disse ordene en helt feilaktig tolkning. Da Kristus sa til den rike ynglingen: “Vil du være fullkommen, gå hen og selg alt du har og gi pengene til de fattige, så vil du ha en skatt i himmelen; kom så og følg meg!” - så gjaldt denne oppfordringen bare denne ynglingen. For hans hjerte hang ved gods og gull. Det ble hans snubletråd som hindret ham i å gå inn i Guds rike. Da

Ynglingen vendte Kristus ryggen på grunn av denne oppfordringen, sa mesteren til sine disipler: “Barn, hvor vanskelig er det ikke for et menneske som **forlater seg på gods og gull** å gå inn i Guds rike.” - Ikke enhver som eier mye gods, er rik i Kristi tolkning av ordet, men bare den hvis hjerte er festet ved Mammon, og som har gjort Mammon til sin gud. Abraham, Isak, Jakob, Job og David var alle svært rike på materielle ting. Likevel hører de ikke til de rike som Kristus tenker på. Deres rikdom var ikke noen hindring for dem på vegen til Gud. Kristus ville aldri ha sagt til dem at de skulle selge alt for å bli fullkomne. Det var annerledes med den rike ynglingen. Hans bundethet til godset og eiendommene sine avholdt ham fra å følge Guds kall. Han ga heller avkall på Guds rike enn på sin formue.”

“Når det dreier seg om å komme nærmere Gud, eksisterer det hindringer for alle mennesker. Hindringene er så forskjellige som menneskene selv. Enhver må fjerne den hindringen som står i veien for akkurat ham. Det er også meningen med Kristi ord: “Hvis øyet ditt ergrer deg, riv det ut og kast det bort.” Hvis et eller annet i livet ditt hindrer deg i å oppfylle Guds vilje, så kvitt deg med det, selv om det skulle være så kjært for deg som øyet ditt. Rikdommen var den rike ynglingens hindring. Derfor måtte han skille seg av med den ved å selge alt og gi pengene til de fattige. Er derimot rikdommen ikke en hindring for et menneskes vei opp mot Gud, så har han heller ingen grunn til å gi avkall på det han eier og har. Og hvis alle måtte selge det de eier for å være fullkomne, da hadde vel ingen lov til å erverve eiendom. For hvis det for alle var imot fullkommenheten å beholde penger og eiendom, da ville også anskaffelsen av jordisk eiendom være i konflikt med fullkommenheten. Da ville spesielt ikke kirkene og klostrene ha lov til å anskaffe og eie eiendom.”

“Heller ikke Kristus var fattig før han trådte frem offentlig. Han eide flere hus som han hadde anskaffet gjennom flittig arbeid. Han solgte dem før han begynte sin virksomhet som lærer og ga beløpet til de av sine venner som han bodde hos mens han reiste rundt og forkyndte. Så selv om han ikke lenger eide noe mens han virket som lærer, så behøvde han likevel ikke å tigge hos noen.”

“Også den **fullkomne kyskhet** i form av å leve ugift anses å være et fullkommenhetsideal i den kirken du hittil har tilhørt. Den fullkomne kyskhet bør og kan enhver øve. Men den har ingenting med det å leve ugift å gjøre. For ekteskapet er ikke noe ukyskt. Gifte kan være svært kyske og ugifte svært ukyske, også hvis de er prester eller ordensfolk.”

“Den sanne kyskhet består ene og alene i det rette måtehold i de ting som henger sammen med kjønnslivets naturlov. Slik som måtehold i mat og drikke ikke består i å undertrykke sult og tørst med makt, men å holde seg innenfor tillatte grenser når man spiser og drikker - slik er det også med kjønnslivet. Kjønnsdriften er av Skaperen nedlagt som en naturlov i alt som er skapt. Og det Gud har skapt, er godt og skal ikke med vold undertrykkes av menneskene, men bli brukt innen de grenser Gud har bestemt.”

“Forplantningens lov gjelder for ethvert menneske. **Å danne familie er et oppdrag fra Gud som ingen ustraffet har lov til å unndra seg.** For det er gjennom jordisk avl at åndene som kom bort fra Gud, skal stige opp de forskjellige naturtrinnene for å komme til fullbyrdelse. Det er ordnet slik gjennom Guds visdom at de av de falne åndene som har arbeidet seg opp til et bestemt jordisk trinn, gjennom forplantning skal hjelpe sine søsken fra de lavere naturtrinnene og opp til de høyere. - Når jordiske søsken faller samtidig ned i en grøft, så gir den som først er oppe, de andre en håndstrekning, slik at også de kommer seg opp av grøften. Det er søskenplikt.”

“Dere skal betrakte loven om kjønnslivet ut fra dette synet på Guds visdom og barmhjertighet. Gud har gjort kjønnsdriften så sterk, fordi **forplantningen er en del av Guds frelsesplan** og for at skapningene ikke så lett skal kunne unndra seg plikten til å medvirke til gjennomføringen av denne planen.”

“Det er derfor klart at det handler om en plikt, og at bare de mest tungtveiende grunnene kan befri menneskene fra å oppfylle den. Derfor er **løftet om ikke å inngå ekteskap en tungtveiende forsyndelse mot Guds vilje.** Verken de katolske prestene eller ordensfolkene har en tilstrekkelig grunn overfor Gud til å forbli ugift.”

“Jeg vet at man henviser til det syvende kapittel i brevet til korinterne for å rettferdiggjøre sølibatet. Der oppgir Paulus flere grunner hvorfor det skulle være bedre å forbli ugift. Han gir det rådet at bare den skulle gifte seg som det ville være farlig for ikke å gifte seg.”

“**Apostelens mening om dette var feil.** Han hadde heller ikke noe oppdrag fra Kristus til å forkynne en slik lære, noe Paulus også var fullstendig klar over. Leser du det syvende kapittel i det første korinterbrevet, vil noe springe i øynene som du ellers aldri finner i brevene til denne apostelen: nemlig at han gjentatte ganger fremhever at det **bare er hans egen mening** om det å være ugift som han her ytrer overfor korinterne, og at han **ikke taler på oppdrag fra Kristus.** Derfor det stadig gjentatte: “Sier jeg”. - “Til de ugifte menn og især til enkene **sier jeg.**” - “De gifte påbyr ikke jeg, men Herren.” - “Til de øvrige sier jeg, ikke Herren.” - “Når det gjelder de ugifte pikene, har jeg ikke et uttrykkelig Herrens bud, men uttaler bare **min mening.**” - Og på slutten av kapittelet fremhever han igjen: “**Det er min mening!**” - Hans mening var feil, selv om han tilføyde at han jo trodde å ha en Guds ånd.”

“Paulus selv var ugift. Det forhold at han måtte være mye og lenge på reiser i forbindelse med sin virksomhet som lærer - reiser som strakte seg over store områder - mente han var tilstrekkelig grunn for ham til å være ugift. Hadde han hatt familie, ville slike reiser ikke vært mulig for ham. Han kunne ikke tatt kone og barn med seg, men heller ikke latt dem være alene i måneder og år. Hans egen ugifte tilstand gjorde ham på dette punktet ensidig og fanatisk. Der det finnes mennesker, finnes også menneskelige feil. Også hos apostlene må dere ta denslags med på kjøpet.”

“Senere ble Paulus oppklart av Kristus om sitt feilaktige syn på det å være ugift. I et brev til alle menighetene måtte han rette det opp. Allerede den første kvelden fortalte jeg om dette brevet, hvor han også oppklarte en rekke andre utsagn i sine tidligere brev som hadde gitt grunnlag til misforståelser. Jeg sa da at dette brevet senere ble ødelagt, fordi oppklaringene og rettelsene som fantes der, ikke passet for den senere kirken og dens lære.”

“Av brevene til Timoteus og Titus kan dere se hvordan Paulus - som følge av mesterens belæring og irttesettelse - endret sitt syn på det å være ugift. Han som hadde skrevet til korinterne at han ønsket at alle kunne være ugift som han selv, - han tåler ikke at en ugift mann eller en ugift kvinne skulle ha noensomhelst stilling i menigheten. Etter brevet hans til korinterne hadde man måttet forvente at han nettopp ville foretrekke ugifte personer til tjenester i menigheten. Men nei - alle **måtte** være gift. - “Så **må** altså biskoppen være en kvinnes mann ... en som forestår sitt hus vel, idet han med verdighet holder sine barn i lydighet; for den som ikke vet å forestå sitt eget hus, hvordan skulle han kunne sørge for Guds menighet?” - “Likeledes **må** også enhver hjelper være en kvinnes mann og sørge godt for sine barns oppdragelse og sitt eget hus.” (1. Tim. 3,2-12). - Også Titus fikk det samme påbudet, at han ikke skulle innsette en ugift som eldste i menigheten, men bare slike som var en kvinnes mann og hadde troende barn (Tit. 1,6). - Mens han i brevet til korinterne sa til enkene at han ønsket de skulle forbli ugift, så skriver han til Timoteus: “Det er min vilje at yngre enker gifter seg igjen, blir mødre og forestår sin husholdning.” (1. Tim. 5,14).”

“Når Paulus understreker “**en** kvinnes mann” så sterkt, så betyr det ikke at mannen ikke hadde lov til å gifte seg for annen gang. For når han råder enkene til å gifte seg igjen, slik han gjør i brevet til Timoteus, så har sikkert enkemannen den samme retten. Uttrykket “en kvinnes mann” har sin bakgrunn i følgende: Noen av de hedenske mennene som gikk over til kristendommen, hadde allerede - i tillegg til sin egen kone - også bihustruer. Og det var offentlig kjent. På grunn av vanskelighetene det kunne føre med seg, tillot Paulus ikke at slike menn ble brukt i menighetens tjeneste. Til dette formål ville han bare ha gifte menn som hadde et godt omdømme både blant kristne og ikke-kristne. Det skriver han jo også uttrykkelig til Timoteus: “Han må også ha et godt omdømme blant ikke-kristne, så han ikke utsettes for spott og faller i djevelens snare.” (Tim. 3,7).”

“Gjennom et årtusen var ekteskapet - som Paulus gjorde til plikt for de eldste, for biskoppene og medarbeiderne - også tillatt for de katolske prestene. Det var ikke et høyere religiøst synspunkt som foranlediget pavedømmet å påtvinge de geistlige sølibatet. Noe slikt var overhode ikke tenkelig, for ellers ville det allerede i den første kristne kirken ha ført til en forskrift om sølibat. På et senere tidspunkt ble et **rent verdslig synspunkt**, nemlig en styrking av pavedømmets makt, avgjørende. For en geistlig, som er løst fra alle familieband, er et langt mer medgjørlig verktøy for kirkens

organisasjon enn en prest som har ansvar for å gi hustru og barn sjelelig og materiell støtte. I tillegg var det sannsynlig at den ugifte presten ville testamentere sin formue til kirken.”

“**Farene ved ikke å være gift**, og som foranlediget en apostel som Paulus til å **utelukke ugifte medarbeidere i religionens tjeneste**, er de samme til alle tider. De var ikke større den gang enn idag. Å foregi større sedelig renhet og hengivenhet til Guds sak hos et ugift presteskap er bare et påskudd som alltid siden har vist seg å være bedragersk.”

“Det som er sagt om den fullstendige fattigdommen og den vedvarende kyskheten, det gjelder i samme grad for **løftet om fullkommen lydighet overfor menneskelige foresatte**. Også dette er mot Guds vilje, og noe bare menneskelig herskesyke har funnet på.”

“Som den høyeste gave ved skapelsen har Gud gitt enhver ånd viljens frihet. Gud begrenser aldri hos noen denne friheten den enkelte har til personlig å avgjøre alt hva han gjør eller unnlater å gjøre. Det er heller ikke hans vilje at friheten blir begrenset fra menneskelig hold. For ethvert menneske er i hvert av livets øyeblikk **personlig** ansvarlig for det han gjør. Ingen kan frata ham dette ansvaret. Overfor Gud kan han aldri påberope seg at han har underordnet sin vilje og sin personlige avgjørelse under en annen vilje. Derfor, så snart et menneske har oppnådd moden fornuft, må han aldri i blind lydighet underkaste seg et annet menneskes vilje - verken en verdslig eller geistlig øvrighet. Bare overfor Gud skal man adlyde blindt. Når det heter i Bibelen: “Lydighet er bedre enn offer” - så refererer disse ordene seg bare til lydighet overfor Gud og aldri til lydighet overfor mennesker. Riktignok påberoper menneskelig øvrighet, særlig de geistlige, seg gjerne dette bibelordet for å oppnå blind lydighet fra sine underordnete. Man har også laget den feilaktige læren at blind lydighet overfor en geistlig overordnet fritar den enkelte fra ethvert personlig ansvar i de ting han utfører av lydighet. Bare en synd har han ikke lov til å begå av lydighet. Det er en stor feiltagelse. For mennesket er ikke bare personlig ansvarlig for det onde han gjør, men like mye for det gode han unnlater å gjøre. Ja, å unnlate å gjøre det gode kan ofte være en mye større synd enn å begå en syndig gjerning. Når en geistlig foresatt krever av en underordnet at han skal begå et tyveri, så skal - ifølge deres lære - den underordnete ikke adlyde. Men hvis han f.eks. forbyr ham å hjelpe et menneske som han kunne ha hjulpet, da måtte den underordnete la være å hjelpe. Likevel kunne denne unnlåtelsen kanskje være en mye større synd i Guds øyne enn tyveriet. Den underordnete kunne i dette siste tilfelle ikke forsvare seg overfor Gud med at han ikke hadde gjort det gode som hans samvittighet bød ham på grunn av lydighetsplikten overfor den overordnede. **Han må derimot under alle omstendigheter følge sin samvittighet.** En annens samvittighet kan aldri erstatte den egne samvittigheten. Gud gir ethvert menneske

sin spesielle oppgave. Den må han oppfylle og ikke la seg hindre av andre menneskers ordre og bestemmelser. Av dette følger at ingen gjennom å love ubetinget lydighet må underkaste sin vilje under en annen vilje. Lydighetsløftet som deres prester og ordensfolk avlegger, er derfor mot Guds vilje. Også overfor verdslige makthavere kommer bare lydighet på tale innenfor verdslige lover som ikke står i motsetning til Guds lov.”

“Dere påberoper dere apostelen Paulus’ ord i begynnelsen av romerbrevets 13. kapittel for å begrunne plikten til lydighet overfor menneskelig øvrighet. Men dere har ikke forstått meningen med disse ordene og oversatt dem helt feil til deres språk. For Paulus taler her overhode ikke om de menneskelige makter, men om de åndelige som Gud tildeler enhver. Hvert menneske er tildelt ledende og førende ånder fra Gud, den ene får flere- den andre færre. Det avhenger av størrelsen på den oppgaven som mennesket skal utføre i samsvar med Guds vilje. Disse Guds ånder har ikke bare til oppgave å beskytte dere, å formane dere, advare dere og belære dere og anspore dere til det gode. De har også rett til å straffe dere. De fører Guds straffende sverd. For de straffene som Gud utsteder, utfører han ved sine ånder. Det er jo kjent for deg gjennom mange bibelsteder.”

“Nå vil jeg gjerne fortelle deg apostelen Paulus’ ord i riktig oversettelse:”

“Hver sjel skal være underlagt de åndsmakter som de står under ledelse av. For det finnes ingen åndsmakter etter Guds vilje uten dem som av Gud er bestemt til det. Den som altså motsetter seg denne åndsmakt, stiller seg mot Guds vilje og pådrar seg derved straffedom. For disse maktene blir ikke fryktet av dem som gjør det gode, men bare av dem som fullbyrder det onde. Vil du derfor unngå å måtte frykte en slik makt, så gjør det gode; da vil du motta ros fra dem. For ånden er blitt tildelt deg som Guds tjener for det gode. Gjør du derimot det onde, da har du grunn til frykt. Han bærer ikke straffens sverd forgjeves. For han er også en Guds tjener som fullbyrder Guds vrede hos dem som gjør det onde. Derfor må man adlyde ham, ikke bare av frykt for den guddommelige vreden, men for å følge samvittighetens stemme. Derfor: bring også de åndelige offer som er pålagt dere! For disse makter er i Guds oppdrag som til dette formål bestandig blir værende hos dere. Gjør deres skyldighet overfor alle! Krever noen offer av dere, så bring dem; krever han et arbeid utført, så utfør det; inngir han dere frykt for noe, så frykt det; viser han dere noe som verdifullt, så anse det for å være slik! Vær ikke på etterskudd med noe for noen. Dere gjør deres skyldighet i alt hvis dere elsker hverandre. For den som elsker den andre, har oppfylt hele loven.”

“Hvordan kunne dere knytte disse ordene til de verdslige herskerne? Alvorlig talt, tror dere virkelig at enhver menneskelig øvrighet er innsatt av Gud? Var kanskje de utallige konger og fyrster som hittil har levd, og som var det ondes verktøy i så mange tilfeller, av “Guds nåde”, eller var de ikke heller av “djevelens nåde”?

Kunne man anvende ordene fra de ovennevnte stedene på dem som har begått de største grusomheter, urettferdigheter og overgrep av det stakkars folket: “De er Guds tjenerer til deres beste?” Dere mennesker gir de verdslige og geistlige makthaverne den posisjon de har på grunnlag av menneskelagde forskrifter - ikke Gud. Der er ingen Guds ånd virksom verken ved kroningen av deres fyrster eller ved valgene av paver og biskopper.”

“Når dere taler om “skatter og avgifter” i deres oversettelse av den foreliggende teksten og derfor mener at det dreier seg om jordiske herskere som dere må betale til, så glemmer dere at det også finnes **åndelige avgifter** som dere skylder Gud. Det dreier seg om åndens frukter. Slik treets årlige avgifter består i dets frukter, så skal også dere - som avgifter til Gud - bringe de fruktene som deres tildelte Guds ånder ønsker skal modne i dere gjennom deres uopphørlige virksomhet.”

“Som du ser, er fullkommenhetsidealene til Den katolske kirken: Frivillig fattigdom i ordensfelleskap, kyskheter ved å være ugift og blind lydighet overfor de geistlige overordnede - i virkeligheten store feiltagelser som var ukjent for den første kristenheten.”

“I forbindelse med læren om bot og tilgivelse for synder i din tidligere kirke, må jeg nevne en svært underlig lære i denne kirken. Det er **læren om avlat**. Den er et vedheng til læren om syndsforlatelsen. For når en kirke kan tilgi **synder**, hvorfor skulle den ikke også kunne utstede **straff for synd**. Den gjør dermed krav på en benådningsrett. Men slik bare Gud kan tilgi synder, så kan også bare Gud benåde. Forklaringen som den katolske kirken gir for denne benådningsretten er spesielt merkelig. Den taler om en “skatt til kirken”, som skal være fylt opp av det overskytende fra Kristi og de helliges fortjenester. Og fra disse fortjenestene tar kirken nå en del i form av avlat for å utligne de angrende synderes manglende fortjenester, slik at straffen for deres synd helt eller delvis blir slettet. En fullstendig sletting skjer - ifølge deres lære - gjennom en fullkommen avlat og en delvis [sletting] gjennom en ufullkommen avlat.”

“Denne læren om avlat er av forskjellige grunner meningsløs.”

“For det første kan ingen Guds skapning yte mer enn han skylder Gud, verken en ånd eller et menneske. For Gud - om hvem det heter at ikke engang himmelen er ren i hans øyne - for ham er også den mest fullkomne ånd bare en tjener, som kun gjør det han skylder - selv når han yter det høyeste som står i hans makt. **Overskudds-fortjenester finnes ikke hos ham**. Heller ikke Kristus ytet mer enn han skulle ved det han fullbrakte. Hadde han gjort mindre, hadde han ikke oppfylt oppgaven sin. Han hadde gitt tapt for helvete og falt fra Gud. Ingen kan gjøre mer enn Guds vilje. Og når han oppfyller den, da gjør han bare sin plikt og skyldighet. Han kan ikke gi det minste av dette til andre som ikke gjør det han plikter å gjøre.

Enhver må skape sin egen frelse. Det er den andre grunnen til at det er umulig å overføre den enes fortjeneste til en annen. Det som ikke er gangbart etter deres menneskelige lover om rettferdighet, gjelder i samme grad for Guds rettferdighet. Slik deres menneskelige dommere aldri reduserer straffen til en lovbrøyer fordi andre overholder loven nøye, så blir heller ikke noe av straffen til en synder ettergitt, fordi andre har holdt Guds bud. Hvor ble det da av hans rettferdighet?”

“Og hvordan tenker dere at en slik kirkeskatt av andres overskytende fortjenester egentlig skulle være? Mener dere kanskje at det åndelige livet i Gud kan lagres i et skattkammer i likhet med deres jordiske kirkeskatter, slik at det kan hentes frem for andre etter behov? Hvor ufornuftig dere mennesker ofte tenker! Og hvor umåtelig tåpelig er håndteringen av avlaten i din tidligere kirke. Kan dere som fornuftige mennesker holde det for mulig at straffen for synd skulle kunne senkes avhengig av latterlige ytre betingelser? Skulle du oppnå en reduksjon av straff, fordi du ber en bønn på en velsignet rosenkrans, men ikke når du ber til Gud uten en rosenkrans i hånden? Skulle du få en fullkommen avlat for all syndestraft, fordi du på en bestemt dag og i en bestemt kirke ber en bestemt bønn - men går glipp av denne avlaten, hvis du ber den samme bønnen, eller sågar en bedre bønn på ditt lille værelse? Skulle du i dødens time få ettergitt all straff for synd bare fordi du har et velsignet døds kors i hånden eller bærer et viet skapulier som kirken har forbundet en såkalt fullkommen avlat med? Tror du virkelig at døds kors og skapulier¹⁰ kan redde deg, hvis du uten disse tingene var henfallen til Guds straffedom? Kan du virkelig tro at det er forbundet en straffereduksjon med bestemte bønner, besøk på valfartssteder og lignende ting som din kirke kan bestemme og avtrappe etter eget forgodtbefinnende? Er det ikke snarere å bespotte den store og hellige Gud, hans barmhjertighet og kjærlighet, når vi knytter dette til slike latterligheter? Verken mennesker, paver eller biskopper kan ettergi straff for synd, Gud alene er den som gjengjelder enhver etter det han har gjort.”

“Den målestokken Gud anvender når han tilgir og benåder, er synderens indre omvendelse til Gud og det han gjør av kjærlighet. Den som angrende vender seg til Gud, får tilgivelse for sine synder; og hvis han beflitter seg på å handle av kjærlighet idet han selv tilgir sine medmennesker og hjelper dem det han evner, da blir også straffen for synden ettergitt. Derfor sier Kristus om Maria Magdalena: “Mye blir tilgitt henne, fordi hun har elsket mye; og den som blir ettergitt mindre, den har også elsket mindre.” Her menes selvsagt ikke den kjønnslige kjærligheten, men kjærligheten til Gud og nesten. Den som viser sine medmennesker mye kjærlighet, han får også gjennom nåden mye ettergitt av den straffen han har fortjent gjennom sine synder. Syndestraften blir lagt på den ene vektskålen og på den andre nestekjærlighetens gjerninger. Så mye mer skålen med syndestraften veier enn skålen med

---

¹⁰ Et skapulier er et nesten fotsidd klæsplagg som henger over skuldrene på begge sider av kroppen. Det skal symbolisere tjenestevillighet overfor Gud.

nestekjærlighetens gjerninger, så mye må synderen bøte for. Den som får ettergitt lite straff, har altså lite av nestekjærlighet å fremvise.”

“Maria Magdalena hadde syndet mye. Men hun var også alltid rede til å hjelpe når det gjaldt å bistå nødlidende og de som ble forfulgt uten skyld. Derfor fikk hun en svært vidtgående benådning etter at hun hadde lagt det syndefulle livet bak seg.”

“Nå taler riktignok Kristus om en synd som verken blir tilgitt i dette eller i det andre livet. Her, som på så mange andre steder i Bibelen betyr ordet **“tilgi”** “benåde”. For den synden som Kristus mener, **finnes det ingen benådning. Straffen for den må avsones i sin helhet**, den “betales til siste øre”. - Denne synden har han angitt med følgende ord: “All synd og spott skal menneskene få tilgivelse for, men spott mot Ånden skal ikke bli tilgitt. Den som taler et ord mot Menneskesønnen, skal få tilgivelse. Men den som taler mot Den hellige ånd, skal ikke få tilgivelse, verken i denne verden eller i den kommende.” (Mat. 12,31-32). Den som har lært virkningen av Guds ånd, den, hvis sjel er gjennomstrålt av sannheten som Guds ånder har meddelt ham under virkningen av Guds kraft - og som på tross av dette avviser sannheten på grunn av verdslige hensyn, han begår synden mot ånden; og for denne syndestrafen finnes ingen benådning. Grunnen til at benådningen blir avslått, ligger i denne syndens natur. For når de sterkeste bevis på sannhet som Guds ånder kan gi, ikke beveger et menneske til å anta sannheten, selv når han i sitt indre har erkjent og følt sannheten som sannhet, - hvilket annet middel finnes da for å få ham til å anta sannheten? Tilbake er bare ett: Han må sone den tunge syndestrafen uavkortet til han blir medgjørlig. - Han må bli så elendig og sulten som den fortapte sønn. Først da blir han igjen moden for å bli tilbudt sannheten av Gud.”

“Det jødiske presteskap, fariseerne og de skriftlærde begikk synden mot ånden. De hørte Kristi lære og så daglig med egne øyne bekræftelsen på hans lære gjennom virkningen av Guds ånders kraft: han helbredet syke, oppvakte døde og fullbragte andre undere. Større sannhetsbevis kunne ikke bli gitt. Likevel tok ikke hans motstandere imot sannheten. Derimot spottet de Guds ånder som virket i Kristus, idet de sa de var “djevler”.

“Således ville også du begå synden mot ånden, hvis du - etter å ha fått de overveldende bevisene av den gode ånde verden - avviste de sannhetene du har fått av frykt for mennesker eller av andre grunner.”

“Ved alle andre synder gjør Gud bruk av benådningens virkemiddel i en langt større utstrekning enn menneskene fortjener, hvis de bare viser god vilje og beflitter seg på å vende seg til det gode. Alle mennesker og syndige ånder er avhengig av denne nåden. For intet menneske er uten synd og trer ubeflekket fra dette liv og inn i det hinsidige. Det finnes derfor heller ingen menneskelige “hellige” i den betydningen din tidligere kirke lærer.”

“Ved en “hellig” forstår Den katolske kirken noe ganske annet enn det urkristendommen gjorde. Apostlene brukte ordet “hellige” svært ofte i brevene sine. Med det mente de de som antar Kristi lære som guddommelig sannhet, og som strever etter å innrette livet sitt i samsvar med denne læren. Derfor tiltaler de medlemmene av de kristne menighetene med “hellige”. Med det ville de ikke gi uttrykk for at de første kristne ikke begikk synder. Tvert imot irettesetter de dem i nesten hvert brev på grunn av de daglige syndene og de menneskelige feiltrinnene deres. De visste at intet menneske er uten synd. “Når vi påstår å være uten synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss” - sier apostelen Johannes.”

“Din kirke mener noe annet om dette. Den påstår at de som kirken ærer som “hellige” enten har vært uten synd hele livet, slik som Jesu mor, eller at de ikke har syndet fra den dagen de ble omvendt. Den lærer at disse “hellige” allerede ved sin død er kommet dithen at de får se Gud, og at Gud har bekreftet deres hellighet gjennom undere. Den tillegger videre seg selv makten til, ufeilbarlig, å kunne erklære om en person skal æres som “hellig”.”

“Helligheten ligger i viljen og sinnelaget til et menneske. Da intet menneske, heller ingen pave, kjenner sinnelaget til et menneske og kan bedømme det uten å gjøre feil, så behøves ikke noe videre bevis for at en kanonisering foretatt av mennesker aldri kan gjøre krav på å være sann. Gud alene kanoniserer, ingen andre. Bare Gud kjenner menneskehjertet. Dere kan ikke si om noen hvorvidt han er verdig Guds kjærlighet eller hat. Det er et uhyrlig menneskelig hovmod å hevde at man ufeilbarlig kan si at det ene eller andre menneske er hos Gud. For ved siden av den sanne hellighet finnes også en skinnhellighet; og ofte er disse to ikke til å skille fra hverandre.”

“Og hva de angivelige undrene angår som Gud skal ha virket gjennom de hellige, så må først et stort antall av dem henvises til diktningens rike. Andre foreteelser i deres liv som synes under-aktige for dere, beror på forskjellige mediale gaver som satte dem i forbindelse med ånde verdenen, uten at dere idag kan angi om det var den gode eller den onde ånde verden som ga seg til kjenne hos dem. Trollmennene i Egypt på Moses’ tid og magieren Simon i Samaria - som hans samtidige kalte “Guds store kraft” - har virket mer såkalte undere enn hvem det skulle være av Den katolske kirkes hellige. Likevel var det det onde som var virksom gjennom dem, selv om det var under dekke av det gode.”

“Gud har ingen interesse av å gjøre det kjent for dere gjennom undere hvem som er hellig. For han vil **ingen tilbedelse av hellige**, ingen tilbedelse av relikvier av de hellige, ingen valfarting til graven til en hellig eller andre helligdommer. For alt dette er avgudsdyrkelse. Hvorfor ville Satan ha Moses’ lik? Han ville overgi det til Israels folk til den samme form for tilbedelse som dere viser overfor restene etter deres “hellige”. Og hvorfor kjempet Mikael med Satan for å ta fra ham liket til Moses? Av samme grunn som dere heller ikke idag skal tilbe hellige og deres relikvier eller valfarte. I Israels folk ville en stor del av æren blitt fratatt Gud, og en

lignende kult ville blitt bedrevet med Moses' lik som dere idag bedriver med restene etter deres hellige. Når dere også sier at dere ærer Gud selv i de hellige, så ser det bare slik ut. I virkeligheten setter katolikkene en stor del av sin tillit til de hellige, til bildene av dem og til relikviene, en tillit som de bare skulle ha til Gud. Med samme rett kunne Gud også ha overlatt Moses' lik til israelittene.”

“De første kristne århundrene kjente ingen tilbedelse av hellige, **heller ingen tilbedelse av Maria** som i din kirke blir mer pleiet enn tilbedelsen av Gud, slik du vel selv har kunnet konstatere. Bønnen “Hilset være du, Maria” blir bedt mye mer enn “Fadervår”. Tenk på rosenkransbønnen som jo er bønne-erstatning ved alle anledninger.”

“Kristus og apostlene og de første kristne kjente bare en tilbedelse av Gud og ingen tilbedelse av ånder fra Guds rike. Også de hadde dengang mennesker som ut fra menneskelig oppfatning døde som store “hellige”: Døperen Johannes, om hvem Kristus sier at han var den største som noengang var født av en kvinne - en Stefanus som døde som martyr - og apostelen Jacob, for bare å nevne noen av dem som døde i de bibelske tider. Men det falt ikke apostlene inn å omgi dem med tilbedelse i gudstjenestene, slik det skjer idag. Maria blir heller aldri nevnt av apostlene. Hele tilbedelsen av hellige er menneskelige oppfinnelser fra langt senere tider. Apostelen Paulus uttaler seg mot dem som liker å tilbe “engler”. Med “engler” mener han alle ånder som oppholder seg hos Gud, altså de dere betegner som “hellige”.

“Alle de hellige åndene som er skapt av Gud, har ikke noe av det de eier av seg selv og kan av seg selv ikke gi menneskene det minste. Alt kommer fra Gud. Derfor tilhører også Gud alene all ære! Det er også grunnen til at de gode Guds ånder som tilkjenne gir seg for dere, alltid avslår takken deres. Alltid når du vil takke dem, får du til svar: “Takk Gud!””

e. “I den katolske kirken har dere et sakrament som dere kaller den “**siste olje**”. Også i den første kristenhet salvet man syke med olje. Men den hadde en helt annen betydning enn det dere idag forbinder med den “siste olje”. Dere anvender bare salving av syke ved livsfarlige sykdommer, og hensikten er fremfor alt å oppnå syndsforlatelse for den syke; eventuelt også en forbedring av sykdomstilstanden. Hos de første kristne ble derimot salvingen benyttet som et kroppslig legemiddel hvis virkning avhang av hvorvidt den syke visket synden ut av sitt hjerte.”

“I brevet til apostelen Jacob heter det: “Er noen blant dere syke, så la han kalle de eldste i menigheten til seg. Disse skal be over ham etter at de har salvet ham med olje i Herrens navn; da vil troens bønn redde den svake, og Herren vil reise ham opp. Og hvis han har begått synder, vil han få tilgivelse. Bekjenn da syndene for hverandre og be for hverandre så dere kan bli helbredet; den instendige bønnen til et rettferdig menneske har stor kraft.” (Jak. 5,14-16).”

“De såkalte “eldste” i de første kristne menighetene var benådede menn. De hadde kraft til å helbrede, siden sykebesøk var en av deres viktigste oppgaver. Ved å salve med olje under bønn overførte de helbredende kraft til den som var svekket av sykdom. Gjennom bønningen setter mennesket seg i inderlig forbindelse med Gud som kilden til all helbredende kraft. Og jo inderligere denne forbindelsen er, desto større er kraften som strømmer fra denne kilden til den som ber.”

“Nå vet du fra Kristi helbredelser at enkelte sykdommer er en straff for synder, særlig for syndene mot nestekjærligheten. Derfor sa Kristus stadig til den som var helbredet: “Synd ikke mer, slik at du ikke opplever verre ting.” Derfor måtte først synden fjernes som var sykdommens årsak. Det skjedde slik: Den syke bekjente feiltrinnet mot sine medmennesker ved at han tilsto overfor den han hadde syndet imot. Hvis det var mulig, kom han til den sykes seng for å oppnå dette, og den syke fikk forsoning. Derfor oppfordrer jo også apostelen Jacob: “Bekjenn altså deres synder for hverandre for at dere skal bli helbredet.” De skulle ikke bekjenne sine synder for et vilkårlig menneske, heller ikke en prest, men for den man hadde feilet mot. Hadde forsoningen med den fornærmede funnet sted, da tilga også Gud den sykes synder, og sykdommen forsvant gjennom den helbredende kraften som de eldste overførte til den sykes kropp under bønn og salving med olje.”

“I apostelens ord er den mest opphøyde helbredelse som kan finnes for et menneske, beskrevet. Det var en helbredelse som gjorde den sykes kropp og sjel frisk.”

“Og hva har dere gjort i dag med salvingen og helbredelsen av syke? Etter deres lære må oljen være viet av en biskop. Bare en prest som er viet av en biskop kan foreta salvingen med denne oljen, idet han fremsier en foreskrevet bønn. Og da mener dere at en slik salving skulle føre til en tilgivelse av den sykes synder. Dere salver sågar bevisstløse og mener at det fører til syndenes tilgivelse selv i denne tilstanden. Deres sunde forstand måtte jo si dere at en slik salving med olje ikke kan ha noen virkning på tilstanden til den bevisstløses sjel. Heller ikke hos de første kristne førte salvingen til syndsforlatelse, men den syndsforlatelsen som allerede hadde funnet sted, fjernet det som hindret helbredelsen, slik at den helbredende salvingen kunne utøve sin virkning på den syke. - Da alle forutsetningene, som var til stede i de første kristne menighetene mangler i de fleste tilfellene av salvingen av syke idag, så er den såkalte “siste olje” i de fleste tilfellene en rent ytre seremoni uten enhver indre virkning.”

f. “Det fantes heller ingen **“prestevielse”** i urkristendommen. Ordet “prest” har oppstått fra det greske ordet “presbyter” i den gamle kirken. Det betyr “eldste”. Med det er riktignok ikke ment eldst av år, men de som i sitt indre er mest modne for Guds sak. Om dem gjaldt ordet fra Vidsdommens bok (4,8-9): “Ikke den langvarige alder er æren verd, og antall år blir ikke målt; nei, innsikten er det sanne grå hår for

menneskene, og et ubeflekket liv er den sanne oldingealder.” Presbyterne i de første kristne kirkene ble derfor ikke utvalgt for sine oppgaver av mennesker, siden mennesker ikke kan bedømme et medmenneskes indre verdighet. De som Gud hadde utvalgt til sine formål, ble utpekt av Guds ånder som meldte seg på møtene i de kristnes gudstjenester. Ved høytidelig håndspåleggelse ble de anerkjent av medlemmene i de kristne menighetene som de som skjøttet sitt embete i oppdrag fra Gud.”

“Og hva besto så deres virksomhet i? Hadde de for eksempel større åndelig myndighet enn de vanlige kristne? Hadde de åndelige fullmakter som de utøvte overfor de medkristne, slik at disse var avhengige av dem i deres forhold til Gud og for å oppnå frelse? - Ikke noe av alt dette. Dengang hadde man ikke noe presteskap, som dere har idag. Dengang fantes det ikke prester med spesiell geistlig makt som bare de alene kunne utøve. Det fantes ingen prester som delte ut såkalte sakramenter, tilga synder eller formidlet andre åndelige gaver. Det fantes ingen biskoper som viet andre til prester og overførte åndelige fullmakter til dem. Stillingen som “eldste” eller “presbyter” var en helt annen funksjon.”

“Hvor mennesker kommer sammen eller forenes med et bestemt formål, der må det være en leder som opprettholder den ytre orden, og som sørger for at alt blir gjort, slik det er nødvendig for å nå den ønskede hensikten. Slik var det også hos de første kristne. De kom sammen til gudstjeneste for å feire nattverd, til gjensidig indre oppbyggelse og styrking i troen. Da var det nødvendig at det var en som berammet disse forsamlingene, som forberedte og ledet det hele, og som sørget for at alt forløp i den skjønneste orden og fordragelighet. For Gud har orden i hele sitt skaperverk. Slik han har innsatt foresatte og ledere i ånde verdenen som skal se til at hans anordninger blir utført, så vil han også at det finnes ledere i frelsens orden blant mennesker som innretter alt slik at medlemmene i de frelstes fellesskap høster størst mulig åndelig utbytte.”

“Denne oppgaven hadde presbyterne. De sørget for det første for den ytre orden. De bestemte i hvilket hus gudstjenesten skulle avholdes, sørget for at rommet var forberedt med alt som var nødvendig. De fastla tiden for sammenkomstene og sørget for at alt var rett og riktig.”

“Men i menighetens indre liv oppsto enda viktigere oppgaver for dem. Gjennom åndene som meldte seg i gudstjenestene, ble mye bestemt som var viktig for menighetens åndelige utvikling. Presbyteren måtte her sørge for at disse anordningene og oppdragene ble utført punktlig og samvittighetsfullt.”

“Da den sanne religion er en religion av aktiv nestekjærlighet, la de kristne stor vekt på at de virkelig hjelpetrengende i menigheten skulle få hjelp. Da var det presbyteren som sto i stadig kontakt med familiene i menigheten og diskuterte alt som tynget dem av legemlig og sjelelig karakter. Han var den trofaste vennen til alle. Alle hadde ubegrenset tillit til ham, fordi han var utpekt av Guds sendebud til å være den som skulle dele glede og sorg med dem, og den de kunne betro alt til. Ved at

han var utvalgt av ånde verdenen, hadde han også fått den gaven av Gud at han kunne gi slike råd og dåd som var best for dem. Han fant ut hvor hjelp var nødvendig, besøkte de syke og de som var forlatt av mennesker, enker og foreldreløse og sørget for at nødvendig hjelp ble ytt av de andre kristne familiene.”

“De første kristne bragte med seg svært mange og ulike materielle gaver til forsamlingene og ga dem til den eldste, forat han skulle dele dem ut til dem som led nød.”

“Da den eldste også hadde helbredelsens gave, og således var en stor hjelper for de syke, var det naturlig at han gjennom sin virksomhet vant de medkristnes kjærlighet og sympati, som det mennesket han var. På grunn av den store tilliten som alle hadde til ham, snakket de også til ham om hva de måtte bære på av åndelige anfektelser, bekjente mangt et feiltrinn og ba om hans råd. Han støttet dem, trøstet dem og oppmuntret dem, ba med dem og var for alle en åndelig far og sann hyrde.”

“De første kristne menighetene besto i form av naboskap. Et antall familier som bodde i en nærmere bestemt omkrets, dannet en menighet. Svært stor måtte den ikke være, da den begrensede plassen i et privathus ellers ikke hadde vært stor nok for møtene deres. Derfor var antallet menigheter på et større sted ofte ganske stort. Hver av dem hadde sin egen presbyter. Nå forekom det ofte at det i en menighet bare var materielt bedrestilte familier, mens en annen menighet nesten bare omfattet hjelpe-trengende familier. Og da nettopp de velsituerte famliene ville gjøre ganske mye godt med sin jordiske formue, men ikke fant anledning til det i sin egen menighet, så utkrystalliserte det seg snart følgende nødvendighet: Det måtte skapes en forbindelse mellom de enkelte menighetene slik at én person ble bestemt til å sette seg i forbindelse med presbyterne i hele området. Hos dem skulle han få vite hvor mange hjelpetrengene det var, og hvilke hjelpemidler som totalt sett sto til disposisjon. Slik kunne en utjevning av gaver og hjelpeytelser komme igang. For presbyterne førte en nøyaktig fortegnelse over hvor mange fattige det var og over hvor mye hjelpemidler som sto til disposisjon i deres menighet.”

“Den som foretok utjevningen og fordelingen av midlene og hjelpen på de enkelte menighetene i hele området, kalte man “Episcopos”, som har gitt opphavet til deres ord “biskop” idag. Det betyr: “den som fører oppsyn”. Han hadde ingenting med medlemmene i de enkelte menighetene å gjøre. Hans oppgave besto i at han kom sammen med presbyterne i området, diskuterte og organiserte samarbeidet om den kristelige hjelpen og bragte den til de enkelte presbyterne til videre fordeling. At det under slike diskusjoner mellom presbyterne og “episcoposen” eller biskopen også ble behandlet andre viktige spørsmål, ga seg selv.”

“I likhet med presbyteren ble heller ikke biskopen valgt av mennesker, men bestemt ved meddelelser av Guds ånder. Hans innflytelse på livet til de kristne menighetene var naturlig nok svært stor. Men det var en innflytelse som sprang ut

av hans indre verdighet og hans forbilledlige liv. Derfor ble han bedt om å gi sitt syn i alle viktige saker. Også ånde verdenen henviste presbyterne til områdets biskop i alle saker som angikk de kristne menighetene. Og Guds ånd forklarte hva han skulle gjøre.”

“Som det så ofte skjer; den innflytelsen mennesker får over sine medmennesker, blir så lett misbrukt. Og slik skjedde det også senere i de kristne menighetene. Tiden kom da forbindelsen med Guds ånder ble brutt ut av den kristne kirken. Heretter ble presbyterne og biskopene ikke lenger valgt av ånde verdenen, men av innflytelsesrike mennesker. Herskesyke og andre menneskelige uvaner snek seg inn. For der hvor Guds ånder mangler, der virker andre ånder som ikke vil menneskehetens frelse, men dens fordervelse. Det gode hersker gjennom frihet - det onde gjennom tvang. Urkirken, hvor Guds ånder førte septeret, var en krike med frihet for Guds barn. Den senere kirken, som lukket Guds ånder ute, ble under innflytelsen av de onde ånder, som nå ble virksomme der - en kirke i åndelig trelldom, hvor lederne skaffet seg makt som stred mot Guds vilje, og som derved sperret den direkte veien til Guds rike for de troende. Slik har det forblitt i Den katolske kirken inntil denne dag. Katolikkene henger fast i frakkeskjørtene til det katolske presteskapat. For etter denne kirkens lære finnes det ingen syndsforlatelse, ingen ånder som kommer fra Gud, ingen Herrens nattverd, ingen salving av syke og intet gyldig ekteskap uten at dette presteskapat er involvert. Sistnevnte har de også stemplet til å være et sakrament. Med henvisning til mine tidligere redegjørelser har jeg ingenting å tilføye når det gjelder ekteskapet.”

“Hadde Kristus kommet til Jorden igjen idag, ville han igjen måttet uttrykke sin klage: “Jeg har vondt av folket!” - Skal dagens kristne kirker igjen bli bærere av Kristi sanne lære, da må de vende tilbake til urkirkens gudstjeneste. Det er riktignok ikke noe håp om at lederne av dagens kristne kirker vil gå i spissen for en tilbakevending til Kristi kristendom. En slik bevegelse må utgå fra folket. Folket, som er blitt pålagt så mange menneskelagde forskrifter i religionens navn, må igjen lære å søke sin Gud og oppfylle hans vilje, slik de første kristne gjorde det under veiledning av Guds ånder. For også idag gjelder de ord som den urkristne kirken gjorde til sin rettesnor:

“Hvor Guds ånder er, der er sannhet!””

* * *

Avslutning

Vi pleier å avvise alt som ikke stemmer overens med det tilvante. Det ligger i menneskets natur. Vanen er den sterkeste makt både i livet til den enkelte og i folkenes liv. Derfor henger mennesket så fast ved den skikk og bruk som er overlevert fra foreldrene, og som han har vokset opp i. I enda sterkere grad gjelder det de ting som henger sammen med religionen i barndomshjemmet. Det far og mor lærer barnet som noe hellig og guddommelig, det de selv har utøvd som religiøs plikt, og som er nedlagt i deres hjerte som den samme plikten, det er ikke lett å fjerne. Og selv om de fleste ikke retter seg etter det i sitt praktiske liv, så gjelder det likevel for å være noe gammelt ærverdig som man føler en viss frykt for, og som man i det minste i det ytre ikke vil oppgi helt. En begravelse på fedrenes tradisjonelle måte vil man ennå gjerne ha, selv om man ikke har levd etter fedrenes tro. Det mener man at man skylder familiens og troens tradisjon. Alle er fra barndommen av dyppet så ofte i foreldrehjemmets og trosfellenes “fargeblanding” av religiøse tanker og følelser at noe blir alltid hengende igjen uansett hvor ofte de er blitt “vasket” i hverdagslivets irreligiøse vann.

Denne vanens makt er sannhetens største fiende på alle områder, særlig på religionens. Den avholder ikke bare menneskene fra å søke sannheten, men driver dem også instinktmessig, uten å undersøke nærmere, til å skyve fra seg alt som strider mot det de hittil har ment.

Mot dette finnes baret ett middel: **Det er å selv oppleve sannheten.**

Slik gikk det også med meg hva angår sannhetene som er nedfelt i denne boken. At det finnes en Gud og en ånde verden, det lærte jeg gjennom min religion. Det var jeg derfor helt overbevist om. Men at det kunne etableres en forbindelse med ånde verdenen på en måte som kunne oppfattes med menneskets sanser, det stred mot min kirkes lære. Derfor anså jeg en slik antagelse for tåpelighet. Derfor, da jeg en vakker dag ble tvunget til å undersøke ting som angivelig skulle være meddelelser fra ånder, var jeg overbevist i mitt indre om at det ville være lett for meg å avsløre det hele som svindel. Jeg var riktignok klar over at en slik undersøkelse bare kunne være holdbar hvis den ble gjennomført etter de samme vitenskapelige prinsipper som vi må anvende på alle områder for å finne sannhet. Det gjelder loven om årsak og virkning. Den er generelt gyldig og gjelder uten unntak. For en bestemt virkning uten årsak kan ikke tenkes på noe område. Derfor må det, der hvor tanker blir uttalt klart og tydelig, også være en bærer av disse tankene - et tenkende “jeg”. Hvis tanker kommer til uttrykk gjennom et menneske som han selv ikke kjenner og aldri har kjent - hvis han taler og skriver på fremmede språk, hvis lyder han aldri før har hørt, da kan hans eget “jeg” ikke være årsaken til en slik virkning. Det gjelder desto mer når det som skrives og det som tales, foregår i en tilstand av fullstendig

bevisstløshet. Det strider mot enhver sunn tanke at en fullstendig bevisstløs person kan holde et timelangt og klart gjennomtenkt foredrag om de vanskeligste ting, og besvare og forklare spørsmål og mellomspørsmål utførlig - når de blir stilt. Enda mindre kan en bevisstløs person snakke eller skrive et språk som han aldri har hørt eller lært. Her kan ikke det bevisstløse menneskets eget "jeg" anses for å være bærer av slike meddelelser, men det må i slike tilfeller være et annet tenkende vesen som gjør bruk av den bevisstløses kropp for å tale og skrive. **Også etter den eksakte vitenskaps grunnprinsipp må vi trekke denne konklusjonen.**

Når disse tenkende vesener, som er usynlige for oss, stadig understreker at de er Guds ånder, og når de nøyaktig beskriver de lovene for oss, som gjør det mulig for dem å tre i forbindelse med mennesker, da har vi jo muligheten for å kontrollere riktigheten av det de sier. Vi behøver bare å oppfylle betingelsene som ånde verdenen påstår må være oppfylt for å komme i forbindelse med oss. Viser det seg da at samkvemmet med ånde verdenen virkelig blir opprettet når disse lovene blir etterlevd, og det **overalt og i hvert tilfelle** - da er samkvemmet med ånde verdenen en sannhet, som vi må fornekte like lite som det faktum at vi får meddelelser over store avstander per radio, hvis radioens lover overholdes. Lovmessigheten er i begge tilfeller den samme. Lovene som ligger til grunn for radioforbindelsen er ikke skapt først nå. De er så gamle som universet. Bare det at man først nå har fått kjennskap til dem. Således har lovene som regulerer åndenes samkvem med menneskene, alltid eksistert. Man har ikke engang oppdaget dem i vår tid, men mennesker fra alle nasjoner har til alle tider kjent dem og har på grunnlag av disse lovene trådt i forbindelse med det hinsidige.

Verken når det gjelder mine egne opplevelser på dette området - eller tusener av andres, deriblant vitenskapelige forskeres, så dreier det seg om illusjoner, hallusinasjoner eller andre sansebedrag. Det er objektive hendelser. Jeg har selv betraktet det jeg har opplevd på dette området med et nøkternt og prøvende sinn. Jeg har ingen mediale gaver, er ikke klarsynt eller klarhørt eller sensitiv på noensom-helst måte. Jeg har ikke i meg selv kjent noen slags trance-tilstander. Utstyrt med en svært god helse og sterke nerver har jeg iaktatt disse tingene i en alder av 50 år etter at jeg som katolsk geistlig har lært menneskenes gleder og sorger å kjenne gjennom en 25-årig tjeneste som sjelsørger. Jeg hadde sett tallrike tilfeller av hysteri, nerveproblemer, sinnsykdom, epilepsi og lignende tilstander som dagligdagse i min virksomhet som sjelsørger. Men det jeg sto overfor i den åndeforbindelsen som er beskrevet i denne boken, var noe helt annet. Det hadde ikke den fjerneste likhet med anormale hendelser på sjelelige tilstander, og jeg ble tvunget til å teste disse tingene samvittighetsfullt og i det dypeste alvor, fordi alt sto på spill for meg. Som geistlig hadde jeg en stilling for livet, som utelukket enhver materiell bekymring. At ingen gir opp en slik stilling og blir uten midler uten å ha den mest tungtveiende grunn, sier seg selv. Men jeg måtte gi den opp, hvis det viste seg å være sant, det jeg opplevde i den angivelige forbindelsen med ånde verdenen. For det jeg fikk vite der, stred mot det

jeg som katolsk geistlig måtte forkynne for mine trosfeller, og mot det jeg som sjelsørger måtte gjøre. Dersom meddelelsene fra ånde verdenen var sannhet, da måtte jeg gi avkall på min stilling som katolsk prest.

Enda en sak vil jeg gjerne opplyse leseren av denne boken om. Jeg vil gjerne svare på spørsmålet om hvorvidt en forbindelse med Guds ånde verden - slik som den er skildret i denne boken - **må** tilstribes av enhver. Svaret er: Nei. - For den som tror på Gud, stoler på ham og gjør det han erkjenner som Guds vilje, han vil komme til Gud. Han trenger ingen konkret forbindelse med Guds ånde verden. Men den som er i tvil om Guds eksistens, den som ønsker klarhet om hvorvidt hans kirkes lære er riktig eller gal, den som søker klarhet i de store spørsmålene vedrørende det dennesidige og det hinsidige, for ham blir bare denne ene veien til sannhet tilbake: Forbindelsen med den gode ånde verden.

Ifølge apostelen Paulus er det en plikt for enhver å komme til en fast overbevisning i sitt forhold til Gud og det hinsidige: "I samsvar med sin egen måte å tenke på bør enhver komme til en fast overbevisning. Har du fått en fast overbevisning, så hold den for deg selv og for Guds ansikt. **For alt som ikke skjer av overbevisning, er synd**" (Rom. 14,22).

For det ærlig sannhetssøkende mennesket er sannheten den skatten som Kristus nevner i sin lignelse: "Himmelriket er lik en skatt som var gravd ned i en åker. En mann fant den, gikk av glede hen og solgte alt han eide og kjøpte denne åkeren." (Mat. 13,44).

* * *